

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ АДВОКАТЪТ С ЛИНКЪЛНА

Част 1 от „Мики Холър“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2006

chitanka.info

*На Даниъл Ф. Дейли
и Роджър О. Милс*

„Няма по-страшен клиент от невинния.“

*Дж. Майкъл Холър,
адвокат в наказателни
дела,*

Лос Анджелис, 1962

г.

ПЪРВА ЧАСТ
ДОСЪДЕБНО ПОСРЕДНИЧЕСТВО

ПОНЕДЕЛНИК, 7 МАРТ

1

В целия окръг Лос Анджелис няма нищо по-чисто и свежо от вятъра, който вее сутрин в края на зимата от пустинята Мъхави. Той носи вкус на обещание. Когато задуха така, обичам да отварям прозореца на офиса си. Малцина знаят за тоя ми навик, хора като Фернандо Валенцуела. Дето урежда съдебни гаранции, не бейзболистът. Обади ми се, докато влизах в Ланкастър за календарно изслушване^[1] в девет часа. Трябва да беше чул вятъра, който свиреше в мобилния ми.

— На север ли си тая сутрин, Мик? — попита той.

— В момента да — отвърнах аз и вдигнах прозореца, за да го чувам по-добре. — Нещо за мен ли имаш?

— Да, като че ли имам дело за големи пари. Обаче първото явяване на клиента е в единайсет. Ще успееш ли да се върнеш навреме?

Офисът на Валенцуела се намираше на Ван Найс Булевард, на една пряка от административния център, където бяха две от окръжните съдилища и ваннайският затвор. Фирмата му се казваше „Изплащане на гаранции «Свобода»“. Телефонният му номер, изписан с червен неон на покрива на сградата, се виждаше от третия етаж на затвора. Освен това беше надраскан на стената до всеки телефонен автомат във всички останали отделения в затвора.

Можеше да се каже и че името му завинаги е влязло в списъка ми на хора, на които правя коледни подаръци. В края на годината подарявам на всички, фигуриращи в него, по кутия солени фъстъци. На всяка от тях има панделка с флъонга. Обаче вътре няма фъстъци. Само кинти. В списъка ми за коледни подаръци има много като Валенцуела. Ям солени фъстъци чак до късна пролет. След последния ми развод понякога вечерям само с това.

Преди да отговоря на въпроса му, аз се замислих за календарното изслушване, за което се бях запътил. Клиентът ми се казваше Харълд Кейси. Ако разглеждаха назначените дела по азбучен ред, щях без проблем да успея за явяването в единайсет. Само че съдията Ортън Пауъл караше последния си мандат. Пенсионираше се, а това означаваше, че вече не мислеше за предстоящи избори като останалите. За да демонстрира своята свобода, а сигурно и за да си го върне на ония, на които е бил политически задължен цели дванайсет години, той обичаше да обърква нещата в своята съдебна зала. Понякога календарните вървяха азбучно, друг път отзад напред или пък по дата на вписване. Човек никога не знаеше какво ще му скимне. Адвокатите често висяха без работа повече от час. Пауъл се кефеше на това.

— Предполагам, че ще успея за единайсет — отговорих, без да съм сигурен. — Какво е делото?

— Пичът е мангизлия. Адрес в Бевърли Хилс, семейният адвокат тутакси дотърча. Сериозна работа, Мик. Предварителната гаранция е половин милион и адвокатът на майка му дойде при мен, готов да ипотекира имот в Малибу, за да я покрие. Хич и не попита дали сумата не може да се намали. Сигурно не ги е страх, че може да се чупи.

— За какво са го прибрали? — повторих аз.

Говорех хладнокръвно. Мирисът на пари често води до истински бяс, обаче аз бях правил достатъчно коледни подаръци на Валенцуела, за да съм сигурен, че здраво съм го хванал на своята въдица. Можех да я карам по-спокойно.

— Куките са го гепили за физическо насилие, тежки телесни повреди и опит за изнасилване — отвърна той. — Доколкото знам, от окръжната прокуратура още не са повдигнали обвинение.

Полицията обикновено преувеличаваше обвиненията. Важното беше какви обвинения ще повдигне прокуратурата в съда. Винаги казвам, че делата влизат като лъв и излизат като агне. Дело, влязло като опит за изнасилване и физическо насилие с тежки телесни повреди, лесно може да излезе като обикновен побой. Това нямаше да ме изненада и не можеше да се нарече „дело за големи пари“. И все пак, ако успееш да се добера до клиента и да сключи споразумение за хонорар въз основа на предявените обвинения, можеше да имам предимство по-късно, когато прокуратурата ги свалеше.

— Знаеш ли някакви подробности? — попитах го.

— Прибрали са го снощи. Май че нещо се е прецакало при свалка с курва в бар. Семейният адвокат казва, че жената го е правела заради парите. Нали разбираш, граждански иск след наказателния процес. Само че аз не съм много сигурен. Доколкото чух, хич не била в добра форма.

— Как се казва семейният адвокат?

— Чакай малко. Тук някъде трябва да е визитката му.

Докато чаках Валенцуела да я намери, зарях поглед през прозореца. Бях на две минути от ланкастърския съд и до календарното изслушване оставаха дванайсет минути. Трябваша ми поне три, за да се срещна с клиента си и да му съобщя лошата новина.

— А, ето я — накрая се обади Валенцуела. — Името му е Сесил С. Добс. От Сенчъри Сити. Скиваш ли, нали ти казах. Пари.

Валенцуела имаше право. Обаче не надушвах парите в адреса на адвоката. А в името му. Репутацията на С. С. Добс ми беше известна и предполагах, че в списъка на клиентите му няма повече от един-двама, които да не живеят в Бел Ер или Холмби Хилс. Вечер те се прибираха у дома си на места, където звездите сякаш се пресягаха да докоснат богопомазаните.

— Дай ми името на клиента.

— Казва се Луис Рос Рулей.

Той ми го продиктува по букви и аз го записах в бележника си.

— Ще успееш ли да се върнеш, Мик?

Преди да отговоря, записах името С. С. Добс в тефтера. После зададох на Валенцуела контравъпрос.

— Защо мен? — попитах го. — Специално ли ме поискаха? Или ти си ме предложил?

Тук трябваше да внимавам. Добс сто процента беше от ония прависти, дето моментално се обръщат към Калифорнийската адвокатска колегия, щом се натъкнат на адвокат, плащач на хора като Валенцуела да го препоръчват на клиенти. Всъщност започвах да се питам дали цялата тая история не е ужилване на адвокатската колегия, което Валенцуела не е усетил. Аз не бях от любимите й синове. И по-рано ме бяха нарочва-ли. Неведнъж.

— Попитах Рулей дали има адвокат, нали разбираш? Адвокат за наказателни дела, и той рече, че нямал. Казах му за теб. Не съм го

притискал. Само му казах, че те бива. Фина реклама, нали си чат?

— Това преди Добс да се появи ли беше, или после?

— Не, преди. Рулей ми се обади тая заран от затвора. Качили го на третия етаж и сигурно е видял неона. Добс се появи после. Казах му, че си в играта, дадох му данните ти и той се съгласи. Ще дойде в единайсет. Ще видиш що за птица е.

Умълчах се. Чудех се до каква степен е откровен с мен Валенцуела. Адвокат като Добс би използвал свой човек. Ако не го биваше за тая работа, би трябвало да има специалист по наказателно право във фирмата си или поне на разположение. Обаче обяснението на Валенцуела като че ли противоречеше на това. Рулей отишъл при него с празни ръце. Това ми подсказваше, че в случая има още нещо, което не знам.

— Ей, Мик, там ли си? — попита Валенцуела.

Взех решение. Решение, което впоследствие щеше да ме отведе обратно при Хесус Менендес и за което неведнъж щях да съжалявам. Обаче в момента това беше просто поредният избор, направен по необходимост и от рутина.

— Ще дойда — заявих аз. — Ще се видим в единайсет.

Тъкмо се канех да затворя, когато чух гласа на Валенцуела.

— И ще се погрижиш за мен от благодарност, нали, Мик? Искам да кажа, ако делото наистина се окаже за големи пари.

За пръв път искаше от мен уверение, че ще му се отплатя. Това още повече разпали параноята ми и аз предпазливо съставих отговор, който да удовлетвори и него, и адвокатската колегия — ако ни подслушваха.

— Не се бой, Вал. Ти си в списъка ми с коледни подаръци.

Затворих, преди да успее да ми отговори, и наредих на шофьора да ме хвърли пред служебния вход на съда. Опашката пред детектора за метал щеше да е по-малка и да се движи по-бързо, а охраната обикновено не спираше адвокатите, поне редовните, които се промъкваха оттам, за да успеят навреме за делата си.

Замислих се за Луис Рос Рулей, делото и евентуалните печалби и опасности, които ме очакваха, и пак свалих прозореца, за да се насладя на последната сутрешна минута чист, свеж въздух. Той все още носеше дъх на обещание.

[1] Съдебна процедура, на която се насрочва гледането на делото. Въпреки че е съвсем формална, тя често се използва от защитата и обвинението за отлагане или ускоряване на процеса в зависимост от интереса на клиента им. — Б.ред. ↑

Когато стигнах, съдебната зала в Отдел 2А беше фрашкана с адвокати, които се пазаряха и общуваха с обвиняеми и прокурори. Виждах, че заседанието ще започне навреме, защото приставът вече седеше на бюрото си. Това означаваше, че съдията скоро ще заеме своето място.

Приставите в окръг Лос Анджелис всъщност са заклетите заместник-шерифи, разпределени в съда. Приблжих се до него — бюрото му беше точно до парапета, така че гражданите да могат да се приближават и да задават въпроси, без да навлизат в пространството, предназначено за адвокати, обвиняеми и съдебни служители. Видях календара в папката пред него. Преди да отворя уста, погледнах баджа на униформата му — Р. Родригес.

— Моят човек тук ли е вече, Роберто? Харълд Кейси?

Приставът прокара показалец по списъка си, но бързо спря. Това означаваше, че съм извадил късмет.

— Кейси. Втори е.

— Значи днес сме по азбучен ред, хубаво. Имам ли време да отида отзад и да се видя с него?

— Не, в момента извеждат първата група. Току-що се обадох. Съдията тъкмо излиза. Сигурно ще имаш две минути да видиш своя човек в кошарата.

— Благодаря.

Понечих да се отдалеча към портала, когато той ме повика.

— И съм Рейналдо, не Роберто.

— Да бе, да. Извинявай, Рейналдо.

— Ние приставите всички си приличаме, нали?

Не знаех дали това е опит за шега, или просто заяждане. Не отговорих. Само се усмихнах и минах през портала. Кимнах на двама адвокати, които не познавах, и на други двама — познати. Единият ме спря, за да ме попита колко време ще се бавя пред съдията, защото искал да прецени кога да се върне за изслушването на своя клиент. Отговорих му, че ще свърша бързо.

При календарно изслушване арестуваните обвиняеми биват довеждани на групи по четирима в съдебната зала, където ги затварят в клетка от дърво и стъкло, наричана „кошара“. Това им позволява да разменят няколко приказки с адвокатите си, преди да дойде ред за тяхното изслушване.

Стигнах до кошарата тъкмо когато един заместник-шериф отвори вътрешната врата и пусна вътре първите четирима обвиняеми от списъка. Последен влезе Харълд Кейси, моят клиент. Заех позиция до страничната стена, за да се уединим поне частично, и му дадох знак да се приближи.

Кейси беше едър и висок, каквито ги вербуват в рокерската банда Светците на пътя — или по-скоро клуб, както предпочитат да се наричат членовете ѝ. Докато го държаха в ланкастърския пандиз, той се подстригваше и бръснеше, както го бях помолил, и изглеждаше сравнително представителен, ако не се броят татуировките, които покриваха двете му ръце и се подаваха изпод яката му. Обаче човек не може да прави чудеса. Не знам много за въздействието на татуировките върху съдебните заседатели, но подозирам, че не е изцяло положително, особено когато става дума за ухилени черепи. Известно ми е обаче, че съдебните заседатели обикновено не си падат по коса, вързана на опашка — нито при обвиняемите, нито при адвокатите, които ги представляват.

Кейси или Коровия, както му викаха в клуба, беше обвинен в отглеждане, притежаване и продажба на марихуана, както и в притежание на други наркотици и оръжие. При претърсването на ранчото, в което живееше и работеше, шерифите бяха открили плевник и комплекс сглобяеми бараки, превърнати в оранжерии. Бяха конфискувани над две хиляди напълно узрели растения, както и близо половин кило обрана марихуана, пакетирани в различни по тегло целофанени пликчета. Отгоре на всичко бяха открити и трийсет грама метадрин, с който се поръсваше марихуаната, за да ѝ се придаде допълнително въздействие, наред с малък арсенал оръжия, много от които по-късно се оказаха откраднати.

Изглеждаше, че Коровия се е издънил. Щатската прокуратура го държеше отвсякъде. Даже го бяха спипали да спи на кушетка в плевника, на метър и половина от масата за пакетиране. За капак имаше две присъди за престъпления, свързани с наркотици, и в

момента беше освободен условно за последното. В щата Калифорния третият път решава всичко. Реалистично погледнато, предстояха му поне десет години зад решетките, даже да го освободяха предсрочно.

Само че в неговия случай имаше нещо необичайно: той искаше да се изправи пред съда, въпреки вероятността да го осъдят. Не се беше възползвал от правото си да се откаже от процес по бързата процедура и сега, по-малко от три месеца след арестуването му, нямаше търпение делото да започне. Нямаше търпение, защото единствената му надежда се криеше в обжалването на евентуалната присъда. Благодарение на адвоката си Кейси виждаше светлина в тунела — онова едва мъждукащо пламъче, което само добър адвокат може да запали в мрака на такъв случай. От това пламъче се беше родила защитна стратегия, която в крайна сметка можеше да доведе до освобождаването на Коравия. Тя бе дръзка и щеше да му струва известно време, докато чака обжалването, обаче и двамата бяхме наясно, че той няма друг шанс.

Пукнатината в аргументите на обвинението не се състоеше в твърдението, че Кейси е отглеждал, пакетирал и продавал марихуана. Прокуратурата имаше пълното право да го твърди и доказателствата бяха повече от категорични. Обаче начинът, по който се бяха добрали до тия доказателства, беше причина обвинението да почива върху нестабилна основа. И аз имах за задача да разчовъркам тая пукнатина по време на процеса, да я разровя, да я документирам и после да убедя апелативния съд в онова, в което не бях успял да убедя съдията Ортън Пауъл по време на досъдебното производство, за да отхвърля доказателствата по делото.

Семето на обвиненията срещу Харълд Кейси беше посято един вторник в средата на декември, когато той влязъл в някакъв ланкастърски магазин и купил три електрически крушки, каквито се използват в хидропонното земеделие. Човекът зад него на опашката се случил заместник-шериф, който бил отишъл да купи коледни лампички. Шерифът познал някои от шедьоврите по ръцете на Кейси — главно татуировката на череп с ореол, емблема на Светците на пътя — и събрал две и две. Въпреки че не бил на служба, човекът надлежно проследил мотора на Кейси до ранчото в недалечния Пърлблосъм. Тая информация била предадена на отдела за борба с дрогата в шерифската служба, откъдето пратили над ранчото необозначен хеликоптер с

термокамера. Заснетите кадри на богати червени топлинни цветове в плевника и бараките, наред с показанията на заместник-шерифа, който видял Кейси да купува хидропонните крушки, били подадени с молба за разрешение за обиск до съда. На другата сутрин шерифите вдигнали Коравия от леглото с подписаната заповед за обиск.

По време на едно предишно изслушване бях заявил, че всички доказателства срещу Кейси трябва да бъдат отхвърлени, защото вероятната причина за обиска представлява нарушение на правото му на личен живот. Авторите на конституцията със сигурност биха сметнали за прекалено използването на тривиални покупки в магазин за електроматериали като трамплин за още по-сериозно нарушение на правото на личен живот чрез наблюдение по земя и от въздух и чрез термокамера.

Съдията Пауъл отхвърли моя аргумент и делото се придвижи към процес или уреждане чрез признаване на вината. Междувременно се появи нова информация, която щеше да подкрепи обжалването на евентуалната присъда. Анализът на снимките, направени по време на полета над къщата на Кейси, и спецификациите на използваната от шерифите термокамера показваха, че хеликоптерът е летял на не повече от шейсет метра над земята. Върховният съд на САЩ беше постановил, че полет на органи на реда над имот на заподозрян не нарушава правото му на личен живот, стига да е извършен в публичното въздушно пространство. Бях пратил Рол Левин, детектива, когото използвах, да провери във Федералната служба по авиацията. Ранчото на Кейси не се намираше под въздушните пътища на летище. Долната граница на публичното въздушно пространство над ранчото беше триста метра. Шерифите явно бяха нарушили правото на Кейси на личен живот, осигурявайки си повод да претърсят ранчото.

Сега моята задача беше да докарам делото до процес и да изискам показания от шерифите и пилота за височината, на която са прелетели над ранчото. Ако кажеха истината, в кърпа ми бяха вързани. Ако излъжеха, пак ми бяха вързани в кърпа. Не ми допада идеята да посрамвам служители на органите на реда в открит процес, обаче се надявах да излъжат. Ако съдебните заседатели видят ченге да лъже на свидетелската скамейка, делото спокойно може да приключи на мига. Няма нужда да обжалваш присъдата.

Така или иначе, бях убеден, че ще спечеля. Само трябваше да отидем на процес и ни възпираше едно-единствено нещо. Тъкмо затова се налагаше да приказвам с Кейси, преди съдията да заеме мястото си и да даде ход на делото.

Моят клиент спокойно се приближи до ъгъла на кошарата, без да ми каже и едно здрасти. Не го поздравих и аз. Той знаеше какво искам. Вече бяхме водили тоя разговор.

— Това е календарно изслушване, Харълд — светнах го. — Сега трябва да кажа на съдията дали сме готови да отидем на процес. Вече знам, че обвинението е готово. Така че днес е наш ред.

— И?

— Има един проблем. Предишния път, когато бяхме тук, ти ми каза, че ще получа пари. Обаче ето че пак сме тук, Харълд, а парите ги няма.

— Не се бой. Парите ти са у мене.

— Тъкмо затова се боя. *Моите* пари са у теб. А не у мен.

— Ще си ги получиш. Вчера се чух с моите момчета. Ще си ги получиш.

— И предишния път ми каза така. Аз не работя безплатно, Харълд. Експертът, към когото се обръщам за снимките, също не работи безплатно. Предварителният хонорар отдавна свърши. Искам още пари, иначе си търси нов адвокат. Обществен защитник.

— Никакви такива, мой човек. Искам теб.

— Виж, аз имам разходи и трябва да ям нещо. Знаеш ли колко плащам седмично само за рекламата в телефонния указател? Познай.

Кейси не отговори.

— Един бон. Средно по бон седмично само за да ми пускат рекламата там, и това е без храната, ипотеката, издръжката на детето и бензина за линкълна. Аз не работя за голи обещания, Харълд. Работя за вдъхновение в зелено.

Кейси не се трогна особено.

— Проверих тук-там — тросна ми се той. — Не можеш да ме зарежеш ей така. Вече не можеш. Съдията няма да ти даде.

В съдебната зала се възцари мълчание, когато съдията излезе от кабинета си и изкачи двете стъпала до мястото си. Приставът извика за тишина. Представлението започваше. Аз само хвърлих продължителен поглед на Кейси и се отдалечих. Той имаше аматьорска, затворническа

представа за правосъдието и начина му на действие. Знаеше повече от много други. Обаче въпреки това го очакваше изненада.

Седнах до перилата зад скамейката на обвиняемите. Първото обявено дело беше за преразглеждане на гаранция и мина бързо. После обявиха делото „Щатът Калифорния срещу Кейси“ и аз се изправих.

— Майкъл Холър от страна на защитата.

Прокурорът също обяви присъствието си, младеж на име Виктор Деврийс. Нямаше си и представа как ще му се стъжни, когато отидем на процес. Съдията Ортън Пауъл зададе обичайните въпроси дали е възможно извънсъдебно уреждане в последния момент. Всеки съдия има прекалено натоварен график и категорично нареждане да разчиства колкото може повече дела чрез извънсъдебно уреждане. Последното нещо, което желае да чуе всеки съдия, е, че няма надежда за споразумение и процесът е неизбежен.

Обаче Пауъл прие лошата новина от нас с Деврийс спокойно и попита дали сме готови да насрочим процеса за края на седмицата. Прокурорът отговори утвърдително. Аз — отрицателно.

— Ако е възможно, Ваша светлост, бих искал да го отложим за идната седмица.

— Каква е причината за отлагането, господин Холър? — нетърпеливо попита съдията. — Прокуратурата е готова и аз искам да се отърва от това дело.

— И аз искам да се отърва от него, Ваша светлост. Но защитата се опитва да открие свидетел, който ще ни бъде нужен. Крайно необходим свидетел, Ваша светлост. Предполагам, че едноседмично отлагане ще бъде достатъчно. До идната седмица би трябвало да сме готови да излезем на процес.

Както се очакваше, Деврийс възрази срещу отлагането.

— Ваша светлост, обвинението за пръв път чува за липсващ свидетел. Господин Холър разполагаше с близо три месеца да открие свидетелите си. Тъкмо той настояваше за процес по бързата процедура, а сега иска да изчакаме. Мисля, че това е просто тактическо отлагане, защото му предстои дело, което...

— Можете да запазите останалото за съдебните заседатели, господин Деврийс — прекъсна го съдията. — Господни Холър, смятате ли, че една седмица ще реши проблема ви?

— Да, Ваша светлост.

— Добре, ще се видим с вас и господин Кейси идния понеделник и тогава вече ще бъдете готови. Ясен ли съм?

— Да, Ваша светлост, благодаря.

Обявиха следващото дело и аз се отдалечих от масата на защитата. Проследих с поглед заместник-шерифа, който изведе моя клиент от кошарата. Кейси се озърна през рамо към мен с изражение, съдържащо равни части гняв и смут. Отидох при Рейналдо Родригес и го попитах дали ще ме пуснат в килията, за да обсъдя някои неща с клиента си. Тая професионална любезност се позволяваше на повечето редовни адвокати. Родригес се надигна, отключи вратата зад бюрото си и ме пусна да мина. Тоя път му благодарих, назовавайки го с истинското му име.

Кейси беше в килията с още един обвиняем, човека, чието дело бяха обявили преди нашето. Помещението беше просторно и покрай три от стените имаше пейки. Лошото на това да разгледат делото ти рано е, че след изслушването трябва да киснеш в кафеза, докато се напълни с достатъчно хора, за да откарат пълен автобус обратно в окръжния затвор. Кейси се приближи до решетките.

— За какъв свидетел говореше? — попита ме той.

— За господин Кинт — отвърнах аз. — Нужен ни е само господин Кинт, за да пристъпим към процеса.

Лицето на Кейси се сгърчи от яд. Опитах се да му обясня положението по-добре.

— Виж, Харълд, знам, че искаш да приключим с това, за да стигнем до процеса и после до обжалването. Само че трябва своевременно да си плащаш стоката. От опит ми е известно, че няма смисъл да гоня хората за пари, след като конят отиде в реката. Щом искаш стоката сега, плащаш си я веднага.

Кимнах и понечих да се обърна към изхода, който водеше към свободата. Ала после пак го погледнах.

— И не си мисли, че съдията не е наясно. Паднал ти се е млад прокурор, който има жълто около устата и не му се полага да мисли откъде ще получи следващата си заплата. Обаче Ортън Пауъл бая годинки е бачкал като адвокат, преди стане съдия. Наясно е с издирването на крайно необходими свидетели като господин Кинт и сигурно няма да погледне с добро око обвиняем, който не плаща на адвоката си. Аз му дадох да разбере какво става, Харълд. Ако поискам

да се откажа от делото, той ще ми позволи. Но предпочитам идния понеделник пак да дойда тук и да му кажа, че сме открили свидетеля и сме готови за процес. Чат ли си?

Кейси не отговори веднага. Отиде в отсрещния край на килията и седна на пейката. Когато най-после отвори уста, не гледаше към мен.

— Още щом ме пуснат на телефона.

— Звучи добре, Харълд. Ще кажа на някой шериф, че се налага да се обадиш. Телефонирай, после стой мирен и ще се видим идващата седмица. Ще задвижим нещата.

Бързо се запътих към изхода. Не обичам затворите. Не съм сигурен защо. Вероятно защото понякога границата е почти незабележима. Границата между адвокат на престъпници и адвокат *престъпник*. Понякога се чудя от коя страна на решетките се намирам. Винаги ми се е струвало цяло чудо, че излизам оттам, откъдето съм влязъл.

В коридора пред съдебната зала включих мобилния си и се обадох на своя шофьор, за да го предупредя, че излизам. После проверих телефонния си секретар и открих съобщения от Лорна Тейлър и Фернандо Валенцуела. Реших да им се обадя от колата.

Ърл Бригс, шофьорът ми, вече беше докарал линкълна отпред. Ърл не слизаше да ми отваря вратата, нищо подобно. Имахме уговорка само да ме вози, докато си изработи хонорара, който ми дължеше, задето му бях уредил условна присъда за продажба на кокаин. Плащах му по двайсет кинта на час, обаче задържах половината. Парите не бяха точно толкова, колкото беше печелил от търговията с дрога, но пък работата бе безопасна, законна и щеше да изглежда добре в биографията му. Ърл твърдеше, че искал да се поправи, и аз му вярвах.

Когато се приближих, чух ритъма на хип-хоп да пулсира иззад затворените прозорци. Ърл обаче изключи музиката още щом протегнах ръка към вратата. Вмъкнах се отзад и му казах да потегли за Ван Найс.

— Какво слушаше? — попитах го.

— Хм, Три Сикс Мафия.

— Мръсни южняци, а?

— Точно.

През годините бях усвоил фините разлики, регионални и други, в рапа и хипхопа. Повечето ми клиенти слушаха такава музика и мнозина от тях основаваха жизнените си стратегии на нея.

Пресегнах се, вдигнах кутията от обувки, пълна с касети, и избрах една наслуки. Това бяха записите по делото на Бойлстън. Записах номера на касетата и часа в малкия дневник, който държах в кутията. Подадох касетата през облегалката на Ърл и той я пъкна в касетофона на таблото. Нямахше нужда да му казвам, че искам да я пусне съвсем тихо, почти като уличен шум. Момчето беше при мен от три месеца. Знае си работата.

Роджър Бойлстън бе един от малцината ми клиенти, назначени от съда. Предстоеше да му предявят най-различни федерални обвинения в наркотрафик. От Службата за контрол на наркотичните вещества

бяха подслушвали телефоните му и това бе довело до неговия арест и конфискуването на шест кила кокаин, които възнамерявал да разпространи чрез мрежа от дилъри. Имаше купища записи — над петдесет часа телефонни разговори. Бойлстън приказваше с много хора за това какво пристига и кога да го очакват. Делото се очертаваше като детска играчка за обвинението. Бойлстън щеше да влезе задълго и аз не можех да сторя почти нищо, освен да преговарям за сделка и да разменя съдействието на клиента си срещу по-малка присъда. Само че това нямаше значение. Важни за мен бяха записите. Бях поел делото заради тях. Федералните власти щяха да ми платят за изслушването на записите по подготовката на защитата на клиента ми. Това означаваше, че преди всичко да бъде уредено, ще получа от него и властите хонорар минимум за петдесет часа. Затова гледах касетите да се въртят постоянно винаги когато се возех с линкълна. Искях да съм сигурен, че ако се наложи да поставя длан върху Библията и да се закълна, че ще говоря истината, с чиста съвест да мога да кажа, че съм прослушал и последната касета, за която взимам пари от Чичо Сам.

Първо се обадох на Лорна Тейлър. Лорна организира делата, които поемам. Телефонът, който фигурира в рекламата ми, заемаща половин страница в телефонния указател, и на трийсет и шест автобусни спирки, пръснати из квартали с висока престъпност в южната и източната част на окръга, звъни в офиса, който всъщност е втората спалня в нейния апартамент на Кингс Роуд в Западен Холивуд. Адресът, който съм дал в Калифорнийската адвокатска колегия и съда, е същият апартамент.

Лорна е първият буфер. За да стигне до мен, човек трябва да мине през нея. Малцина получават номера на мобилния ми и Лорна стои на портата. Тя е строга, интелигентна, професионална и красива. Напоследък обаче се уверявам в последното само около веднъж месечно, когато я водя на обед и подписвам сметки — тя ми е и счетоводителка.

— Адвокатска кантора — отговори тя, когато ѝ се обадох.

— Извинявай, още бях в съда — обясних аз защо не съм вдигнал.
— Какво има?

— Чул си се с Вал, нали?

— Да. В момента пътувам за Ван Найс. Поемам делото в единайсет.

— Той се обади тук, за да провери. Стори ми се нервен.

— Вал смята, че оня тип е златна кокошка, иска да се подсигури, че и той ще хване влака. Ще му се обадя да го успокоя.

— Направих някои предварителни проверки на името Луис Рос Рулей. Кредитната му история е страхотна. В архива на „Таймс“ получих няколко попадения. Само сделки с недвижими имоти. Изглежда работи в такава фирма в Бевърли Хилс. Казва се „Уиндзор Резиденшъл Истейтс“. Явно движат всички големи сделки, не от ония имоти, пред които поставят табели „Продава се“.

— Хубаво. Нещо друго?

— Нищо по тоя въпрос, И засега само обичайните неща по телефона.

Което означаваше, че е получила обичайния брой обаждания от хора, които са взели номера от автобусните спирки и указателя — хора, които се нуждаеха от адвокат. Преди да бъдат засечени от моя радар, те трябваше да убедят Лорна, че могат да платят за услугите, които искат. Тя беше като медицинска сестра на регистрацията в спешно отделение. Трябва да я убедиш, че имаш валидна застраховка, преди да те пусне при доктора. Лорна държи до телефона си тарифа, която започва с 5000 долара за обвинение в шофиране в нетрезво състояние и минава през почасовите хонорари, които взимам за обвинения в тежки престъпления. Тя се грижи всеки потенциален клиент да е платежоспособен и знае цената на престъплението, в което са обвинени. Има една поговорка: не извършвай престъплението, ако не можеш да го излежиш. Лорна обича да казва, че при мен важи друго: не извършвай престъплението, ако не можеш да си платиш за моето време. Тя приема „Мастъркард“ и „Виза“ и получава разрешение за таксуване още преди клиентът да е стигнал до мен.

— Няма ли някой познат? — попитах я.

— Глория Дейтън се обади от Близнаците.

Изпъшках. Близнаците бяха централният арест в центъра. В едната сграда прибираха жени, а в другата — мъже. Глория Дейтън беше скъпа проститутка и от време на време се нуждаеше от моите услуги. За първи път я представлявах поне преди десет години, когато беше млада, не се друсаше и в очите ѝ още имаше живот. Сега ми беше клиентка, обаче никога не ѝ взимах пари. Просто се опитвах да я убедя да се откаже от тоя живот.

— Кога са я гепили?

— Снощи. Или по-скоро тая сутрин. Първото ѝ изслушване е следобед.

— Не знам дали ще успея след това дело във Ван Найс.

— Има и утежняващи вината обстоятелства. Притежание на кокаин, освен обичайното.

Знаех, че Глория работи изключително чрез контакти, осъществявани в Интернет, където се рекламираше в различни уебсайтове. Не се мъкнеше по улици и барове. Когато я гепеха, обикновено служител от отдела за борба с порока беше успял да проникне през защитната ѝ система и да си уговори среща. Фактът, че е носила кокаин на срещата, ми звучеше като нетипичен пропуск от нейна страна или подхвърлени улики от ченгето.

— Добре, ако се обади пак, кажи ѝ, че ще се опитам да отида и ако ме няма, ще пратя някой да поеме делото. Ще позвъниш ли в съда да потвърдиш изслушването?

— Веднага. Но, Мики, кога ще ѝ кажеш, че го правиш за последен път?

— Не знам. Може би днес. Какво друго?

— Не ти ли стига за един ден?

— Сигурно.

Поговорихме още малко за графика ми през останалата част от седмицата и отворих лаптопа си на подвижния плот, за да сверя календара си с нейния. Имах по две изслушвания на сутрин и едnodневен процес в четвъртък. Все дела, свързани с дрога, в южните части на окръга. С това си вадех прехраната. В края на разговора ѝ обещах да ѝ телефонирам след изслушването във Ван Найс, за дай съобщя дали и как ще се отрази на програмата ми делото „Рулей“.

— И още нещо — прибавих. — Казваш, че фирмата на Рулей върти сделки със скъпи имоти, нали така?

— Да. Всяка сделка в архива, с която е свързано името му, е за седемцифрена сума. Една-две достигат осемцифрени числа. Холмби Хилс, Бел Ер, такива места.

Кимнах, като си мислех, че положението на Рулей може да привлече интереса на медиите.

— Тогава защо не се обадиш на Стикс? — предложих.

— Сигурен ли си?

— Да, може да изработим нещо с това дело.

— Ще му се обадя.

— Доскоро.

Когато затворих телефона, Ърл вече беше излязъл на магистралата за Антелоуп Вали и продължаваше на юг. Движехме се с прилична скорост и без проблем щяхме да стигнем за първото изслушване на Рулей във Ван Найс. Обадих се на Фернандо Валенцуела да го зарадвам.

— Супер — рече той. — Ще чакам.

Докато разговаряхме, видях, че покрай прозореца ми профучават два мотора. И двамата мотоциклетисти носеха черни кожени елечи, от гърба на които се хилеха черепа с ореол.

— Нещо друго? — попитах аз.

— Да, сигурно трябва да ти съобщя още нещо. За всеки случай пак проверих в съда кога ще е първото му изслушване и установих, че делото е поверено на Маги Макфърсън. Не знам дали това ще представлява проблем за теб.

Маргарет Макфърсън случайно беше една от най-строгите и свирепи прокурорки, които работеха във Ван Найс. Освен това, беше и първата ми бивша жена.

— Това няма да е мой проблем — не се поколебах аз. — А неин.

Обвиняемият има право да си избере защитник. Ако между адвокатата и прокурора има конфликт на интереси, прокурорът трябва да си отиде. Знаех, че Маги ще ме държи лично отговорен, задето е изпуснала юздите на дело, което може да се окаже голямо, обаче нищо не можех да сторя. Беше се случвало и по-рано. В лаптопа си все още пазех искането за отстраняване от последния случай, в който пътищата ни се бяха пресекли. Ако се наложеше, просто щях да променя името на обвиняемия и да го разпечатам.

Двата мотора бяха минали пред нас. Обърнах се и погледнах през задния прозорец. Отзад имаше още три харлита.

— Обаче знаеш какво значи това — продължих.

— Не, какво?

— Тя ще възрази против освобождаването под гаранция. Винаги го прави при престъпления срещу жени.

— Мама му стара, има ли шанс да успее? В това дело ми се очертава яка пачка, готин.

— Не знам. Нали казваш, че оня имал богати роднини и С. С. Добс. Мога да ги използвам. Ще видим.

— Мамка му.

Пред очите на Валенцуела големите кинти се отдалечаваха.

— Ще се видим там, Вал.

Затворих телефона и погледнах към Ърл.

— Откога сме с тоя ескорт?

— Току-що се появиха — отвърна той. — Искате ли да направя нещо по въпроса?

— Чакай да видя какво...

Не се наложи да чакам до края на изречението. Единият мотоциклетист отзад се изравни с линкълна и ни посочи приближаващия изход за окръжния парк „Васкес Рокс“. Познах Теди Воугъл, бивш клиент, най-високопоставеният от Светците на пътя, който не лежеше зад решетките. А сигурно и най-едрият от тях. Тежеше поне сто и шейсет кила и оставяше впечатление за дебел хлапак, който е яхнал колелото на малкото си братче.

— Отбий, Ърл — наредих. — Да видим какво иска.

Спряхме на паркинга до назъбените скални образувания, носещи името на престъпник, който преди век се бе крил из тях. Зърнах двама души, които си правеха пикник на ръба на един от най-високите скални первази. Едва ли щях да се чувствам удобно, дъвчейки сандвич на такова опасно място.

Когато Теди Воугъл се приближи пеш, свалих прозореца си. Другите четирима Светци бяха угасили моторите си, но не слязоха от седалките. Воугъл се наведе и опря едната си великанска предмишница на вратата. Усетих, че колата се накланя няколко сантиметра.

— Как я караш, адвокате? — попита той.

— Бива, Тед. Какво има?

— Къде ти е опашката?

— Някои хора мърмореха, затова я отрязвах.

— Съдебни заседатели, а? Требва да са били некви задръстеняци от тоя край.

— Какво има, Тед?

— Коравия ми се обади от ланкастърската кошара. Рече, че може да те настигна на юг. Вика, че бавиш делото му, додето получиш малко

зелено. Верно ли бе, адвокатите?

Говореше си съвсем нормално, без заплаха в гласа и думите. И изобщо не се чувствах в опасност. Преди две години бях успял да сведа предявените му обвинения за отвличане и физическо насилие до смущаване на обществения ред. Той управляваше стриптийз клуб, собственост на Светците, на „Сепулвида“ във Ван Найс. Научил, че една от най-добрите му танцьорки е напуснала и постъпила на работа в конкурентен клуб. Воугъл отишъл там, смъкнал я от сцената и я завлякъл обратно в своето заведение. Била гола. Случаен мотоциклетист повикал полицията. Това дело беше един от най-големите ми успехи и Воугъл го знаеше. Имаше слабост към мен.

— Вярно ти е обяснил — потвърдих. — Аз работя, за да си изкарвам прехраната. Ако той иска да работя за него, трябва да ми плаща.

— През декември ти шарихме пет бона — напомни ми Воугъл.

— Те отдавна свършиха, Тед. Повече от половината отидоха за експерта, който ще опровергае обвинението. Останалите отидоха за мен и аз вече съм си отработил часовете. Ако искате да продължа да го защитавам, ще трябва да ми напълните резервоара.

— Още една петарка ли искаш?

— Не, искам десетарка и го казах на Коравия още миналата седмица. Процесът ще продължи три дни и трябва да доведе моя експерт от „Кодак“ в щата Ню Йорк. Трябва да му платя хонорара и той иска самолет първа класа и стая в „Шато Мармон“. Смята, че ще пие на бара с кинозвезди или нещо от тоя род. Тоя хотел струва четиристотин на нощ, при това най-евтините стаи.

— А стига бе, адвокате. Какво стана с оня твой девиз в указателя? „Основателни съмнения срещу скромн хонорар“. Ти на десет бона скромн хонорар ли им викаш?

— Просто девизът ми харесваше. Той ми донесе много клиенти. Обаче Калифорнийската адвокатска колегия не беше толкова доволна от него и ме накара да го махна. Цената е десет бона и е прилична, Тед. Ако не можете или не искате да я платите, още днес ще подам документите. Ще се откажа и той може да продължи с обществен защитник. Ще предам всичко, което имам. Само че общественият защитник сигурно няма да разполага с нужния бюджет, за да доведе фотоексперта.

Воугъл промени позата си на прозореца и колата се разклати под тежестта му.

— Не, не, тебе искаме. Коровия ни е адски важен, нали си чат какво искам да кажа? Искам да го пуснат и да се върне на работа.

Рокерът пхна длан под елека си — тя беше толкова месеста, че кокалчетата се губеха из плътта. Когато я извади, в нея имаше плик. Подаде ми го.

— В брой ли са? — попитах.

— Да. Какво му е лошото да са в брой?

— Нищо. Обаче трябва да ти дам фактура. Това е изискване на данъчната служба. Точно десет ли са?

— До последния кинт.

Вдигнах капака на картонената кантонерка, която държа на задната седалка. Кочанът с фактурите беше зад документите по последното дело. Заех се да я попълня. Повечето адвокати, лишени от право да практикуват, са извършили финансови нарушения. Злоупотреба с хонорари. Водя стриктен архив и винаги давам фактура. За нищо на света няма да допусна Калифорнийската адвокатска колегия да ме гепи в издънка.

— Значи все пак ги имаш — без да преставам да пиша, казах аз. — Ами ако бях кандисал на пет? Какво щеше да правиш тогава?

Воугъл се усмихна. Липсваше му един от долните предни зъби. Сигурно от меле в клуба. Той се потупа по елека от другата страна.

— Нося още един плик, ама с петарка, адвокате. Беше ти готов.

— По дяволите, сега съжалявам, че те оставям с пари в джоба.

Откъснах неговото копие на фактурата и му го подадох през прозореца.

— Писал съм го на Кейси. Той е клиентът.

— Както кажеш.

Рокерът пое фактурата и се изправи, вдигайки ръка от прозореца. Колата възвърна нормалната си височина. Искаше ми се да го попитам откъде идват парите, от кое престъпно начинание на Светците са спечелени, дали сто момичета са танцували сто часа, за да може той да ми плати, обаче по-добре да не знаех отговора на тоя въпрос. Проследих го с поглед, докато се върна при харлитото си и с усилие праметна дебелия си крак през седалката. За пръв път забелязах двойните амортизтори на задното колело. Казах на Ърл да се върне на

магистралата и да продължи за Ван Найс, където се налагаше да се отбия в банката, преди да отида в съда и да се срещна с новия си клиент.

По пътя отворих плика и преброих парите, двайсетачки, петдесетачки и стотачки. Бяха точно. Резервоарът беше напълнен и можех да продължа с Харълд Кейси. Щях да изляза на процес и да дам урок на младия прокурор. Щях да спечеля, ако не процеса, със сигурност обжалването. Кейси щеше да се върне при семейството си и да продължи работата си при Светците на пътя. Докато подавах вносна бележка за сметката с хонорарите ми, изобщо не мислех за вината му в престъплението, в което го обвинявах.

— Господин Холър? — след известно време се обади шофьорът.

— Какво има, Ърл?

— Оня човек, дето казахте, че щял да идва от Ню Йорк, експерта де? Ще го взимам ли от летището?

Поклатих глава.

— Никакъв експерт няма да идва от Ню Йорк, Ърл. Най-добрите фото — и киноексперти в света са тук, в Холивуд.

Той кимна и срещна погледа ми за миг в огледалото. После пак впери очи в пътя.

— Ясно — отново кимна шофьорът.

Аз също си кимнах. Нямах никакви колебания за онова, което бях направил или казал. Такава ми беше работата. Така действаше системата. След петнайсет години адвокатска практика бях започнал да възприемам нещата съвсем простичко. Правосъдието представляваше грамадна ръждясала машина, която засмукваше хора, животи и пари. Аз бях просто техник. Бях се специализирал да влизам в машината, да поправам разни неща и в замяна да взимам каквото ми трябва.

Вече не ценях абсолютно нищо в правосъдието. Представите за достойнствата на състезателното начало в съдебната система, получени в юридическия факултет, за гаранциите и търсенето на истината отдавна се бяха изтъркали като лица на статуи от други цивилизации. Правосъдието нямаше нищо общо с истината. А с пазарлъци и манипулации. Аз не работех с понятия като вина и невинност, защото всички бяха виновни. За нещо. Обаче това нямаше значение, защото всяко дело, което поемах, представляваше къща, построена върху основи, излети от преуморени и нископлатени

работници. Те я караха през куп за грош. Допускаха грешки. И после замазваха грешките с лъжи. Моята работа беше да смъкна боята и да открия пукнатините. Да вмъкна пръсти и инструменти в тия пукнатини и да ги разширя. Да ги направя толкова големи, че или къщата да падне, или ако не успея, да пусна клиента си да се провре през тях.

Голяма част от обществото ме смяташе за въплъщение на дявола, само че тия хора грешаха. Аз бях черен ангел. Аз бях истинският светец на пътя. Имаше нужда от мен, услугите ми се търсеха. И от двете страни. Аз бях смазката за машината. Аз позволявах на зъбните колела да зацепват и да се въртят. Без мен моторът на системата нямаше да продължава да работи.

Само че делото на Рулей щеше да промени всичко това. За мен. За него. И определено за Хесус Менендес.

Луис Рос Рулей беше в ареста с още седем души, които бяха изминали с автобус половината пряка от ваннайския затвор до ваннайския съд. В килията имаше само двама бели и те седяха един до друг на пейката, докато шестимата чернокожи заемаха останалата част от помещението. Форма на дарвинистка сегрегация. Всички не се познаваха, ала числовото преимущество си казваше думата.

Тъй като се предполагаше, че Рулей идва от Бевърли Хилс, измерих с поглед двамата бели и лесно разпознах своя клиент. Единият беше слаб като върлина, с отчаяните влажни очи на наркоман, който отдавна не си е взимал дозата. Другият приличаше на сърна, попаднала пред автомобилни фарове. Избрах него.

— Господин Рулей? — повиках го аз.

Сърната кимна. Дадох му знак да се приближи до решетките, за да можем да разговаряме тихо.

— Казвам се Майкъл Холър. Викат ми Мики. Ще те представлявам по време на първото ти изслушване днес.

Намирахме се в ареста зад съда, където обикновено пускаха адвокатите да се консултират с клиентите си преди началото на заседанието. На метър и половина пред килиите имаше синя линия. Трябваше да остана на разстояние от клиента си.

Рулей се вкопчи в решетките пред мен. Подобно на другите в кафеза, той имаше вериги на глезена, китката и кръста. Нямах да му ги свалят, докато не го доведяха в съдебната зала. Около трийсетгодишен, той ми се стори слаб, въпреки че беше най-малко метър и осемдесет и тежеше поне осемдесетина килограма. Пандизът оказва такова въздействие. Очите му бяха бледосини и рядко бях виждал такава паника, каквато струеше от тях. Клиентите ми обикновено вече са били на топло и имат студения като камък вид на хищник. Така издържат в дранголника.

Обаче Рулей беше различен. Приличаше на жертва. Страхуваше се и не му пукаше кой го вижда и знае.

— Това е инсценировка — настойчиво и високо заяви той. — Трябва да ме измъкнеш оттук. Сбърках с оная жена, това е всичко. Тя

се опитва да ме натопа и...

Вдигнах ръце, за да го накарам да млъкне.

— Внимавай какво говориш тук — тихо го предупредих. — Всъщност внимавай какво говориш, докато изобщо не те измъкнем и поприказваме насаме.

Рулей се озърна наоколо, явно без да разбира.

— Никога не се знае кой подслушва — поясних аз. — И никога не се знае кой ще каже, че те е чул да казваш нещо, даже да не си казал нищо. Най-добре изобщо не говори за делото. Разбираш ли? Най-добре не разговаряй с никого за нищо и толкова.

Той кимна. Дадох му знак да седне на пейката до решетките. До отстрещната стена също имаше пейка, на която седнах аз.

— Всъщност идвам само да се запознаем и да ти се представя — продължих. — Ще разговаряме за делото, след като те измъкнем. Вече приказвах със семейния ти адвокат, господин Добс, и ще съобщим на съдията, че сме готови да платим гаранция. Имам ли твоето съгласие?

Разтворих кожена папка „Монблан“ и се приготвих да си водя записки в бележника. Рулей утвърдително кимна. Слушаше ме.

— Добре. Разкажи ми за себе си. Колко си годишен, женен ли си, какво те свързва с обществото.

— Хм, на трийсет и две съм. Цял живот съм бил тук, даже съм учил тук. В Калифорнийския университет. Не съм женен. Нямам деца. Работя...

— Разведен?

— Не, изобщо не съм се женил. Работя в семейната фирма „Уиндзор Резиденшъл Истейтс“. По името на втория мъж на майка ми. Фирма за недвижими имоти. Продаваме недвижими имоти.

Записах си.

— Колко пари изкара миналата година? — без да вдигам поглед, попитах тихо аз.

След като не отговори, аз го погледнах.

— Защо ти е това? — поинтересува се клиентът ми.

— Защото ще те измъкна оттук още преди слънцето да залезе. За тая цел трябва да знам всичко за общественото ти положение. Това се отнася и до финансовото ти състояние.

— Не съм сигурен точно колко съм изкарал. Голяма част е в акции от фирмата.

— Не плащаш ли данъци?

Той се озърна през рамо към другите в килията и ми отговори шепнешком:

— Плащам естествено. Според данъчната ми декларация доходите ми възлизат на четвърт милион.

— Но искаш да кажеш, че с фирмените акции, които си спечелил, всъщност си изкарал повече.

— Точно така.

Един от съкилийниците му се приближи към решетките до него. Вторият бял. Беше превъзбуден, постоянно движеше ръце — с отчаяна трескавост ги местеше от хълбоците към джобовете си.

— Ей, мъжки, и на мене ми трябва адвокат. Имаш ли визитка?

— Не и за теб, приятел. Тук ще ти определят адвокат. Погледнах Рулей и изчаках малко наркомана да се отдалечи. Той не го стори. Пак се обърнах към него.

— Виж, това е частен разговор. Би ли ни оставил насаме?

Мъжът направи някакво движение с ръце и се затътри към ъгъла, от който беше дошъл.

— Ами благотворителни организации? — продължих да разпитвам Рулей.

— Какво имаш предвид?

— Участваш ли в благотворителност? Правиш ли дарения?

— Да, фирмата прави. Подкрепяме „Пожелай си“ и един приют за бегълци в Холивуд. Струва ми се, че се казва „При моя приятел“ или нещо подобно.

— Добре, хубаво.

— Ще ме измъкнеш ли?

— Ще опитам. Обвиняват те в тежки престъпления — проверих, преди да дойда тук — и имам чувството, че прокурорката ще настоя да не те пуснат под гаранция, но това е нищо работа. Ще се оправя.

Посочих записките си.

— Да не ме пуснат под гаранция ли? — паникьосан възкликна той.

Другите в килията погледнаха към него, защото това беше общият им кошмар. Да не те пуснат под гаранция.

— Не се безпокой — успокоих го аз. — Не съм казвал, че тя ще успее. Кога са те арестували за последен път?

Винаги задавам изневиделица тоя въпрос, за да наблюдавам очите им и да видя дали в съдебната зала няма да ме сполети някоя изненада.

— Никога. Никога не са ме арестували. Всичко това е...

— Знам, знам, обаче тук не бива да приказваме за това, забрави ли?

Той кимна. Погледнах си часовника. Делото щеше да започне, а още не бях говорил с Маги Макфърсън.

— Сега трябва да вървя — казах аз. — Ще се срещнем вътре след няколко минути и ще се погрижим да те измъкнем оттук. Докато сме там, не казвай нищо, преди да си се посъветвал с мен. Ако съдията те попита как си, първо се посъветвай с мен. Ясно?

— Хм, да не отговарям ли с „невинен“ на обвиненията?

— Не, изобщо няма да те питат за това. Днес само ще ти ги прочетат, ще стане дума за гаранцията и ще определят дата за повдигане на обвинения. Тогава казваме „невинен“. Така че днес не казвай нищо. Никакви избухвания, абсолютно нищо. Разбра ли?

Рулей кимна и се намръщи.

— Ще се справиш ли, Луис?

Отново кимна мрачно.

— Само за сведение — продължих аз. — Взимам по две и петстотин за първо изслушване и определяне на гаранция. Това ще представлява ли проблем?

Луис отрицателно поклати глава. Хареса ми, че не говори. Повечето ми клиенти дрънкат прекалено много. Обикновено с дрънкане се вкарват в пандиза.

— Добре. Ще поговорим за останалото, след като излезеш оттук и останем насаме.

Затворих кожената си папка с надеждата, че я е забелязал и е останал впечатлен, после се изправих.

— Още нещо — добавих. — Защо избра мен? В града има много адвокати, защо се спря на мен?

Тоя въпрос нямаше никакво значение за нашите отношения, обаче исках да проверя доколко мога да вярвам на Валенцуела.

Рулей сви рамене.

— Не знам — отвърна той. — Спомних си името ти от нещо, което бях чел във вестника.

— Какво си чел за мен?

— Един репортаж за дело, в което уликите срещу обвиняемия не били взети предвид. Струва ми се, че беше за наркотици или нещо подобно. Ти си спечелил делото, защото после обвинението нямало повече доказателства.

— Делото „Хендрикс“ ли?

Не се сецах за друго, което да е стигнало до вестниците през последните месеци. Хендрикс беше поредният ми клиент от Светците на пътя и от шерифското управление бяха поставили проследяващо устройство на харлито му. Това бе допустимо на обществен път. Само че, когато през нощта Хендрикс паркирал мотора в собствената си кухня, джипиесът представляваше незаконно проникване от страна на ченгетата. Делото беше прекратено от съдията по време на предварителното изслушване и направи голям шум в „Таймс“.

— Не си спомням името на клиента — отговори Рулей. — Сетих се само за твоето име. Всъщност само за фамилията ти. Когато се обадох на човека, който урежда гаранциите, аз му дадох името Холър и го помолих да те повика и да се обади на моя адвокат. Защо питаш?

— Без причина, просто съм любопитен. Мерси, че се обърна към мен. Ще се видим в съда.

Оставих разликите между версията на Рулей и Валенцуела за по-нататъшно обмисляне и се върнах в залата. Видях Маги Макфърсън да седи в единия край на прокурорската маса. С нея имаше още петима прокурори. Масата беше голяма и Г-образна, за да побира постоянно променящ се брой юристи, седнали с лице към съдията. Повечето рутинни изслушвания и обвинения се поемат от дежурен прокурор, но специалните дела привличат тежката артилерия от окръжната прокуратура, заемаща втория етаж на съседната сграда. Привличат ги и телевизионните камери.

На влизане в залата видях мъж, който монтираше видеокамера върху тринога до бюрото на пристава. Нито върху камерата, нито върху неговите дрехи имаше символ на телевизионна мрежа. Човекът беше на свободна практика, явно надушил за случая, и сега щеше да заснеме изслушването, и да се опита да го продаде на някоя местна телевизия, чиято новинарска дирекция имаше нужда от трийсетсекунден репортаж. Когато по-рано го бях попитал за реда на

Рулей, приставът ме беше осведомил, че съдията вече е разрешил филмирането.

Приблжих се изотзад до бившата си съпруга и се наведох, за да прошепна в ухото ѝ. Тя разглеждаше снимки в папка. Носеше тъмносин костюм на тънко сиво райе. Гарвановочерната ѝ коса бе завързана отзад със сива панделка. Обожавах косата ѝ, когато я връзваше така.

— На теб ли са били възложили делото „Рулей“?

Маги вдигна поглед, без да познае гласа ми. Неволно плъзналата на лицето ѝ усмивка изчезна още щом ме видя. Знаеше точно какво имам предвид, като използвам минало време, и рязко затвори папката.

— Само не ми казвай.

— Съжалявам. Харесал му резултатът ми в делото „Хендрикс“ и ми се обади.

— Копеле. Искрах това дело, Холър. За втори път ми правиш тоя номер.

— Предполагам, че градът не е достатъчно голям за двама ни — неуспешно се опитах да имитирам Кагни^[1] аз.

Маги изпъшка.

— Добре де — бързо капитулира тя. — Тихо и кротко ще си отида след изслушването. Освен ако не възразиш и против това.

— Може и да го сторя. Ще настояш ли да не го пуснат под гаранция?

— Естествено. Обаче смяната на прокурора няма да промени тая позиция. Спуснаха ни директивата от втория етаж.

Кимнах. Това означаваше, че се е обадил наблюдаващият делото, за да нареди да не се съгласяват арестантът да бъде освободен под гаранция.

— Той има стабилно положение в обществото. И никога не са го арестували.

Наблюдавах реакцията ѝ, тъй като не бях имал време да проверя твърдението на Рулей, че няма предишни арести. Винаги се удивлявам, че много клиенти лъжат за предишните си контакти с машината, след като е ясно, че краката и на тая лъжа са къси.

Обаче Маги с нищо не показа, че ѝ е известно нещо друго. Може пък да беше вярно. Може пък да имах за клиент честен нарушител, на когото му беше за пръв път.

— Няма значение дали досега е правил нещо — отсече тя. — Важното е какво е извършил снощи.

Бившата ми жена разтвори папката и бързо прегледа снимките, докато откри оная, която ѝ харесваше най-много, и я измъкна.

Ето какво е извършил снощи твоят стълб на обществото. Затова изобщо не ме е грижа какво е правил преди. Просто ще се погрижа да не излезе навън, за да не го извърши отново.

Снимката с формат дваайсет на дваайсет и пет сантиметра показваше женско лице в едър план. Над дясното око имаше толкова голяма подутина, че то беше напълно затворено. Носът бе строшен и изместен от центъра. От двете ноздри стърчаха кървави тампони. Над дясната вежда се виждаше дълбока рана, затворена с девет кръстосани шева. Долната устна беше цепната и подута като топче за игра. Най-страшно обаче бе окото, останало невредимо. Жената се взираше в обектива със страх, болка и унижение, струящи от това единствено, насълзено око.

— Ако го е извършил — подчертах аз, защото това се очакваше дай отговоря.

— Да бе — изсумтя Маги. — Естествено, ако го е извършил. Само дете са го арестували в дома ѝ оплескан с кръвта ѝ, но имаш право, това си е основателен въпрос.

— Харесваш ми, когато си саркастична. Имаш ли доклада за ареста? Искам да го преснимам.

— Можеш да го получиш от оня, който поеме делото от мен. Никакви услуги, Холър. Не и тоя път.

Зачаках — още задявки, негодувание, може би още някое предупреждение, обаче тя мълчеше. Реших, че няма да изкопча нищо повече по случая, беше изгубена кауза. Промених темата.

— Е, как е тя?

— Уплашена е до смърт и адски я боли. Как иначе може да е?

Маги ме погледна и видях, че незабавно е разбрала смисъла на въпроса. В очите ѝ долових укор.

— Не питаш за жертвата, нали?

Не отговорих. Не исках да я лъжа.

— Дъщеря ти е добре — нехайно каза тя. — Нещата, които ѝ пращаш, ѝ харесват, обаче предпочита татко ѝ лично да се появява малко по-често.

Това не беше предупреждение. Това беше пряк удар, при това напълно заслужен. Като че ли постоянно бях служебно ангажиран, даже през уикендите. Дълбоко в себе си знаех, че трябва повече да се занимавам с дъщеря си. Времето за това отминаваше.

— Ще го направя — обещах. — Започвам още отсега. Какво ще кажеш за тоя уикенд?

— Добре. Искаш ли да й съобщя довечера?

— Хм, почакай до утре, за да съм сигурен.

Тя ми отправи едно от ония многозначителни кимвания. Не ми беше за пръв път.

— Чудесно. Утре ми се обади.

Тоя път сарказмът й не ми допадна.

— От какво има нужда? — опитах се да изравня резултата.

— Току-що ти казах от какво има нужда. От повече твое присъствие в живота й.

— Добре, обещавам. Ще го сторя.

Маги не отговори.

— Сериозно, утре ще ти се обадя.

Тя ме погледна и беше готова да ме обстреля и с двата топа. Вече го бе правила, казвайки, че когато става дума за бащинските ми задължения, само говоря и нищо не върша. Обаче сега ме спаси началото на съдебното заседание. Съдията излезе от офиса си и се изкачи по стъпалата до мястото си. Приставът призова залата за тишина. Без да разменя повече реплики с Маги, аз се отдалечих от прокурорската маса и се върнах при едно от местата до парапета.

Съдията попита секретаря дали има нещо за обсъждане, преди да изведат арестантите. Нямахме, затова той нареди да доведат първата група. Също като в съдебната зала в Ланкастър, тук имаше голямо помещение с решетки за арестувани обвиняеми. Изправих се и се приближих до отвора в стъклото. Когато видях Рулей да влиза, му дадох знак да се приближи.

— Ти си пръв — осведомих го. — Помолих съдията да те премести отпред като специална услуга. Искам да се опитам да те измъкна оттук.

Това не беше вярно. Не бях молил съдията за нищо и даже да бях, той нямаше да ми направи такава услуга. Рулей щеше да бъде пръв заради медийното присъствие в залата. Обичайната практика бе

първи да минават медийните дела. Така съдът проявяваше любезност към оператора, който навярно имаше да снима още репортажи. Но това намаляваше и напрежението за обвиняемите, а също и за юристите и съдията, защото можеха да работят, без да са под обектива на камерата.

— Какво прави тук тая камера? — паникьосано прошепна Рулей.
— Заради мен ли е?

— Да, заради теб. Някой го е предупредил за делото. Ако не искаш да те снимат, опитай се да се криеш зад мен.

Рулей се премести така, че да го скривам от камерата. Това намаляваше вероятността операторът да продаде репортажа на местен информационен канал. Кое то беше добре. Означаваше също, че ако успее да го продаде, аз ще бъда в центъра на заснетите кадри. Кое то също беше добре.

Обявиха делото Рулей и Маги заяви присъствието си от името на прокуратурата, после аз заявих своето. Тя беше максимализирала обвиненията, както обикновено — освен опит за изнасилване, сега на Рулей се приписваше и опит за убийство. Така за прокуратурата щеше да е по-лесно да поддържа искането си да не го освобождават под гаранция.

Съдията осведоми Рулей за конституционните му права и насрочи повдигането на обвинения за 21 март. От името на клиента си поисках освобождаване под гаранция. Това предизвика разгорещена размяна на реплики между нас с Маги под ръководството на съдията, който знаеше, че сме били женени, защото бе присъствал на сватбата ни. Докато тя изброяваше жестокостите, извършени спрямо жертвата, аз на свой ред изреждах връзките на Рулей с обществото, неговата благотворителна дейност и сочех С. С. Добс в галерията, предлагайки да го изправим на свидетелската скамейка, за да обсъдим доброто обществено положение на моя клиент. Добс беше моят коз. Репутацията му в юридическата общност щеше да засенчи положението на Рулей и определено да повлияе на съдията, който заемаше мястото си по волята на избирателите — и на спонсорите на предизборната му кампания.

— В крайна сметка, Ваша светлост, обвинението не може да докаже, че тоя човек представлява опасност за обществото — заключих аз. — Господин Рулей има солидно положение и не

възнамерява нищо друго, освен категорично да атакува лъжливите обвинения, които са му отправени.

Нарочно използвах думата „атакува“, в случай че речта ми бъдеше излъчена в ефир и я чуеше жената, отправила обвиненията.

— Ваша светлост — отвърна Маги, — като оставим настрана ефектните демонстрации, не бива да се забравя, че жертвата в този случай е била брутално...

— Г-жо Макфърсън — прекъсна я съдията. — Смятам, че достатъчно обсъждахме този проблем. Известни са ми и телесните повреди на жертвата, и общественото положение на господин Рулей. Освен това графикът ми днес е доста натоварен. Определям гаранция от един милион долара. Също постановявам съдът да контролира господин Рулей с подпис веднъж седмично. Ако пропусне да се яви, губи свободата си.

Озърнах се към галерията, където седяха Добс и Фернандо Валенцуела. Добс беше слаб мъж, който си бръснеше главата, за да скрие оплешивяващото си теме. Шишкавостта на Валенцуела подчертаваше неговата мършавост. Зачаках знак дали да приема определената от съдията гаранция, или да поискам по-малка. Понякога, когато съдията си мисли, че ти прави подарък, можеш да настояваш за повече — или в този случай по-малко.

Добс седеше на първото място в първия ред. Той просто се изправи и се запъти към изхода, като остави Валенцуела сам. Приех го като знак да не се пазаря, че семейството на Рулей може да си позволи милиона. Обърнах се към съдията.

— Благодаря, Ваша светлост.

Секретарят веднага обяви следващото дело. Хвърлих поглед към Маги — тя затваряше папката си по дело, което повече нямаше да води. После се изправи, мина през отвора в парапета и закрачи по централната пътека. Не размени нито дума с никого и не погледна към мен.

— Господин Холър?

Обърнах се към клиента си. Зад него видях шериф, който се приближаваше, за да го върне в ареста. Щяха да го качат на автобуса за разстоянието от половин пряка до затвора и после, в зависимост от бързината на Добс и Валенцуела, щяха да го освободят по-късно днес.

— Заедно с господин Добс ще те измъкнем — успокоих го аз. — Тогава ще седнем и ще поговорим за случая.

— Благодаря — рече той, докато го отвеждаха. — Благодаря, че си тук.

— Не забравяй какво ти казах. Не говори с никого. — Ясно.

След като се отдалечи, аз се запътих към парапета. Валенцуела ме чакаше на изхода с широка усмивка. Гаранцията на Рулей вероятно беше най-голямата, която е осигурявал. Това означаваше, че дялт му ще бъде най-големият, който е получавал. Когато излязох, ме потупа по ръката.

— Какво ти казах? Това е дело за големи пари, шефе.

— Ще видим, Вал — отвърнах аз. — Ще видим.

---

[1] Джеймс Кагни (1899–1987) — американски киноактьор. — Б.пр. ↑

Всеки адвокат, който работи с машината, има две хонорарни тарифи. Тарифа А включва хонорарите, които му се ще да получава за конкретни услуги. В тарифа Б са хонорарите, които е готов да приеме, когато клиентът не може да си позволи повече. Ако обвиняемият е готов да се яви на процес и има пари да плати на адвоката си хонорар от тарифа А, делото е за големи пари. От първото явяване до повдигането на обвиненията, предварителното изслушване, процеса и после обжалването, такъв клиент отнема стотици, ако не и хиляди часове, за които се плащат хонорари. Той може да зарежда резервоара две, че и три години. В моите ловни полета такива клиенти се срещат адски рядко и са най-търсеният дивеч в джунглата.

А започваше да изглежда, че Валенцуела има право. Делото на Луис Рулей все повече ми миришеше на големи пари. Преживявах постен период. Почти от две години не бях имал нещо, което поне да прилича на дело за големи пари. Говоря за шестцифрен хонорар. Имаше много, които отначало даваха вид, че може да стигнат до тоя изключителен връх, обаче така и не отиваха далеч.

Когато излязох, С. С. Добс чакаше в коридора пред залата. Стоеше до стената от стъклени прозорци, гледащи към площада на общинския център. Бързо отидох при него. Имах няколко секунди преднина пред Валенцуела и исках да остана насаме със семейния адвокат на Рулей.

— Съжалявам — каза той, преди да отворя уста. — Не ми се стоеше там нито миг повече. Беше толкова потискащо да гледам момчето, затворено в оня обор.

— Кое момче?

— Луис. Представявам семейството от двайсет и пет години. Предполагам, че все още мисля за него като за момче.

— Ще успееш ли да го измъкнеш?

— Няма проблем. Ще разговарям с майка му, за да видя как иска да постъпим, дали да заложим имущество, или да платим гаранцията.

Да заложат имущество, което да покрие гаранция от един милион долара, означаваше, че поне един милион от стойността на

имота не може да има тежести като ипотеки. Освен това съдът можеше да поиска актуална данъчна оценка, което щеше да отнеме дни, и дотогава Рулей щеше да остане в затвора. И обратно, гаранцията можеше да се плати чрез Валенцуела срещу десет процента лихва. Той я задържахше за рисковете, които поемаше, и тъкмо в това се криеше причината за широката му усмивка в съдебната зала. След като изплатеше застрахователната премия върху гаранцията от един милион долара, Вал щеше да получи близо деветдесет бона. И се безпокоеше дали аз ще се погрижа за него!

— Може ли едно предложение? — попитах.

— Моля.

— Когато го видях в ареста, Луис изглеждаше малко нестабилен. Ако бях на ваше място, щях да го изкарам оттам колкото може по-скоро. За тая цел е най-добре да се обърнете към Валенцуела. Това ще ви струва сто бона, обаче момчето ще излезе навън и ще бъде в безопасност, нали разбираш какво искам да кажа?

Добс се обърна към прозореца и се облегна на парапета. Погледнах надолу и видях, че площадът се пълни с излезли в обедна почивка хора от държавните сгради наоколо. Мнозина носеха баджове в червено и бяло, каквито се даваха на съдебните заседатели.

— Разбирам.

— Второто нещо е, че дела като това обикновено изкарват плъховете от дупките им.

— Тоест?

— Тоест други арестанти, които са готови да заявят, че са чули някой да казва нещо. Особено в дела, които стигат до новините или вестниците. Чуват го по телевизията и го представят така, все едно го е казал нашият човек.

— Това е незаконно — взмути се Добс. — Не бива да се допуска.

— Да, знам, ама се случва. И колкото по-дълго Луис остане вътре, толкова по-голяма е възможността да попадне на някой от тия типове.

Валенцуела мълчаливо се приближи до нас при парапета.

— Ще предложи да платим гаранцията — рече Добс. — Вече се обадох, само че тя беше на заседание. Ще се задействам още щом ми позвъни.

Думите му ме наведоха на мисъл, която ме бе смущавала по време на цялото изслушване.

— Не можеше ли да излезе от заседанието, за да разговаря за арестувания си син? Чудех се защо я няма в съдебната зала, след като това момче, както го наричаш, е толкова чисто и почтено.

Добс ме изглежда така, като че ли от един месец не съм си мил зъбите.

— Госпожа Уиндзор е много заета и влиятелна жена. Ако бях подчертал, че положението е извънредно, сигурен съм, че веднага щеше да дойде на телефона.

— Госпожа Уиндзор ли?

— Тя се омъжи след развода си с бащата на Луис. Това беше отдавна.

Кимнах, после осъзнах, че имаме за какво да си поговорим с Добс, но не и пред Валенцуела.

— Вал, защо не идеш да провериш кога ще върнат Луис във ваннайския затвор, за да можеш да го освободиш?

— Лесна работа — рече той. — Ще го качат на първия автобус след обедната почивка.

— Добре де, все пак иди да провериш още веднъж, докато привърша с господин Добс.

Той понечи да възрази, че е излишно да проверява повторно, но после загря какво всъщност му казвам.

— Добре, отивам.

След като се отдалечи, измерих Добс с поглед, преди да заговоря. Изглеждаше шейсетинагодишен. Държеше се почтително, което сигурно идваше от трийсетгодишното обгрижване на богаташи. Предполагах, че това му е осигурило известно състояние, обаче не беше променило публичното му поведение.

— Ако ще работим заедно, трябва да те попитам как искаш да ти викам. Сесил ли? Или Си Си? Господин Добс?

— Викай ми Сесил.

— Добре, Сесил. Първият ми въпрос е дали ще работим заедно. Получавам ли делото?

— Господин Рулей ясно ми даде да разбере, че иска ти да го защитаваш. Можеше изобщо да не се спра на теб, защото, честно казано, въобще не съм те чувал. Обаче те е избрал господин Рулей и аз

приемам решението му. Всъщност смятам, че се справи много добре в съда, особено като се има предвид враждебността на оная прокурорка към господин Рулей.

Забелязах, че момчето вече е станало „господин Рулей“. Запитах се какво ли го е повишило в очите на Добс.

— Да, викат й Маги Страшната. Много е всеотдайна.

— Стори ми се малко свръхентузиазирана. Как мислиш, дали има начин да я отстраниш от делото, да намериш някой малко по... земен?

— Не знам. Опитите за подмяна на прокурорите може да се окажат опасни. Обаче щом смяташ, че трябва да я разкарам, мога да го уредя.

— Радвам се да го чуя. Може би трябваше да съм чувал за теб и по-рано.

— Може би. Искаш ли да поговорим за хонорара сега и да приключим с тоя въпрос?

— Щом така искаш.

Озърнах се наоколо, за да се уверя, че не ни чуват други адвокати. Щях да вкарам в действие тарифа А.

— Взимам две и петстотин за днес и Луис вече го одобри. Ако искаш да преминем на почасов хонорар, взимам триста на час и това се вдига на петстотин по време на процес, защото не мога да върша нищо друго. Ако предпочиташ предварително установен хонорар, искам шейсет хиляди, за да го докарам до края на предварителното изслушване. Ако приключим дотам, ще взема дванайсет бона отгоре. Ако продължим с процес, ще искам още шейсет в деня, в който вземем това решение, и още двайсет и пет, когато започнем да избираме съдебните заседатели. Това дело не ми изглежда да трае над една седмица, включително избора на съдебни заседатели, обаче, ако продължи повече, взимам двайсет и пет на седмица отгоре. Можем да приказваме за обжалване, ако и когато се наложи.

Поколебах се за момент, за да видя как ще реагира Добс. Той не изразяваше несъгласие, затова продължих.

— Ще ми трябва трийсет хиляди за помощник и още десет за детектив до края на деня. Не искам да губя време. Искам да пратя детектива по следите, преди случаят да е стигнал до медиите и даже преди ченгетата да разговарят с някои от замесените хора.

Добс бавно кимна с глава.

— Това обичайните ти хонорари ли са?

— Когато мога да ги получа. Заслужавам ги. Ти колко взимаш на семейството, Сесил?

Бях сигурен, че и той няма да остане гладен от тая история.

— Това е между мен и клиента ми. Но не се бой. Ще включа хонорара ти в разговора си с госпожа Уиндзор.

— Мерси. И не забравяй, искам детективът да започне още днес.

Дадох му визитка, която извадих от десния джоб на самото си. На визитките в десния ми джоб е посочен номерът на мобилния ми. На визитките в левия е само телефонът, на който отговаря Лорна Тейлър.

— Имам друго изслушване в града — осведомих го. — Когато го освободиш, обади ми се и ще си уговорим среща. Нека го направим колкото може по-скоро. Би трябвало да съм свободен по-късно днес и довечера.

— Идеално — отвърна Добс и пхна визитката в джоба си, без да я погледне. — Ние ли ще дойдем при теб?

— Не, аз ще дойда при вас. Искам да видя как живее другата половина в ония небостъргачи в Сенчъри Сити.

Добс нахайно се усмихна.

— По костюма ти личи, че знаеш и следваш поговорката, че адвокатът никога не бива да се облича прекалено добре. Понеже съдебните заседатели трябва да те харесат, а не да ти завидят. Е, Майкъл, офисите на адвокатите в Сенчъри Сити не бива да са по-хубави от офисите на техните клиенти. Уверявам те, че нашите офиси са съвсем скромни.

Кимнах в знак на съгласие. Обаче все пак се обидих. Носех най-хубавия си костюм. Винаги се обличах така в понеделник.

— Радвам се да го чуя.

Вратата на съдебната зала се отвори и излезе видеооператорът, като мъкнеше камерата и сгънатата тринога със себе си. Добс го видя и веднага се напрегна.

— Медииите — рече той. — Можем ли да контролираме информацията? Госпожа Уиндзор няма да...

— Един момент.

Повиках оператора и той се приближи. Незабавно протегнах ръка. Той трябваше да остави триногата на пода, за да се ръкува с мен.

— Аз съм Майкъл Холър. Видях те да снимаш изслушването на моя клиент.

Представянето с официалното ми име беше парола.

— Робърт Гилън — осведоми ме операторът. — Викат ми Стикс.

Отговорът с неговото официално име беше ответна парола. Даваше ми да разбера, че сценката вече е в ход.

— По собствена инициатива ли си тук, или те пращат от някоя телевизия? — поинтересувах се.

— Днес съм по своя инициатива.

— Как научи за делото?

Стикс сви рамене, като че ли нямаше желание да ми отговори.

— От един източник. Ченге.

Кимнах. Гилън си играеше ролята.

— Колко ще получиш, ако продадеш репортажа на някой канал?

— Зависи. Взимам седемстотин и петдесет за изключителен репортаж и петстотин за обикновен.

„Обикновен“ означаваше, че новинарската дирекция, която е купила репортажа от него, знае, че той може да го продаде на конкуренцията. Гилън беше удвоил нормалните си хонорари. Добър ход. Трябва да бе слушал какво се говори в залата, докато е снимал изслушването.

— Виж, какво ще кажеш, ако още сега ти го платим като изключителен репортаж — предложих му аз.

Стикс реагира идеално. Той се поколеба, като че ли не беше сигурен дали офертата ми е много етична.

— Всъщност ще получиш един бон — прибавих.

— Бива — кандиса операторът. — Дадено.

Докато Гилън оставяше камерата на пода и вадеше касетата, аз измъкнах пачка долари от джоба си. Бях запазил хиляда и двеста от парите, които на идване получих от Тели Воугъл. Обърнах се към Добс.

— Да уредя ли въпроса?

— Естествено — ухили се адвокатът.

Размених кинтите за касетата и благодарих на Гилън. Той ги прибра в джоба си и доволно се отдалечи към асансьорите.

— Идеално — похвали ме Добс. — Не бива да раздуваме случая, това буквално може да съсипе семейния бизнес, ако... Всъщност

мисля, че тъкмо затова госпожа Уиндзор я нямаше днес. Не е искала да я познаят.

— Хм, ще се наложи да си поговорим за това, ако делото се проточи. Засега ще направя всичко възможно да го скрия от вниманието на медиите.

— Благодаря.

Разнесе се мелодия от мобилен телефон, класическо парче от Бах, Бетовен или някой друг покойник без авторски права, и Добс бръкна в джоба си, извади мобилния и погледна екранчето.

— Тя е — осведоми ме адвокатът.

— Тогава ще те оставя да поговориш с нея.

Докато се отдалечавах, го чух да казва:

— Всичко е под контрол, Мери. Сега трябва да се съсредоточим върху неговото освобождаване. Ще имаме нужда от малко пари...

Докато асансьорът се издигаше към мен, ми хрумна, че със сигурност си имам работа с клиент и семейство, за които „малко пари“ означават повече, отколкото изобщо съм виждал. Мислите ми се върнаха към забележката на Добс за костюма ми. Още ме беше яд. В гардероба си нямах костюм за по-малко от шестстотин долара и винаги се чувствах комфортно и уверено с всеки от тях. Зачудих се дали е искал да ме обиди, или е имал друго намерение, например още на тоя ранен етап от играта да наложи контрол върху мен и делото. Реших, че трябва да внимавам с него. Щях да го държа наблизо, обаче не чак толкова.

В прохода Кахуенга имаше задръстване в платното за към града. Използвах времето, докато се влачехме, за телефонни разговори, като се опитвах да не мисля за разменените реплики с Маги Макфърсън относно моите родителски способности. Бившата ми жена имаше право и тъкмо това ме измъчваше. Дълго бях поставял адвокатската си практика преди родителските задължения. Обещавах си да го променя. Имах нужда само от време и пари, за да намаля темпото. Луис Рулей може би щеше да ми осигури и двете.

Първо се обадох на Рол Левин, моя детектив, за да го предупредя за вероятната среща с Рулей. Помолих го да направи предварителна проверка на случая и да види какво ще изрови. Левин се беше пенсиониран предсрочно от лосанджелиското полицейско управление и още имаше връзки и приятели, които от време на време му услужваха. Сигурно и той си имаше списък с хора, на които прави коледни подаръци. Казах му все пак да не отделя много време за този случай, докато клиентът не започне да плаща. Нямах значение какво ми е казал С. С. Добс в съдебния коридор. Нямах да повярвам, че делото е мое, докато не получех първата вноска.

После проверих какво е положението по няколко дела и пак се обадох на Лорна Тейлър. Знаех, че обикновено ѝ носят пощата точно преди обяд. Тя обаче ми каза, че не се е получило нищо интересно. Немало чекове, нито съдебна кореспонденция, която да изисква непосредственото ми внимание.

— Провери ли кога ще повдигнат обвиненията срещу Глория Дейтън? — попитах я.

— Да. Изглежда, че ще я задържат до утре по медицински причини.

Изпъшках. Щатът има четирийсет и осем часа да повдигне обвинения срещу арестанта и да ги изложи пред съда. Отлагането на първото изслушване на Глория Дейтън за следващия ден поради медицински причини означаваше, че сигурно е яко друсана. Това обясняваше защо е носела кокаин, когато са я арестували. Не я бях виждал, нито чувал най-малко от шест месеца. Падението ѝ трябваше

да е било бързо и стремително. Беше пресякла границата и сега се намираще изцяло във властта на дрогата.

— Разбра ли кой ще повдигне обвинението? — попитах.

— Лесли Феър.

Пак изпъшках.

— Върховно. Добре де, ще отида да видя какво мога да направя. Нямам работа, докато не ми се обади Рулей.

Лесли Феър беше прокурорка, чиято представа за великодушно отношение към обвиняемия се изразяваше в това, да предложи продължително съдебно наблюдение след излежаване на присъда в затвора.

— Кога ще си вземеш поука от тая жена, Мик? — попита Лорна.

— Каква поука? — попитах, въпреки че вече знаех точно какво ще ми отговори.

— Тя те завлича всеки път, когато си имаш работа с нея. Никога няма да се измъкне от тоя живот, а сега можеш да се басираш, че всеки път щом ти се обади, ще е загазила двойно. В което няма нищо лошо, само дето никога не й взимаш пари.

С това „двойно“ искаше да каже, че отсега нататък делата На Глория Дейтън ще бъдат по-сложни и времеемки, защото обвиненията за употреба и притежание на дрога най-вероятно винаги ще се комбинират с проституция.

— Хм, адвокатската колегия изисква безвъзмездна работа от всички адвокати, Лорна. Известно ти е, че...

— Ти не слушаш какво ти говоря, Мик — презрително ме прекъсна тя. — И точно затова не можахме да останем женени.

Затворих очи. Какъв ден! Бях успял да ядосам и двете си бивши съпруги.

— С какво ти въздейства оная жена? — попита ме Лорна. — Защо не й взимаш поне начална такса?

— Виж, с нищо не ми въздейства, ясно ли ти е? Може ли вече да променим темата?

Не й казах, че преди години, когато преглеждах прашните стари счетоводни книги от кантората на баща ми, бях установил, че е имал слабост към така наречените жрици на нощта. Беше защитавал много от тях и почти от никоя не беше взимал пари. Може би просто продължавах една семейна традиция.

— Добре — отстъпи тя. — Как мина с Рулей?

— Питаш дали съм получил делото ли? Да, струва ми се. Вал сигурно в момента го освобождава. Ще си уговорим среща след това. Вече помолих Рол да поразрови нещата.

— Получи ли чек?

— Още не.

— Вземи си чека, Мик.

— Работя по въпроса.

— Как изглежда делото?

— Видях само снимките, обаче изглежда кофти. Ще науча повече, когато видя какво е открил Рол.

— Ами Рулей?

Знаех какво ме пита. Какъв клиент е той. Дали съдебните заседатели, ако се стигне дотам, ще го харесат. Делата се печелеха или губеха заради впечатленията на съдебните заседатели от обвиняемия.

— Прилича на невинен младенец.

— Девствен ли е?

— Никога не е влизал в кафеза.

— А извършил ли го е?

Винаги задаваше маловажния въпрос. От гледна точка на защитната стратегия нямаше значение дали обвиняемият го е „извършил“. Важни бяха доказателствата срещу него и дали — и как — могат да бъдат неутрализирани те. Моята работа беше да ги унищожа, да ги боядисам в сиво. В цвета на основателните съмнения.

Обаче въпросът дали го е извършил явно винаги я вълнуваше.

— Кой знае, Лорна? Не е това въпросът. Въпросът е дали ще си плаща. И отговорът е, че изглежда така.

— Е, съобщи ми, ако ти трябва... а, има още нещо.

— Да?

— Обади се Стикс и каза, че ти дължал четиристотин долара.

— Да, наистина ми ги дължи.

— Днес определено ти върви.

— Не се оплаквам.

Сбогувахме се приятелски и спорът за Глория Дейтън като че ли за момента беше забравен. Навярно мисълта, че идват сигурни пари и че съм хванал на въдицата скъп клиент, беше поуспокоила Лорна относно факта, че работя по някои дела безплатно. Питам се обаче дали

отношението ѝ ще бъде същото, ако не защитавах проститутка, а дилър на дрога. С Лорна имахме кратък и готин брак, докато и двамата скоро не установихме, че прекалено сме избързали след неприятни разводи. Накрая останахме приятели и тя продължи да работи с мен, а не за мен. Това положение ме смущаваше само когато Лорна пак се държеше като съпруга и оспорваше избора ми на клиент и ми даваше акъл на кого колко да взимам.

Почувствал се уверен в отношенията си с Лорна, аз се обадох във ваннайската окръжна прокуратура. Помолих да ме свържат с Маргарет Макфърсън и я хванах да обядва на бюрото си.

— Просто исках да ти се извиня за сутринта. Знам, че искаше това дело.

— Е, ти сигурно имаш по-голяма нужда от него. Той трябва да е платежоспособен клиент, след като С. С. Добс носи ролката подире му.

Искаше да каже ролката тоалетна хартия. Прокурорите обикновено смятаха скъпоплатените семейни адвокати за гъзолизци на богатите и звездите.

— Да, човек като него не ми е излишен — платежоспособен клиент де, не гъзолизец. Отдавна не съм попадал на дело за големи пари.

— Е, преди няколко минути късметът ти изневери — прошепна в слушалката тя. — Прехвърлиха делото на Тед Минтън.

— Не съм го чувал.

— Един от младоците на Смитсън. Съвсем наскоро го доведе от града, където се занимаваше с лесни дела за притежание на дрога. Не беше влизал в съдебна зала, преди да дойде тук.

Джон Смитсън беше амбициозен заместник окръжен прокурор, който отговаряше за Ван Найс. Повече го биваше в политиката, отколкото в правото, и беше използвал тия си умения, за да изпревари опитните прокурори и да заеме шефския пост. Маги Макфърсън беше сред изпреварените. Веднага след назначаването си, той беше започнал да събира млади прокурори, които не се чувстваха пренебрегнати и му бяха верни, задето им е дал възможност.

— Никога не е влизал в съдебна зала, така ли? — попитах, без да разбирам защо да ми е изневерил късметът, след като ще имам новобранец за противник.

— Пое само няколко дела тук, обаче винаги с детегледачка. Рулей ще е първото му соло. Смитсън смята, че му поднася успеха на тепсия.

Представих си я на ограденото с ниски стени бюро, навярно недалеч от мястото на моя нов опонент.

— Нецо не заорявам, Магс. Щом тоя пич е зелен, защо късметът да ми е изневерил?

— Защото всички тия момчета, които Смитсън събира, са излети от един калъп. Арогантни задници. Смятат, че всичко им е позволено, нещо повече...

Тя сниши глас.

— Не играят честно. А за Минтън се говори, че е измамник. Пази си гърба, Холър. Следи го внимателно.

— Мерси за предупреждението.

Обаче Маги не беше свършила.

— Мнозина от тия новаци просто не разбират. Не го схващат като призвание. За тях това няма нищо общо с правосъдието. Това е просто игра. Записват си резултатите, за да видят докъде ще стигнат в кариерата. Всички просто са като по-млади копия на Смитсън.

Призвание. Тъкмо чувството й за призвание накрая ни беше струвало брака. На интелектуално равнище тя можеше да приеме факта, че е омъжена за човек, работещ от отсрещната страна на пътеката в съдебната зала. Обаче, когато се свеждаше до същността на работата ни, бяхме извадили късмет, че издържахме женени цели осем години. „Как мина денят ти, скъпи? А, уредих седемгодишна присъда за човек, който убил съквартиранта си с шиш за лед. А твоят? А, пратих един зад решетките за пет години, задето откраднал радио от кола, за да си купи поредната доза...“ Просто не ставаше. На четвъртата година ни се роди дъщеричка, обаче това ни задържа заедно само още четири.

И все пак не съжالياх за нищо. Обожавах дъщеря си. Тя беше единственото наистина хубаво нещо в живота ми, с което можех да се гордея. Когато се замисля искрено, причината да не я виждам достатъчно и да се занимавам със съдебни дела вместо с нея беше това, че се чувствах недостоен. Майка й беше героиня. Тя пращаше лошите в затвора. Какво можех дай кажа за доброто и свящото в работата си, след като самият аз отдавна му бях изгубил дирите?

— Ей, Холър, там ли си още?

— Да, Магс, тук съм. Какво обядваш днес?

— Само една ориенталска салата от лавката. Нищо специално. Ти къде си?

— Пътувам за града. Виж, кажи на Хейли, че ще се видим в събота. Ще измисля нещо. Ще направим нещо специално.

— Сериозно ли говориш? Не искам да събуждам напразни надежди у нея.

Нещо в мен се приповдигна при мисълта, че дъщеря ми се надява да ме види. Маги никога не ми играеше номера с Хейли. Не беше такъв човек. Винаги ѝ се възхищавах за това.

— Да, сигурен съм — потвърдих.

— Чудесно, ще ѝ кажа. Съобщи ми кога ще дойдеш или кога да ти я доведе.

— Добре.

Поколебах се. Искаше ми се да си поговорим още, обаче нямаше какво повече да ѝ кажа. Накрая се сбогувах и затворих. След няколко минути се измъкнахме от задръстването. Погледнах през прозореца и не видях катастрофа. Не видях никой със спукана гума, нито катаджийска кола, паркирана край магистралата. Не видях нищо, което да обяснява задръстването. Често се случваше така. Движението по магистралите в Лос Анджелис беше мистериозно като брака. Вървеше плавно, после спираше без очевидна причина.

Произхождам от адвокатска фамилия. Баща ми, природеният ми брат, мои племенница и племенник. Баща ми бил прочут адвокат по времето, когато нямало кабелна телевизия и съдебен канал. В продължение почти на трийсет години бил доайен на специалистите по наказателно право в Лос Анджелис. Всичките му клиенти влизали в новините, от Мики Коен^[1] до момичетата на Менсън^[2]. Аз съм заемал второстепенно място в живота му, изненадващ гост от втория му брак с киноактриса, известна с екзотичната си романска външност, но не и с таланта си. От тая комбинация съм получил тъмния си ирландски вид. От него съм наследил само името. Мики Холър, легендарният адвокат. То все още ми отваря някои врати.

Обаче от по-големия си брат — природения ми брат от първия брак — знам, че баща ни му разказвал за адвокатската практика. Често твърдял, че е готов да защитава и самия дявол, стига да може да си

плати. Единственият сензационен случай, когато отказал да защитава клиент, бил Сирхан Сирхан. Той казал на брат ми, че харесва Боби Кенеди прекалено много, за да защитава неговия убиец, въпреки убеждението си, че обвиняемият заслужава възможно най-добрата и енергична защита.

Докато растях, прочетох всички книги за баща си и неговите дела. Възхищавах се на способностите, енергията и стратегиите му. Адски го биваше и аз бях горд, че нося неговото име. Обаче сега правото беше различно. По-сиво. Идеалите отдавна бяха деградирани в представи. А представите бяха избирателни.

Мобилният ми извън и аз погледнах екрана, преди да отговоря.

— Какво става, Вал?

— Освобождаваме го. Вече го върнаха в затвора и в момента обработваме документите.

— Добс плати ли гаранцията?

— И гък не каза.

Долових радостта в гласа му.

— Не се главозамайвай. Сигурен ли си, че няма да се чупи?

— Никога не съм сигурен. Ще го накарам да носи гривна. Изгубя ли го, губя къщата си.

Разбрах, че това, което съм взел за радост от печалбата, всъщност е нервна енергичност. Валенцуела щеше да остане така напрегнат, докато делото приключеше по един или друг начин. Въпреки че нямаше съдебно нареждане, той щеше да постави гривна за електронно проследяване на глезена на Рулей. Нямаше да рискува с такъв клиент.

— Къде е Добс?

— В офиса ми, чака. Ще заведе Рулей там веднага щом го пуснат. Не би трябвало да се забавим още много.

— Мейси там ли е?

— Естествено, че е там.

— Добре, ще му се обадя.

Прекъснах и натиснах бутона за бързо избиране на „Изплащане на гаранции «Свобода»“. Отговори ми секретарката на Валенцуела.

— Мейси, обажда се Мик. Би ли ме свързала с господин Добс?

— Веднага, Мик.

След няколко секунди чух гласа на адвоката. Стори ми се смутен от нещо.

— Тук Сесил Добс — за всеки случай ме осведоми той.

— Обажда се Мики Холър. Как вървят нещата там?

— Ами като вземеш предвид, че пренебрегвам задълженията си към други клиенти, докато вися тук и чета списания отпреди една година, не много добре.

— Не вършиш ли работа по мобилния?

— Върша, не е там проблемът. Клиентите ми не са хора за мобилен. При тях е нужен личен контакт.

— Ясно. Мога да те зарадвам. Чувам, че нашето момче всеки момент ще излезе на свобода.

— Нашето момче ли?

— Господин Рулей. Валенцуела би трябвало да го измъкне най-много до час. Сега отивам да се срещна с един клиент, но както ти казах по-рано, следобед съм свободен. Искаш ли да се срещнем, за да обсъдим делото с общия си клиент, или предпочиташ да го поема сам?

— Не, госпожа Уиндзор държи отблизо да следя какво става. Всъщност и тя може да поиска да присъства.

— Нямам нищо против да се запозная с госпожа Уиндзор, обаче когато се отнася до обсъждане на делото, ще присъства само защитата. С други думи, ти, но не и майката. Ясно?

— Разбирам. Да речем в четири, в моя офис. Ще закарам Луис там.

— Ще дойда.

— Моята кантора използва опитен детектив. Ще го поканя да присъства на срещата.

— Няма нужда, Сесил. Аз си имам детектив и той вече работи по случая. Ще се видим в четири.

Затворих, преди Добс да влезе в спор за това кой детектив да използваме. Трябваше да внимавам да не наложи контрол върху разследването, подготовката и защитната стратегия. Наблюдението беше едно. Обаче сега аз бях адвокат на Луис Рулей. А не той.

Когато му се обадох, Рол Левин ме осведоми, че вече пътувал за ваннайския участък на лосанджелиската полиция, за да вземе доклада за ареста.

— Просто ей така ли? — попитах го.

— Е, не просто ей така. В известен смисъл може да се каже, че са ми трябвали двайсет години, за да получа тоя доклад.

Разбрах го. Използваше връзките си, създадени с време и опит, взаимно доверие и услуги. Нищо чудно, че взимаше по петстотин долара дневно, когато можеше да ги получи. Съобщих му за срещата в четири и той каза, че щял да дойде, готов да ни изложи гледната точка на органите на реда за случая.

Когато затворих телефона, линкълнът спря. Намирахме се пред двата небостъргача на затвора. Още нямаше и десет години, а смогът бе започнал да придава на пясъчножълтите му стени постоянен мрачносив оттенък — тъжно и отблъскващо място, в което прекарвах прекалено много време. Отворих вратата и слязох, за да вляза за пореден път вътре.

---

[1] Майър Харис Коен (1914–1976) — прочут лосанджелиски гангстер. — Б.пр. ↑

[2] Чарлз Менсън (р. 1934) — създател на секта, известна с ритуалните си убийства. — Б.пр. ↑

В затвора имаше вход за адвокати, който ми позволи да изпреваря дългата опашка посетители, чакащи да видят близките си, затворени в някой от небостъргачите. Когато му съобщих с кого искам да се срещна, дежурният въведе името в компютъра и изобщо не спомена Глория Дейтън да е в затворническата болница или да не е на разположение. Той разпечата посетителски пропуск, пъкна го в пластмасов бадж и ми каза да го нося през цялото време, докато съм там. После ме инструктира да се отдръпна от гишето и да изчакам придружител.

— Ще дойде след няколко минути.

От опит знаех, че мобилният ми не хваща сигнал в затвора и че ако изляза навън, за да се обадя, може да изпусна придружителя си и после пак да се наложи да се регистрирам. Затова зачаках и се зазяпах в лицата на хората, които идваха при арестантите. Повечето бяха черни и кафяви. От повечето се излъчваше рутина. Сигурно всички бяха много по-наясно от мен със системата.

След двамадесет минути в чакалнята се появи дебела жена в шерифска униформа и ме поведе. Знаех, че не е постъпила в шерифското отделение със сегашната си физика. Надхвърляше нормата най-малко с петдесет кило и сякаш с мъка ги носеше, докато вървеше. Също така обаче ми беше известно, че влезе ли някой, трудно ще го изхвърлят. Като че ли най-доброто, което можеше да се очаква от нея, беше в случай на бунт да се облекне на вратата, за да я затисне.

— Съжалявам, че се забавих толкова — каза ми жената, докато чакахме между двойните стоманени врати в женския небостъргач. — Трябваше да я намеря, да проверя дали още е при нас.

Тя даде знак, че всичко е наред, към камерата над следващата врата и ключалката изщрака. Шерифката провери туловището си през вратата.

— Беше в болницата, оправяха я — информира ме моята придружителка.

— Оправят ли я?

Нямах представа, че в затвора прилагат програма за лечение, включваща „оправяне“ на наркомани.

— Да, пострадала е — продължи с новините шерифката. — Малко са я отупали. Тя ще ви обясни.

Прекратих с въпросите. В известен смисъл бях облекчен, че медицинското забавяне не се дължи — поне не пряко — на употреба или пристрастяване към наркотици.

Шерифката ме заведе в адвокатската стая, в която бях ходил много пъти при различни клиенти. Огромното мнозинство от тях бяха мъже и не че правех разлика между половете, обаче не обичах да представлявам арестувани жени. От проститутки до убийци, бях защитавал всякакви — в затворничките имаше нещо жалостиво. Почти винаги установявах, че престъпленията им са свързани с мъже. Мъже, които ги бяха използвали, малтретирали, изоставяли, наранявали. Не твърдя, че не са били отговорни за действията си или че някои не са заслужавали получените наказания. Те бяха хищници сред жените и лесно можеха да конкурират мъжете. И въпреки това жените, които виждах в затвора, ми се струаха съвсем различни от мъжете в другия небостъргач. Мъжете продължаваха да живеят с воля и сила. А на жените не им оставаше нищо, когато вратата зад тях се заключеше.

Залата за посещения представляваше редица от кабинни, в които адвокатите можеха да седнат от едната страна и да разговарят с клиентите си от другата, разделени от петдесет сантиметра прозрачен плексиглас. В стъклена стаичка в единия край на залата седеше и наблюдаваше шериф, но на теория не чуваше разговора. Ако се налагаше клиентът да получи документи, шерифът първо трябваше да ги прегледа и одобри.

Придружителката ми ме заведе при една от кабините и ме остави. После чаках още десет минути, преди същата шерифка да се появи отатък плексигласа с Глория Дейтън. Веднага видях подутината над лявото око на клиентката ми и шева, с който беше затворена раничката високо на челото ѝ. Глория Дейтън имаше гарвановочерна коса и мургава кожа. Някога беше хубавица. Когато я представлявах за пръв път преди седем-осем години, още беше красива. От оная красота, която те смайва с факта, че е за продан, както и самото решение на тази жена, че най-големият ѝ или единствен шанс е да се продава на непознати. Сега просто ми изглеждаше корава. Бръчките по

лицето ѝ бяха опънати. Беше ходила при хирурзи, които не бяха най-добрите в занаята си, но пък и те не можеха да направят нищо за очи, които са видели твърде много.

— Мики Мантъл — поздрави ме Глория. — Ще ме защитаваш ли пак?

Каза го с момичешкия си глас, който редовните ѝ клиенти сигурно обожаваха. На мен просто ми звучеше странно от оная опъната уста и лице с твърди като камък очи.

Винаги ме наричаше Мики Мантъл, въпреки че беше родена много след оттеглянето на великия бейзболист от спорта и навярно не знаеше нищо за него и играта му. За нея това бе просто име. Предполагам, че алтернативата беше да ми вика Мики Маус, което сигурно нямаше много да ми харесва.

— Ще опитам, Глория — отговорих. — Какво ти е на лицето? Как пострада?

Тя презрително махна с ръка.

— Имах някои противоречия с момичетата в моята стая.

— За какво?

— Момичешки работи.

— Друсаш ли се тук?

Глория възмутено ме изглежда и се опита да имитира нацупена физиономия.

— Не, естествено.

Вперих очи в нея. Изглеждаше ми чиста. Може би не се друсаше и бе имало друга причина за боя.

— Не искам да кисна тук, Мики — осведоми ме тя с истинския си глас.

— Не те обвинявам. И аз не обичам да идвам тук, затова бързам да се разкарам.

Веднага съжалих за втората част от изречението, с която ѝ бях напомнил за положението ѝ. Тя обаче като че ли не забеляза.

— Смяташ ли, че можеш да ме вкараш в някоя от ония досъдебни програми, в които мога да се оправя?

Стори ми се интересно, че наркоманите наричат и надрусването, и прочистването по един и същи начин — „оправяне“.

— Глория, проблемът е, че предишния път те вкарахме в програма за досъдебна намеса, забрави ли? И явно не се е получило.

Затова тоя път не знам. Там няма много свободни места и съдиите и прокурорите не обичат да връщат хората пак, след като по-рано не са се възползвали.

— Какво искаш да кажеш? — възрази тя. — Аз се възползвах. Издържах чак до края.

— Точно така. Дотук добре. Само че след като програмата свърши, ти си се върнала към предишното си занимание и ето че пак си тук. Няма да го определят като успех, Глория. Трябва да бъда честен с теб. Съмнявам се, че тоя път ще успея да те вкарам в такава програма. Мисля, че трябва да бъдеш готова за по-сурово отношение.

Очите ѝ помръкнаха.

— Не мога — едва чуто рече тя.

— Виж, в затвора имат разни програми. Ще се справиш и ще излезеш с нов шанс да започнеш начисто.

Глория поклати глава — изглеждаше изгубена.

— Отдавна я караш така, обаче това повече не може да продължава — казах ѝ. — Ако бях на твое място, щях да се замисля дали да не се разкарам от това място. От Лос Анджелис, имам предвид. Щях да замина някъде и да започна наново.

Тя ме погледна с гневни очи.

— Да започна наново и какво да правя? Само ме виж. Какво да правя? Да се омъжа, да народя дечурлига и да садя цветя ли?

Не можех да ѝ отговоря на този въпрос. Нито пък тя.

— Ще разговаряме за това, когато му дойде времето. Засега ще мислим за делото. Разкажи ми какво се случи?

— Каквото се случва винаги. Проверих си човека и всичко си беше наред. Изглеждаше чист. Обаче се оказа кука.

— Ти ли отиде при него?

Глория утвърдително кимна.

— В „Мондриън“. Имаше апартамент — това беше още едно доказателство. Куките обикновено нямат апартаменти. Не им стига бюджетът.

— Не съм ли ти казвал, че е адски глупаво да носиш кокаин, когато си на работа? А ако някой изобщо те помоли да вземеш кокаин, значи е ченге.

— Всичко това ми е известно и той не ме е молил да нося дрога. Забравих, че е в мен, чат ли си? Получих я от един тип, при когото бях

точно преди тоя. Какво трябваше да направя, да я оставя в колата, за да я гепят пиколата от „Мондриън“ ли?

— От кого я взе?

— От един тип в „Тревълдж“ на Санта Моника. Оправих го преди това и той ми я предложи, нали чаткаш, вместо мангизи. После, след като си тръгнах, проверих съобщенията на телефонния си секретар, и видях, че ме е търсил другият от „Мондриън“. Обадих му се, уговорихме се и направо отидох там. Забравих, че дрогата ми е в чантичката.

Кимнах и се наведох напред. Виждах обнадеждаващо пламъче, някакъв шанс.

— Кой беше оня тип в „Тревълдж“?

Тя уреждаше срещите си чрез уебсайт със снимки, телефонни номера и имейл-адреси на мацки.

— Каза ли откъде е?

— Не. Беше мексиканец, кубинец или нещо от тоя род. Беше друсан до козирката.

— Когато ти даде коката, видя ли дали има още?

— Да, имаше. Надявах се пак да ми се обади... обаче се съмнявам, че съм удовлетворила очакванията му.

Когато за последен път влязох в нейната реклама в LA-Darlings.com, за да проверя дали още е в бранша, установих, че снимките са поне с петгодишна давност, а изглеждаха дори с десет. Предполагах, че това може да води до известно разочарование у клиентите, щом отворят вратата на хотелската си стая.

— Колко имаше?

— Не знам. Знам само, че имаше още, защото иначе нямаше да ми го даде.

Основателен аргумент. Пламъчето все по-силно се разгаряше.

— Провери ли го?

— Естествено.

— Как, по шофьорската му книжка ли?

— Не, по паспорта му. Рече ми, че нямал шофьорска книжка.

— Как се казваше?

— Ектор еди кой си.

— Хайде де, Глория, Ектор чий? Опитай се да...

— Ектор еди кой си Моя. Имаше три имена. Обаче си спомням „Моя“.

— Добре, браво.

— Мислиш ли, че можеш да го използваш, за да ми помогнеш?

— Възможно е, зависи кой е тоя тип. Ако е дилър.

— Искам да изляза на свобода.

— Добре, виж сега, Глория. Ще се срещна с прокурорката и ще видя какво смята тя, за да съм наясно как да ти помогна. Определили са ти гаранция двайсет и пет хиляди долара.

— *Какво?*

— По-голяма е от обичайната заради дрогата. Нямах двайсет и пет хилядарки, нали?

Тя поклати глава. Забелязах, че мускулите на лицето ѝ се стягат. Знаех какво предстои.

— Ще ми ги дадеш ли назаем, Мики? Обещавам, че...

— Не мога, Глория. Това ми е принцип и ще загазя, ако го наруша. Ще трябва да пренощуваш тук и утре ще ти предявят обвиненията.

— Не — по-скоро простена, отколкото изрече тя.

— Знам, че ще ти бъде тежко, обаче трябва да издържиш. И утре, когато дойдеш в съда, трябва да си чиста, иначе няма шанс да ти уредя по-малка гаранция и да те измъкна. Така че без тия боклуци, дето ви ги носят тук. Ясно ли е?

Глория вдигна ръце над главата си, сякаш се пазеше от падащи отломки, и силно сви юмруци от страх. Предстоеше ѝ дълга нощ.

— Утре трябва да ме измъкнеш.

— Ще направя всичко възможно.

Махнах с ръка на шерифката в стъклената кабинка. Бях готов да си вървя.

— Още нещо — казах на Глория. — Спомняш ли си в коя стая беше оня тип в „Тревълдж“?

Тя се замисли за миг, преди да отговори.

— Да, лесно е за помнене. Триста трийсет и три.

— Добре, мерси. Ще видя какво мога да направя.

Когато се изправих, Глория остана на мястото си. Скоро придружителката ми дойде и ми каза, че ще трябва да изчакам, докато върне арестантката в килията ѝ. Погледнах си часовника.

Наближаваше два. Не бях обядвал и започваше да ме цепи глава. Освен това ми оставаха само два часа до срещата с Леели Феър в прокуратурата, където щяхме да разговаряме за Глория, и после трябваше да отида в Сенчъри Сити, за да се видя с Рулей и Добс.

— Някой друг не може ли да ме изведе от тук? — троснах се аз.
— Имам работа в съда.

— Съжалявам, господине, такава е процедурата.

— Добре, тогава побързайте, моля.

— Винаги бързам.

След петнайсет минути разбрах, че така само съм успял да ядосам шерифката и сега тя ме кара да чакам повече, отколкото ако си бях държал езика зад зъбите. Като клиент в ресторант, който получава върнатата в кухнята студена супа гореща, обаче вече с вкус на плюнка. Трябваше да го имам предвид.

По време на краткото пътуване до сградата на наказателния съд се обадох на Рол Левин. Той се беше прибрал в домашния си офис в Глендейл и преглеждаше полицейските доклади за разследването и ареста на Рулей. Помолих го да отложи тая работа и да позвъни туктам. Искях да видя какво ще открие за мъжа от стая 333 в „Тревълдж“ на Санта Моника. Казах му, че сведенията ми трябва за вчера. Знаех, че си има източници и начини да провери името Ектор Моя. Не ми пукаше кои и какви са тия източници. Интересувах се само резултатите.

Когато Ърл спря пред съда, му казах, че докато съм вътре, може да прескочи до „При Филипе“ и да ни вземе сандвичи с печено говеждо. Щях да изям своя на път за Сенчъри Сити. Подадох му двайсетачка през облегалката и слязох.

Докато чаках асансьора във вечно фрашканото с хора фоайе, извадих един тилебол от куфарчето си с надеждата да предотвратя мигрената, която се дължеше на липсата на храна. Трябваше ми десет минути, за да се добера до деветия етаж и още петнайсет, докато чаках Леели Феър да благоволи да ми даде аудиенция. Обаче няхах нищо против да повися, защото Рол Левин ми се обади точно преди да ме пуснат вътре. Ако Феър ме беше приела веднага, нямаше да разполагам с тия допълнителни боеприпаси.

Детективът ми каза, че мъжът от стая 333 в „Тревълдж“ се е регистрирал под името Гилберто Гарсия. В мотела не му поискали

личен документ, защото платил в брой за една седмица и дал петдесетдоларов депозит за евентуални телефонни сметки. Освен това Левин беше проверил името, което му бях дал, и бе установил, че Ектор Аранде Моя е колумбиец, Издирван за бягство от Сан Диего, където му е било предявено обвинение за трафик на дрога. Всичко това ми даваше сериозно предимство и възнамерявах да го използвам при прокурора.

Феър делеше кабинета си с още трима прокурори. Всеки от тях заемаше по един ъгъл. Другите двама ги нямаше, сигурно бяха в съда, но на бюрото в ъгъла срещу нея седеше човек, когото не познавах. Трябваше да разговаряме в негово присъствие, Това не ми харесваше, защото прокурорът, с когото си имах работа в такива ситуации, често играеше заради другите в стаята, опитваше се да си придаде вид на корав и ловък правист, понякога за сметка на моя клиент.

Придърпах си стол от едното свободно бюро и седнах. Прескочих любезностите, защото нямаше такива, и преминах направо на въпроса, защото бях гладен и нямах много време.

— Тая сутрин си завела документи срещу Глория Дейтън — започнах. — Тя е моя клиентка. Искам да видя какво можем да направим по въпроса.

— Ами може да се признае за виновна и да получи от една до три години във Фронтера.

Каза го делово и с усмивка, която повече приличаше на хилене.

— А аз си мислех за програма за досъдебна намеса.

— Аз пък си мислех, че тя вече е опитала тая ябълка и я е изплюла. В никакъв случай.

— Я ми кажи, колко кока е носела със себе си, един-два грама, нали?

— Пак си е незаконно, каквото и да е количеството. Глория Дейтън е имала много възможности да се поправи и да избегне затвора. Обаче шансовете ѝ са се изчерпали.

Тя се обърна към бюрото си, разтвори една папка и погледна първия лист.

— Девет ареста само за последните пет години — прочете прокурорката. — Това е третото ѝ обвинение за притежание на дрога и не е оставала повече от три дни в затвора. Забрави за досъдебната програма. Дейтън все някога трябва да получи урок — сега е

моментът. Не съм склонна да се пазаря за това. Ако се признае за виновна, ще ѝ дам от една до три. Иначе ще пледирам за присъда и тя ще рискува съдията да ѝ даде повече. Ще поискам максимума.

Кимнах. Нещата се развиваха точно както и предполагах. Присъдата от една до три години най-вероятно щеше да доведе до деветмесечен престой в пандиза. Знаех, че Глория Дейтън може да издържи и навярно така трябваше. Обаче ми оставаше още един коз.

— Ами ако тя има нещо за размяна?

Феър изсумтя, като че ли се бях измайтапил.

— Какво например?

— Номер на хотелска стая, в която сериозен дилър на дрога върти далавера.

— Звучи малко мъгляво.

И наистина си беше мъгляво, само че по промяната в гласа ѝ усетих, че е заинтригувана. Всички прокурори обичат пазарлъците.

— Обади се на вашите хора и ги помоли да проверят името Ектор Аранде Моя. Колумбиец. Мога да почакам.

Тя се поколеба. Явно не ѝ харесваше някакъв адвокат да я манипулира, особено в присъствието на неин колега. Обаче въдицата вече беше хвърлена.

Феър отново се обърна към бюрото си и се обади. Слушах нейната страна от разговора — прокурорката каза на някого да направи проверка на името Моя. После известно време слуша отговора, благодари и затвори. Накрая, без да бърза, пак ме погледна.

— Добре. Какво иска Дейтън?

Бях готов с отговора.

— Иска да я включите в програма за досъдебна намеса. И сваляне на всички обвинения при успешното ѝ изпълнение. Няма да свидетелства срещу тоя тип и името ѝ няма да фигурира в документите. Просто ще ви даде името на хотела и номера на стаята, в която е отседнал той, а вашите хора ще свършат останалото.

— Ще трябва да докажат обвиненията срещу него. Ще се наложи Дейтън да даде показания. Предполагам, че двата грама, които са открили в нея, идват от тоя тип. В такъв случай ще трябва да ни разкаже за него.

— Няма. Онзи, с когото току-що разговаря, ти е казал, че вече има издадена заповед за ареста му. Ще го окошарите въз основа на нея.

Тя обмисля положението в продължение на няколко секунди, като мърдаше долната си челюст назад-напред, сякаш опитваше на вкус сделката и се чудеше дали да хапне още. Знаех какъв е проблемът. Пазарлъкът беше изгоден за тях, обаче всъщност щяха да спечелят федералните власти. Това означаваше, че когато пипнеха оня тип, щяха да се намесят федералните. Прокурорката Леели Феър нямаше да се прочуе — освен ако не възнамеряваше някой ден да се прехвърли в Главна прокуратура.

— Федералните ще се влюбят в теб — опитах се да въздействам върху съвестта ѝ. — Той е кофти пич и сигурно скоро ще си тръгне, тогава ще изгубите шанса да го пипнете.

Феър ме изгледа сякаш съм хлебарка.

— Не ми играй номера, Холър.

— Извинявай.

Тя пак се замисли. Отново опитах.

— Щом получите местонахождението му, винаги можете да му организирате капан.

— Помълчи малко, ако обичаш. Пречиш ми да мисля.

Разперих ръце в знак на капитулация и млъкнах.

— Добре — накрая въздъхна прокурорката. — Нека поговоря с шефа. Дай ми номера си и ще ти се обадя по-късно. Обаче още отсега те предупреждавам, че ако приемем, тя ще трябва да се съгласи на програма при ограничителен режим. Например в Окръжната болница на Университета на Южна Калифорния. Няма да пожертваме за нея място в програми.

Замислих се и кимнах. В Окръжната имаше затворническо крило, в което се лекуваха ранени, болни и зависими затворници. Феър предлагаше програма, в която да лекуват зависимостта на Глория Дейтън и да я освободят след приключването ѝ. Нямаше да предявят никакви обвинения, нито щеше да лежи повече в затвора.

— Съгласен — заявих аз.

Погледнах си часовника. Трябваше да се задействам.

— Предложението ни е в сила до първото изслушване утре — осведомих я. — След това ще се обадя на Управлението за контрол на наркотичните вещества и ще видя дали не искат да се спазарим направо с тях. Тогава ще ти измъкнат делото от ръцете.

Тя възмутено ме измери с поглед. Знаеше, че ако сключи сделка с тях, федералните ще я прегазят. Винаги прегазваха щатските органи. Изправих се и оставих визитка на бюрото ѝ.

— Не се опитвай да ме шантажираш, Холър — изсумтя Феър. — Ако ми изиграеш някой номер, ще си го върна на клиентката ти.

Не отговорих. Върнах стола, който бях взел, на мястото му. Тя смекчи заплахата със следващата си реплика.

— Пък и съм сигурна, че можем да решим въпроса така, че всички да са доволни.

Погледнах я от вратата на кабинета.

— Всички, освен Ектор Моя.

Правната кантора на Добс и Делгадо се намираше на двайсет и деветия етаж на един от двата еднакви небостъргача, които господстваха над силуета на Сенчъри Сити. Стигнах точно навреме, обаче всички вече се бяха събрали в заседателна зала с продълговата полирана маса и стъклена стена със западно изложение, гледката през която обхващаше Санта Моника и островите в залива. Денят беше ясен и видях Каталина и Анакапа в самия край на света. Тъй като слънцето залязваше и изглеждаше почти на равнището на очите, прозорецът беше поляризиран. Все едно стаята си бе сложила тъмни очила.

Клиентът ми също. Луис Рулей седеше начело на масата. Носеше рейбан с черни рамки. Отървал се от сивия затворнически гащеризон, той се беше избарал с бледа копринена тениска и тъмнокафяв костюм. Приличаше на самоуверен и хладнокръвен млад шеф на фирма за недвижими имоти, а не на уплашеното момче, което бях видял в кошарата в съда.

Отляво на Рулей седеше Сесил Добс, а до него — запазена дама с разкошни фризура и бижута, най-вероятно майката на клиента ми. Добс едва ли я беше предупредил, че тя няма да участва в разговора.

Първото място отдясно на Рулей бе празно и ме очакваше. На съседното се беше настанил моят детектив Рол Левин. На масата пред него имаше затворена папка.

Добс ме запозна с Мери Алис Уиндзор, която силно ми стисна ръката. Седнах и Добс обясни, че тя ще плати защитата на сина си и се е съгласила с очертаните от мен условия. После плъзна по масата към мен един плик. Надникнах вътре и видях чек за шейсет хиляди долара на мое име. Това беше предварителният хонорар, който бях поискал, но бях очаквал да получа само половината като капаро. По-рано бях печелил и повече от цели дела, но никога не бях получавал толкова много само с един чек.

Парите идваха от сметката на Мери Алис Уиндзор. Можеше да се разчита на банката — „Фърст Нешънъл“ в Бевърли Хилс. Затворих плика и го плъзнах обратно по масата.

— Трябва да го получа от Луис — заявих, вторачен в госпожа Уиндзор. — Не ме интересува дали вие ще му дадете парите, а той ще ми ги предаде. Но искам чекът да идва от Луис. Работя за него и това трябва да е ясно още отначало.

Това доста се различаваше от поведението ми същата сутрин — бях приел пари от трета страна. Обаче сега ставаше въпрос за установяване на контрол. Трябваше ми само един поглед към Мери Алис Уиндзор и С. С. Добс, за да се уверя, че съм им дал да разберат: случая ръководех аз, за добро или лошо.

Не вярвах, че е възможно, но изражението на Мери Уиндзор стана още по-твърдо. Кой знае защо тя ми заприлича на огромен стар часовник, от ония, които са като цели шкафове — лицето ѝ беше каменно и безизразно.

— Майко — обади се Рулей, предотвратявайки нещо, преди още да е започнало. — Всичко е наред. Ще му напиша чек. Би трябвало да мога да го покрия, докато ми дадеш парите.

Тя премести поглед от мен към сина си и после пак към мен.

— Добре.

— Госпожо Уиндзор, вашата подкрепа за сина ви е изключително важна — казах аз. — И не говоря само за финансовата страна на нещата. Ако не успеем да извоюваме свалянето на тия обвинения и изберем алтернативата на процеса, ще бъде много важно публично да демонстрирате подкрепата си.

— Не бъдете глупав — отвърна тя. — Ще го подкрепям в огън и вода. Тези смехотворни обвинения трябва да бъдат свалени и онази жена... тя няма да получи и стотинка от нас.

— Благодаря, майко — рече Рулей.

— Да, благодаря — присъединих се и аз. — Непременно ще ви информирам, сигурно чрез господин Добс, където и когато има нужда от вас. Радвам се, че ще застанете зад сина си.

Не казах нищо повече и зачаках. Не ѝ трябваше много време, за да разбере, че я отпращам.

— Но точно сега не ви трябва тук, така ли?

— Точно така. Трябва да обсъдим делото и за Луис е най-добре и най-подходящо да го направи само със своите защитници. Отношенията между адвокат и клиент не включват други хора. Може да ви принудят да свидетелствате срещу сина си.

— Но ако си тръгна, как ще се прибере Луис?

— Имам шофьор. Ще го закарам.

Тя погледна Добс с надеждата, че той има по-голяма власт и ще отмени нарежданията ми. Адвокатът се усмихна и се изправи, за да придърпа стола ѝ назад. Накрая Мери Уиндзор извърна очи и също стана.

— Добре. Ще се видим на вечеря, Луис.

Добс я изпрати навън и видях, че разменят няколко думи в коридора. Не чувах какво си говорят. После тя си отиде и адвокатът се върна, като затвори вратата след себе си.

Разгледах някои предварителни въпроси с Рулей и му съобщих, че след две седмици ще му предяват обвинения. Тогава щеше да има възможност да осведоми прокуратурата, че не се отказва от правото си на незабавен процес.

— Това е първото решение, което трябва да вземем — заявих аз. — Дали искаш тая история да се проточи, или да действваме бързо и да окажеш натиск върху прокуратурата.

— Какви са възможностите? — попита Добс.

Погледнах го, после пак върнах очи към Рулей.

— Ще бъда съвсем откровен с теб. Когато имам клиент, който не е арестуван, обикновено гледам да провлачвам нещата. Защото свободата му е заложена на карта — защо да не я използва докрай, преди да удари чукчето на съдията.

— Говориш за виновен клиент — отвърна Луис.

— От друга страна, ако аргументите на прокуратурата са слаби, забавянето само ще им даде време да ги защитят — продължих аз. — Разбираш ли, в момента времето е единственият ни лост. Ако не се откажем от правото си на незабавен процес, прокуратурата ще бъде подложена на сериозен натиск.

— Не съм извършил това, в което ме обвиняват — настоя Рулей. — Не искам да губя нито секунда. Искам да загърбя тая гадост.

— Ако не се откажем от правото ти на бърз процес, той теоретично трябва да започне в рамките на шейсет дни след повдигането на обвинения. Всъщност той се отлага, когато преминат към предварително изслушване. Тогава съдията изслушва уликите и решава дали има достатъчно основание за процес. Това е

бюрократична процедура. Отново ще ти предявят обвинения и тогава часовникът пак започва да отмерва шейсетте дни.

— Не мога да повярвам — изпъшка Рулей. — Това нещо ще продължи вечно.

— Винаги можем да се откажем и от предварителното изслушване. Това вече ще ги притисне яко. Делото е прехвърлено на млад прокурор. Новак в наказателните процеси. Може би точно така и трябва да постъпим.

— Чакай малко — намеси се Добс. — Предварителното изслушване не е ли полезно от гледна точка на това да се запознаем с уликите на прокуратурата?

— Всъщност не — поясних аз. — Вече не. Законодателството отдавна се опита да ускори нещата и превърна предварителното изслушване в обикновена процедура, защото облекчиха правилата за даване на показания. Сега обикновено на свидетелската катедра се изправя ченгето, което води случая, и казва на съдията същите неща, каквито казват всички. Защитата обикновено не вижда други свидетели, освен това ченге. Ако питаш мен, най-добрата стратегия е да принудим прокурора да се задейства или да млъкне. Да настояим за процес шейсет дни след повдигането на обвинения.

— Идеята ми харесва — рече Рулей. — Искам да приключа с тая история колкото може по-скоро.

Кимнах. Казваше го така, като че ли оправдателната присъда беше сигурна.

— Виж, може изобщо да не се стигне до процес — обади се Добс. — Ако тези обвинения не се потвърдят...

— Прокуратурата няма да се откаже от тях — прекъснах го. — Обикновено ченгетата преувеличават обвиненията и после прокуратурата ги окастрия. Тук нямаше такова нещо. Прокуратурата даже ги допълни. Това ми показва две неща. Първо, че според тях уликите са сериозни, и второ, че са допълнили обвиненията, за да започнат с по-висока миза, когато се стигне до пазарлъци.

— Искаш да кажеш, ако се призна за виновен, така ли? — попита Рулей.

— Да.

— Забрави. Няма да вляза в пандиза за нещо, което не съм извършил.

— Това може да не значи затвор. Досието ти е чисто...

— Не ми пука дали значи, че може и да не ме затворят. Няма да се призная за виновен в нещо, което не съм извършил. Ако това представлява проблем за теб, трябва да се разделим още сега.

Внимателно се вгледах в него. Почти всичките ми клиенти се обявяват за невинни по някое време. Особено ако е първото им дело с мен. Обаче в думите на Рулей долавях страст и искреност, каквито отдавна не бях виждал. Лъжците са неуверени. Извързват поглед. Очите на Рулей бяха приковани в моите като гвоздеи.

— Трябва да се има предвид и въпросът с гражданския иск — прибави Добс. — Признаването на вина ще даде възможност на оная жена да...

— Наясно съм с всичко това — пак го прекъснах. — Струва ми се, че изпреварваме нещата. Искях само да дам на Луис обща представа за хода на делото. Няма да се наложи да правим никакви постъпки, нито да взимаме важни и неотложни решения поне още две седмици. Просто при повдигането на обвиненията трябва да знаем как ще изиграем ръката.

— Луис следва една година право в Калифорнийския университет — осведоми ме Добс. — Мисля, че ситуацията в общи линии му е ясна.

Рулей кимна.

— Добре, хубаво — отвърнах аз. — Тогава да продължаваме. Луис, хайде да започнем с теб. Майка ти каза, че те очаква на вечеря. В нейния дом ли живееш?

— Живея в къщата за гости. Тя е в главната сграда.

— Някой друг живее ли там?

— Камериерката. В голямата къща.

— Братя и сестри, гаджета?

— Не.

— И работиш във фирмата на майка си, така ли?

— По-скоро аз я ръководя. Тя вече не се занимава много с нея.

— Къде беше в събота вечер?

— В събо... за снощи ли питаш?

— Не, питам за събота вечер. Започни оттам.

— В събота вечер не правих нищо. Останах си вкъщи и гледах телевизия.

— Сам?

— Точно така.

— Какво гледа?

— Дивиди. Един стар филм, „Разговорът“. На Копола.

— Значи никой не е бил при теб и не те е видял. Просто си изгледал филма и си си легнал.

— Общо взето.

— Общо взето. Така стигаме до неделя сутрин. Какво прави вчера през деня?

— Играх голф в „Ривиера“, обичайната ми игра за четирима. Започнахме в десет и свършихме в четири. Прибрах се вкъщи, изкъпах се и се преоблякох, вечерях в къщата на майка ми — интересува ли те какво ядохме?

— Не. Но по-късно сигурно ще ми трябва имената на хората, с които си играл голф. Какво стана след вечеря?

— Казах на майка, че се прибирам, но излязох навън. Забелязах, че Левин е започнал да си води бележки в тefтерче, което беше извадил от джоба си.

— Каква е колата ти?

— Имам две, рейнджроувър четири по четири, с който развеждам клиенти, и карера — карам я, когато съм сам.

— Значи снощи си бил с поршето, така ли?

— Точно така.

— Къде отиде?

— Отатък хълма, в Долината.

Каза го така, като че ли за момче от Бевърли Хилс е рисковано да се спусне в работническите квартали в долината Сан Фернандо.

— Къде по-точно?

— На Вентура Булевард. Обърнах едно в „Натс Норт“, после още едно в „Морганс“.

— В тия барове човек може да забърше мацка, нали така?

— Да. Тъкмо затова отидох там.

Каза го делово и аз оцених откровеността му.

— Значи си търсел жена. Конкретна жена ли, някоя позната?

— Не, чисто и просто исках да спя с жена.

— Какво се случи в „Натс Норт“?

— Случи се това, че нямаше никакви хора, затова си тръгнах. Даже не си допих чашата.

— Често ли ходиш там? Барманите познават ли те?

— Да, познават ме. Снощи там работеше едно момиче, казва се Пола.

— Добре, значи не ти се е отворил парашутът, затова си си тръгнал. Отишъл си в „Морганс“. Защо точно там?

— Просто редовно посещавам това заведение.

— Познават ли те?

— Би трябвало. Давам добри бакшиши. Снощи на бара бяха Денис и Дженис. Познават ме.

Обърнах се към Левин.

— Как се казва жертвата, Рол?

Детективът разтвори папката си и извади полицейския доклад, обаче отговори, без да го погледне.

— Реджина Кампо. Приятелите ѝ викат Реджи. Двайсет и шест годишна. Казала на полицията, че е актриса и че в момента работи като телефонистка.

— И се надява скоро да си осигури охолен живот — подхвърли Добс.

Не му обърнах внимание.

— Луис, преди вчерашния случай познаваше ли Реджи Кампо?
— попитах аз.

Той сви рамене.

— Слабо. Мяркал съм я из баровете. Обаче никога не съм бил с нея. Даже не бяхме разменили и една приказка.

— Опитвал ли си се да я заговориш?

— Не, никога не съм имал възможност. Тя като че ли винаги беше с друг мъж или с повече хора. Не обичам конкуренция, нали разбираш? Стилът ми е да търся сами жени.

— Какво беше по-различно снощи?

— Снощи тя дойде при мен, това беше по-различно.

— Разкажи ни какво се случи.

— Няма нищо за разказване. Аз бях на бара в „Морганс“ и оглеждах възможностите, а тя беше в отсрещния край с някакъв тип. Изобщо не ѝ обърнах внимание, защото вече изглеждаше заета, разбираш ли?

— Аха, и какво се случи?

— Ами след известно време мъжът, с когото беше мацката, отиде да пикае или да пуши и тя моментално се домъкна при мен и ме попита дали проявявам интерес. Казах й, че да, но нали си с друг... Не мисли за него, вика тя, той ще си тръгне до десет и тогава съм свободна за цялата нощ. Написа ми адреса си и ми каза да отида след десет. Отговорих, че ще отида.

— Върху какво ти написа адреса си?

— Върху салфетка. Обаче отговорът на следващия ти въпрос е, не, не я пазя. Запомних адреса и я изхвърлих. Работя в бизнеса с недвижими имоти. Помня адреси.

— По кое време се случи това?

— Не знам.

— Е, тя ти е казала да отидеш след десет. Погледна ли си часовника по някое време, да видиш колко ти остава да чакаш?

— Струва ми се, че беше между осем и девет. След като оня се върна, двамата веднага си тръгнаха.

— Кога си тръгна ти?

— Останах още няколко минути, после станах. Отбих се на още едно място, преди да отида при нея.

— Къде?

— Ами тя живееше в апартамент в Тарзана, затова отидох в „Ламплайтър“. Беше ми на път.

— Защо?

— Ами, нали разбираш, исках да видя какви са възможностите. Нали разбираш, да видя дали няма нещо по-добро, нещо, за което не се налага да чакам, или...

— Или какво?

Той не довърши мисълта си.

— С което да продължиш ли?

Рулей утвърдително кимна.

— Добре, с кого разговаря в „Ламплайтър“? Между другото, къде е тоя бар?

Това беше единственото заведение, което не познавах.

— На „Вентура“ до Уайт Оук. Не съм приказвал с никого. Беше фрашкано, обаче никоя не ми хвана окото.

— Барманите познават ли те?

- Не, едва ли. Не ходя там чак толкова често.
- Обикновено преди третия опит ли вадиш късмет?
- Не, обикновено просто се отказвам след втория.

Кимнах, за да спечеля малко време да помисля още какво да го попитам, преди да стигнем до случилото се в дома на жертвата.

- Колко време остана в „Ламплайтър“?
- Около час, струва ми се. Или малко по-малко.
- На бара ли? Колко изпи?
- Да, изпих две чаши на бара.

— Общо колко изпи снощи, преди да отидеш в апартамента на Реджи Кампо?

— Хм, най-много четири. За два, два и половина часа. Оставих едната си чаша в „Морганс“ недопита.

- Какво пи?
- Мартини. „Грей Гуус“.

— В някой от баровете плащал ли си с кредитна карта? — за пръв път се обади Левин.

— Не — отвърна Рулей. — Когато излизам, винаги плащам в брой.

Погледнах детектива и зачаках да видя дали има още въпроси. В момента той знаеше за случая повече от мен. Кимна ми. Беше приключил.

— Добре. По кое време стигна при Реджи?

— В десет без дванайсет минути. Погледнах си часовника. Не исках да почукам на вратата ѝ по-рано.

— И какво прави до десет?

— Изчаках на паркинга. Тя беше казала десет, затова изчаках дотогава.

— Видя ли да излиза мъжа, с когото тя си е тръгнала от „Морганс“?

— Да, видях го. Качих се чак след като той си замина.

— Каква кола караше? — попита Левин.

— Жълт корвет. Модел от деветдесетте. Не знам точно коя година.

Детективът отново кимна. Нямаше повече въпроси. Знаех, че просто се опитва да изясни подробностите около мъжа, който беше ходил в апартамента на Кампо преди Рулей. Продължих.

— Та той си тръгва и ти влизаш. Какво става по-нататък?

— Влизам в блока и нейният апартамент е на втория етаж. Качвам се, чукам на вратата, тя отваря и аз влизам.

— Чакай малко. Не искам съкратената версия. Как се качи? По стълбището ли или с асансьора? Разказвай подробно.

— С асансьора.

— Някой друг качи ли се с теб? Видя ли те някой?

Той поклати глава. Дадох му знак да продължи.

— Тя откряна вратата, видя, че съм аз, и ми каза да вляза. Имаше коридор, така че нямаше много място. Подминах я, за да я оставя да затвори. Така тя се озова зад мен. И затова не видях какво става. Тя държеше нещо в ръка. Удари ме с него и аз паднах. Моментално изгубих съзнание.

Известно време помълчах, докато обмислях думите му и се опитвах да си представя ситуацията.

— Значи преди да се случи каквото и да било, тя просто те повали на пода, така ли? Без да ти каже нищо, без да извика, просто се приближава отзад и фрас.

— Точно така.

— Добре, а после? Какво си спомняш след това?

— Още ми е доста мъгляво. Помня, че дойдох на себе си и двама типове седяха отгоре ми. Притискаха ме на пода. И тогава пристигна полицията. И бърза помощ. Седях, облегат с гръб на стената, и ръцете ми бяха оковани в белезници. Един санитар ми тикаше амоняк или нещо подобно под носа. Тогава вече наистина се свестих.

— Още ли беше в апартамента?

— Да.

— Къде беше Реджи Кампо?

— Седеше на дивана и друг санитар обработваше лицето ѝ. Тя ревеше и разправяше на другото ченге, че съм ѝ се бил нахвърлил. Пълни лъжи. Че съм я изнадал на входа и съм я ударил. Бил съм ѝ казал, че ще я изнасиля и после ще я убия. Не съм правил нищо подобно. Извъртях се, за да видя ръцете си, които бяха оковани зад гърба ми. И видях, че са пъхнали едната ми длан в найлонова торба. Забелязах кръв по дланта си и тогава загреях, че всичко е инсценировка.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя е намазала дланта ми с кръв, за да изглежда, че съм го направил. Обаче кръвта беше по лявата ми ръка. Аз не съм левак. Ако исках да ударя някого, щях да използвам дясната си ръка.

Той замахна с десния си юмрук, за да илюстрира думите си в случай, че не съм го разбрал. Изправих се от мястото си и отидох до прозореца. Вече сякаш бях по-високо от слънцето. Гледах залеза. Разказът на Рулей ме смущаваше. Струваше ми се толкова невероятен, че можеше да е истина. И тъкмо това ме безпокоеше. Винаги се боях, че може да не позная невинността. Вероятността да я срещна в моята работа бе толкова малка, че се опасявах, че няма да съм готов, когато се сблъскам с нея. Че ще я пропусна.

— Добре, да поговорим за това — все още застанал с лице към слънцето, продължих аз. — Казваш, че ти е намазала ръката с кръв, за да инсценира нападение. И е намазала лявата ти ръка. Обаче, ако е искала да те обвини, нямаше ли да намаже с кръв дясната ти ръка, тъй като мнозинството хора са десняци? Нямаше ли да се съобрази с това?

Обърнах се към масата и видях, че всички ме гледат неразбиращо.

— Казваш, че е открехнала вратата и после те е пуснала. Видя ли лицето ѝ?

— Не цялото.

— Какво успя да видиш?

— Окото ѝ. Лявото ѝ око.

— Изобщо успя ли да видиш дясната половина на лицето ѝ? Например когато си влязъл?

— Не, тя остана зад вратата.

— Точно така! — възкликна Левин. — Когато е отишъл при нея, тя вече е била пребита. Скрила се е от него, после той влиза и тя го поваля. Всички рани са били по дясната половина на лицето ѝ и това е налагало да намаже с кръв лявата му ръка.

Кимнах, обмисляйки логиката на обяснението. Изглеждаше безупречна.

— Добре. — Отново се обърнах към прозореца и продължих да крача напред-назад. — Струва ми се, че така ще се получи. Виж, Луис, ти ни каза, че и по-рано си виждал тая жена из баровете, но никога не си бил с нея. Значи е непозната. Каква е причината да го направи? Защо ѝ е да инсценира всичко това?

— За пари.

Обаче не отговори Рулей. А Добс; Извърнах се от прозореца и се вторачих в него. Знаеше, че се е обадил, без да го питат, но явно не му пукаше.

— Очевидно е — продължи адвокатът. — Тя иска пари от него, от семейството. В момента сигурно вече подават гражданския иск. Наказателните обвинения са само прелюдия към иска, към паричните претенции. Ето каква е всъщност целта ѝ.

Седнах си на мястото и срещнах погледа на Левин.

— Днес видях снимка на тая жена в съда — осведомих ги. — Половината ѝ лице беше смазано. Искаш да кажеш, че това трябва да бъде нашата защита, така ли? Че сама си е нанесла раните?

Левин разтвори папката си и извади лист хартия — черно-бяло копие на снимката, която ми беше показала Маги Макфърсън. Подутото лице на Реджи Кампо. Източникът на Левин си го биваше, обаче не чак толкова, че да му даде самата фотография. Той плъзна копието по масата към Добс и Рулей.

— Ще получим истинските снимки като веществени доказателства — поясних аз. — Те изглеждат по-зле, много по-зле, и ако приемем твоята версия, съдебните заседатели... разбира се, ако се стигне до съдебни заседатели, ще трябва да повярват, че го е направила сама.

Наблюдавах Рулей, докато разглеждаше снимката. Ако наистина беше нападнал Реджи Кампо, той с нищо не го издаде. Лицето му остана абсолютно безизразно.

— Знаете ли какво? — казах аз. — Ще ми се да си мисля, че съм добър адвокат и че ме бива да убеждавам, когато става въпрос за съдебни заседатели. Но даже на мен ми е трудно да повярвам в тая версия.

Сега беше ред на Рол Левин да продължи разпита в заседателната зала. Бях разговарял с него на път за Сенчъри Сити, нагъвайки сандвич с печено говеждо. Бях включил мобилния си в аудиосистемата на колата и бях инструктирал шофьора да си сложи слушалките на емпетри плеъра, който му бях купил още през първата седмица на служба при мен. Левин ми предаде основните факти по случая, колкото да мога да проведя първоначалния разпит на клиента. Сега детективът щеше да поеме щафетата и да използва полицейските доклади и веществените доказателства, за да опровергае версията на Луис Рулей за събитията, да ни покаже с какво ще разполага прокурорът. Поне отначало исках да го направи Левин, защото ако се наложеше да играем на добър и лош защитник, Рулей трябваше да ме харесва и да ми има доверие. Исках аз да съм добрият защитник.

Рол имаше и бележки, освен копията на снимките на полицейските доклади, с които се беше сдобил от своя източник. Всичко това бяха материали, които защитата със сигурност щеше да получи преди процеса, но обикновено изтичаха седмици, докато минат по съдебните канали, а на него му бяха отнели само няколко часа. Докато говореше, той се консултираше с тия документи.

— В десет и единайсет минути снощи в централата на лосанджелиската полиция се обадила Реджина Кампо, живуща на Уайт Оук Булевард хиляда седемстотин и шейсет, апартамент двеста и единайсет. Тя съобщила, че в дома ѝ проникнал мъж, който я нападнал. Най-близката патрулка се отзовала на повикването и пристигнала в апартамента в десет и седемнайсет. Предполагам, че не са имали друга работа, защото са действали доста бързо. По-бързо от средното време, което им е нужно, за да реагират на съобщение за физическо насилие. Така или иначе, полицаите били посрещнати на паркинга от госпожица Кампо, която заявила, че е избягала от апартамента след нападението. Тя им съобщила, че в дома ѝ били двама съседни, Едуард Търнър и Роналд Аткинс, които пазели насилника. Полицай Сантос се качил в апартамента, където заварил заподозрения насилник, по-късно

разпознат като господин Рулей, да лежи на пода, държан от Търнър и Аткинс.

— Това са двамата педали, които седяха отгоре ми — осведоми ни моят клиент.

Погледнах го и видях, че гневният изблик бързо го напуска.

— Полицайте арестували заподозрения — продължи Левин, сякаш никой не го е прекъснал. — Господин Аткинс...

— Чакай малко — спрях го аз. — Къде са го държали на пода? В коя стая?

— Не пише.

Обърнах се към Рулей.

— В дневната. Недалеч от входа. Така и не успях да вляза много навътре.

Левин си записа нещо, преди да продължи.

— Господин Аткинс предал на полицайте съваем нож с отворено острие, който намерил на пода до насилника. Те поставили бележници на заподозрения и повикали бърза помощ, за да се погрижат за Кампо и Рулей, който имал рана на главата и слабо сътресение. Кампо била откарана в медицинския център „Холи Крос“ за по-нататъшно лечение и за да я фотографира съдебен фотограф. Рулей бил закарай във ваннайския затвор. Апартаментът на госпожица Кампо бил запечатан за обработка на местопрестъплението и случаят бил поверен на детектив Мартин Букър от участъка в Долината.

Левин извади ксерокопия на полицейските снимки на травмите на Реджина Кампо и ги остави на масата. Имаше профил и фас на лицето ѝ, както и две близки фотографии — синини на шията ѝ и прободна раничка под брадичката. Качеството на копията беше лошо и знаех, че не си струва да ги разглеждам внимателно. Обаче забелязах, че всички лицеви травми са от дясната страна. Рулей имаше право. Или някой многократно я беше удрял с лява ръка — или го бе сторила сама с дясната.

— Снимали са я в болницата, където госпожица Кампо също дала показания на детектив Букър. Накратко, тя заявила, че в неделя вечер се прибрала вкъщи към осем и половина и била сама, когато около десет часа на вратата се почукало. Господин Рулей се представил като неин познат, затова му отворила. Насилникът веднага я ударил с юмрук и започнал да я изтласква навътре в апартамента. Той

влязъл, затворил и заключил вратата. Госпожица Кампо се опитала да се защитава, но била ударена поне още два пъти и била повалена на пода.

— Това са пълни глупости! — извика Рулей.

Той удари с юмруци по масата и се изправи. Столът му беше на колела — плъзна се назад и шумно се блъсна в стъклото на прозореца зад него.

— Ей, я по-спокойно! — предупреди го Добс. — Ако строшиш прозореца, ще стане като в самолет. Вакуумът ще ни изсмуче навън.

Никой не се усмихна на опита му да разведри атмосферата.

— Седни, Луис — спокойно наредих аз. — Това са полицейски доклади, нищо повече. Никой не твърди, че казват истината. Това е гледната точка на един човек. Сега просто за пръв път обсъждаме случая, запознаваме се с това, срещу което сме изправени.

Рулей върна стола си при масата и седна без повече възражения. Кимнах на Левин, който продължи. Забелязах, че клиентът ми отдавна е престанал да се държи като хрисимата жертва, която бях видял по-рано в ареста.

— Госпожица Кампо съобщила, че когато я ударил, насилникът бил увил юмрука си в парче бял плат.

Хвърлих поглед към дланите на Рулей и не видях подутини или охлузвания на кокалчетата на пръстите му. Увиването на юмрука му в плат можеше да му е помогнало да избегне такива издайнически травми.

— Взели ли са плата като вещественно доказателство? — попитах аз.

— Да — потвърди детективът. — В доклада за веществените доказателства е описан като платнена салфетка с кървави петна. Кръвта и платът се анализират.

Кимнах и погледнах Рулей.

— Полицаите разглеждаха ли ти ръцете? Снимаха ли ги?

— Детективът разгледа дланите ми, обаче никой не ги е снимал.

Дадох знак на Левин да продължи.

— Насилникът възседнал госпожица Кампо на пода и я стиснал за гърлото. Казали, че ще я изнасили и че не го интересува дали е жива, докато го прави. Тя не могла да отговори, защото заподозреният

я душел. Когато отпуснал гърлото ѝ, му каза, че няма да се съпротивлява.

Левин извади ново копие на масата — снимка на сгъваем нож с черна дръжка и заплашително остър връх. Той обясняваше предишната фотография на раната под брадичката на жертвата.

Рулей придърпа листа, за да го разгледа отблизо, и бавно поклати глава.

— Това не е моят нож — заяви той.

Не казах нищо и детективът продължи.

— Заподозреният и жертвата се изправили и той ѝ наредил да го заведе в спалнята. Останал зад нея и опрял острието на ножа отляво в гърлото ѝ. Когато влязла в късия коридор, водещ към двете спални в апартамента, госпожица Кампо се завъртяла в тясното пространство и го блъснала в една голяма ваза. Когато той залитнал заднешком, тя се втурнала към изхода. Осъзнавайки, че насилникът бързо ще я настигне, тя се вмъкнала в кухнята и грабнала шише водка от кухненския плот. Когато минавал покрай вратата, госпожица Кампо изскочила иззад него, ударила го по тила и го повалила на пода. После го прескочила, отключила вратата, изтичала навън и се обадила в полицията от апартамента на първия етаж, в който живеят Търнър и Аткинс. Дватамата се качили в нейната квартира, където заварили насилника в безсъзнание на пода. Когато започнал да идва на себе си, те седнали отгоре му и останали в апартамента до идването на полицията.

— Това е невероятно — изсумтя Рулей. — Че трябва да седя тук и да слушам тия неща. Не мога да повярвам, че това наистина ми се случва. НЕ СЪМ го извършил. Чувствам се като насън. Тя лъже! Тя...

— Ако всичко това са лъжи, това е най-лесното дело в цялата ми практика — прекъснах го. — Ще я разкъсам на парчета и ще изхвърля вътрешностите ѝ в морето. Обаче трябва да сме наясно какви са нейните показания, преди да можем да ѝ заложим капани и да ѝ излезем насреща. И ако си мислиш, че е мъчно да седиш и да слушаш, само чакай да стигнем до процеса, който ще се проточи с дни. Трябва да се вземеш в ръце, Луис. Не забравяй, че ще дойде и твоят ред. Винаги идва ред и на защитата.

Добс се пресегна и го потупа по ръката, мил бащински жест. Рулей рязко се дръпна.

— Естествено, че ще ѝ излезеш насреща — насочи показалец към гърдите ми Луис. — Искам дай излезеш насреща с всичко, с което разполагаме.

— Нали затова съм тук, имаш моето обещание. Преди да приключим, ще задам няколко въпроса на своя сътрудник.

Изчаках да видя дали Рулей има да каже още нещо. Той мълчеше. Просто се облегна назад и склучи длани.

— Свърши ли, Рол? — попитах аз.

— Засега. Още работя по всички доклади. Утре сутрин би трябвало да получа копие от обаждането в полицията и още някои неща.

— Добре. Ами резултатите от изследването за изнасилване?

— Не са направили такова. В доклада на Букър пише, че тя отказала, тъй като не се стигнало дотам.

— Какво изследване за изнасилване? — обади се Рулей.

— Това е медицинска процедура, при която от тялото на жертва на изнасилване се взимат телесни течности, косми и нишки — поясни Левин.

— Нямаше никакво изнасилване! — възкликна моят клиент. — И с пръст не съм я пипнал...

— Наясно сме с това — прекъснах го. — Питам за друго. Търся пукнатини в позицията на прокуратурата. Жертвата е заявила, че не е била изнасилена, обаче е съобщила за очевидно сексуално престъпление. Полицията обикновено държи да се направи изследване, даже когато жертвата твърди, че не е била изнасилена. Правят го за всеки случай — ако жертвата всъщност е била изнасилена и я е срам да го признае или се опитва да скрие тая част от престъплението от съпруг или роднина. Това е обичайна практика и фактът, че тя се е наложила, може да се окаже важен за нас.

— Не е искала да открият в тялото ѝ ДНК на първия ѝ клиент — подметна Добс.

— Възможно е — отвърнах аз. — Това може да означава няколко неща. Но може и да е пролука за нас. Да продължим по-нататък. Рол, някъде споменава ли се за оня тип, с когото я е видял Луис?

— Не, никъде. Няма го в докладите.

— А какво са открили на местопрестъплението?

— Не разполагам с доклада, обаче ми казаха, че по време на огледа в апартамента ѝ не са намерили важни улики.

— Хубаво. Без изненади. Ами ножа?

— По ножа има кръв и пръстови отпечатъци. Но по тоя въпрос нямам никаква информация. Едва ли ще успеят да установят притежателя. Такива сгъваеми ножове могат да се купят във всеки ловно-рибарски магазин.

— Казвам ви, това не е моят нож — пак се намеси Рулей.

— Трябва да допуснем, че пръстовите отпечатъци ще се окажат от мъжа, който го е предал — заявих.

— Аткинс — допълни детективът.

— Да, от Аткинс. — Обърнах се към Луис. — Но няма да се изненадам, ако по ножа има и твои отпечатъци. Няма как да знаем какво се е случило, докато ти си лежал в безсъзнание. Щом тя е намазала ръката ти с кръв, сигурно е оставила и отпечатъците ти по ножа.

Рулей утвърдително кимна и понечи да каже нещо, обаче аз не го изчаках.

— Тя споменавала ли е, че по-рано същата вечер е била в „Морганс“? — попитах Левин.

Той поклати глава.

— Не, жертвата е била разпитана в спешното отделение, неофициално. Претупали са го и не са се върнали към по-ранните часове от вечерта. Тя не е споменала за първия си клиент, нито за „Морганс“. Казаха само, че се прибрала в осем и половина. Питали са я какво се е случило в десет. Не са задълбали какво е правила преди това. Сигурен съм, че ще проучат всичко по време на следствието.

— Добре, ако и когато проведат официален разпит, искам протокола.

— Работя по въпроса. Даже ще го запишат на видео.

— Ако има видеозапис и от местопрестъплението, искам и него. Искам да видя апартамента ѝ.

Левин кимна. Знаеше, че играя сцена за пред клиента и Добс, демонстрирам им, че владее положението. Всъщност нямаше нужда да казвам на Рол всичко това. Той вече знаеше какво да прави и какви материали да ми осигури.

— Добре, нещо друго? — попитах. — Имаш ли въпроси, Сесил?

Добс като че ли се изненада от ненадейно изместилото се към него внимание и побърза да поклати глава.

— Не, не, нямам. Всичко мина добре. Явно напредваме.

Нямах представа какво иска да каже с това „напредваме“, ала оставих думите му без коментар.

— Е, какво мислиш? — поинтересува се Рулей.

Погледнах го. Не отговорих веднага.

— Мисля, че прокуратурата има сериозни улики срещу теб. Имат доказателства, че си бил в дома ѝ, имат ножа и нейните травми. Освен това имат кръвта по ръцете ти, предполагам нейната. И снимките. И естествено, ще получат нейните показания. Тъй като никога не съм виждал тая жена и не съм разговарял с нея, не знам какво впечатление може да направи.

Пак млъкнах и тоя път оставих мълчанието да се проточи още повече, преди да продължа.

— Обаче им липсват много неща — доказателства за взлом, ДНК от заподозрения, мотив и даже заподозрян, който да е извършвал подобни и изобщо някакви престъпления. Има много причини, напълно нормални причини, да си бил в оня апартамент. Плюс това...

Отместих поглед от Рулей и Добс към прозореца. Слънцето залязваше зад Анакапа и обагряше небето в розово и лилаво. Гледката от прозореца на моя кабинет изобщо не можеше да се сравнява с тая.

— Плюс какво? — явно изгуби търпение Рулей.

— Плюс това имаш мен. Аз отстраних Маги Макфърсън от делото. Новият прокурор го бива, но е зелен и никога не се е изправял срещу адвокат като мен.

— Тогава каква ще е следващата ни стъпка? — попита моят клиент.

— Следващата стъпка е Рол да продължи да си върши работата, да търси всички възможни сведения за тая предполагаема жертва и за причината да лъже, че е била сама. Трябва да узнаем каква е, кой е загадъчният мъж и да видим какво означава това за нас.

— А ти какво ще правиш?

— Ще се заема с прокурора. Ще се срещна с него, за да видя в каква посока работи и ще изберем накъде да тръгнем. Не се съмнявам, че още сега мога да отида в прокуратурата и да сведа всичко това до

нещо дребно, за да приключиш с тая история. Само че ще са нужни отстъпки. Ти...

— Казах ти. Няма да...

— Знам какво ми каза, но трябва да ме изслушаш. Може би ще успея да се спазаря за решение, за което дори да не се налага да произнесеш думата „виновен“, обаче се съмнявам, че прокуратурата ще се откаже от абсолютно всички обвинения. Ще трябва да поемеш отговорност за нещо. Възможно е да избегнеш затвора, но най-вероятно ще трябва да положиш общественополезен труд. Ето, казах го. Това е засега. Ще има и още. Като твой адвокат, съм длъжен да те осведомявам и да ти разяснявам възможностите. Знам, че искаш друго и нямаш намерение да прибегнеш до това, и все пак съм длъжен да ти изложя всичко. Разбираш ли?

— Добре, ясно.

— Естествено, както знаеш, всякаква отстъпка от твоя страна адски много ще улесни всеки граждански иск от страна на госпожица Кампо. Така че, както се досещаш, бързото приключване с наказателното дело сигурно ще ти струва много повече от моя хонорар.

Рулей поклати глава. Вече не можеше да става и дума за признаване на вина.

— Наясно съм с възможностите си — отвърна той. — Ти изпълни дълга си. Само че няма да платя и стотинка за нещо, което не съм извършил. Няма да се призная за виновен, нито ще се съглася с нещо, което не е вярно. Ако се решим на процес, може ли да спечелим?

Задържах за миг погледа му, преди да отговоря.

— Ами... нали разбираш, че не знам какво ще се случи дотогава и не съм в състояние да ти гарантирам нищо... но да, въз основа на това, което виждам сега, мога да спечеля делото. Убеден съм.

Кимнах му и ми се стори, че зърнах искрица надежда в очите му. Виждаше мъждукащото пламъче.

— Има и трета възможност — обади се Добс.

Преместих поглед към него, като се питах какво ли гориво ще хвърли в машината за пари.

— А именно? — попитах го.

— Да разровим тоя случай до дъно. Навярно господин Левин ще може да се възползва от помощта на нашите хора. Ще изградим своя достоверна теория със съответните доказателства и ще я представим

на прокуратурата. Ще приключим с въпроса, без изобщо да стигаме до процес. Ще покажем на тоя зелен прокурор, че със сигурност ще изгуби, и ще го принудим да свали всички обвинения, за да не се посрами. Освен това, сигурен съм, че шефът му се поддава на... да речем, политически натиск. Ще му го окажем, докато везните не се наклонят в наша полза.

Прищя ми се да го сритам под масата. Не само че планът му съкращаваше наполовина най-големия ми досега хонорар, не само че предвиждаше лъвският пай от парите на клиента да отиде при детективите, включително неговите, но и той можеше да се роди единствено в главата на адвокат, който никога през цялата си практика не е защитавал клиент в наказателно дело.

— Добра идея, но много опасна — спокойно заявих аз. — Ако си в състояние да опровергаеш доказателствата им и още преди процеса им покажеш как ще стане това, ти им разкриваш намеренията си и ги насочваш какво да избягват. Точно това не искам да направя.

Рулей кимна в знак на съгласие и лицето на Добс придоби леко слисано изражение. Реших да спра дотук и да поговоря с него по въпроса, когато останем насаме.

— Ами медиите? — промени темата Левин.

— Точно така — възползва се от възможността да прикрие смущението си Добс. — Секретарката ми съобщи, че са ме търсили от два вестника и два телевизионни канала.

— Сигурно същото се отнася и за мен — кимнах аз.

Не споменах, че го е търсила Лорна Тейлър по моя инструкция. Случаят още не беше привлякъл вниманието на медиите, ако не се брой операторът на свободна практика, който бе присъствал на първото изслушване. Обаче исках Добс, Рулей и майка му да повярват, че всеки момент историята може да изригне във вестниците.

— Не искаме случаят да се раздуха — продължи адвокатът. — По-лоша реклама от това няма.

Изглежда го биваше да съобщава очевидни неща.

— Всички медии трябва да се насочват към мен — заявих. — Аз ще се занимавам с тях и най-добрият начин да го правим е да не им обръщаме внимание.

— Но все пак трябва да кажем нещо в негова защита — възрази Добс.

— Не, не бива да казваме нищо. Обсъждането на случая му придава достоверност. Ако се заиграваш с медиите, поддържаш живота на историята. Информацията е кислород. Без нея умират. Що се отнася до мен, нека умрат. Или поне трябва да изчакаме, докато не стане неизбежно. А тогава от името на Луис ще говори само един. Аз.

Добс неохотно кимна в знак на съгласие. Насочих показалец към Рулей.

— При никакви обстоятелства не разговаряй с репортер, даже за да отречеш обвиненията. Ако се свържат с теб, препращай ги при мен. Ясно?

— Ясно.

— Добре.

Реших, че достатъчно сме приказвали като за първа среща. Изправих се.

— Сега ще те закарам вкъщи, Луис.

Обаче Добс нямаше намерение да изпусне клиента си толкова бързо.

— Всъщност майката на Луис покани и мен на вечеря — осведоми ме той. — Мога да го закарам, и без това отивам там.

Кимнах одобрително. Явно никога не канят защитниците в наказателни процеси на вечеря.

— Добре — съгласих се. — Но ще се срещнем там. Искам Рол да види жилището му и Луис трябва да ми даде чека, за който стана дума по-рано.

Ако си мислеха, че съм забравил парите, имаха много да учат за мен. Добс погледна Рулей и получи одобрително кимване. Адвокатът също ми кимна.

— Съгласен. Тогава доскоро.

След петнайсет минути с Левин се возехме на задната седалка на линкълна. Следвахме сребрист мерцедес, с който пътуваха Добс и Рулей. Разговарях с Лорна по телефона. Единственото важно обаждане идваше от прокуратурата по случая на Глория Дейтън, Леели Феър. Съобщаваше ми, че сме се спазарили.

— Е — каза Левин, когато затворих. — Какво мислиш наистина?

— Мисля, че от това дело могат да се спечелят големи пари и че съвсем скоро ще получим първото капаро. Извинявай, че те повлякох със себе си. Не исках да изглежда, че ме интересуват само мангизите.

Той кимна, обаче не отговори. След малко продължих.

— Още не съм сигурен какво мисля. Каквото и да се е случило в оня апартамент, станало е бързо. Това е в наша полза. Няма същинско изнасилване, няма ДНК. Това ни дава известна надежда.

— Малко ми напомня на Хесус Менендес, само че без ДНК. Спомняш ли си го?

— Да, но не искам.

Опитвах се да не мисля за клиенти, които бяха в затвора, без надежда за обжалване и каквото и да е друго, освен мъчителни години за излежаване. Винаги правя каквото мога, ала понякога не може да се направи нищо. Хесус Менендес беше един от тия случаи.

— Как си с времето? — върнах се на въпроса аз.

— Имам някои задачи, но мога да ги отложя.

— Ще имаш работа и нощем. Трябва да обиколиш ония барове. Искам да знам всичко за него и нея. В момента случаят ми изглежда елементарен. Ако се справим с нея, ще се справим със случая.

Левин кимна. Държеше куфарчето си в скута си.

— Носиш ли си фотоапарата?

— Винаги.

— Когато отидем в къщата, направи няколко снимки на Рулей. Не искам да показваш полицейската му снимка из баровете. Това ще размъти нещата. Можеш ли да намериш снимка на жената отпреди дай смажат лицето?

— Имам снимката от шофьорската ѝ книжка. Скорошна е.

— Добре. Провери ги. Ако открием свидетел, който снощи я е видял да отива при него в „Морганс“, Рулей ще ни позлати.

— И аз си мисля да почна оттам. Дай ми една седмица или там някъде. Ще ти се обадя преди повдигането на обвиненията.

Няколко минути пътувахме в мълчание, замислени за делото. Минавахме през равната част на Бевърли Хилс и навлизахме в квартала, в който бяха скрити и чакаха истинските пари.

— И знаеш ли още какво си мисля? — наруших тишината аз. — Като оставим парите и всичко друго настрана, има вероятност той да не лъже. Версията му е толкова шантава, че може и да е вярна.

Детективът тихо подсвирна през зъби.

— Смяташ, че може да си попаднал на невинния ли?

— Това първо. Ако сутринта го знаех, щях да му взема хонорар за невинни. Невинните плащат повече, защото е много по-трудно да ги защитаваш.

— Абсолютно вярно.

Замислих се за възможността да имам невинен клиент и свързаните с това опасности.

— Знаеш ли какво е казал баща ми за невинните клиенти?

— Мислех, че баща ти е умрял, когато си бил шестгодишен.

— Всъщност бях на пет. Даже не ме заведоха на погребението.

— И ти е разправял за невинните клиенти, когато си бил на пет?!

— Не, прочетох го в една книга много след смъртта му. Казал е, че няма по-страшен клиент от невинния. Защото, ако се прецакаш и той отиде в затвора, ще ти остане белег за цял живот.

— Точно така ли го е казал?

— Нещо от тоя род. Казал е, че с невинния клиент няма средно положение. Няма пазарлъци, няма признаване на вина, за да се намали присъдата. Има само една възможност. Невинен.

Левин замислено поклати глава.

— С две думи, моят старец е бил адски печен адвокат и не е обичал невинни клиенти — завърших. — Не съм убеден, че и аз ги обичам.

ЧЕТВЪРТЪК, 17 МАРТ

10

Първата реклама, която пузнах в телефонния указател, гласеше „Всякакви дела, по всяко време, навсякъде“, обаче след няколко години я промених. Не защото не се харесваше на адвокатската колегия, а защото не се харесваше на мен. Конкретизирах се. Окръг Лос Анджелис представлява набръчкано одеяло, което покрива над десет хиляди квадратни километра от пустинята до Тихия океан. Върху него се борят за пространство повече от десет милиона души и значителен брой от тях са избрали да водят престъпен живот. Последните статистики показват, че годишно в окръга се съобщава за почти сто хиляди тежки престъпления. Миналата година са били извършени 140000 ареста за физическо насилие и още 50000 за тежки престъпления, свързани с дрога и секс. Като се прибави и шофирането в нетрезво състояние, човек може два пъти годишно да пълни „Роуз Боул“^[1] с потенциални клиенти. Важно е обаче да се има предвид, че не ти трябва клиенти от евтините места. Трябват ти ония, дето седят на скъпите. Ония с кинти в джоба.

Когато ги арестуват, престъпниците попадат в правосъдна система с над четирийсет съдилища, пръснати из окръга като заведения от веригата „Бъргър Кинг“, готови да ги обслужват. Тия каменни крепости са местата, където ловуват и се хранят юридическите лъвове. И печеният ловец бързо научава къде са най-благогатните места, къде пасат богатите клиенти. Ловът може да бъде измамен. Клиентската база на всяко съдилище не отразява непременно социалноикономическата структура на околния квартал. Съдилищата в Комптън, Дауни и Източен Лос Анджелис ми осигуряват пълноводен поток от платежоспособни клиенти. Обикновено ги обвиняват в наркопласъорство, обаче парите им са също толкова зелени, колкото и на брокерите от Бевърли Хилс.

Сутринта на седемнайсети бях в комптънския съд, където представлявах Дариъс Макгинли. Щяха да произнасят присъдата му. Рецидивистите са и постоянни клиенти, а Макгинли беше и двете, каквито са много от подопечните ми. Откакто го познавах, го арестуваха за шести път по обвинение в пласиране на кокаин. Тоя път в Никърсън Гардънс, жилищен комплекс, известен на повечето от обитателите си като Никсън Гардънс. Питал съм мнозина — никой не знае дали това е съкращение на истинското име, или е в чест на президента, управлявал страната по времето, когато е построен тоя огромен жилищен комплекс и пазар на дрога. Макгинли беше арестуван, след като продал на ръка опаковка с дванайсет дози на полицаи под прикритие. По онова време той бе освободен под гаранция след арест за абсолютно същото престъпление преди два месеца. Освен това в досието му вече имаше четири присъди за наркопласъорство.

Положението му не изглеждаше никак розово, а беше едва дваайсет и три годишен. След като вече толкова пъти се бе ебавал със системата, сега тя беше изгубила търпение. Чукчето се спускаше. Въпреки че по-рано го бяха глезили с условни присъди и окръжен пандиз, тоя път прокурорът искаше максимума. Всякакви пазарлъци щяха да започват и свършват със затвор. Иначе нямаше да има сделка. Прокурорът с удоволствие щеше да отиде на процес и в двете дела и да поиска двуцифрена присъда.

Изборът беше тежък, но прост. Прокуратурата държеше всички козове. Бяха го гепили на местопрестъплението да продава дрога на ръка. Всъщност процесът щеше да бъде излишно упражнение. Макгинли го знаеше. Фактът, че е продал кока за триста долара на ченге, щеше да му струва поне три години от живота.

Както при мнозина мои млади клиенти от южната част на града, затворът представляваше очакван елемент в живота на Макгинли. Той беше пораснал, знаейки, че отива там. Единствените въпроси бяха кога, за колко време и дали ще доживее да стигне до затвора. От многобройните срещи с него зад решетките бях научил, че личната му философия е вдъхновена от живота, смъртта и рапмузиката на Тупак Шакур, поета гангстер, чиито рими носеха надеждата и безнадеждността на отчаяните улици, които Макгинли наричаше свой дом. Тупак вярно беше предрекъл собствената си насилствена смърт.

Южен Лос Анджелис гъмжеше от младежи, които виждаха бъдещето си точно такава.

Макгинли бе един от тях. Рецитираше ми дълги откъси от песните на Тупак. Превеждаше ми значението на текстовете от гетото. Ценях това образование, защото беше единственият от многобройните ми клиенти с вяра в съдба, наричана „Гангстерския дом“, място между небето и земята, където свършваха живота си всички гангстери. За него затворът представляваше само инициация по пътя към това място и той беше готов да го извърви.

— Ще полежа, ще стана по-силен и по-печен, после ще се върна — каза ми Макгинли.

Инструктира ме да се спазаря за сделката. Имаше пет хиляди долара, които ми плати със запис — не го попитах откъде идват — и аз отидох при прокурора, уредих да обединим двете дела в едно и Макгинли се съгласи да се признае за виновен. Помоли ме само да му издействам присъда в близък затвор, за да не се налага майка му и трите му малки деца да пътуват прекалено надалеч, за да го посещават.

Когато обявиха началото на делото, съдията Даниъл Флин влезе откъм кабинета си със смарагдовозелена тога, която предизвика фалшиви усмивки от страна на мнозина адвокати и съдебни служители в залата. Знаеше се, че носи зелено само два пъти годишно — на Свети Патрик^[2] и в петъка преди „Нотр Дам Файтинг Айриш“ да се срещнат с „Кал Троянс“ на футболното игрище.

Секретарят обяви делото. Изправих се и се представих. Въведоха Макгинли през една странична врата и той седна до мен. Носеше оранжев гащеризон и китките му бяха оковани с верига, прекарана през кръста. Никой в галерията нямаше да гледа потъването му. Нямаше си никого освен мен.

— Добр’утро, господин Макгинли — с ирландски акцент поздрави Флин. — Знаете ли кой ден сме днес?

Забих очи в пода.

— Денят, в който ще получа присъда — измърмори моят клиент.

— Това също. Обаче имам предвид Деня на свети Патрик, господин Макгинли. Ден за гордост от ирландското наследство.

Макгинли се позавъртя и ме погледна. Беше печен за улицата, обаче не и за живота. Не разбираше какво става, дали това е част от осъждането му, или някаква подигравка от страна на белия човек.

Прииска ми се да му кажа, че съдията е безчувствен и сигурно расист. Вместо това се наведох към него и му прошепнах:

— Просто запази спокойствие. Той е задник.

— Знаете ли откъде произхожда името ви, господин Макгинли?

— попита съдията.

— Не.

— Интересува ли ви?

— Не, господин съдия. Сигур е име на робовладелец. Защо да ме интересува кое е било това копеле?

— Извинявайте, Ваша светлост — побързах да се обадя.

Пак се наведох към Макгинли.

— Спокойно, Дариъс. И внимавай какво говориш.

— Той ме ебава — малко прекалено високо отвърна клиентът ми.

— И още не те е осъдил. Искаш ли да прецакаш сделката?

Макгинли се отдръпна от мен и погледна съдията.

— Прощавайте за израза, Ваша светлост. Идвам от улицата.

— Виждам — заяви Флин. — Е, жалко, че имате такова отношение към миналото си. Но щом вие не проявявате интерес към името си, и мен не ме интересува. Да продължим с присъдата и по-скоро да ви пращаме в затвора, нали така?

Изрече последните думи весело, като че ли с огромно удоволствие пращаше Макгинли в Дисниленд, най-веселото място на света.

Присъдата беше произнесена бързо. В следствения доклад имаше само неща, които вече бяха известни на всички. От единайсетгодишен Дариъс Макгинли бе имал само една професия, наркопласьор. И само едно истинско семейство, бандата. Никога не му бяха издавали шофьорска книжка, въпреки че караше беемве. Никога не се беше женил, въпреки че имаше три деца. Все същата стара история, все същият порочен кръг, извървяван десетки пъти на ден в съдилищата из окръга. Макгинли живееше в общество, което се засичаше с обикновената Америка само в съда. Той беше само храна за машината. Машината трябваше да яде и Макгинли лягаше в яслите. Флин му даде уговорените три до пет години затвор и прочете всички стандартни юридически текстове, които вървяха със споразумението. За по-смешно — въпреки че се хилеха само служителите от неговата

съдебна зала — той прочете клаузите с ирландския си акцент. И после всичко свърши.

Знаех, че Макгинли е продавал смърт и гибел под формата на кока и сигурно е извършил нечувани престъпления, за които не са го обвинили, обаче въпреки това го съжалявах. Помислих си, че е поредният, който никога не е имал друг шанс, освен за гангстерски живот. Изобщо не познаваше баща си и беше напуснал училище в шести клас, за да изучи занаята на наркопласьора. Можеше точно да брой пари, обаче никога не бе имал банкова сметка. Никога не беше ходил на плаж, камо ли да е излизал извън Лос Анджелис. И сега първото му такова пътешествие щеше да е в автобус с решетки на прозорците.

Преди да го върнат в кошарата за обработка и отвеждане в затвора, аз му стиснах ръката, движение, ограничено от веригата на кръста му, и му пожелах късмет. Рядко го правех с клиентите си.

— Не се бой, ще се върна — увери ме той.

Не се и съмнявах. В известен смисъл Дариъс Макгинли беше също толкова доходен клиент, колкото и Луис Рулей. С бялото момченце най-вероятно щях да се сблъскам само веднъж. Но имах предчувствието, че през годините Макгинли ще е един от моите „постоянни“ клиенти, подаръкът, който щях постоянно да получавам — докато, въпреки всички рискове, той продължаваше да живее.

Прибрах досието му в куфарчето си и излязох от залата, докато обявяваха следващото дело. Във фрашкания коридор навън ме чакаше Рол Левин. Имахме уговорена среща, за да обсъдим напредъка му по делото Рулей. Беше се наложило да дойде в Комптън, защото имах напрегнат работен ден.

— Добр’утро — с подчертан ирландски акцент каза детективът.

— Да бе, беше ли там?

— Само надникнах. Тоя тип си пада малко расист, а?

— И му се разминава, защото откакто обединиха съдилищата в един окръг, името му се появява върху бюлетината навсякъде. Даже хората в Комптън да се надигнат като вълна, за да гласуват срещу него, западниците пак ще анулират вота им. Системата е тотално прецакана.

— Как изобщо е станал съдия?

— Ей, ако си завършил право и помагаш на съответните хора, можеш да станеш и съдия. Назначи го губернаторът. Най-трудното е да

спечелиш първите избори. Той ги спечели. Не си ли чувал тая история?

— Не.

— Ще ти хареса. Преди около шест години Флин беше назначен от губернатора. Това беше преди обединението на съдебния окръг. По онова време съдиите се избираха от гласоподавателите в окръга, в който работеха. Надзираващият съдия в окръг Лос Анджелис провери качествата му и съвсем скоро установи, че е взел на работа човек с много политически връзки, но без способности и съдебен опит. Флин беше кабинетен адвокат. Сигурно не би могъл и да намери съда, камо ли да те защитава, ако му платиш. Та затова надзираващият съдия го прати тук, в компютърския наказателен съд, защото всеки съдия трябва да участва в избори в годината, след като получи мястото си, Реши, че Флин ще се прецака, ще ядоса хората и те ще гласуват против него. Една година и толкова.

— И ще се отърве от това главоболие.

— Точно така. Само че не се получи така. В първия час на първия ден от обявяването на кандидатурите за участие в изборите се регистрира Фредерика Браун. Познаваш Фреди Браун, нали?

— Не лично. Чувал съм я.

— Както и всички останали наоколо. Освен че е адски добра адвокатка, тя е чернокожа, жена е и е много популярна сред местните. Щеше да размаже Флин с пет към едно, че и с повече.

— Тогава как е запазил мястото си, по дяволите?

— Ще стигна и до това. След като Фреди участваше в изборите, никой друг не подаде документи. Защо да си правят труда, победата й беше в кърпа вързана — въпреки че беше малко чудно, че иска да стане съдия и да се лиши от печалбите си. По онова време сигурно е печелила поне шестцифрени суми с адвокатската си практика.

— И какво се случи?

— Струва ми се, че два месеца по-късно, в последния час преди да приключи подаването на документите, Фреди отиде и си ги изтегли.

Левин кимна.

— Значи Флин е останал без противници и е запазил мястото си — завърши историята той.

— Позна. После обединиха окръга и сега вече никога няма да успеят да го разкарат.

Детективът се намръщи.

— Това е невероятно. Имали са някаква договорка, а това сигурно е нарушение на изборния закон.

— Само ако може да се докаже, че е имало сделка. Фреди винаги е твърдяла, че не са ѝ платили, нито е участвала в план, измислен от Флин, за да запази мястото си. Казва, че просто се отказала и оттеглила документите си, защото осъзнала, че със съдийска заплата няма да може да поддържа начина си на живот. Но ще ти кажа нещо — Фреди като че ли винаги побеждава, когато има дело при Флин.

— И на това му викат правосъдие.

— Да.

— А какво мислиш за Блейк?

Тоя въпрос трябваше да бъде повдигнат. Всички приказваха за това. Предишния ден ваннайският върховен съд беше оправдал актьора от киното и телевизията Робърт Блейк в делото за убийството на жена му. Прокуратурата и полицията бяха изгубили поредното голямо медийно дело и човек не можеше да отиде никъде, без това да е главна тема на разговор. Медиите и повечето хора, които живееха и работеха извън машината, не можеха да го проумеят. Въпросът не беше дали Блейк го е извършил, а дали на процеса са били представени достатъчно доказателства, за да го осъдят за извършването му. Това бяха две съвсем различни неща, но публичната дискусия след издаването на присъдата ги смесваше.

— Какво мисля ли? — отвърнах. — Възхищавам се на съдебните заседатели, задето се съсредоточиха върху доказателствата. Щом няма, няма. Прокуратурата често смята, че може да постигне присъда въз основа на здрав разум — „Ако не е бил той, кой друг може да е?“ Не ме занимавай с това. Ако искаш да осъдиш човек и да го пратиш в кафеза доживот, дай ми доказателства, мама му стара. Не се надявай, че съдебните заседатели ще повярват на честната ти дума.

— Говориш като истински адвокат.

— Ей, ти си изкарваш прехраната от адвокати, приятел. Ви трябвало да си наясно. Остави Блейк. Обзема ме завист и вече ми писна да слушам за това. По телефона ми каза, че ще ми съобщиш добра новина.

— Така е. Къде искаш да поприказваме и да видиш какво ти нося?

Погледнах си часовника. Имах календарно изслушване в сградата на наказателния съд в града. Трябваше да стигна там до единайсет и не можех да го пропусна, защото предишния ден вече го бях сторил. После трябваше да отида във Ван Нейс, за да се срещна за пръв път с Тед Минтън, прокурора, поел делото „Рулей“ от Маги Макфърсън.

— Нямам време да ходим никъде — осведомих го. — Можем да седнем в колата ми и да си вземем по кафе. Носиш ли си нещата?

В отговор Левин повдигна куфарчето си и почука с кокалчета по него.

— Ами шофьорът ти?

— Не мисли за него.

— Тогава да вървим.

---

[1] Стадион в Лос Анджелис с над 90000 места. — Б.пр. ↑

[2] Покровител на Ирландия; неговият празник е на 17 март. — Б.пр. ↑

След като се качихме в линкълна, казах на Ърл да обиколи наоколо и да потърси някой „Старбъкс“. Имах нужда от кафе.

— Тука нема „Старбъкс“ — информира ме той.

Знаех, че е от тия места, но не вярвах, че е възможно човек да се намира на повече от километър от някой „Старбъкс“ във всяка възможна точка в окръга, може би даже в света. Само че не ми се спореше. Просто ми се пиеше кафе.

— Добре, тогава потърси някое заведение, където правят кафе. Само да не е много далеч от съда. После трябва да се върнем, за да оставим Рол.

— Дадено.

— А, Ърл? Сложи си слушалките, че ще разговаряме за едно дело.

Той включи емпетри плеъра, сложи си слушалките и подкара колата по „Акейша“ в търсене на кафе. Скоро откъм предната седалка се разнесе тенекиеният ритъм на хип-хоп ѝ Левин отвори куфарчето си върху сгъваемата масичка, вградена в облегалката.

— Добре, какво ми носиш? — попитах го. — Днес ще се срещна с прокурора и искам да държа повече аса от него. Освен това в понеделник е повдигането на обвиненията.

— Струва ми се, че имам няколко аса за теб — отвърна, детективът.

Той затършува из куфарчето и започна презентацията си.

— Първо да поговорим за твоя клиент, после ще продължим с Реджи Кампо. Нашият човек е чист като сълзица. Не успях да намеря абсолютно нищо, освен няколко глоби за неправилно паркиране и превишена скорост, с което явно има проблем, да не говорим, че още по-голям проблем му е да си плаща глобите. Съвсем обикновен гражданин.

— Какъв е тоя проблем с глобите?

— Два пъти през последните четири години е оставил неплатени глоби за неправилно паркиране, адски много, и две глоби за превишена

скорост. И двата пъти се стигнало до съдебно преследване и твоят колега С. С. Добс се намесил, платил ги и изгладил нещата.

— Радвам се, че Добс все за нещо го бива.

— Иначе има само още една неяснота.

— Каква?

— На първата среща, когато го разпитваше, за да си наясно какво да очакваш, се спомена, че е учил една година право в Калифорнийския университет и познава системата. Е, проверих. Нали разбираш, половината от работата ми се свежда до това да проверявам кой лъже или не е най-големият лъжец в съдебната зала. Затова проверявам почти всичко. И обикновено нямам никакви затруднения, защото всичко е в компютъра.

— Да, ясно. Та какво за следването, лъжа ли е?

— Така изглежда. Проверих в университетския архив и той изобщо не се е записвал да следва право в Калифорнийския.

Замислих се. Въпроса за следването в юридическия факултет на Калифорнийския университет беше повдигнал Добс и Рулей само беше кимнал. Странна лъжа и за двамата, защото всъщност не постигаше нищо. Това ме накара да се запитам за психологическата причина. Дали имаше връзка с мен? Дали искаха да си мисля, че Рулей е на моето равнище?

— Щом е излъгал за такова нещо... — продължих гласно да разсъждавам.

— Точно така — съгласи се Левин. — Искан да го знаеш. Но трябва да кажа, че това са всичките прегрешения на господин Рулей. Може и да е излъгал за следването, обаче очевидно не и за останалото — поне онази част, която успях да проверя.

— Разказвай.

— Ами пътят му оная вечер се потвърждава. Имам свидетели, които са го виждали в „Натс Норт“, „Морганс“ и после „Ламплайтър“. Било е точно както той ни го описа. Чак до броя на мартинитата. Общо четири и поне едно от тях е оставил на бара недопито.

— Чак толкова добре ли си го спомнят? Помнят, че даже не си е допил мартинито, така ли?

Винаги съм подозрителен към идеалната памет, защото такова нещо няма. И тъкмо в това се състои работата и умението ми — да открия грешките в паметта на свидетелите. Когато някой си спомня

толкова много, винаги ставам нервен — особено ако свидетелят е на защитата.

— Не, не разчитам само на паметта на барманите. Нося ти нещо, което ще ти хареса, Мик. И се надявам да ми се отблагодариш за него, защото ми струва един бон.

От дъното на куфарчето си той извади кутия с малък дивиди плейър. И по-рано бях виждал хората да ги използват в самолети и си мислех да си купя такъв за колата. Шофьорът можеше да гледа филми, докато ме чакаше пред съда. Ето че се случи и на мен да дотрябва.

Левин зареди диска, но преди да го пусне, колата спря и аз се озърнах навън. Намирахме се пред заведение на име „Сентръл Бийн“.

— Хайде да си вземем кафе и после ще видим какво си ми донесъл — предложих.

Попитах Ърл дали иска нещо и той отклони предложението. Двамата с Левин слязохме. Имаше малка опашка за кафе. Докато чакахме, той ми разказа за диска, който щяхме да гледаме в колата.

— Отивам в „Морганс“ и искам да приказвам с оная барманка, Дженис, обаче тя ме праща първо за разрешение при управителя. Влизам в кабинета му и той ме пита точно за какво ще разговарям с нея. Има нещо в тоя тип. Чудя се защо толкова се интересува, нали разбираш? После ми прави едно предложение и всичко става ясно. Миналата година имали проблем зад бара. Кражби от касата. По онова време там всяка седмица работели дванайсетина бармани и той не можел да разбере кой е крадецът.

— И поставил камера.

— Позна. Скрита камера. Пипнал крадеца и му теглил шута. Обаче резултатът толкова му харесал, че оставил камерата. Системата записва от осем до два през нощта. С брояч е. Ако се появи проблем или липси, управителят може да провери записа. Тъй като веднъж седмично правят ревизия на касата, той върти две касети и винаги има филма от предишната седмица.

— И е записал въпросната вечер, така ли?

— Да, точно така.

— И иска хиляда долара за записа.

— Пак позна.

— Ченгетата не знаят ли за това?

— Още не са ходили в бара. Засега приемат версията на Реджи.

Кимнах. Това не беше чак толкова необичайно. Полицията имаше да разследва прекалено много случаи, за да го прави твърде изчерпателно. Пък и вече смятаха, че са си свършили работата. Разполагаха със свидетел, който в същото време беше жертва, в нейния апартамент бяха задържали заподозрян, имаха кръвта на жертвата по заподозрения и даже оръжието. Нямаше причина повече да се занимават.

— Само че нас ни интересува барът, не касата — отбелязах.

— Знам. И касата е срещу стената зад бара. Камерата е над нея, в един детектор за дим на тавана. Задната стена е огледална. Изгледах записа и веднага разбрах, че целият бар се вижда в огледалото. Само че е обърнат наопаки. Поисках да ми го прехвърлят на диск, за да можем по-лесно да го манипулираме. Да увеличаваме и приближаваме образа, такива неща.

Дойде нашият ред на опашката. Поръчах си голямо кафе със сметана и захар. Левин си взе бутилка вода. Върнахме се в колата. Наредих на Ърл да не потегля, докато изгледаме диска. Можех да чета в движение, но предполагах, че ако се взирам в екранчето на плеъра, докато се друсаме по улиците в южната част на окръга, ще ме хване морска болест.

Детективът включи плеъра и започна да ми обяснява картината.

На екранчето, заснет отгоре, се появи правоъгълният бар в „Морганс“. Имаше две барманки, и двете по черни дънки и бели ризи, завързани нагоре, така че да се виждат плоските им коремни, пиърсингите на пъвовете им и татуировките, подаващи се изпод коланите отзад на кръста им. Както поясни Левин, камерата бе насочена към задната страна на бара и касата, обаче огледалото, което покриваше стената, отразяваше клиентите, седящи отпред. Видях Луис Рулей, седнал сам в идеалния център на кадъра. В долния ляв ъгъл имаше брояч на кадрите, а в десния бяха датата и часът: 20:11, 6 март.

— Ето тук се появява Луис — съобщи детективът. — А ей там е Реджи Кампо.

Той натисна бутона на плеъра и замрази образа. После го раздвижи и премести десния край в средата. Откъм късата дясна страна на бара седяха жена и мъж. Левин ги увеличи.

— Сигурен ли си? — попитах.

Бях виждал само нейни снимки с адски насинено и подуто лице.

— Да, тя е. А това е нашият господин Хикс.

— Ясно.

— Гледай сега.

Той пак пушна филма и върна образа в цял кадър. После превключи на бързи обороти.

— Луис си пие мартинито, приказва с барманките и почти цял час не се случва нищо.

Детективът погледна лист от бележник, на който бяха записани номерата на конкретни кадри. Той превключи на нормална скорост и пак премести образа така, че Реджи Кампо и господин Хикс да застанат в центъра на екрана. Забелязах, че часът вече е 20:43.

Господин Хикс взе пакет цигари и запалка от бара, изхлузи се от столчето си и излезе някъде надясно от кадъра.

— Насочва се към изхода — осведоми ме Левин. — Отпред има място за пушене.

Реджи Кампо изпрати спътника си с поглед, след това също се смъкна от стола и се запъти към предната страна на бара, точно зад гърбовете на клиентите. Докато минаваше покрай Рулей, тя като че ли провлачи пръстите на лявата си ръка по раменете му, сякаш искаше да го погъделичка. Това накара Луис да се обърне към нея.

— Само флиртува с него — коментира Левин. — Отива в тоалетната.

— Рулей ни разказа друго — възразих. — Твърдеше, че тя отишла при него, дала му...

— Не бързай като пале пред майка си — прекъсна ме той. Нали се сещаш, мацката все някога ще се върне от кенефа.

Зачаках, вперил очи в Рулей на бара. Погледнах си часовника. Засега нямаше проблем, ала не можех да пропусна календарното изслушване в наказателния съд. Вече бях изпитал търпението на съдията, като предишния ден не се бях появил.

— Ето я, идва — посочи Рол.

Наведох се към екрана, за да видя по-добре Реджи Кампо, която се върна при бара. Тоя път, когато стигна до Рулей, тя се провря между него и съседния мъж отдясно. Трябваше да се вмъкне странично и притисна гърдите си към дясната ръка на моя клиент. Това си беше чиста покана. Кампо му каза нещо и той се наклони към устата ѝ, за да я чуе. След няколко секунди кимна и тогава видях тя да пъха нещо като

смачкана салфетка в ръката му. Размениха още една реплика, след това Реджи Кампо целуна Луис Рулей по бузата, отдръпна се от бара и се върна на мястото си.

— Върхът си, Миш. — Бях му измислил това име, когато ми разказа за миш-маша от евреи и мексиканци в рода си. — И казваш, че ченгетата още не разполагат с тоя запис, така ли?

— Не знаеха за него миналата седмица, когато го получих, а той е още в мен. Не, не разполагат с него и сигурно още не подозират за съществуването му.

По силата на закона за веществените доказателства щеше да се наложи да го предам на прокуратурата след официалното повдигане на обвинения. Само че още можехме да си поиграем. Формално не бях длъжен да го предам, докато не съм убеден, че ще го използвам в процеса. Това ми даваше голям марж и много време.

Знаех, че записът е важен и че несъмнено ще го използвам в процеса. Сам по себе си, той можеше да стане причина за основателно съмнение, защото предполагаше съществуване на известна близост между жертвата и предполагаемия насилник, за каквато не се споменаваше в материалите на прокуратурата. Това не означаваше, че случилото се после е допустимо или че не е престъпление, но съдебните заседатели винаги се интересуваха от причинните връзки на престъплението и замесените в него хора. Записът изместваше в сивата зона едно престъпление, което иначе можеше да бъде погледнато през черно-бяла призма. Като адвокат, аз живеех в сивите зони.

Монетата имаше и обратна страна. Много хубаво не беше на хубаво. Записът пряко противоречеше на показанията на жертвата пред полицията, че не е познавала мъжа, който я е нападнал. Това я компрометираще, изобличаваше я в лъжа. Трябваше само една лъжа, за да се спечели делото. На такива неща като тоя диск им виках „ходещи доказателства“. Той щеше да приключи делото още преди да се е стигнало до процес. Моят клиент щеше да си отиде по живо по здраво...

И заедно с него — моят тлъст хонорар.

Левин пак превърташе записа напред.

— Сега гледай това — привлече вниманието ми той. — Мацката и господин Хикс се разкарват в девет. Обаче го наблюдавай, когато се надигне.

Детективът беше насочил фокуса към Кампо и непознатия. Когато часовникът показа 20:59, той превключи на забавен кадър.

— Добре, канят се да си тръгват — продължи Рол. — Наблюдавай ръцете му.

Послушах го. Мъжът отпи последна глътка, като силно отметна глава назад и пресуши чашата си до дъно. После се изсули от столчето, помогна на Кампо да слезе от своето и двамата излязоха от кадър надясно.

— Какво по-точно? — попитах. — Какво пропуснах?

Левин върна записа назад, докато стигна до момента, в който непознатият допиваше чашата си. После замрази кадъра и посочи екрана. Мъжът се беше опрял за равновесие с лявата си длан на бара.

— Пие с дясна ръка. А на лявата си китка носи часовник. От всичко това изглежда, че е десняк, нали така?

— Да и какво от това? Травмите на жертвата са нанесени с удари отляво.

— Помисли какво ти казах.

Замислих се. И след няколко секунди ме осени.

— Огледалото. Всичко е наопаки. Той е левак.

Левин кимна и замахна във въздуха с левия си юмрук.

— Това може би още сега приключва целия случай. — Само дете не бях убеден, че това е много добра перспектива.

— Честит Свети Патрик — поздрави ме с ирландския си акцент Левин. Явно не се сещаше, че губя лесна печалба.

Отпих голяма глътка горещо кафе и се опитах да измисля някаква стратегия за записа. Не виждах начин да го запазя в тайна за процеса. Ченгетата все някога щяха да направят допълнителни разследвания и щяха да узнаят за него. Ако се опитах да го задържа, това можеше да ми изиграе лоша шега.

— Още не знам как ще го използвам — наруших мълчанието аз. — Обаче мога да те уверя, че господин Рулей, майка му и Сесил Добс ще бъдат много доволни от теб.

— Предай им, че винаги могат да изразят благодарността си финансово.

— Добре, нещо друго за записа?

Левин отново го включи на бързи обороти.

— Почти нищо. Рулей прочита салфетката и запомня адреса наизуст. После, се помотава там още двайсетина минути и се разкарва, като оставя пълна чаша на бара.

Той намали скоростта, за да ми покаже момента, в който клиентът ми си тръгваше. Луис отпи глътка от пълната си чаша мартини и я остави на бара. Взе салфетката на Реджи Кампо, смачка я в длан и я хвърли на пода, докато се изправяше. После си тръгна.

Левин извади диска и го пхна в найлоновия джоб. След това изключи плъра и го прибра.

— С това изчерпахме видеоматериалите, които мога да ти покажа тук.

Пресегнах се през облегалката и потупах по рамото Ърл, който седеше със слушалки в ушите. Той извади едната и се озърна назад към мен.

— Да се връщаме в съда — казах аз. — Остани със слушалките.

Шофьорът се подчини.

— Какво друго? — попитах Левин.

— Реджи Кампо — отвърна детективът. — Мацката не е невинна като Снежанка.

— Какво си открил?

— Не става дума непременно за това какво съм открил. А какво мисля. Видя я на записа. Единият мъж излиза и тя праща любовни бележки на друг, който е сам на бара. Освен това, направих някои проверки. Актриса е, обаче в момента не работи като такава. Или пък може да се каже, че ходи на частни прослушвания.

Той ми подаде професионален фотоколаж, на който видях Реджи Кампо в различни пози и роли, от ония, дето се пращат за кастинг. Най-голямата снимка показваше лицето ѝ в близък план — за пръв път я виждах без грозните синини и подутини. Тя беше изключително привлекателна жена и нещо в лицето ѝ ми се стори познато, обаче не успях да се сетя какво. Зачудих се дали не съм я виждал в някой телевизионен сериал или реклама. Прелистих страницата със снимката и прочетох участията ѝ. Бяха в сериали, които не бях гледал, и в реклами, които не си спомнях.

— В полицейските доклади за месторабота е посочила „Топсейл Телемаркетинг“. На пристанището. Обаждат им се за разни боклуци, които се продават по нощните реклами. Тренажори и такива неща.

Така или иначе, това е почасова работа. Работиш, когато искаш. Само че през последните пет месеца Реджи не е работила там нито ден.

— Искаш да кажеш, че върти номера, така ли?

— Следих я през последните три нощи и...

— Какво си правил?!

Обърнах се да го погледна. Ако пипнеха частен детектив, работещ за адвокат, да следи жертва на насилие, можеше да се стигне до адски сериозно наказание и за всичко щях да платя аз. Прокуратурата само трябваше да ме обвини в тормоз и сплашване на жертвата и щяха да ми лепнат неуважение към съда по-бързо, отколкото пустинният вятър Санта Ана нахлува през прохода Сепулвида. Като жертва на престъпление, Реджи Кампо беше неприкосновена, докато не с изправеше на свидетелската катедра. Едва тогава щеше да бъде моя.

— Не се бой, не се бой — успокой ме Левин. — Следих я много отдалече. Много отдалече. И се радвам, че го направих. Синините, подутините и всичко останало, или са изчезнали, или си слага много грим, защото на оная госпожичка ѝ идват много гости. Мъже, сами, по различно време на нощта. Явно се опитва да вмества поне по двама на вечер в програмата си.

— В баровете ли ги забърсва?

— Не, седи си вкъщи. Тия типове трябва да са ѝ редовни клиенти или нещо подобно, защото знаят пътя до вратата ѝ. Записал съм номерата на колите им. Ако се наложи, може да им отида на гости и да ги поразпитам. Освен това заснех малко нощно видео, обаче още не съм го прехвърлил на диск.

— Не, засега изчакай с разпитите на тия хора. Може да стигне до нейните уши. Трябва много да внимаваме с нея. Не ми пука дали ни върти номера.

Отпих нова глътка кафе и се опитах да реша как да процедираме с тия сведения.

— Сигурно си я проверил, нали? Има ли досие в полицията?

— Не, чиста е. Предполагам, че е нова в играта. Нали знаеш как е с тия жени, дето искат да станат актриси. Просто те всмуква. Сигурно е почнала с малко помощ от един или друг мъж, после ѝ е станало професия. От любителка е станала професионалистка.

— И това го няма в докладите, които си намерил, така ли?

— Не. Както ти казах, ченгетата не са си дали труда да направят проверка. Поне засега.

— Щом се е издигнала от любителка до професионалистка, може да е стигнала и до идеята да прецака човек като Рулей. Той кара хубава кола, носи хубави дрехи... видя ли часовника му?

— Да, „Ролекс“. Ако е истински, момчето носи десет бона на китката си. Може да го е видяла на бара. Може би тъкмо затова го е избрала от всички останали.

Бяхме се върнали при съда. Трябваше да потегля към центъра. Попитах Левин къде е паркирал и той упъти Ърл към паркинга.

— Всичко това добре — казах. — Но Луис явно не е излъгал само за университета.

— Така е — съгласи се детективът. — Той е знаел, че ще получи услуга срещу заплащане. Трябваше да ти го каже.

— Да, а сега аз ще трябва да му го кажа.

Спряхме до тротоара пред платен паркинг на „Акейша“. Лезин извади една папка от куфарчето си. С ластик към външната корица беше прикрепен лист хартия. Той ми подаде папката и видях, че документът е фактура за близо шест хиляди долара — хонорар за осем дни детективски услуги и разходи. Чутото през последния половин час си струваше цената.

— Вътре е всичко, за което приказвахме преди малко, плюс копие на записа от „Морганс“ — осведоми ме Рол.

Колебливо я поех. С това си действие навлизах в областта на придобиването на веществени доказателства. Ако не я приех и оставех всичко при Левин, щях да разполагам с буфер, свободно пространство за маневриране с прокурора.

Посочих фактурата.

— Ще я дам на Лорна и тя ще ти прати чека.

— Как е тя? Липсва ми.

Когато бяхме женени, Лорна често пътуваше с мен и идваше в съда да ме гледа. Понякога, когато няхах шофьор, тя сядаше зад волана. Тогавя Левин я виждаше по-често.

— Много си е добре. Все същата Лорна.

Той откряхна вратата, обаче не слезе.

— Искаш ли да продължа да се мотая около Реджи?

Това беше въпросът. Ако отговорех утвърдително, щях да изгубя всякаква възможност да отрека, в случай че нещо се прецакаше. Защото вече щях да знам какво върши Рол. Поколебах се, ала после кимнах.

— Много отдалече. И не използвай други хора. Имам доверие само на теб.

— Не се бой. Сам ще се заема с това. Друго?

— Левакът. Трябва да открием кой е господин Хикс и дали участва в играта, или е просто поредният клиент.

Левин кимна и пак замахна с левия си юмрук.

— Работя по въпроса.

Той си сложи слънчевите очила, отвори вратата и се измъкна навън. Пресегна се вътре да вземе куфарчето си и неотворената бутилка с вода, сбогува се и затвори вратата. Изпратих го с поглед, докато влезе в паркинга в търсене на колата си. Би трябвало да съм на седмото небе след всичко, което бях научил преди малко. Това рязко накланяше везните в полза на моя клиент. И все пак ме глождеше нещо, само че още не знаех точно какво.

Ърл беше изключил музиката и чакаше инструкции.

— Закарай ме в града, Ърл.

— Дадено — отвърна той. — В наказателния ли?

— Да. Ей, какво слушаше на емпетри плеъра? Дочух нещичко.

— Снуп. Сигур съм го надул по-яко.

Кимнах. Лосанджелиско чедо. И бивш обвиняем, който се беше изправил срещу машината по обвинение в убийство и си беше тръгнал свободен. На улицата нямаше по-вдъхновяваща история.

— Ърл? — прибавих аз. — Мини по седемстотин и десета. Закъсняваме.

Сам Скейлс беше измамник. Занимаваше се със събиране на номера на кредитни карти и удостоверителни данни от интернет, които продаваше във финансовия подземен свят. Първия път, когато работихме заедно, го бяха арестували за продажба на шестстотин номера на кредитни карти и съпътстващите ги удостоверителни данни — валидност и адрес, номера на социални осигуровки и пароли на законните притежатели на картите — на шериф под прикритие.

Скейлс получил номерата и данните, пращайки имейл на пет хиляди души от клиентския списък на делауерска фирма, която продавала по интернет продукт за отслабване на име ТримСлимб. Списъка откраднал от фирмения компютър хакер, нает от Скейлс. После моят клиент изпратил имейлите от компютърен клуб и от временен имейл адрес. Представил се като консултант във федералното Управление за храните и лекарствените средства и им казал, че в кредитните им карти ще бъде върната цялата сума, поради забрана на продукта, наложена от УХЛС, защото анализите установили неефективността му. Създателите на ТримСлимб се били съгласили да обезщетят всички купувачи, за да не им бъдат предявени обвинения в измама. Накрая завършвал имейла с инструкции за потвърждаване на обезщетението. Те включвали изпращане на номера на кредитната карта, валидността и всички други важни удостоверителни данни.

Шестстотин от петте хиляди получатели на съобщението се хванали на въдицата. Тогава Скейлс се свързал по интернет с подземния свят и уредил продажба на ръка — шестстотин номера на кредитни карти и съответните други данни за десет хиляди в брой. Това означавало, че за няколко дни номерата ще бъдат отпечатани върху пластмасови карти и използвани по предназначение. Такава измама щяла да донесе загуби за милиони долари.

Обаче далаверата станала в едно кафене в Западен Холивуд, където Скейлс предал разпечатката на клиента си и получил дебел плик с кинти в замяна. Когато излязъл с плика и чаша безкофеиново

айскафе, на изхода го чакали шерифите. Бил продал номерата на ченге под прикритие.

Той ме нае да му уредя сделка. По онова време беше трийсет и три годишен и имаше чисто досие, въпреки че не бе известно да е работил нещо законно. Като насочих прокурора, на когото бяха поверили делото, към кражбата на номерата, вместо към потенциалните загуби от измамата, успях да осигуря на Скейлс каквото искаше. Призна се за виновен в кражба на лични данни и получи едногодишна условна присъда, шейсет дни общественополезен труд и четири години изпитателен срок.

Това беше първият път. Преди три години. Сам Скейлс не използва възможността, която му даваше условната присъда. Сега пак го бяха задържали — защитавах го в адски сериозно дело за измама и още отначало ми беше ясно, че няма да успее да го измъкна от пандиза.

На 28 декември миналата година Скейлс използвал подставена фирма, за да регистрира доменна SunamiHelp.com в Интернет. На началната страница на уебсайта качил снимки на гибелта и смъртта, причинени два дни по-рано от цунамито в Индийския океан, опустошило части от Индонезия, Шри Ланка, Индия и Тайланд. Посетителите на сайта били умолявани да помогнат на SunamiHelp с дарения, които щели да бъдат разпределени между множество фондации, отзовали се на бедствието. Била качена и снимка на красив бял мъж, представен като преподобния Чарлз, поел инициативата да отнесе християнството в Индонезия. Той отправял призив към посетителите на уебсайта да направят дарение от сърце.

Скейлс беше мошеник, обаче не чак толкова. Той не искал да открадне направените дарения. А само информацията за кредитните карти, с които били направени даренията. Следствието след ареста му установи, че всички средства, пратени на сметката на сайта, наистина са насочени към Американския червен кръст и са отишли в помощ на жертвите от опустошителното цунами.

Обаче номерата и данните от кредитните карти, с които били направени тия дарения, също били пренасочени към финансовия подземен свят. Скейлс бил арестуван, когато детективът от отдела за финансови измами в лосанджелиската полиция Рой Ундърлих открил сайта. Тъй като знаел, че природните катаклизми винаги привличат

измамниците на тумби, той започнал да търси възможни имена на уебсайтове с грешен правопис на „цунами“. В мрежата имало няколко сайта, които напълно законно събирали помощи за жертвите, и детективът се заел да въвежда вариации на имената им, като винаги пишел грешно думата. Ундърлих предполагал, че измамниците ще използват грешно написано име за сайтовете си, за да привлекат потенциални жертви с по-ниско образование. SunamiHelp.com била една от няколкото съмнителни уебстраници, на които се натъкнал. Повечето препратил на спецчаст от ФБР, която се занимавала с проблема на национално равнище. Ала когато проверил домейнната регистрация на SunamiHelp.com, попаднал на пощенска кутия в Лос Анджелис. Това му давало юрисдикцията. И той запазил сайта за себе си.

Пощенската кутия се оказала фалшив адрес, но това не го спряло. Детективът надул балон, с други думи направил подмамваща покупка или в тоя случай подмамващо дарение.

Номерът на кредитната карта, която използвал, за да дари двайсет долара, щял да се наблюдава денонощно от отдела за борба с измами с кредитни карти. Щели да му съобщят незабавно, ако някой опитал да направи покупка с тоя номер. Три дни след дарението с кредитната карта се опитали да платят единайсет долара за обяд в ресторант на „Гъмбо Пот“ във „Фармърс Маркет“ на „Феърфакс“ и Трета. Ундърлих знаел, че това е само проба. Нещо дребно и лесно за плащане в брой, ако използващият фалшивата кредитна карта се натъкнел на проблем в момента на покупката.

Заплащането в ресторанта било разрешено и заедно с още четирима свои колеги от отдела за борба с измами детективът се отправил към „Фармърс Маркет“, огромен комплекс със стари и нови магазини и ресторанти, които вечно били претъпкани, идеално място за дейността на измамници с кредитни карти. Детективите щели да се разгърнат в комплекса и да чакат, докато Ундърлих продължавал да следи използването на картата по телефона.

Два часа по-късно същият номер бил използван за покупка на кожено яке за шестстотин долара в „Нордстром“. Одобрението на покупката било забавено, но не и отказано. Детективите отишли в магазина и арестували младата жена, която се опитвала да купи якето. Получила се така наречената „доносническа верига“ — полицаите се

насочвали от един заподозрян към следващия, които взаимно се издавали, и така арестите се движели нагоре по пирамидата.

Накрая се добрали до човека на върха, Сам Скейлс. Когато случаят стигна до пресата, Ундърлих го нарече Цунами Свенгали^[1], защото много жертви на измамата се оказали жени, които искали да помогнат на красивия свещеник от снимката в уебсайта. Тоя пръкор ядосваше Скейлс.

Стигнах в отдел 124 на тринайсетия етаж в сградата на наказателния съд в единайсет без петнайсет, обаче залата пустееше. Там беше само секретарката Мариан. Минах през парапета и се приближих до бюрото ѝ.

— Случайно още да правите календарни изслушвания? — попитах.

— Само теб чакаме. Ще се обадя на всички и ще съобщя на съдията.

— Ядосана ли ми е?

Мариан сви рамене. Нямахше желание да отговаря от името на съдията. Особено пред адвокат. Обаче в известен смисъл ми показваше, че съдията не е доволна.

— Скейлс още ли е тук?

— Би трябвало. Не знам къде е отишъл Джо.

Обърнах се, отидох на масата на защитата, седнах и зачаках. Накрая вратата на кошарата се отвори и вътре влезе Джо Фрей, приставът, дежурен в сто дваайсет и четвърта.

— Моят човек още ли е при вас?

— За малко да го изпуснеш. Мислехме, че пак няма да се появиш. Искаш ли да влезеш вътре?

Той ми отвори стоманената врата. Влязох в стаичка със стълбище, по което се стигаше до съдебния арест на четиринайсетия етаж, и две врати, водещи към по-малките затворнически стаи за сто дваайсет и четвърта зала. Едната врата имаше стъклен прозорец, предназначен за разговори на задържаните с техните адвокати. Видях Сам Скейлс да седи на масата зад стъклото. Носеше оранжев гащеризон и имаше стоманени белезници на китките. Нямахше право на освобождаване под гаранция, защото последният му арест нарушаваше условната присъда по делото „ТримСлимб“. Сладката сделка, която му бях уредил, щеше да отиде на кино.

— Най-последно — рече Скейлс, когато влязох.

— Като че ли бързаш за някъде. Готов ли си да започваме?

— Щом нямам избор.

Седнах насреща му.

— Сам, винаги имаш избор. Само че дай пак да ти го обясня.

Пипнали са те на местопрестъплението, нали? Заловили са те да ограбваш граждани, които са искали да помогнат на хората, пострадали в един от най-страшните природни катаклизми в историята. Хванали са трима твои съучастници, които са сключили сделки и ще свидетелстват срещу теб. Открили са в теб списъка с номерата на кредитни карти. С други думи, в крайна сметка ще получиш същото съчувствие от страна на съдията и съдебните заседатели, ако изобщо се наложи да стигнем дотам, колкото ако беше изнасилвач на деца. Може би даже още по-малко.

— Всичко това ми е ясно, обаче аз съм полезен за обществото. Мога да образовам хората. Да ме пратят в училищата. Да ме пратят в кънтри клубовете. Да ме поставят на изпитателен срок и ще обяснявам на хората от какво да се пазят.

— Ами от *теб* трябва да се пазят. Ти профука и последния си шанс и прокурорът каза, че това е последното им предложение за теб. Ако не го приемеш, ще те изправят пред съда и ти гарантирам, че няма да има никаква милост.

Адски много от клиентите ми са като Сам Скейлс. Безнадеждно вярват, че зад вратата има светлина. И аз съм оня, който трябва да им каже, че вратата е заключена и че и без това крушката отдавна е изгоряла.

— Тогава сигурно трябва да го приема — отвърна той, вперил в мен очи, които ме обвиняваха, че не съм измислил как да го измъкна.

— Ти решаваш. Ако искаш процес, имаш го. Ще се изложиш на опасност да те осъдят на десет години плюс още една, която ти остава от условната присъда. Адски ще ги вбесиш и може да те предадат на ФБР, а пък феберейците ще ти лепнат обвинение за измама с междуцатски комуникационни средства, ако решат.

— Чакай да те питам нещо. Ако отидем на процес, има ли шанс да спечелим?

За малко да се изсмея, само че все още изпитвах известно съчувствие към него.

— Не, Сам, няма такъв шанс. Не слушаш ли какво ти приказвам от два месеца? Яко са те пипнали. Не можеш да спечелиш. Но аз съм тук, за да правя каквото ти искаш. Както ти казах, ако искаш процес, имаш го. Обаче трябва да те предупредя, че ако отидем на процес, ще трябва да накараш майка си пак да ми плати. Платено ми е само до днес включително.

— Колко ти е платила досега?

— Осем хиляди.

— Осем бона! Това са й парите от пенсионния фонд, ебати!

— Изненадан съм, че изобщо й е останало нещо в пенсионния фонд, след като ти си й син.

Той остро ме изглежда.

— Извинявай, Сам. Не биваше да го казвам. Доколкото съм чувал от нея, ти си добър син.

— Мама му стара, трябваше да завърша право, ебати. И ти си същият измамник като мен. Знаеш ли какво, Холър? Само тая тапия, дето са ти я дали, прави работата ти законна, нищо повече.

Винаги обвиняват адвокатите, че си изкарват прехраната. Сякаш е престъпление да искаш да ти плащат, задето работиш. Това, което сега ми казваше Сам, щеше да ме накара яростно да избухна, когато бях младо адвокатче с една-две години практика след университета. Обаче оттогава бях чувал същата обида толкова много пъти, че вече просто не й обръщах внимание.

— Какво да ти кажа, Сам? Вече сме водили тоя разговор.

Той кимна и не отговори. Реших да приема, че е съгласен с предложението на прокуратурата. Четири години в щатски затвор и десет хиляди долара глоба, после още пет години условно. Щеше да излезе след две и половина, обаче условната присъда щеше да бъде дамоклев меч за роден измамник като него и нямаше да остане невинен. След няколко минути се изправих и излязох от помещението. Почуках на външната врата и шериф Фрей ме пусна в съдебната зала.

— Може да го доведеш.

Заех мястото си на масата на защитата и скоро Фрей доведе Скейлс, който се настани до мен. Още беше с белезници. Не ми каза нищо. След още няколко минути от офиса си на петнайсетия етаж слезе Глен Бернаскони, прокурорът, който работеше в сто два и пет и

четвърта, и аз му съобщих, че сме готови да приемем досъдебното споразумение.

В единайсет часа съдията Джудит Шампейн излезе от кабинета си и Фрей призова за тишина. Тя беше дребна привлекателна блондинка, бивша прокурорка, която работеше в системата поне откакто и аз бях в нея. Шампейн беше от старата школа, справедлива, но строга и управляваше съда си като феодално имение. Понякога даже водеше кучето си, немска овчарка на име Джъстис^[2], да работи с нея. Ако съдията имаше някаква свобода на действие, на Сам Скейлс щеше да му се стъжни. Ето какво бях сторил за него, независимо дали го знаеше. С тая сделка му бях спасил кожата.

— Добро утро — поздрави Шампейн. — Радвам се, че днес успяхте да дойдете, господин Холър.

— Извинявайте, Ваша светлост. Задържах се в съда на господин Флин в Комптън.

Нямаше нужда да казвам нищо повече. Тя познаваше Флин. Всички го познаваха.

— Заради деня на свети Патрик, несъмнено — подметна съдията.

— Да, Ваша светлост.

— Разбрах, че имаме споразумение по делото на Цунами Свенгали.

Тя побърза да погледне съдебната стенографка.

— Зачеркни последното, Мишел.

После пак се обърна към мен и прокурора.

— Разбрах, че имаме споразумение по делото „Скейлс“. Така ли е?

— Точно така — потвърдих. — Готови сме да сключим споразумение.

— Добре.

Бернаскони прочете половината задължителни правни формули, другата половина каза наизуст. Скейлс се отказа от правото си на бърз процес и се призна за виновен. Това бяха единствените му думи. Съдията прие споразумението и му даде съответната присъда.

— Късметлия сте, господин Скейлс — завърши тя. — Според мен господин Бернаскони проявява голямо великодушие към вас. На негово място нямаше да постъпя така.

— Аз не се чувствам особено голям късметлия, госпожо съдия — отвърна Скейлс.

Шериф Фрей зад него го потупа по рамото. Скейлс се изправи и се обърна към мен.

— Предполагам, че това е всичко.

— Всичко хубаво, Сам.

Изведоха го през стоманената врата и аз го проследих с поглед, докато я затвориха след него. Не му стиснах ръката.

---

[1] Свенгали — прозвище за човек, който с коварство се опитва да подчини другите на целите си. По името на герой от новелата „Трилби“ на Дж. дьо Морие. — Б.ред. ↑

[2] Справедливост, правосъдие (англ.). — Б.пр. ↑

Ваннайският общински център представлява продълговат бетонен площад, заобиколен от държавни сгради. В единия край е ваннайският участък на лосанджелиското полицейско управление. От едната страна са двата затвора, от отсрещната — обществена библиотека и една административна сграда. В другия край на тунела от бетон и стъкло се издигат федерална административна сграда и поща. Чаках Луис Рулей на една от бетонните пейки при библиотеката. Площадът почти пустееше въпреки страхотното време. Не беше като предишния ден — навсякъде фрашкано с камери, репортери и досадници, накачулили Робърт Блейк и адвокатите му, които се опитваха да представят присъдата „невинен“ за истинска невинност.

Беше хубав, тих следобед, в какъвто обикновено обичам да съм навън. Повечето ми работно време минава в съдебни зали без прозорци или на задната седалка на линкълна, затова излизам при всеки удобен случай. Само че този път не усещах ветреца и не забелязвах чистия въздух. Бях ядосан, защото Луис Рулей закъсняваше, а и обвинението на Сам Скейлс, че съм законен измамник, пускаше метастази в ума ми. Когато накрая забелязах Рулей да прекосява площада в моята посока, аз се изправих да го посрещна.

— Къде се бавиш? — сопнах му се.

— Казах ти, че ще дойда колкото може по-бързо. Имах клиент, когато ти ми се обади.

— Да се поразходим.

Запътих се към федералната сграда, защото дотам можехме да вървим най-дълго по права линия, без да се налага да завиваме. След двайсет и пет минути имах среща с Минтън, прокурора, на когото бяха поверили неговото дело, в по-старото от двете съдилища. Осъзнах, че не приличаме на адвокат и неговия клиент, които обсъждат дело. А по-скоро на адвокат и неговия агент на недвижими имоти, които обсъждат как да заграбят апетитен парцел. Носех костюм „Хюго Бос“, а Рулей — жълто-кафяв костюм със зелено поло. Мокасините му бяха със сребърни токички.

— В „Пеликан Бей“ няма да има модни ревюта — осведомих го.

— Това пък какво означава? Къде е тоя „Пеликан Бей“?

— Това е красиво име на затвор със строг режим, където пращат извършители на тежки сексуални престъпления. Тъкмо си затам с полото и мокасините.

— Какво става? Какъв е проблемът?

— Проблемът е такъв, че пред теб е адвокат, който не може да търпи клиентът му да го лъже. След двацет минути ще се кача при човека, който иска да те прати в „Пеликан Бей“. Ще ми е нужно абсолютно всичко, до което успея да се добера, за да се опитам да те измъкна, и не ми помагаш много, като ме лъжеш.

Рулей спря, обърна се към мен и разпери ръце.

— Не съм те излъгал! Не съм го извършил аз. Не знам какво иска оная жена, обаче...

— Дай да те питам нещо, Луис. С Добс казахте, че си следвал една година право в Калифорнийския университет, нали така? Там научиха ли те нещо за поверителността на връзката между адвокат и клиент?

— Не знам. Не си спомням. Не следвах там достатъчно дълго.

Пристъпих към него, нарушавайки личното му пространство.

— Виждаш ли? Ти си лъжец, ебати. Не си следвал една година право в Калифорнийския университет. Не си следвал там и един ден, по дяволите.

Рулей отпусна ръце и се плесна по хълбоците.

— В това ли била работата, Мики?

— Да, точно в това, и отсега нататък не ми викай Мики. Така ми викат приятелите. А не лъжливите клиенти.

— Каква връзка с делото има това дали съм следвал право преди десет години? Не...

— Защото, щом си ме излъгал за това, ще ме излъжеш и за друго, а така не мога да те защитавам.

Изрекох тия думи прекалено високо. Видях, че две жени ни наблюдават от една недалечна пейка. Носеха баджове на съдебни заседатели на блузите си.

— Хайде, насам.

Запътих се в обратната посока към участъка.

— Виж сега — тихо рече Рулей. — Излъгах заради майка си, разбираш ли?

— Не, не разбирам. Обясни ми.

— Виж, майка ми и Сесил си мислят, че една година съм следвал право. Искам да продължават да смятат така. Той повдигна тоя въпрос и аз само потвърдих. Обаче това беше преди десет години! Какво толкова?

— Това, че ме лъжеш — повторих. — Можеш да лъжеш майка си, Добс, енорийския си свещеник и полицията. Но когато ти задам пряк въпрос, недей да ме лъжеш. Трябва да мога да действам, изхождайки от презумпцията, че съм научил всички факти от теб. Неопровержимите факти. Затова, когато те попитам нещо, ще ми казваш истината. През останалото време можеш да говориш каквото си искаш.

— Добре де, добре.

— Щом не си следвал право, къде си бил?

Рулей поклати глава.

— Никъде. Просто не правих нищо една година. Най-често киснех в апартамента си край кампуса, четях и размишлявах какво искам да правя нататък. Със сигурност знаех само, че не искам да стана адвокат. Не се обиждай.

— Не се обиждам. Значи си висял там цяла година и накрая си започнал да продаваш недвижими имоти на богаташи.

— Не, това стана по-късно.

Той срамежливо се засмя.

— Всъщност реших да стана писател — в колежа учих английска литература — и се опитах да напиша роман. Не ми трябваше много време, за да установя, че не ме бива. Накрая отидох да работя при майка. Тя така поиска.

Успокоих се. Гневът ми и без това до голяма степен беше демонстративен. Опитвах се да го загрея за по-сериозен разпит. И смятах, че вече е готов.

— Е, след като вече си чист и си признаваш всичко, Луис, разкажи ми за Реджи Кампо.

— Какво по-точно?

— Щеше да й платиш за секса, нали?

— Какво те кара да...

Накарах го да млъкне, като спрях отново и го сграбчих за единия ревер на скъпото му сако. Беше по-висок и по-едър от мен, обаче аз

имах предимството в тоя разговор. Притисках го.

— Отговори на въпроса, мама му стара.

— Добре де, да, щях дай платя. Но как разбра?

— Защото съм адски печен адвокат. Защо не ми го каза още първия ден? Не разбираш ли колко сериозно променя това случая?

— Заради майка ми. Не исках майка ми да узнае, че... нали разбираш.

— Хайде да седнем, Луис.

Заведох го при една от дългите пейки до участъка. Там имаше много място и никой не можеше да ни чуе. Седнах в средата на пейката и той се настани от дясната ми страна.

— Майка ти изобщо не беше там, когато разговаряхме за делото. Струва ми се, че не беше и когато приказвахме за Калифорнийския университет.

— Обаче Сесил беше, а той й казва всичко.

Кимнах и мислено си отбелязах отсега нататък напълно да отрежа достъпа на Сесил Добс до информация по делото.

— Добре, мисля, че разбирам. Но докога щеше да си мълчиш? Не виждаш ли, че това променя всичко?

— Да не съм адвокат!

— Нека ти обясня накратко системата, Луис. Знаеш ли какъв съм аз? Неутрализатор. Работата ми е да неутрализирам аргументите на прокурора. Да взема абсолютно всяко едно доказателство и да измисля как да го елиминирам. Представи си ме като някой от уличните жонгльори по тротоарите във Венис. Виждал ли си ония момчета, дето въртят на малки пръчки цял куп чинии?

— Да, струва ми се. Отдавна не съм ходил там.

— Няма значение. Жонгльорът поставя по една чиния върху всяка пръчка и започва да върти чиниите, така че да не падат. Едновременно завърта адски много и обикаля от една на друга, като не оставя нито една да падне на земята. Чат ли си?

— Да. Разбирам.

— Е, това са аргументите на прокуратурата, Луис. Цял куп въртящи се чинии. И всяка една от тях е отделно доказателство срещу теб. Моята работа е да спра всяка чиния и да я ударя толкова силно в земята, че да се строши и повече да не може да се използва. Ако в синята чиния е кръвта на жертвата по ръцете ти, трябва да измисля как

да я строша. Ако в жълтата чиния е ножът с твоите кървави пръстови отпечатъци, пак трябва да я строша тая пуцина. Да ги неутрализирам. Разбираш ли?

— Да, разбирам. Аз...

— Виж сега, наред всички тия чинии има една голяма. Тя е цяло блюдо, Луис, и ако падне, ще повлече всичко със себе си, всяка от чиниите. Цялото дело ще се провали. Знаеш ли кое е това блюдо, Луис?

Той отрицателно поклати глава.

— Това голямо блюдо е жертвата, главният свидетел срещу теб. Ако успеем да съборим това блюдо, цялото шоу свършва и тълпата се разотива.

Зачаках да видя дали ще реагира. Мълчеше.

— Луис, ти почти две седмици кри от мен метода, чрез който мога да съборя голямото блюдо. А той е във въпроса за Причината. Защо му е на човек с пари на разположение, ролекс на ръката, порше на паркинга и адрес в Холмби Хилс да използва нож, за да получи секс от жена, която и без това го продава? Когато го сведеш до тоя въпрос, делото започва да се срива, Луис, защото отговорът е елементарен. Не му трябва. Здравият разум подсказва, че не му трябва. И когато стигнеш до това заключение, всички чинии престават да се въртят. Виждаш инсценировката, виждаш капана и сега вече обвиняемият започва да прилича на жертва.

Погледнах го.

— Съжалявам — кимна той.

— И трябва да съжаляваш. Делото щеше да се провали още преди почти две седмици и сега сигурно нямаше да седим тук, ако беше откровен с мен отначало.

В тоя момент осъзнах истинската причина за гнева си — не беше заради закъснението на Рулей, заради лъжата му, нито задето Сам Скейлс ме нарече законен измамник. А защото виждах как големите пари ми се изплъзват. В това дело нямаше да има процес, нямаше да има шестцифрен хонорар. Щях да имам късмет, ако запазех капарото, което бях получил. Делото щеше да приключи още днес, когато отидех в прокуратурата и разкажех на Тед Минтън какво ми е известно и с какво разполагам.

— Съжалявам — пак изхленчи Рулей. — Не исках да оплесквам нещата.

Забих поглед в земята между краката си. Без да го поглеждам, вдигнах ръка и я поставих на рамото му.

— Извинявай, че ти се разкрещях така, Луис.

— Какво ще правим сега?

— Имам да ти задам още няколко въпроса за оная вечер. После ще отида в оная сграда ей там, при прокурора, и ще съборя всички чинии. Предполагам, че когато изляза оттам, делото вече ще е приключило и ти ще можеш да продължиш да показваш своите имоти на богатшите.

— Просто ей така ли?

— Ами формално прокурорът може да поиска да отиде в съда и да помоли съдията да приключи делото.

Рулей смаяно зяпна.

— Господин Холър, не мога да изразя с думи колко...

— Викай ми Мики. Извинявай за преди малко.

— Няма нищо. Благодаря. Какво искаш да ме попиташ?

Замислих се. Всъщност нямах нужда от нищо повече, за да се срещна с Минтън. Оръжията ми бяха заредени и насочени. Аз бях ходещо доказателство.

— Какво пишеше в бележката? — попитах го.

— В коя бележка?

— Оная, дето ти я е дала на бара в „Морганс“?

— А, пишеше адреса й, отдолу беше написала „четиристотин долара“, а най-отдолу — „Ела след десет“.

— Жалко, че не разполагаме с нея. Но мисля, че и това стига.

Кимнах и си погледнах часовника. До срещата ми оставаха още петнайсет минути, ала бях приключил с Рулей.

— Можеш да си вървиш, Луис. Ще ти се обадя, когато всичко приключи.

— Сигурен ли си? Бих могъл да те почакам тук, ако искаш.

— Не знам колко ще продължи. Ще трябва да му изложа всичко. Той сигурно ще поиска да отнесе въпроса към шефа си. Може да се позабавя.

— Добре тогава, ще си вървя. Но ще ми се обадиш, нали?

— Да, ще ти се обадя. Сигурно ще отидем при съдията в понеделник или вторник и тогава всичко ще приключи официално.

Рулей протегна ръка и аз я стиснах.

— Мерси, Мик. Ти си върхът. Знаех, че си най-добрият адвокат, когато поисках да те наема.

Проследих го с поглед, докато прекосяваше площада и минаваше между двете съдебни, сгради към обществения паркинг.

— Да, най-добрият съм — казах си.

Усетих нечие присъствие и когато се обърнах, видях, че на пейката до мен сяда мъж. Той ме погледна и двамата едновременно се познахме. Беше Хауърд Кърлин, детектив от отдел „Убийства“ във ваннайския участък. Бяхме се сблъскали в няколко дела през годините.

— Я кой бил тук — рече той. — Гордостта на Калифорнийската адвокатска колегия. Да не би да си говореше сам?

— Възможно е.

— Това може да навреди на един адвокат, ако се разчуе.

— Не ме е страх. Как я караш, детектив?

Кърлин развиваше сандвич, който беше извадил от кафява книжна торба.

— Напрегнат ден. Късен обяд.

От опаковката се показва сандвич с фъстъчено масло. В него имаше още един пласт с нещо друго, обаче не беше желе. Не знаех какво е. Погледнах си часовника. Оставаха ми няколко минути, преди да се наредя на опашката пред детекторите за метал на входа на съдебната сграда, ала не бях сигурен, че искам да ги прекарам с Кърлин и неговия отвратителен наглед сандвич. Помислих си дали да повдигна въпроса за оправдаването на Блейк, да понатрия носа на полицията, обаче детективът ме изпревари.

— Как я кара моят човек Хесус? — попита той.

Кърлин ръководеше следствието по делото на Хесус Менендес. Беше го гепил толкова яко, че Хесус нямаше друг избор, освен да се признае за виновен и да се надява на чудо.

— Не знам — отвърнах. — Вече не се чувам с него.

— Да, сигурно щом се признаят за виновни и ги приберат на топло, вече не са ти от голяма полза. Няма обжалване, няма нищо.

Кимнах. Всички ченгета гледаха с предубеждение на адвокатите. Сякаш бяха убедени, че собствените им действия и разследвания не подлежат на съмнения и упреци. Не вярвах в правосъдна система, основана на гаранции и уравнивяване.

— Също като теб, предполагам — отговорих аз. — До следващия случай. Надявам се напрегнатият ти ден да означава, че работиш, за да ми осигуриш нов клиент.

— Аз не гледам така на нещата. Но се питам дали нощем спиш добре.

— Знаеш ли аз какво се питам? Какво има в тоя сандвич, по дяволите?

Кърлин протегна към мен остатъка от сандвича си.

— Фъстъчено масло и сардини. Купища качествен протеин, за да издържа още един ден тичане след боклуци. И разговори с тях. Не отговори на въпроса ми.

— Идеално си спя, детектив. Знаеш ли защо? Защото играя важна роля в системата. Нужна роля — също като твоята. Когато някой бъде обвинен в престъпление, има възможност да изпита системата. Ако иска да го стори, се обръща към мен. Това е всичко. Когато го проумееш, нямаш проблеми със съня.

— Интересна версия. Надявам се, че когато затваряш очи, сам си вярваш.

— Ами ти, детектив? Никога ли не си слагал глава на възглавницата, питайки се дали не си пратил невинни хора зад решетките?

— Не — моментално отсече той с пълна уста. — Никога не се е случвало, няма и да се случи.

— Навярно е хубаво да си толкова сигурен.

— Веднъж ми казаха, че когато стигнеш до края на пътя, трябва да погледнеш обществените дърва и да определиш дали си прибавял към тях, или само си взимал. Е, аз съм прибавил към дървата, Холър. Нощем спя спокойно. Обаче се чудя за теб и другите като теб. Всички адвокати само взимате от дървата.

— Мерси за проповедта. Ще я имам предвид другия път, когато сека дърва.

— Ако това не ти харесва, ще ти кажа един виц. Каква е разликата между сома и адвоката?

— Хммм, не знам, детектив.

— Единият обира лайната по дъното, а другият е риба.

И той гръмогласно се засмя. Изправих се. Беше време да вървя.

— Надявам се, че си миеш зъбите, след като ядеш такова нещо — подхвърлих. — Иначе не ми се ще да съм на мястото на партньората ти.

Отдалечих се, замислен за думите му за дървата. И за Сам Скейлс, който беше казал, че съм законен измамник. Днес ме нападаха от всички страни.

— Мерси за съвета — подвикна зад гърба ми Кърлин.

Тед Минтън беше уредил да обсъдим делото „Рулей“ насаме, определяйки ми среща по време, когато знаеше, че прокурора, с когото делеше кабинета, има изслушване в съда. Посрещна ме в чакалнята и ме заведе в офиса си. Изглеждаше ми на не повече от трийсет, обаче се държеше самоуверено. Сигурно имах преднина от десет години и стотина процеса, но той не проявяваше никакви признаци на уважение. Като че ли срещата ни беше досада, която трябва да изтърпи. Нямаше проблем. Бях свикнал. Това ме зареждаше с още гориво.

Когато влязохме в малкия кабинет без прозорци, прокурорът ми предложи стола на партньора си и затвори вратата. Седнахме и се погледнахме. Оставих го да започне.

— Добре, първо, исках да се запозная с теб — рече той. — Още съм нов тук, в Долината, и не познавам много адвокати. Знаем, че си от хората, които работят в целия окръг, обаче досега не сме се засичали.

— Може би защото не си имал много наказателни процеси. Минтън се усмихна и кимна, като че ли бях спечелил точка в някакъв мач.

— Възможно е. Така или иначе, трябва да ти кажа, че когато следвах в Южнокалифорнийския, прочетох една книга за баща ти и неговите дела, май че се казваше „Холър от името на защитата“. Нещо такова. Интересен човек, интересни времена.

Беше мой ред да кимна.

— Той почина преди да мога да го опозная, но има няколко книги за него и съм ги чел всичките по няколко пъти. Сигурно затова сега се занимавам с тоя занаят.

— Трябва да е било мъчително да опознаващ баща си от книги.

Свих рамене. С Минтън не бяхме чак толкова добри познати, особено в светлината на това, което се канех да направя с него.

— Случва се, предполагам — прибави той.

— Да.

Прокурорът плесна с ръце, жест, подканващ да преминем към работа.

— Добре, тук сме, за да поговорим за Луис Рулей, нали така? Я да видим, имам тук някои неща за теб.

Той се завъртя на стола си, за да се обърне към бюрото, вдигна тънка папка и пак се обърна към мен.

— Искам да играем честно. Това са следствените материали, събрани до този момент. Знам, че не съм длъжен да ти ги дам преди повдигането на обвинение, но по дяволите, айде да я караме приятелски.

Когато прокурорът ти заявява, че ще играе честно и даже нещо повече, опитът ми показва, че трябва да имаш очи и на гърба. Запрелиствах папката, но без да чета нищо. Папката, която бях получил от Левин, беше поне четири пъти по-дебела. Не бях въодушевен, че Минтън разполага с толкова малко неща. Подозирах, че крие нещо от мен. Повечето прокурори те карат да се бръчкаш, за да се сдобиеш със следствените материали, като те принуждават постоянно да ги изискваш до такава степен, че да ходиш в съда и да се оплакваш на съдията. Обаче Минтън с лека ръка ми даваше поне някаква част от тях. Или имаше да учи за наказателните дела повече, отколкото предполагах, или ми играеше номер.

— Това ли е всичко? — попитах.

— Всичко, което съм получил.

Винаги ставаше така. Щом не разполагаше с тях, прокурорът можеше да разтакава предаването им на защитата. Тъй като съм бил женен за прокурорка, със сигурност знаех, че не е необичайно прокурор да инструктира полицаите, които разследват дадено дело, да не бързат да предават всички материали. Така можеха да заявят на адвоката, че искат да играят честно и всъщност не му предават нищо. Адвокатите често наричаха правилата за следствените материали „правила за мошеничество“. Естествено същото се отнасяше и за самите адвокати. Следствените материали трябваше да са „двупосочна улица“.

— И с това ще отидеш на процес, така ли?

Размахвах папката, сякаш за да му покажа, че съдържанието ѝ е мижаво досущ като аргументите на прокуратурата.

— Нямам никакви притеснения. Но ако искаш да обсъдим признаването на Рулей за виновен, ще те изслушам.

— Не, в това дело няма да има признаване на вина. Отиваме на таран. Ще се откажем от предварително изслушване и пристъпваме направо към процес. Без отлагане.

— Няма ли да се откаже от правото си на бърз процес?

— Не. Имаш шейсет дни, броени от понеделник.

Минтън сви устни, като че ли това представляваше съвсем незначително неудобство и изненада за него. Добре се владееше. Знаех, че съм му нанесъл силен удар.

— Ами тогава, предполагам, че трябва да поговорим за твоите сведения. Какво имаш за мен?

Беше оставил любезностите.

— Все още събирам материали — осведомих го. — Обаче до повдигането на обвинение в понеделник ще съм готов. Но повечето неща сигурно вече са в папката, която ми даде ти, не смяташ ли?

— Най-вероятно.

— Предполагам, вътре пише, че предполагаемата жертва е проститутка, която е съблазнила моя клиент, нали така, и че след предполагаемия инцидент е продължила да работи като такава, нали?

Устата на Минтън се отвори поне на сантиметър и половина и после се затвори, но това беше добър признак. Бях му нанесъл още един силен удар. Ала той се съвзе бързо.

— Всъщност известно ми е, че упражнява такава професия — заяви прокурорът. — Изненадан съм обаче, че ти вече го знаеш. Надявам се, че не си душил около жертвата, Холър?

— Викай ми Мики. И това, което върша, е най-малкият ти проблем. По-добре внимателно проучи делото, Тед. Знам, че си нов в наказателните и не искаш да излезеш победен. Особено след фиаското с Блейк. Само че тоя случай е като зло псе — хапе.

— Нима? Как така?

Озърнах се над рамото му към компютъра на бюрото.

— Оная бракма там има ли дивиди?

Минтън се обърна. Машината имаше древен вид.

— Би трябвало. Какво носиш?

Разбирах, че ако му покажа записа от охранителната камера в „Морганс“, преждевременно ще му разкрия най-силния си коз, обаче бях сигурен, че щом го види, в понеделник прокурорът няма да повдигне обвинение и делото ще приключи. Моята работа беше да го

неутрализирам и да измъкна клиента си изпод стоварилата се отгоре му тежест на прокуратурата. И по тоя начин щях да успея.

Подадох му диска, който по-рано бях получил от Левин. Той го зареди в компютъра.

— Това е от бара в „Морганс“ — поясних, докато Минтън се мъчеше да пусне записа. — Вашите хора изобщо не са ходили там, обаче моят човек отиде. Това е от неделя — вечерта на предполагаемото престъпление.

— И това може да е фалшифицирано.

— Може, обаче не е. Ако искаш, дай да го проверят. Оригиналът е в моя детектив и ще му кажа да ви го предостави след повдигането на обвинение.

След кратка борба прокурорът най-после се справи с дивиди устройството. После мълчаливо изгледа записа, докато аз му посочвах часовника в ъгъла на екрана и всички подробности, на които ми беше обърнал Внимание Левин включително господин Хикс и факта, че е левак — Минтън превъртя записа на бързи обороти, както го инструктирах, след това го пусна нормално, за да види момента, в който реджи Кампо се приближава към моя клиент на бара — Лицето му изразяваше мрачна съсредоточеност. Когато Дискът свърши, той го извади и го вдигна.

— Може ли да го задържа, докато получа оригинала?

— Моля.

Прокурорът го върна в кутията и го постави върху купчината папки на бюрото си.

— Добре, нещо друго? — попита той.

Беше мой ред да пусна малко светлина в устата си.

— Какво искаш да кажеш? Това не ти ли стига?

— За какво?

— Виж, Тед, защо не свършим с баламосването?

— С удоволствие.

— За какво става дума тук? Че дискът праща всичките ти аргументи по дяволите. Хайде да забравим за повдигането на обвинение и процеса и да поговорим за това как Другата седмица ще отидем в съда и заедно ще поискаме от съдията да прекрати делото. Искам да се откажеш от всякакви претенции, Тед. Да не почнете пак да тормозите моя човек, ако някой тук реши да си промени мнението.

Минтън се усмихна и поклати глава.

— Няма да стане, Мики. Оная жена е пострадала сериозно. Пребил я е истински звяр и няма да се откажа от...

— Сериозно пострадала значи? Върти си опашката цяла седмица. Ти...

— Откъде знаеш?

Сега пък аз поклатих глава.

— Божичко, аз се опитвам да ти помогна. Да ти спестя срама, а ти се вълнуваш дали не съм престъпил някаква граница с жертвата. Е, имам новина за теб. Тя не е жертвата. Не виждаш ли с какво си имаш работа? Ако това ТУК стигне до съдебни заседатели и те изгледат записа — всички чинии падат, Тед. Делото ти ще се провали и ще трябва да се върнеш тук и да обясниш на своя шеф Смитсън защо не си го предвидил. Не познавам Смитсън чак толкова добре, обаче знам за него едно — не обича да губи. А след случилото се вчера предполагам, че тия му чувства са се поизострили.

— И проститутките могат да бъдат жертви. Даже любителките.

Поклатих глава. Реших да му покажа всичките си козове.

— Тя е инсценирала всичко. Знаела е, че Рулей има пари, и му е поставила капан. Иска да го съди и да го обере. Или сама се е ударила, или е накарала гаджето си от бара, оная левак, да го направи. На света няма съдебни заседатели, които да повярват на твоята версия. Кръвта по ръката и пръстовите му отпечатащи по ножа — всичко е инсценирано, след като тя го е повалила в безсъзнание.

Минтън кимна, като че ли приемаше логиката ми, обаче после ме изненада с нещо напълно неочаквано.

— Безпокоя се, че може би се опитваш да сплашиш жертвата, като я следиш и подлагаш на тормоз.

— Моля?

— Знаеш какъв е законът. Остави жертвата на мира, иначе ще се оплачем на съдията.

Поклатих глава и широко разперих ръце.

— Ти изобщо слушаш ли какво ти говоря?

— Да, изслушах те много внимателно и това не променя курса, който съм поел. Но имам едно предложение за теб, което важи само до повдигането на обвинение в понеделник. После анулирам всички залози и твоят клиент рискува да се изправи пред съда и съдебните

заседатели. И не ме е страх нито от теб, нито от твоите шейсет дни. Готов съм и чакам.

Почувствах се така, сякаш се намирах под вода и всичките ми думи се превръщаха в мехурчета, които течението отнасяше. Никой не ме чуваше. Тогава разбрах, че нещо ми е убягнало. Нещо важно. Нямаше значение, че Минтън е зелен — той не беше глупав и аз просто грешно си бях мислил, че се прави на глупак. В лосанджелиската окръжна прокуратура работеха едни от най-добрите възпитаници на юридическия факултет. Той вече беше споменал Южнокалифорнийския и аз знаех, че оттам излизат отлични прависти. Всичко беше само въпрос на опит. На Минтън може и да му липсваше опит, обаче това не означаваше, че му липсва юридическа проникателност. Осъзнах, че трябва да потърся проблема в себе си, а не в него.

— Какво ми убягва? — попитах.

— Не знам. Ти си защитникът с тежката артилерия. Какво може да ти убягва?

Втрених се в него и след няколко секунди ме осени. Имаше липси в следствените материали. В неговата тънка папка имаше нещо, което отсъстваше в дебелата, получена от Левин. Нещо, което щеше да помогне на прокуратурата да прескочи факта, че Реджи Кампо ги е излъгала. „И проститутките могат да бъдат жертви.“

Прииска ми се да прекратя всичко и да прегледам следствените материали на прокуратурата, за да ги сравня с цялата известна ми информация по делото. Обаче не можех да го сторя пред него.

— Добре. Какво предлагаш? Той няма да приеме, но ще му предам.

— Ами ще трябва да полежи в затвора. Това е неизбежно. Готови сме да го сведем до нападение със смъртоносно оръжие и опит за сексуално насилие. Ще се придържаме към средните изисквания, което ще му донесе около седем години.

Кимнах. Седемгодишната присъда най-вероятно щеше да означава четири години зад решетките. Не беше чак толкова кофти оферта, обаче само при положение, че Рулей наистина бе извършил престъплението. Ако беше невинен, не можехме да приемем никакво предложение.

Свих рамене.

— Ще му предам.

— Не забравяй, че е в сила само до повдигането на обвинение. Така че, ако той се съгласи, най-добре ми се обади рано сутринта в понеделник.

— Ясно.

Затворих си куфарчето и станах да си вървя. Мислех за това, че Рулей сигурно очаква да му телефонирам и да му съобщя, че кошмарът е свършил. А аз щях да му предам предложение за седем години затвор.

С Минтън се ръкувахме и аз обещах да му се обадя, после си тръгнах. В коридора, който водеше към приемната, се натъкнах на Маги Макфърсън.

— Хейли е прекарала чудесно в събота — рече ми тя. — Още говори какво сте правили. Каза, че и тоя уикенд ще се видите.

— Да, ако си съгласна.

— Добре ли си? Изглеждаш ми малко замаян.

— Тая седмица ми е много напрегната. Радвам се, че утре нямам нищо. Как е по-удобно за Хейли, в събота или неделя?

— Без значение. Да не идваш от среща с Тед за делото? Рулей?

— Да. Изложи ми предложението си.

Повдигнах куфарчето си, за да покажа, че нося офертата на прокуратурата в себе си.

— Сега ще трябва да се опитам да му я пробутам — прибавих. — Няма да е лесно. Човекът твърди, че не бил го извършил.

— Нали всички казват така.

— Не като него.

— Е, успех.

— Мерси.

Разделихме се и тръгнахме в противоположни посоки. После си спомних нещо и извиках подире ѝ:

— Ей, честит Свети Патрик.

— А?

Тя се обърна и се запъти към мен.

— Стейси ще поостане няколко часа с Хейли, а ние отиваме след работа в „Четири зелени полета“. Какво ще кажеш за една половинка зелена бира?

„Четири зелени полета“ беше ирландски пъб недалеч от общинския център. Често го посещаваха и прокурори, и адвокати. Враждебността поомекваше под въздействието на гинес със стайна температура.

— Не знам — отвърнах. — Май че ще се наложи да отида в Долината, за да се срещна с клиента си, обаче човек никога не знае, може и да се върна.

— Е, аз ще остана само до осем, после трябва да отида да освободя Стейси.

— Ясно.

Пак се разделихме и аз напуснах сградата на съда. Пейката, на която бях седял с Рулей и после с Кърлин, беше свободна. Седнах, отворих си куфарчето и извадих следствените материали, които бях получил от Минтън. Прелистих докладите, които Левин вече ми беше дал. Като че ли нямаше нищо ново, докато не се натъкнах на сравнителен анализ на пръстови отпечатащи, който потвърждаваше, че кръвавите следи по ножа принадлежат на моя клиент Луис Рулей, нещо, което още отначало знаехме.

Това все още не беше достатъчно, за да оправдае поведението на прокурора. Продължих да търся и най-после го открих в анализа на оръжието. Докладът на Левин тотално се различаваше от този, сякаш се отнасяше за друго дело и за друго оръжие. Докато го прелиствах, по челото ми избиха капки пот. Бяха ме прекарали. Бях се посрамил на срещата с Минтън, нещо повече, бях се издал преждевременно за коза си. Той разполагаше със запис от „Морганс“ и имаше колкото си иска време, за да се подготви за него в съда.

Накрая затръшнах папката и извадих мобилния си. Левин отговори след две извънявания.

— Как мина? — попита той. — С премии за всички ли?

— Не точно. Знаеш ли къде е офисът на Рулей?

— Да, на Канън в Бевърли Хилс. Имам точния адрес.

— Чакай ме там.

— Сега ли?

— Ще пристигна след половин час.

Натиснах бутона и прекъснах разговора без повече дискусии. После се обадох на Ърл. Трябва да беше със слушалките, защото вдигна на седмото извъняване.

— Ела да ме вземеш — наредих. — Отиваме в Долината. Затворих и станах от пейката. Докато вървах към отвора между сградите на двете съдилища, откъдето щеше да ме вземе Ърл, кипях от гняв. Към Рулей, към Левин и главно към себе си. В същото време обаче осъзнавах и положителната страна на нещата. Едно беше сигурно — на хоризонта пак се мержелееха много пари. Щеше да се стигне до процес, освен ако Рулей не приемеше предложението на прокуратурата. А ми се струваше, че вероятността за това е горе-долу същата като вероятността, в Лос Анджелис да завали сняг. Можеше да се случи, само че нямаше да повярвам, докато не видя.

Когато искат да хвърлят малки състояния за дрехи и бижута, богатите в Бевърли Хилс отиват на Родео Драйв. Когато искат да хвърлят големи състояния за къщи и апартаменти, отиват на няколко преки оттам на Канън Драйв, където са скъпарските фирми за недвижими имоти. На златни стативи в техните зали, като произведения на Пикасо и Ван Гог, са изложени снимки на оферти за много милиони долари. Тъкмо там намерих „Уиндзор Резиденшъл Истейтс“ и Луис Рулей в четвъртък следобед.

Когато пристигнах, Рол Левин вече чакаше — при това буквално. Бяха го задържали в чакалнята с бутилка минерална вода, защото Луис водел служебни разговори по телефона в кабинета си. Секретарката, прекалено почерняла от слънцето блондинка, с коса, която висеше от едната страна на лицето и като сърп, ме осведоми, че ще можем да влезем само след още няколко минути. Кимнах и се отдръпнах от бюрото ѝ.

— Искаш ли да ми обясниш какво става? — попита Левин.

— Да, когато влезем при него.

От тавана от двете страни на чакалнята висяха стоманени жици, на които бяха закрепени рамки с размери дваайсет на дваайсет и пет сантиметра, съдържащи снимки и описание на предлаганите за продажба имоти. Преструвайки се, че разглеждам редиците от къщи, които не можех и да се надявам да си позволя дори след сто години, аз се насочих към задния коридор, водещ към офисите. Когато стигнах там, забелязах отворена врата и чух гласа на Рулей. Като че ли уговаряше представяне на имот на Мълхоланд Драйв за клиент, който искал да запази името си в тайна. Озърнах се назад към Левин, който продължаваше да кисне в предната част на чакалнята.

— Пълни глупости — изсумтях и му дадох знак да дойде при мен.

Минах по коридора и влязох в разкошния кабинет на Рулей. Вътре видях задължителното бюро, отрупано с документи и дебели каталози. Само че моят клиент го нямаше там. Беше се проснал на дивана отдясно на бюрото с цигара в едната ръка и телефона в другата.

Появата ми го смая и аз си помислих, че секретарката може изобщо да не му е съобщила, че има посетители.

Левин се вмъкна след мен, последван от секретарката, чийто перчем се клатеше като сърп напред-назад, докато бързаше да ни настигне. Уплаших се острието да не ѝ отреже носа.

— Извинявайте, господин Рулей, тия хора просто влязоха, без да ме питат.

— Трябва да затварям, Лайза — каза в слушалката той. — По-късно ще ти се обадя.

След това я остави върху вилката на стъклената масичка.

— Няма нищо, Робин. Можеш да си вървиш.

И я освободи, като махна с опакото на дланта си. Робин ме изгледа така, като че ли бях жито и искаше да ме окоси с тоя свой рус сърп, след което напусна стаята. Затворих вратата и погледнах Рулей.

— Какво става? — попита той. — Приключи ли всичко?

— Нищо подобно — отвърнах.

Носех папката със следствените материали на прокуратурата. Анализът на оръжието беше най-отпред. Приблжих се и го пуснах на масичката.

— Успях само да се посрамя в прокуратурата. Обвиненията срещу теб си остават и сигурно ще отидем на процес.

Рулей се умърлуши.

— Не разбирам. Нали каза, че ще скъсаш гъза на прокурора.

— Само че се оказа, че той скъса моя. Защото пак не беше откровен с мен.

После се обърнах към Левин.

— И защото заради теб ни прецакаха.

Рулей разтвори папката. На първата страница имаше цветна снимка на нож с кръв по черната ръкохватка и върха на острието. Не беше същият като на ксерокопията в материалите, които детективът беше получил от своите източници в полицията и ни бе показал на срещата в офиса на Добс още първия ден от делото.

— Какво е това, по дяволите? — вторачи се в снимката Левин.

— Нож. Истинският, оня, който е носил Рулей в апартамента на Реджи Кампо. С нейната кръв и неговите *инициали* на дръжката.

Рол седна на дивана, колкото можеше по-далече от Рулей. Аз останах прав и двамата ме гледаха. Започнах с Левин.

— Днес отидох да сритам гъза на прокурора и накрая той срита моя ей с тия неща. Кой е източникът ти, Рол? Защото ти е дал белязана колода.

— Чакай малко, чакай малко. Това не е...

— Не, ти чакай. Докладът, в който пишеше, че произходът на ножа не може да се установи, е фалшив. Подхвърлили са го, за да ни прецакат. Да ни измамат. И напълно успяха, защото аз им се натресох, като си мислех, че днес няма как да се издъня, и просто ей така им дадох записа от бара в „Морганс“. Направо го извадих, като че ли е съдийското чукче. Само че не беше, по дяволите.

— Куриерът беше — рече Левин.

— Моля?

— Куриерът. Човекът, който носи докладите от полицейския участък в прокуратурата. Аз му казвам кои дела ме интересуват и той ми ги преснима.

— Е, само че са те надушили и се е получило идеално. По-добре му се обади и му кажи, че ако има нужда от добър адвокат, няма да му помогна.

Усетих, че съм започнал да се разхождам пред тях, обаче не престанах.

— И ти — обърнах се към Рулей. — Получавам сега истинския доклад за оръжието и установявам, че ножът не само е изработен по поръчка, но и че може да се свърже с теб, защото носи тъпите ти инициали! Пак ме излъга!

— Не съм те излъгал — викна ми той. — Опитах се да ти обясня. Казах, че това не е моят нож. Повторих го два пъти, обаче никой не ме слушаше.

— Тогава трябваше да обясниш какво имаш предвид. Казвайки просто, че това не е твоят нож, е все едно да кажеш, че не си го извършил ти. Трябваше да настояш: „Ей, Мик, може да възникне проблем с ножа, защото аз все пак носех нож, обаче това на снимката не е той“. Какво си мислеше, че просто ще изчезне ли?

— Моля те, хайде говори по-тихо — възрази Рулей. — Навън може да има клиенти.

— Не ми пука! Майната им на твоите клиенти. Там, накъдето си се запътил, няма да ти трябват клиенти. Не виждаш ли, че тоя нож проваля всичко, което постигнахме? Носил си смъртоносно оръжие на

среща с проститутка. Ножът не е подхвърлен. Твой си е. И това значи, че вече нямаме инсценировка. Как да твърдим, че тя е инсценирала всичко, щом прокурорът може да докаже, че си носил ножа, когато си влязъл в апартамента ѝ?

Той не отговори, ала аз не му и дадох много време да го стори.

— Ти си го извършил, ебати, и са те пипнали — насочих показалец към него. — Нищо чудно, че не са си дали труда да разпитват в бара. Няма нужда от повече разследване, защото имат *твоя* нож и *твоите* кървави отпечатащи по него.

— Не съм го извършил! Това е инсценировка. КАЗВАМ ТИ! Беше...

— Кой крещи сега? Виж, не ми пука какво ми казваш. Не мога да работя с клиент, който не е откровен, който не вижда смисъл да обясни на своя адвокат какво става. Прокуратурата ти направи предложение и смятам, че е най-добре да го приемеш.

Рулей изпъна гръб и рязко взе пакета цигари от масата. Извади една и я запали от предишната, която допушваше.

— Няма да се призная за виновен в нещо, което не съм извършил — заяви клиентът ми с глас, който внезапно беше станал спокоен след първото дръпване на дима.

— Седем години. Ще излезеш след четири. Имаш време до съда в понеделник, после няма да е валидно. Помисли си и ми кажи дали ще приемеш.

— Няма да приема. Не съм го извършил и ако ти не можеш да доведеш делото до процес, ще си потърся друг адвокат.

Левин държеше папката със следствените материали. Пресегнах се и грубо я дръпнах от ръцете му, за да чета направо от анализа на оръжието.

— Не си го извършил, а? — стрелнах Рулей с поглед. — Добре, щом не си го извършил, имаш ли нещо против да ми обясниш защо си отишъл при оная проститутка с изработен по поръчка нож „Черна нинджа“, с тринайсет сантиметра острие и с твоите инициали отгоре, при това не веднъж, а два пъти, от двете страни на острието?

Свърших си работата с анализа на оръжието и хвърлих папката обратно на Левин. Тя прелетя между ръцете му и го удари по гърдите.

— Защото винаги го нося със себе си!

Настойчивостта на отговора му донесе тишина в стаята. Направих още един тигел пред масичката, вперил очи в него.

— Винаги го носиш — повторих аз.

— Точно така. Аз съм агент на недвижими имоти. Карам скъпи коли. Нося скъпи бижута. И често се срещам с непознати сам в празни къщи.

Той отново ме накара да се замисля. Колкото и да бях, надъхан, все още можех да позная мъждукащото пламъче. Левин се наведе напред и погледна Рулей, после мен. И той го виждаше.

— Какви ги приказваш? — попитах. — Та ти продаваш къщи на богаташи.

— Откъде да знам, че са богаташи, когато ми се обаждат и поискат да видят някое място?

Смутено разперих ръце.

— Трябва да имате някаква система да ги проверявате, нали така?

— Естествено, можем да проверим кредитните им карти и да поискаме някои справки. И въпреки това всичко се свежда до това, което ни дават, а тия хора не обичат да чакат. Когато искат да видят някой имот, искат да го видят веднага. Тук има много фирми за недвижими имоти. Ако не реагираме моментално, някой друг ще заеме нашето място.

Кимнах. Пламъчето ставаше все по-ярко. Тук може би имаше нещо, което да използвам.

— Ставали са убийства, знаеш го — продължи Рулей. — През годините. Всеки агент на недвижими имоти знае, че има опасност, когато ходиш на такива места сам. Известно време из този район върлуваше изнасилвач, който нападаше и обираше жени в празни жилища. Майка ми...

Той млъкна. Зачаках. Нищо.

— Какво майка ти?

Клиентът ми се поколеба, преди да отговори.

— Веднъж показвала къща в Бел Ер. Била сама и си мислела, че нищо не я заплашва, защото се намира в Бел Ер. Мъжът я изнасилвал. Зарязал я завързана. След като не се прибра в офиса, аз отидох в къщата. И я намерих.

Очите на Рулей се взираха в спомена.

— Кога беше това? — попитах.

— Преди около четири години. Оттогава престана да продава. Просто си стоеше в офиса и нито веднъж не отиде да покаже някой имот. Аз поех продажбите. И тъкмо тогава започнах да нося ножа. Имам го от четири години и го нося навсякъде, освен в самолета. Беше в джоба ми, когато отидох в оня апартамент. Изобщо и не помислих за него.

Настаних се на стола срещу дивана. Мозъкът ми започваше да пуши. Вече виждах как може да се получи. Въпреки че защитата се градеше върху случайност. Кампо беше инсценирала всичко и случайността ѝ бе помогнала, когато беше открила ножа в него. Можеше да се получи.

— Майка ти подаде ли жалба в полицията? — обади се Левин. — Проведоха ли следствие?

Рулей поклати глава, докато гасеше фаса си в пепелника.

— Не, прекалено се срамуваше. Боеше се, че ще стигне до вестниците.

— Кой друг знае? — попитах аз.

— Хм, аз... сигурен съм, че и Сесил знае. Сигурно никой друг. Не можеш да го използваш. Тя ще...

— Няма да го използвам без нейно разрешение — прекъснах го. — Обаче може да се окаже важно. Ще трябва да поговоря с нея.

— Не, не бива да...

— Заложени са животът и прехраната ти, Луис. Ако те пратят в затвора, няма да оцелееш. Не се бой за майка си. Една майка ще направи каквото трябва, за да защити рожбата си.

Той сведе очи и поклати глава.

— Не знам...

Бавно издишах в опит да се отпусна. Може би бяхме предотвратили катастрофата.

— Едно знам със сигурност — заявих. — Ще отида в прокуратурата и ще откажа сделката. Ще отидем на процес и ще рискуваме.

Ударите продължаваха да се сипят. Следващият беше нанесен на прокуратурата чак след като хвърлих Ърл на паркинга, където всяка сутрин паркираше колата си, и върнах линкълна пред „Четири зелени полета“ във Ван Найс, модерен пъб на Виктъри Булевард. Може би затова го харесваха адвокатите — заради името на улицата, което означаваше „победа“. Отляво се намираше барът, отдясно имаше редица ожулени дървени сепарета. Беше фрашкано така, както може да е само ирландски бар вечерта на Свети Патрик. Предполагах, че навалицата е дори по-голяма от предишните години, защото празникът на пиандето се падаше в четвъртък и мнозина от гуляйджиите ги очакваше дълъг уикенд. Бях се погрижил петъчният ми календар да е чист. Винаги си освобождавах деня след Свети Патрик.

Когато започнах да си проправям път сред масата в търсене на Маги Макфърсън, от някой джукбокс в дъното заехтя задължителната „Дани Бой“^[1]. Само че беше пънк версия от началото на осемдесетте и мощният ритъм ме лиши от всякаква възможност да чуя нещо, когато виждах познати лица и ги поздравявах или ги питах дали са виждали бившата ми жена. Като че ли всички откъслечни думи, които долитаха до мен, докато се провирах напред, бяха свързани с Робърт Блейк и смайващата присъда, издадена предишния ден.

В тълпата се натъкнах на Робърт Гилън. Операторът бръкна в джоба си, измъкна четири чисто новички стотачки и ми ги връчи. Банкнотите сигурно бяха четири от ония десет, които му бях платил преди две седмици във ваннайския съд, опитвайки се да направя впечатление на Сесил Добс със способността си да манипулирам медиите. Вече бях таксувал хилядарката на Рулей. Тия четиристотин ми идваха отгоре.

— Предполагах, че ще те срещна тук — извика в ухото ми той.

— Мерси, Стикс — отвърнах. — Ще ги включа в данъчната си декларация.

Гилън се засмя. Потърсих с очи бившата си жена в навалицата наоколо.

— За теб винаги, мой човек — рече той и ме потупа по рамото, докато се провирах покрай него. Накрая открих Маги в последното сепаре в дъното сред шест жени, всички прокурорки или секретарки от Ван Найс. Повечето познавах бегло, обаче ситуацията беше неловка, понеже трябваше да стърча и да надвиквам музиката и тълпата. Плюс факта, че те бяха прокурорки и ме възприемаха като съюзник на дявола. На масата имаше две кани гинес и едната беше пълна. Само че нямаше никаква вероятност да се провра през блъсканицата до бара, за да се сдобия с чаша. Маги забеляза затруднението ми и ми предложи да прием от една чаша.

— И по-рано сме го правили — извика тя.

Усмяхнах се и разбрах, че двете кани на масата не са първите. Отпих голяма глътка. Хареса ми. Винаги ми ставаше хубаво от гинес.

Маги седеше в средата отляво между две млади прокурорки, които знаех, че е взела под крилото си. Много от младите служителки във ваннайската прокуратура гравитираха около бившата ми жена, защото шефът, Смитсън, се заобикаляше с прависти като Минтън.

Все още изправен отстрани на сепарето, вдигнах чашата за тост към нея, обаче тя не можеше да ми отговори, защото халбата беше в мен. Затова се пресегна и взе каната.

— Наздраве!

Не стигна чак дотам, че да пие от каната. Остави я и прошепна нещо на жената от външната страна на сепарето, която се изправи и я пусна да излезе. Бившата ми жена стана и ме целуна по бузата.

— За една дама винаги е по-лесно да получи чаша в такива ситуации.

— Особено за красива дама — прибавих.

Тя ми отправи един от ония нейни погледи и се обърна към навалищата, която беше пет пъти по-голяма между нас и бара. После остро изсвири с уста и привлече вниманието на един от чистокръвните ирландци, които управляваха бирените кранчетата и можеха да изографисат арфа, ангел или гола мацка в пяната.

— Трябва ми половинлитрова халба — извика Маги.

Барманът трябва да беше успял да прочете думите по движението на устните ѝ. И като тинейджърка, пренасяна над главите на тълпата на концерт на „Пърл Джем“, до нас стигна чиста чаша,

подавана от ръка на ръка. Бившата ми жена я напълни с гинес от пълната кана на масата в сепарето и ние се чукнахме.

— Е, малко по-добре ли се чувстваш от предишната ни среща?
— попита тя.

Кимнах.

— Малко.

— Минтън ли ти развали настроението?

Пак кимнах.

— Той, а и ченгетата.

— С оня Корлис ли? Казах им, че е измамник. Всички са като него.

Не отговорих и се опитах да се държа така, като че ли тая информация не е нова за мен и че името Корлис вече ми е познато. Бавно отпих голяма глътка бира.

— Може би не бива да ти го казвам — рече тя. — Но моето мнение е без значение. Щом Минтън е достатъчно тъп да го използва, ти ще откъснеш главата на оня тип, убедена съм.

Сигурно говореше за евентуален свидетел. Само че никъде в следствените материали не се споменаваше за свидетел на име Корлис. Фактът, че тя му няма доверие, ме наведе на мисълта, че Корлис е доносник. Най-вероятно доносник от затвора.

— Откъде знаеш за него? — накрая попитах. — Минтън ли ти каза?

— Не, аз го пратих на Минтън. Каквото и да е мнението ми за неговата информация, бях длъжна да го пратя на следващия прокурор и Минтън трябваше да го прецени.

— Имам предвид, защо се е обърнал към теб?

Тя ми се намръщи, защото отговорът беше очевиден.

— Защото аз поех първото изслушване. Той беше в кошарата. Решил е, че продължавам да работя по делото.

Сега вече разбирах. Името на Корлис започваше с буквата „К“. Бяха извели Рулей пръв, независимо от азбучния ред. Корлис трябваше да е бил в групата затворници, въведени в съдебната зала заедно с него. Беше ни видял с Маги да спорим за гаранцията на клиента ми. И затова си беше помислил, че тя продължава да работи по делото.

— Кога ти се обади? — попитах я.

— Вече и без това ти казах прекалено много, Холър. Няма да...

— Само ми кажи кога ти се обади. Онова изслушване беше в понеделник, значи е било по-късно същия ден, така ли?

Във вестниците и по телевизията изобщо не бяха споменали за това дело. Затова бях любопитен откъде Корлис е получил сведенията, които се опитва да изтъргува с прокуратурата. Трябваше да приема, че не идват от Рулей. Бях съвсем сигурен, че съм уплашил клиента си достатъчно, за да си държи езика зад зъбите. При отсъствието на медийна информация, оставаше доносникът да черпи сведенията си от прочетените в съда обвинения и от препирните ни с Маги около пускането на Рулей под гаранция.

Това стигаше, осъзнах аз. Маги много конкретно беше описала травмите на Реджина Кампо в опита си да направи впечатление на съдията, за да задържи Рулей в ареста. Щом е бил в съда, Корлис разполагаше с всички необходими подробности, за да съчини признание, ужким получено от моя клиент. Прибавете към това близостта му до Рулей и ето, че се ражда затворнически доносник.

— Да, обади ми се привечер в понеделник — накрая потвърди Маги.

— А защо смяташ, че е измамник? И преди го е правил, затова ли? Тоя тип е професионален доносник, нали така?

Опипвах на сляпо и тя го знаеше. Поклати глава.

— Сигурна съм, че ще научиш всичко необходимо от следствените материали. Не може ли просто да изпием приятелски по една половинка? След около час ще трябва да си тръгвам.

Кимнах, обаче исках да узная още.

— Знаеш ли какво? Сигурно си изпила достатъчно гинес за един Свети Патрик. Какво ще кажеш да се измъкнем от тук и да си намерим нещо за хапване?

— Защо, за да продължиш да ме разпитваш за делото ли?

— Не, за да поговорим за дъщеря си.

Тя присви очи.

— Случило ли се е нещо?

— Поне аз не знам. Но исках да поприказваме за нея.

— Къде ще ме заведеш на вечеря?

Споменах един скъп италиански ресторант на „Вентура“ в Шърман Оукс и погледът ѝ се стопли. Бяхме ходили там да празнуваме годишнини от сватбата и нейното забременяване. Апартаментът ни, в

който Маги продължаваше да живее, се намираше на „Дикенс“, само на няколко преки оттам.

— Мислиш ли, че ще успеем да вечеряме там за един час? — усъмни се бившата ми жена.

— Ако тръгнем веднага и поръчаме нещо наслуки.

— Дадено. Чакай да се сбогувам набързо.

— Аз ще карам.

И добре, че карах аз, защото тя не вървеше много стабилно. Трябваше да се придвижим до линкълна хълбок до хълбок, после ѝ помогнах да се настани на седалката.

Потеглих по „Ван Найс“ на юг към „Вентура“. След малко Маги бръкна под себе си и извади кутията на компактдиска, върху която седеше. Беше на Ърл. Един от дисковете, които слушаше на стереоуредбата на колата, докато аз бях в съда. Така пестеше батериите на емпетри плеъра си. Дискът беше на един изпълнител на мръсен южняшки рап, Лудакрис.

— Нищо чудно, че ми беше толкова неудобно — рече тя. — Това ли слушаш, докато се придвижваш от един съд в друг?

— Всъщност не. На Ърл е. Напоследък той ме вози. Лудакрис не ми е точно по вкуса. Повече си падам по старата школа. Тупак, Дре, нещо от този род.

Маги се засмя, защото си мислеше, че се майтапя. След няколко минути минахме по тясната уличка, която водеше до вратата на ресторанта. Момчето отпред взе колата и ние влязохме. Момичето на входа ни позна и ни посрещна така, като че ли от предишното ни идване са минали само две седмици. Всъщност сигурно наистина бяхме ходили там неотдавна, само че и двамата с други партньори.

Поръчах бутилка червено вино и двамата си взехме спагети, без да гледаме менюто. Прескочихме салатите и предястията и казахме на келнера да ни донесе храната веднага. След като се отдалечи, аз си погледнах часовника и видях, че имаме още четирийсет и пет минути. Предостатъчно време.

Гинесът започваше да я хваща. Усмиваше ми се лукаво, което ми подсказваше, че е пияна. Красиво пияна. Никога не ставаше кофти, когато се наквасеше. Винаги ставаше по-мила. Сигурно така си бяхме направили дете.

— Може би трябва да прескочиш виното — посъветвах я. —
Иначе ще се наложи аз да те нося.

— Ти мен не ме мисли. Ще дам да ме носи който си поискам.

Усмихна ми се и аз ѝ се усмихнах в отговор.

— Е, как си, Холър? Честно?

— Добре. А ти? Честно?

— Никога не съм била по-добре. Преживя ли вече Лорна?

— Да, даже сме приятелчета.

— А с теб какви сме?

— Не знам. Понякога сме противници, предполагам.

Тя поклати глава.

— Не можем да бъдем противници, щом не можем и двамата да работим по едни и същи дела. Пък и аз винаги се озъртам за теб. Като например с оня боклук Корлис.

— Мерси за опита, обаче той все пак направи каквото можа.

— Просто не уважавам прокурор, който използва затворнически доносник. Няма значение, че твоят клиент е още по-голям боклук.

— Той не пожела да ми разкрие точно какво според Корлис е казал моят човек.

— Какви ги говориш?

— Каза само, че имал доносник. Не ми разкри какво е казал.

— Не е честно.

— И аз така казах. Това е част от следствените материали, обаче съдията по делото ще бъде определен чак след повдигането на обвинение в понеделник. Точно както ти ме предупреди. Той не играе честно.

Лицето ѝ се зачерви. Бях натиснал нужните бутони и я бях разгневил. За Маги единствено възможна беше честната победа. Тъкмо затова толкова я биваше в работата ѝ.

Седяхме в края на пейката, която обточваше задната стена на ресторанта. Бяхме от двете страни на един ъгъл. Тя се наведе към мен, ала прекалено рязко и двамата си чукнахме челата. Маги се засмя и пак опита. После тихо заговори.

— Той каза, че попитал твоя човек за какво са го прибрали и оня отговорил: „Задето дадох на една курва точно каквото заслужаваше“. Твоят клиент му рекъл, че я ударил още щом отворила вратата.

Тя се дръпна назад, пак прекалено бързо — очевидно ѝ се виеше свят.

— Добре ли си?

— Да, но може ли да сменим темата? Не искам повече да говоря за това. На света има адски много гадняри и това ме вбесява.

— Естествено.

В този момент келнерът ни донесе виното и вечерята. Виното беше хубаво, храната имаше вкус на домашна. Спокойно започнахме да вечеряме. После Маги изневиделица ми нанесе удар.

— Ти изобщо не знаеше за Корлис, нали? Докато не си отворих голямата уста.

— Знаех, че Минтън крие нещо. Мислех, че е затворнически...

— Дрън-дрън. Напи ме, за да разбереш какво знам.

— Хм, струва ми се, че когато тая вечер те видях, вече беше пияна.

Маги стоеше с вдигната над чинията вилица, от която висеше дълъг макарон със сос песто^[2]. Тя насочи вилицата към мен.

— Имаш право. Та какво за дъщеря ни?

Не очаквах да си го спомня. Свих рамене.

— Мисля, че онова, което каза миналата седмица, е вярно. Тя има нужда от повече мое присъствие в живота си.

— И?

— И искам да играя по-голяма роля. Да я наблюдавам. Например, когато я заведох на оня филм в събота. Седях настрани, за да я виждам как гледа филма. Да наблюдавам очите ѝ, нали разбираш?

— Добре дошъл в клуба.

— Така че не знам. Мислех дали да не измислим някакъв график, нали разбираш? Да го направим редовно. Тя може даже понякога да спи вкъщи — искам да кажа, ако пожелае.

— Сигурен ли си? Всичко това е ново за теб.

— Ново е, защото досега не знаех нищо за това. Когато беше по-малка и не можех да общувам с нея, не знаех какво да я правя. Чувствах се неловко. Вече не. Обичам да си говоря с нея. Да съм с нея. Научавам повече от нея, отколкото тя от мен, определено.

Изведнъж усетих дланта ѝ върху крака си под масата.

— Страхотно — каза Маги. — Много се радвам да го чуя от теб. Само че хайде да не бързаме. През последните четири години не си

бил често с нея и няма да допусна да храни напразни надежди само за да я разочароваш с нещо.

— Разбирам. Можем да го направим както ти искаш. Само ти казвам, че съм на разположение. Обещавам.

Тя се усмихна. Искаше ѝ се да ми вярва. Дадох и на себе си същото обещание, каквото току-що бях дал и на нея.

— Добре, чудесно. Наистина се радвам, че го искаш. Хайде да вземем календар, да определим някои дати и да видим как ще тръгне.

Бившата ми жена отдръпна ръката си и ние продължихме да се храним в мълчание, докато почти не приключихме. После Маги пак ме сюрпризира.

— Съмнявам се, че ще мога да карам тая вечер — заяви тя.

Кимнах.

— И аз си мислех същото.

— Ти ми се струваш трезвен. Изпи само една половинка в...

— Не, имах предвид, че си мислех същото за теб. Но не се бой, ще те закарам у вас.

— Мерси.

Маги се пресегна през масата и постави длан върху китката ми.

— А ще ме върнеш ли при колата ми утре сутрин?

И сладко ми се усмихна. Погледнах я, опитвайки се да прочета лицето на тая жена, която преди четири години ми беше показала пътя. Жената, раздялата с която така и не бях успял да преживея или преодолея. Тъкмо това беше станало причина за следващата ми връзка, макар още отначало да бях знаел, че нищо няма да се получи. — Естествено — обещах. — Ще те върна.

---

[1] Популярна песен сред американците от ирландски произход. — Б.пр. ↑

[2] Италиански сос с пресен босилек, чесън, зехтин, кедрово семе и настъргано сирене. — Б.пр. ↑

ПЕТЪК, 18 МАРТ

17

На сутринта се събудих и заварих осемгодишната си дъщеря да спи между мен и бившата ми съпруга. Светлината се процеждаше през витражния прозорец високо на стената. Когато живеях там, тоя прозорец винаги ме тормозеше, защото пропускаше прекалено много светлина прекалено рано сутрин. Вторачен в отраженията, които хвърляше по полегатия таван, аз си припомних случилото се предишната нощ. В ресторанта бях изпил само една чаша от бутилката вино. Когато бях закарал Маги у тях, дъщеричката ни вече спеше — в собственото си креватче.

След като освободи детегледачката, бившата ми жена отвори нова бутилка вино. След като я допихме, тя ме хвана за ръка и ме заведе в стаята, в която бяхме спали заедно четири години, ала не и през последните четири. Сега ме смущаваше това, че паметта ми е погълнала цялото вино и не си спомнях дали завръщането в спалнята е било триумфално. Не си спомнях също какви думи сме изrekli, какви обещания може да сме си дали.

— Не е честно към нея.

Обърнах глава на възглавницата. Маги беше будна. И се взираше в ангелското личице на нашата спяща дъщеричка.

— Кое не е честно?

— Да се събуди и да те завари тук. Това може да подхрани надеждите ѝ или просто дай даде грешна представа.

— Как се е озовала тук?

— Аз я донесох. Сънува кошмар.

— Често ли сънува кошмари?

— Обикновено когато спи сама. В стаята си.

— Значи постоянно спи тук, така ли?

Нещо в тона ми я подразни.

— Не започвай. Нямах представа какво е сам да гледаш дете.

— Знам. Нищо не искам да кажа. Как да постъпя, да си тръгна, преди тя да се събуди ли? Мога да се облека и да се престоря, че току-що съм се отбил да те върна при колата ти.

— Не знам. Засега се облечи. Опитай се да не я събудиш.

Измъкнах се от кревата, събрах си дрехите и отидох във външната баня. Смущаваше ме огромната промяна, настъпила в поведението на Маги от предишната нощ. От алкохола, заключих. Или може би нещо, което съм сторил или казал, след като бяхме стигнали в апартамента. Бързо се облякох, върнах се по коридора до спалнята и надникнах.

Хейли още спеше. Разперила ръчички върху двете възглавници, тя приличаше на ангелче с крила. Маги нахлузваше тениска с дълги ръкави върху старо долнище от анцуг, което носеше още откакто бяхме женени. Влязох и се приближих до нея.

— Ще изляза и ще се върна — прошепнах ѝ.

— Какво? — тросна ми се тя. — Нали щеше да ме върнеш при колата?

— Помислих си, че не искаш тя да се събуди и да ме види тук. Затова ще изляза, ще донеса кафе и още нещо и ще се върна след час. Можем заедно да отидем при колата ти и после да закарам Хейли на училище. Даже по-късно ще я взема, ако искаш. Календарът ми днес е чист.

— Просто ей така ли? Ще започнеш да я караш на училище?

— Тя ми е дъщеря. Не си ли спомняш какво ти казах вчера?

Тя стисна устни. От опит знаех, че сега се включва тежката артилерия. Нещо ми се губеше. Маги беше превключила на друга предавка.

— Е, да, обаче мислех, че говориш просто така.

— Какво искаш да кажеш?

— Мислех си, че само се опитваш да ми измъкнеш информация по твоего дело или чисто и просто да ме вкараш в кревата. Не знам.

Засмях се и поклатих глава. Каквото и да си бях фантазирал предишната нощ за нас двамата, бързо започна да се изпарява.

— Не аз те отведох в спалнята — припомних ѝ.

— А, значи всъщност е било за делото. Искал си да видиш какво знам по твоего дело.

Дълго я зяпах.

— Не мога да изляза на глава с теб, а?

— Не и когато използваш измама, когато се държиш като адвокат.

Винаги печелеше, когато се стигнеше до хвърляне на словесни ножове. Всъщност се радвах, че имаме постоянен конфликт на интереси и никога нямаше да ми се наложи да се изправя срещу нея на процес. През годините някои хора, главно адвокати, станали жертва на нейните способности, чак бяха започнали да твърдят, че тъкмо това е причината да се ожена за нея. За да я избягна професионално.

— Виж какво, ще се върна след час — казах ѝ аз. — Ако искаш да те закарам до колата, която снощи беше прекалено пияна да караш, бъди готова и приготви Хейли.

— Няма проблем. Ще вземем такси.

— Ще ви закарам.

— Не, ще вземем такси. И не повишавай глас.

Озърнах се към дъщеря си, която продължаваше да спи, въпреки словесния дуел на родителите ѝ.

— Ами тя? Искаш ли да я взема утре или в неделя?

— Не знам. Обади ми се утре.

— Добре. Довиждане.

Оставих я в спалнята. Излязох от блока и извървах разстоянието от една и половина пряка до „Дикенс“, където намерих линкълна, паркиран под ъгъл до тротоара. На предното стъкло имаше талон за глоба за паркиране пред противопожарен кран. Качих се и хвърлих бележката на задната седалка. Щях да платя следващия път, когато отида в квартала. Не бях като Луис Рулей, който оставяше глобите си да стигнат до съда. Всички ченгета в окръга с удоволствие щяха да ме арестуват, ако се стигнеше дотам.

От скандалите винаги огладнявах. Излязох на „Вентура“ и се насочих към Студио Сити. Беше рано, особено за утрото след Свети Патрик, затова успях да мина по „Лоръл Кениън“ до „Дюпарс“, преди да стане много натоварено. Седнах в сепаре в дъното и си поръчах няколко палачинки и кафе. Опитах се да забравя за Маги Макфърсън, като отворих куфарчето си и извадих бележник и материалите по делото „Рулей“.

Преди да се гмурна в тях, се обадох на Рол Левин в Глендейл в дома му и го събудих.

— Имам работа за теб.

— Не може ли да почака до понеделник? Прибрах се вкъщи едва преди два часа. Днес мислех да започна уикенда.

— Не, не може да чака и след вчера си ми длъжник. Пък и ти даже не си ирландец. Искам да провериш един човек.

— Добре, чакай малко.

Чух го да оставя телефона, докато сигурно взимаше химикалка и лист, за да си запише.

— Добре, казвай.

— Има един тип, името му е Корлис, на седми са му предявили обвинение след Рулей. Бил в първата група и едновременно са били в кошарата. Сега се опитва да доноси за Рулей и искам да знам всичко възможно за него, за да мога да му запуша устата.

— Знаеш ли му малкото име?

— Не.

— Знаеш ли за какво е вътре?

— Не, не знам даже дали още е там.

— Мерси за помощта. Какво според него му е казал Рулей?

— Че е пребил някаква курва. Нещо от тоя род.

— Добре, знаеш ли нещо друго?

— Нищо, освен че най-вероятно не доноси за пръв път. Разбери кого е клепал в миналото и може да попаднем на още нещо, което да използваме. Върни се колкото можеш по-назад. От прокуратурата обикновено не го правят. Страх ги е от онова, което може да открият. Предпочитат да са в неведение.

— Добре, ще се заема с това.

— Съобщи ми, когато имаш някаква информация.

Затворих телефона и в тоя момент ми донесоха палачинките. Полях ги щедро с кленов сироп и започнах да закузвам, като прелиствах папката със следствените материали.

Анализът на оръжието си остана единствената изненада. Всичко друго в папката, освен цветните снимки, беше същото като в материалите на Левин.

Прехвърлих се на тях. Както се очакваше от частен детектив, той беше напълнил папката с всичко, попаднало в хвърлената от него мрежа. Имаше даже копия от талоните за глоби за неправилно паркиране и превишена скорост, които Рулей беше събрал в

последните години, без да ги плаща. Отначало това ме ядоса, защото имаше много материал за пресяване, докато определя какво се отнася до защитата на клиента ми.

Почти бях свършил, когато сервитьорката се появи в сепарето ми с кана кафе, за да ми напълни отново чашата. Тя се сепна, когато видя смазаното лице на Реджи Кампо на една от цветните снимки, които бях отделил настрани от папките.

— Съжалявам — извиних ѝ се аз.

Скрих фотографията под една от папките и ѝ дадох знак да се приближи. Жената колебливо се върна и ми наля кафе.

— Работата ми е такава — неловко се оправдах. — Не исках да ви плаща.

— Мога само да кажа, че се надявам да пипнете копелето, което ѝ го е причинило.

Кимнах. Смяташе ме за ченге. Сигурно защото не се бях бръснал от едно денонощие.

— Работя по въпроса — обещах.

Сервитьорката се отдалечи и аз се върнах към папката. Докато измъквах снимката на Реджи Кампо отдолу, първо видях невредимата половина от лицето ѝ. Лявата. Нещо ми направи впечатление и аз оставих папката така, че да не виждам другата половина. Отново ме обзе чувството, че я познавам. Ала пак не успях да се сетя откъде. Знаех, че тая жена прилича на някоя друга, която познавам или поне ми е известна. Обаче коя?

Знаех също, че ще ме гризе, докато не се сетя. Дълго мислих за това, пиех кафе и барабанях с пръсти по масата, после реших да опитам нещо. Взех снимката на Кампо и я сгънах по дължина в средата, така че едната половина показваше смазаната дясна страна на лицето ѝ, а другата — невредимата лява. След това прибрах сгънатата фотография във вътрешния джоб на сакото си и излязох от сепарето.

В тоалетната нямаше никого. Бързо отидох при мивката и извадих снимката. Надвесих се над мивката и опрях сгънатия ръб на снимката в огледалото така, че то да отрази невредимата половина от лицето на Реджина Кампо и да се получи цял образ. Дълго се вирах в него и най-после разбрах защо ми се струва познато.

— Марта Рентерия — гласно произнесох аз.

Вратата на тоалетната ненадейно се отвори и вътре се втурнаха двама тинейджъри, които вече смъкваха циповете си. Бързо дръпнах снимката от огледалото и я пъхнах обратно в джоба си. Обърнах се и се запътих към изхода. На излизане ги чух да избухват в смях. Нямах представа какво са си помислили, че правя.

Когато се върнах в сепарето, събрах папките и снимките и ги прибрах в куфарчето си. Оставих повече от обичайния бакшиш на масата и припряно напуснах ресторанта. Имах чувството, че получавам странна реакция към храната. Лицето ми гореше, потях се под яката. Струваше ми се, че чувам сърцето си да бие бясно под ризата.

След петнайсет минути паркирах пред склада на Окснард Авеню в Северен Холивуд, където държа помещение от сто и четирийсет квадрата. Бях защитавал сина на собственика в дело за притежание на дрога, спасих го от пандиза и го уредих в програма за досъдебна намеса. Вместо хонорар бащата ми даде склада безплатно за една година. Само че неговият син, наркоманът, все се забъркваше в бели и продължаваше да ми осигурява безплатни годишни наеми.

В склада държах кашони с материали от приключени дела, както и още два линкълна. Миналата година, когато имах мангизи, едновременно купих четири коли, за да получа голямо намаление. Възнамерявах да използвам всяка от тях, докато навъртя сто хиляди километра, и после да ги продам на една фирма за лимузини, която ги използваше за курсове до и от летището. Засега планът действаше. Бях на втория линкълн и скоро щеше да дойде време за третия.

Вдигнах едната от двете врати на гаража и влязох в архива, където кашоните с папки бяха подредени по години на промишлени стелажи. Намерих лавиците отпреди две години и прокарах показалец по списъка с имена на клиенти, написан отстрани на всеки кашон, докато стигнах до името Хесус Менендес.

Свалих кашона от лавицата, клекнах и го отворих на пода. Делото Менендес не беше продължило много. Той се бе признал за виновен рано, преди прокуратурата да оттегли предложението си. Затова имаше само четири папки и те съдържаха предимно ксерокопия на документите, свързани с полицейското следствие. Прелистих ги в търсене на снимки и накрая видях каквото ми трябваше в третата папка.

Марта Рентерия се казваше жената, в чието убийство се беше признал за виновен Хесус Менендес. Двайсет и четири годишна стриптийзъорка, усмихната мургава хубавица с едри бели зъби. Бяха я намерили намушкана с нож в апартамента ѝ в Панорама Сити. Преди това беше пребита и травмите бяха от лявата страна на лицето ѝ, обратно на Реджи Кампо. Намерих фотография на лицето ѝ в доклада за аутопсията. Пак сгънах снимката надлъжно, от едната страна смазаната половина на лицето ѝ, от другата — невредимата.

Взех двете сгънати снимки на Реджи и Марта и ги долепих една до друга на пода. Като се оставеше факта, че едната беше мъртва, а другата — жива, двете половини почти идеално си пасваха. Жените толкова много си приличаха, че можеха да минат за сестри.

Хесус Менендес излежаваше доживотна присъда в Сан Куентин, защото си беше избърсал пениса в един пешкир. Както и да го погледнеш човек, всичко се свеждаше до това. Тоя пешкир беше най-голямата му грешка.

Седнал на бетонния под на склада, пръснал около себе си материалите по делото „Менендес“, аз си припомнях фактите от случая, по който бях работил преди две години. Бяха го осъдили за това, че убил Мария Рентерия, след като я проследил до дома ѝ в Панорама Сити от стриптийз клуба „Кобра Рум“ в Източен Холивуд. Изнасилил я и после я намушкал над петдесет пъти — от тялото ѝ изтекла толкова много кръв, че се просмукала през леглото и образувала локва на дюшемето отдолу. След още един ден тя се процедила през пролуките в пода и започнала да капе от тавана на долния апартамент. Тогава повикали полицията.

Уликите срещу Менендес бяха безброй, само че косвени. Той си беше навредил и с признанието си пред полицията — преди да поема делото му, — че е бил в апартамента ѝ във вечерта на убийството. До осъждането му обаче доведе неговата ДНК, открита по пухкавия розов пешкир в банята на жертвата. Тая улика не можеше да се неутрализира. Това беше въртяща се чиния, която не можеше да бъде съборена. На адвокатски жаргон такава улика се нарича „айсберг“, защото в крайна сметка потопява кораба.

Бях поел делото Менендес като „специална промоция“. Той нямаше пари да плати за времето и усилията, които щеше да отнеме сериозна защита, ала делото привличаше значително внимание и аз бях готов да разменя услугите си за малко безплатна реклама. Менендес се беше обърнал към мен, защото само няколко месеца преди неговия арест успешно бях защитавал по-големия му брат Фернандо в дело за хероин. Успешно, поне според мен. Бях свел обвинението в притежание и продажба до обикновено притежание. Дадох му условна присъда вместо затвор.

В резултат на тия ми успешни усилия Фернандо ми се обади вечерта, когато арестуваха Хесус за убийството на Марта Рентерия.

Брат му доброволно отишъл във ваннайския участък, за да говори с детективите. По всички телевизионни канали в града бяха показали рисунка на лицето му, която усилено циркулираше, особено по испаноезичните канали. Казал на семейството си, че отива в полицията да оправи нещата и ще се върне. Само че изобщо не се върнал, затова брат му ми се обади. Отговорих му, че от това трябва да си направи заключението никога да не ходи в полицията да оправя нещата, докато не се е посъветвал с адвокат.

Когато братът на Менендес ми се обади, вече бях гледал множество телевизионни репортажи за убийството на танцьорката на екзотични танци, както наричаха Рентерия. По новините показваха рисунка от полицейски художник, представяща латиноамериканец, за когото се смяташе, че я е проследил от клуба. Знаех, че поради медийния интерес преди ареста, делото най-вероятно ще остане в центъра на общественото внимание и че мога да се възползвам от случая. Съгласих се да го поема. Безплатно. За благото на системата. Пък и делата за убийство са малко и на големи интервали едно от друго. Поемам ги винаги когато мога. Менендес беше дванайсетият обвинен в убийство, когото защитавах. Първите единайсет още бяха зад решетките, ала никой от тях не лежеше в отделението на смъртниците. Смятах го за сериозен успех.

Когато стигнах при него във ваннайския участък, Менендес вече беше дал показания, които предполагаха, че е замесен в случая. Казал на детективите Хауърд Кърлин и Дон Крафтън, че не проследил Рентерия до дома ѝ, както твърдяха по новините, а тя сама го поканила в апартамента си. Пояснил, че по-рано същия ден спечелил хиляда и сто долара от лотарията и искал да си купи с част от тях вниманието на Рентерия. В жилището ѝ двамата правили секс по взаимно съгласие — въпреки че не използвал точно този правен термин — и когато после си тръгнал, тя била жива и здрава и с петстотин долара по-богата.

Кърлин и Крафтън бяха пробили адски много дупки във версията на Менендес. Първо, нито в деня на убийството, нито предишния ден имало теглене на държавна лотария, а в кварталния минимаркет, където твърдял, че е осребрил печелившия си билет, нямало данни да са изплащани хиляда и сто долара на Менендес, а и на когото и да е друг. Освен това, в апартамента на жертвата били открити само осемдесет долара в брой. И накрая, в доклада за аутопсията се

посочваше, че охлузванията и другите наранявания на вагината на жертвата изключват секс по взаимно съгласие. Патологът заключаваше, че е била зверски изнасилена.

В квартирата не открили други пръстови отпечатащи, освен тия на жертвата. Останалите били изтрети. В трупа не регистрирали следи от сперма, което показвало, че изнасилвачът е използвал презерватив или не се е изпразнил по време на изнасилването. Ала с помощта на ултравиолетова светлина един криминалист открил малко количество сперма върху розов пешкир, повесен до тоалетната чиния в банята до спалнята, в която били извършени изнасилването и убийството. В резултат се предполагаше, че след изнасилването и убийството престъпникът влязъл в банята, смъкнал презерватива и го хвърлил в тоалетната. После избърсал пениса си с висящия наблизко пешкир и го оставил обратно на мястото му. След като почистил след престъплението и изтрил повърхностите, които може да е докоснал, той забравил за пешкира.

Следователите запазили информацията за откритата ДНК и разработената въз основа на нея теория в тайна. Тия сведения изобщо не стигнали до медиите. Те щяха да се превърнат в най-силния коз на Кърлин и Крафтън.

След лъжите на Менендес и неговото признание, че е бил в апартамента на жертвата, детективите го арестували по подозрение в убийство и го задържали без право на освобождаване под гаранция. Те получили заповед за обиск, взели слюнка от задържания и я пратили в лабораторията за ДНК-анализ и сравнение с открития върху пешкира ДНК-материал.

В тоя момент в играта се включих аз. Както се казва в моя бранш, по това време „Титаник“ вече беше отплавал от пристана. Айсбергът се носеше някъде там и го чакаше. Менендес сериозно си беше навредил, давайки показания — и лъжейки — пред детективите. И все пак, тъй като не знаех, че сравняват ДНК-материалите, аз съзирах мъждукащо пламъче за него. Можеше да се направи нещо за неутрализиране на разговора му с детективите — който, между другото, се превърна в пълно признание, докато стигне до медиите. Менендес беше роден в Мексико и бе дошъл в Щатите на осемгодишна възраст. В семейството му говореха само на испански и той беше учил в испаноезично училище, което бе напуснал на четиринайсет. Говореше английски

едва-едва и ми се струваше, че разбира още по-малко. Кърлийн и Крафтън не се бяха опитали да повикат преводач и според записа на разпита, изобщо не го бяха попитали дали иска такъв.

Това беше пролуката, през която щях да се провра. Разпитът лежеше в основата на уликите срещу Менендес. Той беше въртящата се чиния. Ако успеех да я съборя, повечето други чинии щяха да паднат заедно с нея. Възнамерявах да го атакувам като нарушение на правата на задържания, защото може да не ги беше разбрал, когато Кърлийн му ги е прочел, както и документа, в който те се изброяваха на английски и той беше подписал по искане на детективите.

Това беше положението с делото две седмици след ареста на Менендес, когато излязоха резултатите от ДНК-анализа и сравнението им с материала, открит по пешкира в банята на жертвата. От тоя момент нататък прокуратурата нямаше нужда нито от разпита, нито от неговите признания. ДНК директно поставяше Менендес на мястото на извършване на зверско изнасилване и убийство. Можех да опитам защита тип О'Джей Симпсън — да атакувам достоверността на ДНК сравнението. Обаче прокурорите и лаборантите бяха научили толкова много от оня си провал и през годините след него, че едва ли щях да успея да убедя съдебните заседатели. ДНК беше айсбергът и поради инерцията си корабът нямаше да може да заобиколи навреме.

Окръжният прокурор лично съобщи ДНК резултатите на пресконференция и обяви, че ще поиска смъртно наказание за Менендес. Той прибави, че детективите са открили и трима свидетели, които видели задържания да хвърля нож в река Лос Анджелис. Въпреки че търсили на дъното, оръжието не било намерено. И все пак той определи свидетелските показания като солидни — тримата бяха съквартиранти на Менендес.

Поради аргументите на прокуратурата и опасността от смъртно наказание реших, че защитата тип О'Джей Симпсън ще бъде прекалено рискована. Като използвах Фернандо Менендес за преводач, аз отидох във ваннайския затвор и заявих на Хесус, че единствената му надежда е да приеме сделката, която предлагаше прокуратурата. Ако се признаеше за виновен в убийството, щях да му издействам доживотна присъда с възможност за условно освобождаване. Казах му, че ще излезе след петнайсет години. Казах му, че няма друг начин.

Двамата братя се разплакаха и ме умоляваха да измисля нещо друго. Хесус твърдеше, че не е убил Марта Рентерия. Излъгал детективите, за да предпази Фернандо, който му дал парите след успешни продажби на хероин през последния месец. Смятал, че ако разкрие щедростта на брат си, полицията ще го разследва и може да го арестува.

Братята искаха да поразровя случая. Хесус ми каза, че Рентерия имала още ухажори оная вечер в „Кобра Рум“. Платил ѝ толкова голяма сума, защото трябвало да се конкурира с друг кандидат за нейните услуги.

Накрая Хесус призна, че наистина хвърлил нож в реката, обаче причината за това била, че просто се уплашил. Това не било оръжието на убийството, а просто нож, който използвал в почасовата работа, на която се хващал в Пакойма. Приличал на ножа, който описвали по испаноезичния канал, и той се отървал от него, преди да отиде в полицията, за да оправи нещата.

Изслушах ги и после им заявих, че техните обяснения нямат значение. Важни бяха само резултатите от ДНК анализите. Хесус имаше избор. Можеше да приеме петнайсет години или да отиде на процес и да рискува да получи смъртна или доживотна присъда, без право на условно освобождаване. Напомних му, че е още млад. Можеше да излезе на четирийсет. Щеше да може да си поживее.

Тръгнах си от срещата в затвора със съгласието на Хесус Менендес да приема сделката. Видях го само още веднъж. На изслушването, когато се призна за виновен и съдията произнесе присъдата, седях до него и го напътствах по време на процедурата. Отначало го закараха в „Пеликан Бей“, после го преместиха в „Сан Куентин“. Бях чул по затворническите канали, че пак са гепили брат му, тоя път за употреба на хероин. Само че не ми се обади. Обърна се към друг адвокат и това изобщо не ме учуди.

Седнал на пода в склада, разтворих доклада от аутопсията на Марта Рентерия. Търсех две конкретни неща, на които по-рано сигурно никой друг не беше обърнал сериозно внимание. Делото беше приключено. И вече не интересувахе никого.

Първото представляваше част от доклада за петдесет и трите прободни рани, нанесени на жертвата по време на атаката върху собственото ѝ легло. Под заглавието „Описание на раните“

неизвестното оръжие се описваше като нож с острие, не по-дълго от тринайсет и не по-широко от два и половина сантиметра, дебело три милиметра. В доклада се отбелязваше и разкъсването на кожата в горния край на раните, което показваше, че острието на ножа е било неравно, за да нанесе максимални щети и при проникване в плътта, и на излизане от нея. Дължината му предполагаше, че оръжието е сгъваем нож.

Текстът се придружаваше от приблизителна скица, изобразяваща очертанието на острието без ръкохватка. Изглеждаше ми познато. Придърпах куфарчето си от пода и го разтворих. От следствените материали на прокуратурата извадих снимката на сгъваемия нож с гравирани върху острието инициали на Луис Рулей. Сравних острието със скицата в доклада за аутопсията. Не отговаряше точно, но адски много приличаше.

Потърсих анализа на оръжието и препрочетох същия абзац, който предишния ден бях прочел и по време на срещата в офиса на Рулей. Ножът се описваше като изработен по поръчка „Черна нинджа“, с тринайсетсантиметрово острие, широко два и половина сантиметра и дебело три милиметра — същите размери като неизвестния нож, с който бяха убили Марта Рентерия. Ножът, който се предполагаше, че Хесус Менендес е хвърлил в река Лос Анджелис.

Знаех, че тринайсетсантиметровото острие не е уникално. Нямах нищо категорично, обаче инстинктът ми подсказваше, че се приближавам към нещо. Опитвах се да не допусна паренето в гърдите и гърлото ми да ме разсейва. Опитвах се да остана съсредоточен. Продължих. Трябваше да потърся конкретна рана, но не исках да разглеждам снимките в края на доклада, снимките, които безпристрастно документираха ужасяващо насиленото тяло на Марта Рентерия. Вместо това отворих на страницата, на която един до друг бяха скицирани два човешки силуета, единият изглед отпред, другият отзад. На тях патологът беше обозначил и номерирал раните на жертвата. Имаше номера само по изгледа отпред. Точки от първа до петдесет и трета. Приличаше на някаква страховита игра „свържи точките“ и не се съмнявах, че Кърлин или друг детектив, търсец следи в дните преди появата на Менендес, ги е свързал с надеждата убиецът да е оставил инициалите си или друг отвратителен знак.

Насочих вниманието си към шията на жертвата и видях две точки от двете страни на гърлото. Бяха номерирани 1 и 2. Прелистих страницата и погледнах списъка с описания на отделните рани.

Описанието на рана номер 1 гласеше: „Повърхностна прободна рана отлясно, в долната част на шията с хистаминово съдържание ante mortem, предполагащо принуждаваща рана“.

Описанието на рана номер 2 гласеше: „Повърхностна прободна рана отляво, в долната част на шията с хистаминово съдържание ante mortem, предполагащо принуждаваща рана. Тази прободна рана е с 1 см. по-дълга от рана № 1“.

Описанията означаваха, че раните са били нанесени, докато Марта Рентерия още е била жива. И най-вероятно тъкмо затова бяха първите изброени и описани. Патологът предполагаше, че са нанесени с нож, притиснат от убиеца към гърлото на жертвата, за да я принуди да му се подчинява.

Върнах се към следствените материали от делото Рулей. Извадих снимките на Реджи Кампо и доклада за освидетелстването ѝ в медицинския център „Холи Крос“. Кампо имаше малка прободна рана отляво в долната част на шията, но не и отлясно. Прегледах показанията ѝ пред полицията и намерих мястото, където описваше как е получила раните си. Извършителят я вдигнал от пода в дневната и ѝ заповядал да го заведе в спалнята. Държал я изотзад за сутиена с дясната си ръка и с лявата притискал острието на ножа отляво в гърлото ѝ. Когато усетила, че за миг отпуска китка върху рамото ѝ, тя рязко се завъртяла, блъснала го назад в една голяма ваза на пода и се отскубнала от него.

Струваше ми се, че сега разбирам защо Реджи Кампо е имала само една рана на шията, а не две като Марта Рентерия. Ако нападателят на Кампо я беше вкарал в спалнята и я бе хвърлил на леглото, щеше да се качи отгоре ѝ с лице към нея. Ако беше продължавал да държи ножа в същата ръка, лявата, сега острието щеше да се премести от другата страна на гърлото ѝ. Когато я откриеха мъртва в леглото, тя щеше да има две принуждаващи прободни рани от двете страни на, гърлото.

Оставих папките настрана, седнах по турски на пода и дълго не помръднах. Мислите ми бяха шепот в мрака. Представих си обляното в сълзи лице на Хесус Менендес, когато ме убеждаваше, че е невинен,

когато ме умоляваше да му повярвам, а аз му отговарях, че трябва да се признае за виновен. Бях му дал нещо повече от правни съвети. Той нямаше пари, нямаше защитник, нямаше шанс — в тоя ред — и аз му казвах, че няма избор. И въпреки че накрая сам взе решението и произнесе думата „виновен“ пред съдията, сега ми се струваше, че тъкмо аз, неговият адвокат, съм опрял ножа на системата в гърлото му и съм го принудил да го изрече.

В един часа излязох от грамадния нов гараж за автомобили под наем на международното летище в Сан Франциско и потеглих на север към града. Линкълнът, който ми дадоха, миришеше така, като че ли го е използвал пушач — може би предишният клиент или човекът, който го беше изчистил, за да го подготви за мен.

Изобщо не се ориентирам в Сан Франциско. Три-четири пъти годишно се налага да ходя в затвора край залива, „Сан Куентин“, за да приказвам с клиенти или свидетели. Мога да ви обясня как да стигнете там, лесна работа. Питайте ме обаче как се стига до Койт Тауър или Рибарския кей и проблемът е налице.

Докато прекося града и продължа за Голдън Гейт, вече приближаваше два. Бях в добра форма. От опит знаех, че посещенията на адвокати са разрешени до четири.

„Сан Куентин“ е на повече от век и изглежда така, като че ли душата на всеки затворник, живял или умрял там, се е насложила върху тъмните му стени. Никога не съм виждал по-зловещ затвор, а по едно или друго време съм влизал във всички калифорнийски пандизи.

Претърсиха куфарчето ми и ме пуснаха през детектора за метал. После за всеки случай прокараха ръчен детектор по тялото ми. И въпреки това не ми позволиха личен контакт с Менендес, защото не бях съобщил за идването си пет дни предварително, както се изискваше. Затова ме въведоха в помещение, разделено по средата с плексигласова стена, надупчена с отвори, големи колкото десетцентови монети. Показах на надзирателя снимките, които исках да предам на затворника, но той ми отговори, че ще се наложи да му ги показвам през плексигласа. Седнах, прибрах фотосите и скоро доведоха Менендес от другата страна на стъклото.

Преди две години, когато го откарвах в затвора, Хесус Менендес беше младеж. Сега изглеждаше така, сякаш вече е четирийсетгодишен — възрастта, на която му бях казал, че може да излезе на свобода. Очите му бяха мъртви като чакъла на паркинга. Видя ме и неохотно седна. Вече нямаше голяма полза от мен.

Не си направихме труда да се поздравим и аз веднага преминах към въпроса.

— Виж, Хесус, няма нужда да те питам как си. Знам. Обаче се появи нещо и може да повлияе на твоето дело. Трябва да ти задам няколко въпроса. Разбираш ли ме?

— Що сега въпроси, мой човек? Преди нямаше въпроси.

Кимнах.

— Прав си. Навремето трябваше да ти задам повече въпроси и не го сторих. Тогава не знаех това, което ми е известно сега. Или поне, което си мисля, че ми е известно. Опитвам се да поправа нещата.

— К'во искаш?

— Искам да ми разкажеш за оная вечер в „Кобра Рум“.

Той сви рамене.

— Мацето беше там и си полафихме. И ми рече да ида у тях.

И пак сви рамене.

— Отидох у тях, мой човек, ама не съм я убил.

— Върни се на срещата в клуба. Ти ми каза, че е трябвало да й направиш впечатление, да й покажеш парите си и че си похарчил повече, отколкото си искал. Спомняш ли си?

— Аха.

— Каза ми, че с нея се опитвал да тръгне друг мъж. Спомняш ли си?

— Si, и той си лафеше с мацката. Тя отиде при него, ама се върна при мен.

— Трябваше да й платиш повече, нали така?

— Нещо такова.

— Добре, спомняш ли си оная мъж? Ако видиш негова снимка, ще го познаеш ли?

— Оня, дето много плямпаше ли? Сигур ще си го спомня.

— Добре.

Отворих куфарчето си и извадих полицейските снимки. Те бяха шест и сред тях имаше фотография на Луис Рулей. Другите пет бях взел от архива си. Изправих се и една по една започнах да ги вдигам пред стъклото. Мислех, че като разперя пръсти, ще успея едновременно да задържа и шестте. Менендес също стана и се вторачи в лицата.

По аудиосистемата на тавана почти незабавно изкънтя глас.

— Дръпнете се от стъклото! И двамата се дръпнете от стъклото и останете седнали, иначе разговорът ще бъде прекратен.

Поклатих глава и изругах. Събрах снимките и седнах. Менендес последва примера ми.

— Охрана! — високо извиках.

Погледнах затворника и зачаках. Никой не се появи.

— Охрана! — повторно извиках аз, още по-високо.

Накрая вратата се отвори и надзирателят влезе от моята страна на помещението.

— Свършихте ли?

— Не. Искам той да види тия снимки.

Подадох му ги.

— Покажете му ги през стъклото. Той няма право да получава нищо от вас.

— Но аз пак ще си ги взема.

— Няма значение. Не можете да му давате нищо.

— Но щом не му позволявате да се приближава към стъклото, как ще ги види?

— Това не е мой проблем.

Махнах с ръка в знак на капитулация.

— Добре де, хубаво. Тогава може ли да останете тук за малко?

— Защо?

— Искам да наблюдавате. Ще му покажа снимките и ако той разпознае някого, искам да свидетелствате.

— Не ме въвличайте в глупостите си.

Той се запъти към изхода и излезе.

— По дяволите — изсумтях.

Погледнах Менендес.

— Добре, Хесус, въпреки това ще ти ги покажа. Виж дали ще познаеш някой от тях от мястото си.

Една по една вдигнах снимките на трийсетина сантиметра от стъклото. Затворникът се наведе напред. Докато му показвах първите пет, той се вторачваше в тях, замисляше се и отрицателно поклащаше глава. Обаче на шестата видях, че очите му блесват. Явно в края на краищата в тях беше останал някакъв живец.

— Тоя е — посочи Хесус.

Обърнах фотоса да го видя, за всеки случай. Беше Рулей.

— Спомням си го — прибави Менендес. — Тоя е.

— Абсолютно ли си сигурен?

Той кимна.

— И защо си толкова сигурен?

— Щото знам. Тука вътре през цялото време само за оная вечер мисля.

И аз кимнах.

— Какъв е тоя? — попита Менендес.

— Сега не мога да ти кажа. Просто знай, че се опитвам да те измъкна оттук.

— К'во да правя?

— Каквото си правил досега. Кротувай, внимавай и се пази.

— Да се пазя ли?!

— Знам. Но веднага щом имам някакъв резултат, ще ти съобщя. Опитвам се да те измъкна, Хесус, но ще отнеме известно време.

— Ти ми каза да дойда тука.

— По онова време смятах, че няма друг изход.

— Що въобще не ме пита дали съм утрепал оная мацка? Ти ми беше адвокат, мой човек. Не ти пукаше. Не ме изслушваше.

Изправих се и високо извиках охраната. После отговорих на въпроса му.

— За да защитаваш някого, не е нужно да знаеш тия неща. Ако питам клиентите си дали са виновни за престъпленията, в които ги обвиняват, малцина ще ми кажат истината. И ако го направят, може да не съм в състояние да ги защитавам толкова добре.

Надзирателят отвори вратата.

— Готов съм — казах аз.

Погледнах си часовника и си помислих, че ако имам късмет с трафика, може би ще успея да хвана обратния самолет за Бърбанк в пет. Най-късно в шест. Пуснах снимките в куфарчето си и го затворих. Озърнах се назад към Менендес, който още седеше на стола от другата страна на стъклото.

— Може ли само да си поставя ръката на стъклото? — попитах надзирателя.

— Побързайте.

Надвесих се над плота и опрях длан с разперени пръсти върху плексигласа. Зачаках Менендес да стори същото — обичайното

ръкуване в затвора.

Той се изправи, наведе се напред и се изплю върху стъклото, където беше дланта ми.

— Ти въобще не ми стисна ръката — рече затворникът. — И аз твоята няма да я стисна.

Кимнах. Струваше ми се, че разбирам точно откъде идва той.

Надзирателят се подсмихна и ми нареди да изляза от помещението. След десет минути бях извън затвора и крачех по хрущящия под краката ми чакъл към взетата под наем кола.

Бях изминал около шестстотин и петдесет километра за някакви си пет минути, обаче тия минути бяха опустошителни. Предполагам, че достигнах най-ниската точка в живота и професионалната си кариера след час, когато качих линкълна на влекача за коли под наем за терминала на „Юнайтид“. Вниманието ми вече не беше насочено към шофирането и мислех само за делото. Всъщност за няколко дела.

Наведох се напред, опрял лакти върху коленете си, и скрих лице в шепи. Най-големият ми страх се беше сбъднал, вече от две години, обаче не го бях знаел. Досега. Бях се сблъскал с невинността, ала не я бях забелязал, не я бях разбрал. Бях я хвърлил в пастта на машината като всичко останало. И сега тая студена, сива невинност беше мъртва като чакъл и скрита в крепост от камък и стомана. И трябваше да живея с тая мисъл.

Не намерих утеха в алтернативата, в мисълта, че ако бяхме хвърлили зара и бяхме отишли на процес, сега Хесус най-вероятно щеше да е в отделението на смъртниците. Не ме успокояваше фактът, че тая участ е избегната, защото вече с абсолютна сигурност знаех, че Хесус Менендес е невинен. Бях срещнал нещо толкова рядко, цяло чудо — невинен човек — и не го бях познал. Бях се извърнал.

— Кофти ден, а?

Вдигнах очи. От отсрещната страна и малко по-напред от мен имаше друг човек. Двамата бяхме сами в това ремарке. Изглеждаше десетина години по-възрастен и оплешивяващата му коса му придаваше мъдър вид. Може дори да беше адвокат, ала това не ме интересуваше.

— Нищо ми няма — отвърнах. — Само съм уморен.

И вдигнах ръка с дланта навън — знак, че не ми се приказва. Обикновено пътувам със слушалки, каквито използва Ърл. Слагам си

ги и пъхам жицата в джоба на самото си. Тя не е свързана с нищо, обаче възпира хората да ме заговарят. Тая сутрин прекалено бях бързал, за да се сетя за тях. Прекалено бях бързал да достигна този безутешен момент.

Мъжът отсреща схвана смисъла на жеста ми и не каза нищо повече. Мислите ми се върнаха към Хесус Менендес. В крайна сметка бях убеден, че един от клиентите ми е виновен за убийството, за което друг мой клиент излежава доживотна присъда. Не можех да помогна на единия, без да навредя на другия. Имах нужда от решение. Имах нужда от план. Имах нужда от доказателство. Ала в този момент можех да мисля единствено за мъртвите очи на Хесус Менендес, защото знаех, че именно аз съм угасил светлината в тях.

Включих си мобилния още щом слязох от самолета на Бърбанк. Не бях измислил план, обаче бях готов със следващата си стъпка и тя започваше с разговор с Рол Левин. Телефонът завибрира в дланта ми, което означаваше, че имам съобщения. Реших да ги прослушам, след като задействам Левин.

Той отговори и първият му въпрос беше дали съм получил съобщението му.

— Току-що слизам от самолета — отвърнах. — Пропуснал съм го.

— От самолет ли? Къде си ходил?

— На север. За какво си ме търсил?

— Просто исках да те осведомя докъде съм стигнал с Корлис. Щом не се обаждаш за това, за какво става дума?

— Какво ще правиш довечера?

— Просто ще си остана вкъщи. Не обичам да излизам в петък и събота. Това е часът на любителя. По пътя има прекалено много пияндури.

— Искам да се видим. Трябва да поговоря с някого. Случват се кофти неща.

Левин явно долови нещо в гласа ми, защото веднага промени намерението си да си остане вкъщи в петък вечер и се уговорихме да се срещнем в „Смоук Хауз“ при студиото на „Уорнър“, не много далеч от летището и неговото жилище.

На гишето в гаража подадох квитанцията си на мъж с червено яке и докато чаках да докарат линкълна, проверих съобщенията.

Бях получил общо три, всички по време на едночасовия полет от Сан Франциско. Първото беше от Маги Макфърсън:

— Майкъл, просто исках да ти се обадя и да ти кажа, че съжалявам за сутрешното си поведение. Честно казано, бях сърдита на самата себе си за някои неща, които ти казах снощи, и за някои свои постъпки. Изкарах си го на теб, а не биваше. Хмм, ако искаш да изведеш Хейли утре или в неделя, тя много ще се радва и кой знае, може и аз да дойда. Така или иначе, обади ми се.

Не ме наричаше Майкъл често, даже когато бяхме женени. Беше от ония жени, които ти викат на фамилия и я превръщат в галовно име. Естествено, ако искаше. Винаги ми казваше Холър. Още от деня, в който се запознахме на опашката пред детектора за метал на входа на наказателния съд. Отиваше на стаж в прокуратурата, а аз имах повдигане на обвинение за шофиране в нетрезво състояние.

Записах съобщението, за да си го прослушвам от време на време, и продължих със следващото. Очаквах да е от Левин, обаче автоматичният глас събщи номер с код 310. После чух гласа на Луис Рулей:

— Аз съм, Луис. Само проверявам. Просто след вчера се чудех какво е положението. Освен това искам да ти кажа нещо.

Натиснах бутона за изтриване и изслушах третото, последно съобщение. То вече беше от частния детектив.

— Ей, шефе, въртни една жица. Имам едно-друго за Корлис. Той всъщност се казва Дуейн Джефри Корлис. Боцка се, освен това е доносничил още два пъти тук, в Лос Анджелис. Нищо ново, а? Така или иначе, арестували го за кражба на велосипед, който сигурно възнамерявал да размени за малко мексикански хероин. Пазарил се да донесе за Рулей срещу деветдесетдневна програма в окръжния пандиз. Така че няма да можем да се докопаме до него и да разговаряме, освен ако не го поискаш от съдията. Доста хитър ход от страна на прокурора. Както и да е, продължавам да го проучвам. В интернет попаднах на нещо във Финикс, което изглежда адски добре за нас, ако е същият тип. Нещо, което ще му натрие носа. Би трябвало да успее да го потвърди до понеделник. Така че засега е това. Звънни ми през уикенда. Ще си бъда вкъщи.

Изтрих съобщението и затворих мобилния.

— И това стига — измърморих под нос.

Щом знаех, че Корлис е наркоман, нямах нужда от нищо повече. Разбрах защо Маги не му е повярвала. Наркоманите, особено хероиновите наркомани, бяха най-отчаяните и неблагонадеждни хора, на които човек можеше да се натъкне в машината. Ако имаха възможност, щяха да доносничат и против собствените си майки, за да получат следващата инжекция или да се уредят в поредната метадонова програма. Абсолютно всички бяха лъжци и абсолютно всички с лекота можеха да бъдат изобличени като такива в съда.

Обаче бях озадачен от действията на прокуратурата. Името Дуейн Корлис не се споменаваше в следствените материали, които бях получил от Минтън. И все пак ходовете на прокурора предполагаха, че ще го привлече като свидетел. Беше го включил в тримесечна програма, за да го защити. За това време процесът на Рулей щеше да мине и да замине. Дали криеше Корлис? Или просто поставяше доносника на лавицата в килера, за да знае точно къде е, в случай че опре до неговите показания? Явно действаше с убеждението, че аз не подозирам за това. И ако на Маги Макфърсън не ѝ се беше изплъзнало от езика, наистина нямаше да знам. И въпреки това ходът му беше опасен. Съдиите не гледат с добро око на прокурори, които толкова открито пренебрегват правилата за следствените материали.

Това ме наведе на мисълта за евентуална защитна стратегия. Щом Минтън беше достатъчно глупав да се опита да използва Корлис в процеса, може би изобщо нямаше да възразя срещу нарушението на правилата за следствените материали. Може би щях да го оставя да изправи хероиновия наркоман на свидетелската катедра, за да имам възможността да го разкъсам на парченца като ненужна квитанция пред съдебните заседатели. Всичко щеше да зависи от това какво ще открие Левин. Възнамерявах да му кажа да продължи да се рови в миналото на Дуейн Джефри Корлис. Да стигне до самото дъно.

Замислих се също за това, че Корлис е включен в програма в окръжния затвор. Левин грешеше, Минтън също, ако си мислеха, че не мога да се добера до неговия свидетел зад решетките. По една случайност клиентката ми Глория Дейтън също се намираше там, след като я бях уредил в програма, защото беше издала свой клиент и наркодилър. Въпреки че в окръжния осъществявах много такива програми, имаше вероятност тя да участва в групови терапевтични сеанси или даже да се храни заедно с Корлис. Може и да не успееш да се добера до самия него, ала като адвокат на Дейтън, имах достъп до нея, а тя на свой ред можеше да му предаде съобщение.

Линкълнът спря пред мен и аз дадох на мъжа с червеното яке два долара. Излязох от летището и потеглих на юг по Холивуд Уей към центъра на Бърбанк, където се намираха всички студиа. Стигнах до „Смоук Хауз“ преди Левин и си поръчах водка мартини на бара. По телевизията давах репортаж за началото на студентския баскетболен турнир. Флорида беше победила Охайо в първия кръг. Турнирът се

казваше „Мартенска лудост“ и аз вдигнах чаша за наздравица към телевизора. Знаех каква е истинската мартенска лудост.

Левин пристигна и си поръча бира, преди да седнем на вечеря. Още беше зелена, останала от предишната нощ. Сигурно не бяха имали много клиенти. Може би всички бяха отишли в „Четири зелени полета“...

Той отпи голяма глътка, така че да може спокойно да занесе халбата си на масата и се насочихме към сервитьорката, която ни отведе при подковообразно сепаре с червена тапицерия. Седнахме един срещу друг и аз оставих куфарчето си до себе си. Поръчахме си всичко, както си му е редът: салати, пържоли и картофи. Аз също поисках хлебчета с чесън и сирене, с които беше прочут ресторантът.

— Добре, че не обичаш да излизаш през уикенда — отбелязах, след като сервитьорката си отиде. — Като ядеш от тоя хляб със сирене, дъхът ти сигурно може да убие всеки, влязъл в контакт с теб.

— Ще рискувам.

След тия думи се умълчахме. Усещах как водката си проправя път през гризящите ме угризения. Когато донесяха салатите, определено щях да си поръчам още една.

— Е? — накрая попита Левин. — Ти поиска да се срещнем.

Кимнах.

— Искам да ти разкажа една история. Не всички подробности са установени или известни. Обаче ще ти я разкажа така, както си мисля, че се е случила, и после ти ще ми кажеш какво мислиш и как да постъпя. Съгласен?

— Обичам историите. Разказвай.

— Тая едва ли ще ти хареса. Започва преди две години с...

Млъкнах и изчаках сервитьорката да ни поднесе салатите и хляба със сирене. поисках още една водка мартини, въпреки че още бях до средата на първата. Не исках да се налага да чакам след нея.

— Та така — продължих, след като тя се отдалечи. — Цялата тая история започва преди две години с Хесус Менендес. Спомняш си го, нали?

— Да, оня ден го споменахме. Във връзка с ДНК-анализа. Той е клиентът, за когото винаги казваш, че бил в затвора, защото си избърсал хуя в един пухкав розов пешкир.

И се усмихна, защото аз наистина често бях свеждал делото Менендес до тоя вулгарен абсурд. Често го бях използвал, за да разсмея компанията, когато си разправяхме „бойни“ истории в „Четири зелени полета“ с други адвокати. Естествено, преди да науча това, което знаех сега.

Не отвърнах на усмивката му.

— Да, обаче се оказва, че Хесус не го е извършил.

— Какво искаш да кажеш? Че някой друг си е избърсал хуя в пешкира ли?

Тоя път той се разсмя гласно.

— Не, не загреваш. Казвам ти, че Хесус Менендес е невинен.

Лицето му стана сериозно. Левин кимна с глава, явно събрал две и две.

— Той е в „Сан Куентин“. Днес си ходил в „Сан Куентин“. Беше мой ред да кимна.

— Остави ме да се върна отначало и да ти доразкажа историята. Не те използвах много за делото Менендес, защото нямаше какво да направим. Те разполагаха с ДНК, със собствените му уличаващи показания и трима свидетели, които го бяха видели да хвърля нож в реката. Не успяха да намерят ножа, обаче имаха свидетели, негови съквартиранти. Делото беше безнадеждно. Всъщност го поех само заради рекламната му стойност. И общо взето единствената ми работа се свеждаше до това да го уговоря да се признае за виновен. Това не му хареса, заяви, че не го бил извършил, обаче нямаше избор. Уредих му сделка за доживотна присъда и накарах копеленцето да я приеме. Накарах го.

Забих поглед в недокоснатата си салата. Не ми се ядеше. Искях само да пия и да човъркам онова място в мозъка си, в което се съдържаша всички клетки на угризенията.

Левин ме чакаше да продължа. И той не се хранеше.

— В случай че не си спомняш, това беше делото за убийството на Марта Рентерия, стриптийзьорка в „Кобра Рум“ на „Ийст Сънсет“. Така и не се стигна да отидеш там по това дело, нали?

Детективът отрицателно поклати глава.

— Там няма подиум — поясних аз. — Има нещо като арена, пониска от останалата част, където са клиентите. За всеки номер, мъже, облечени като Аладин, донасят голяма кошница на два бамбукови

пръта. Оставят я и музиката засвирва. Капакът на кошницата пада, отвътре излиза момичето и почва да танцува. После си смъква горницето. Нещо като нов вариант на стриптийзърката, която излиза от тортата.

— Това е Холивуд, готин — подхвърли Левин. — Трябва да има шоу.

— Е, шоуто харесало на Хесус Менендес. Бил получил хиляда и сто долара от брат си, наркодилъра, и си паднал по Марта Рентерия. Може би защото била единствената стриптийзърка по-ниска от него. Може би защото му говорела на испански. След нейното изпълнение двамата седнали, поприказвали и после тя пообиколила наоколо, върнала се и той съвсем скоро установил, че се конкурира с друг тип в клуба. Хесус го прецакал, като ѝ предложил пет стотака, за да отиде с нея в дома ѝ.

— Обаче не я убил.

— Ъхъ. Последвал я с колата си. Отишъл там, правил секс, изхвърлил презерватива в тоалетната, избърсал си хуя в пешкира и се прибрал вкъщи. Историята започва след неговото заминаване.

— Истинският убиец.

— Истинският убиец чука на вратата, може би се преструва на Хесус, който е забравил нещо. Тя му отваря. Или може да са имали уговорка. Рентерия очаква почукването и отваря вратата.

— Мъжът от клуба, така ли? Оня, срещу когото наддавал Менендес?

— Точно. Той влиза, удря я няколко пъти, за да я омаломощи, после вади сгъваемия си нож и го опира в гърлото ѝ, докато я води към спалнята. Да ти звучи познато? Само че тя не е извадила късмет като Реджи Кампо две години по-късно. Оня тип я мята на леглото, слага си презерватив и ѝ се качва. Сега ножът е от другата страна на гърлото ѝ и той го държи, докато я изнасилва. И след като свършва, я убива. Намушква я с ножа много пъти. Излишно много. Избива нещо от болния си гаден ум, докато го прави.

Донесоха второто ми мартини. Взех го направо от ръката на сервитьорката и го преполових на един дъх. Тя попита дали сме приключили със салатите и двамата дадохме знак да ги отнесе недокоснати.

— Пържолите ви идват веднага — осведоми ни жената. — Или искате да ги изхвърля в боклука, за да ви спестя времето?

Погледнах я. Усмиваше се, обаче бях толкова увлечен в разказа, че не чух какво ми говори.

— Няма значение — прибави сервитьорката. — Веднага ще ги донеса.

Върнах се към историята. Левин мълчеше.

— После убиецът разчиства след себе си. Не бърза, защо да го прави, тя никъде няма да му избяга, няма да повика никого. Избърсва целия апартамент, за да унищожи всички пръстови отпечатъци, които може да е оставил. Така избърсва и отпечатъците на Менендес. Това ще изглежда зле за моя човек, когато по-късно отива в полицията и обяснява, че е човекът от скиците, обаче не е убил Марта. Те ще го погледнат и ще го попитат: „Тогава защо си носил ръкавици, когато си бил там?“

Левин поклати глава.

— Божичко, ако е вярно...

— Не бой се, вярно е. Менендес си намира адвокат, който веднъж е свършил добра работа за брат му, обаче тоя адвокат не може да познае невинния, даже да го срита в ташаците. Тоя адвокат мисли само за пазарлъци. Даже и не пита хлапето дали го е извършило. Просто го приема за даденост, защото имат тъпата му ДНК по пешкира и свидетелите, дето са го видели да хвърля ножа. Адвокатът се залавя за работа и урежда най-добрата сделка, на която е способен. И даже е много горд с това, защото ще спаси Менендес от отделението на смъртниците и ще му гарантира възможност някой ден да го пуснат предсрочно. Та отива той при Менендес и трясва чукчето. Кара го да приеме сделката, да се изправи в съда и да се признае за виновен. После Хесус отива в пандиза и всички са доволни. Прокуратурата, защото е спестила пари за процес, роднините на Марта Рентерия, защото не се налага да се явяват на процес с всички ония снимки от аутопсията и приказки, че щерка им танцувала гола и водела мъже вкъщи за пари. Адвокатът също е доволен, защото го дават по телевизията заради делото най-малко шест пъти, плюс това, че е спасил поредния клиент от отделението на смъртниците.

Пресуших чашата и се озърнах наоколо за сервитьорката. Исках още едно.

— Хесус Менендес влиза зад решетките съвсем млад. Видях го преди няколко часа и от двацет и шест е станал на четирийсет. Той е дребосък. Знаеш какво се случва с дребосъците там.

Бях вперил поглед право надолу, в масата пред себе си, когато пред очите ми се появи овална чиния с цвъртяща пържола и димящ картоф. Погледнах сервитьорката и ѝ казах да ми донесе още едно картини. Без да прибавя „моля“.

— Я по-спокойно — рече Левин, след като тя се отдалечи. — В окръга едва ли има ченге, което да не се изкефи тотално, ако му се отдаде възможност да те арестува за шофиране в нетрезво състояние.

— Знам, знам. Това е последното. И ако ми дойде много, няма да карам. Тук отпред винаги има таксита.

Реших, че храната може да ми помогне, отрязах парче пържола и го сдъвках. После си взех от хляба със сирене, завит със салфетка в кошничката, ала той беше изстинал. Пуснах го в чинията си и оставих вилицата.

— Виж, знам, че се самообвиняваш, обаче забравяш нещо — каза Рол.

— Нима? И какво?

— Положението му. Очаквала го е отровната инжекция, мой човек, и делото е било предрешено. Тогава ти не си се възползвал от моите услуги, защото не е имало какво да се направи. Спасил си го от инжекцията. Това ти е била работата и ти си я свършил идеално. Сега си мислиш, че знаеш точно какво се е случило. Не можеш да се самообвиняваш за нещо, което навремето не си знаел.

Вдигнах ръка, за да го накарам да млъкне.

— Човекът беше невинен. Трябваше да го видя. Трябваше да направя нещо. А вместо това аз си свърших обичайната работа и извървах цялата процедура със затворени очи.

— Дрън-дрън.

— Не, не е дрън-дрън.

— Добре, да се върнем към историята. Кой е вторият мъж, който дошъл в апартамента ѝ?

Отворих куфарчето си и бръкнах вътре.

— Днес отидох в „Сан Куентин“ и показах на Менендес шест снимки. Полицейски фотоси на мои клиенти. Главно бивши клиенти. Той посочи една от тях за по-малко от десет секунди.

Хвърлих полицейската снимка на Луис Рулей върху масата. Тя се приземи с лицето надолу. Левин я вдигна, погледа я няколко секунди, после я остави върху покривката с лицето нагоре.

— Ще ти покажа още нещо — продължих.

Пак пъхнах ръка в куфарчето и извадих двете сгънати фотографии на Марта Рентерия и Реджи Кампо. Озърнах се наоколо, за да се уверя, че сервитьорката не се кани да ми донесе мартинито, и му ги подадох през масата.

— Нещо като пъзел — поясних аз. — Постави ги една до друга и виж какво ще получиш.

Левин събра едно лице от двете половини и кимна, когато разбра значението. Убиецът — Рулей — се насочваше към жени, които отговарят на желания от него модел или психологически профил. После му показах скицата на оръжието в доклада за аутопсията на Рентерия и му прочетох описанието на двете принуждаващи рани, открити върху гърлото ѝ.

— На оня запис от бара, който намери ти — заявих аз. — На него се вижда убиец в действие. И той като теб е забелязал, че господин Хикс е левак. Затова, когато нападнал Реджи Кампо, я ударил с лявата си ръка и после опрял ножа в гърлото ѝ пак с лявата. Тоя тип си знае работата. Видял е възможност и я е използвал. Реджи Кампо е най-голямата късметлийка на света.

— Смяташ, че има и още ли? Още убийства, искам да кажа.

— Възможно е. Тъкмо това искам да провериш. Издири всички убийци с ножове през последните няколко години. Убийци на жени. После по снимките на жертвите виж дали физическият им профил е сходен. И не се занимавай само с неразкритите дела. Предполагаше се, че убийството на Марта Рентерия е сред разкритите.

Левин се наведе напред.

— Виж, мой човек, аз не мога да хвърля такава мрежа като полицията. Трябва да използваш ченгетата. Или се обърни към ФБР. Те си имат специалисти по серийните убийци.

Поклатих глава.

— Не мога. Той ми е клиент.

— И Менендес ти е клиент. Трябва да го измъкнеш.

— Работя по въпроса. Тъкмо затова искам да свършиш тая работа, Миш.

И двамата знаехме, че винаги му викам Миш, когато искам нещо, надхвърлящо границите на служебните ни отношения и навлизащо в дружбата, която се криеше под тях.

— А какво ще кажеш за наемен убиец? — попита Левин. — Той ще ни реши проблема.

Кимнах. Знаех, че се майтапи.

— Да, става — отвърнах. — Това ще направи света по-приятно място. Обаче сигурно няма да помогне на Менендес.

Рол пак се наведе напред. Сега изглеждаше сериозен.

— Ще направя каквото мога, Мик, но смятам, че това не е правилният начин. Можеш да обявиш конфликт на интереси и да се откажеш от Рулей. И тогава да се захванеш с освобождаването на Менендес от пандиза.

— Въз основа на какво да го освободя?

— Въз основа на разпознаването на мъжа на снимката. Това е солиден аргумент. Той изобщо не познава Рулей, а ето, че направо го избира от шестте фотографии.

— Кой ще повярва? Аз съм негов адвокат! Никой, от ченгетата до комисията по предсрочно освобождаване, няма да повярва, че не съм го инсценирал. Това са само предположения, Рол. И двамата знаем, че е истина, обаче абсолютно нищо не можем да докажем.

— Ами раните? Могат да свържат ножа от делото Кампо с раните на Марта Рентерия.

Поклатих глава.

— Кремирали са я. Сега разполагат само с описанията и снимките от аутопсията. Доказателствата няма да бъдат убедителни. Не е достатъчно. Пък и не мога да допусна да видят, че тръгвам срещу собствения си клиент. Щом тръгвам срещу един, значи тръгвам срещу всички. Така ще изгубя цялата си клиентела. Трябва да измисля нещо друго.

— Мисля, че грешиш. Мисля...

— Засега ще продължа така, все едно нищо не знам за това, нали разбираш? Обаче ти разрови нещата. До дъното. Прави го отделно от делото Рулей, за да не наруша правилата за следствените материали. Пиши го на Хесус Менендес и ми го таксувай по това дело. Разбираш ли?

Преди Левин да успее да отговори, сервитьорката ми донесе третото мартини. Махнах ѝ с ръка да го върне.

— Не го искам. Направо сметката.

— Ами не мога да го излея обратно в шишето — възрази тя.

— Не се бойте, ще го платя. Просто не ми се пие. Дайте го на човека, който прави хляба със сирене, и просто ми донесете сметката.

Сервитьорката се обърна и се отдалечи, навярно ядосана, че не съм предложил коктейла на нея. Отново се обърнах към Левин. Изглеждаше измъчен от всичко, което му бях разкрил. Знаех, че точно така и се чувства.

— Дело за големи пари, няма що, а?

— Да. Как ще се държиш нормално с оня тип, след като ще трябва да се занимаваш с него и в същото време да оправяш другите лайна?

— С Рулей ли? Възнамерявам да се виждам с него колкото може по-рядко. Само когато се налага. Днес ми е оставил съобщение, имал нещо да ми каже. Обаче няма да му се обадя.

— Защо е избрал теб? Искам да кажа, защо е избрал тъкмо оня адвокат, който може да свърже двете неща?

Поклатих глава.

— Не знам. Мислих за това по време на целия полет насам. Предполагам, може да се е уплашил, че ще чуя за случая и веднага ще се досетя. Но е знаел, че ако е мой клиент, етиката ме задължава да го защитавам. Поне отначало. После пък парите...

— Какви пари?

— Парите от мама. Големите пари. Той знае колко огромна сума е това за мен. Най-голямата, която съм получавал. Може би е решил, че ще си затворя очите, за да взема парите.

Левин кимна.

— Може би така и трябва да сторя, а? — попитах.

Пропитата с водка неуспешна шега не го накара да се усмихне. Тогава си спомних лицето на Хесус Менендес зад плексигласа в затвора и самият аз също не успях да се насиля да се усмихна.

— Виж, искам да направя още нещо — продължих аз. — Искам да се срещнеш с него. С Рулей. Разбери каквото можеш, без да се приближаваш прекалено. И провери оная история за майка му, дето я изнасилили в някаква къща в Бел Ер.

Той отвърна:

— Работа по тоя въпрос.

— И не използвай други хора.

Двамата постоянно се майтапехме с това. И Левин работеше сам като мен. Изобщо не използваше други хора.

— Няма. Сам ще се заема с това.

Обикновено отговаряше така, ала тоя път му липсваше фалшивата искреност и чувството за хумор, което влагаше. Отговаряше по навик.

Сервитьорката мина покрай масата и остави сметката, без да ни благодари. Хвърлих една от кредитните си карти отгоре, без изобщо да погледна сумата. Единственото ми желание беше да си тръгна.

— Искаш ли да ти опаковат пържолата? — попитах.

— Не, нещо изгубих апетит.

— Ами онова твое бойно куче?

— Добра идея. Забравих за Бруно.

Той се озърна за сервитьорката, за да поиска кутия.

— Вземи и моята — предложих му. — Аз нямам куче.

Въпреки водката, минах през слалома, който представляваше Лоръл Кениън, без да разбия линкълна или да ме спрат ченгетата. Домът ми се намира на Феърхолм Драйв, разположен на тераса над южния вход на каньона. Всички къщи са построени отстрани на улицата и на прибиране имах само един проблем — някакъв кретен беше паркирал джипа си пред моя гараж и не успях да вкарам колата вътре. Паркирането на тясната улица винаги е трудно и мястото пред вратата на гаража Ми обикновено само подканя шофьорите, особено в празнична вечер, когато някой неизбежно прави купон.

Продължих нататък и намерих достатъчно място за линкълна на около пряка и половина от вкъщи. Колкото повече се отдалечавах от жилището си, толкова повече се ядосвах на джипа. Представях си всевъзможни отмъщения, от изхрочване върху предното стъкло до строшаване на страничното огледало, от спукване на гумите до сритване на вратите. Но вместо това спокойно написах кратко съобщение върху жълт лист от бележник: „Тук не е паркинг! Следващия път ще повикам паяк“. В края на краищата, човек никога не знае кой кара джип в Лос Анджелис и ако заплашиш някого, задето е паркирал пред гаража ти, той пък знае къде живееш.

Върнах се до вкъщи и понечих да оставя бележката под чистачката на нарушителя, когато забелязах, че джипът е рейнджроувър. Поставих длан върху капака. Беше студен. Погледнах прозорците над гаража — бяха тъмни. Пъхнах предупреждението под чистачката и се изкачих по стъпалата към верандата и входа. Почти очаквах Луис Рулей да седи на един от високите столове, любувайки се на гледката, ала го нямаше.

Отидох в единия ъгъл на верандата и отправих поглед към града. Тъкмо гледката ме беше накарала да купя тая къща. Всичко в нея, щом човек влезеше вътре, беше обикновено и демоде. Верандата и гледката точно над Холивуд Булевард обаче можеха да запалят безброй мечти. Бях погасил първата вноска с парите от друго голямо дело. Само че след като се нанесох и второ такова не последва, се наложи да ипотекирам имота. Всъщност всеки месец ми костваше огромно

усилие да платя дори лихвата. Трябваше да се отърва от това бреме, но гледката от предната веранда не ми позволяваше. Сигурно още щях да зяпам града, когато дойдеха да ми вземат ключа и да затворят къщата.

Знам какъв въпрос поставя къщата ми. Въпреки мъчното ми крепене на повърхността, честно ли е, когато прокурорка и адвокат се разведат, адвокатът да получи къща на хълма с гледка за един милион долара, докато прокурорката и дъщеря им останат в двустайния апартамент в Долината. Отговорът е, че Маги Макфърсън можеше да си купи къща по свой избор и аз щях да ѝ помогна с всичко, каквото мога. Обаче тя отказваше да се премести, защото чакаше да получи повишение в Главна прокуратура. Купуването на къща в Шърман Оукс или другаде щеше да създаде грешната представа, че се е примирила с положението. Не беше доволна от работата във ваннайската прокуратура. Не беше доволна от това Джон Смитсън или някой друг от младоците да я изпревари. Беше амбициозна и искаше да отиде в центъра, където се предполагаше, че най-добрите и най-умните поемат най-важните престъпления. Маги отказваше да приеме простата истина, че колкото е по-добър човек, толкова по-голяма заплахата представлява за ония отгоре, особено за изборни постове. Знаех, че никога няма да я поканят в Главна прокуратура. Прекалено много я биваше.

Сегиз-тогиз мисълта за това се процеждаше до съзнанието ѝ и предизвикваше неочаквани реакции. Подхвърляше остри забележки на пресконференция или отказваше да съдейства в следствията на Главна прокуратура. Или в пияно състояние издаваше на своя бивш съпруг адвокат нещо по дело, което той не биваше да знае.

Някъде в къщата зазвъня телефон. Запътих се към входа и припряно отключих вратата, бързайки да вдигна навреме. Моите телефонни номера и хората, които ги знаят, образуват истинска пирамида. Номерът в телефонния указател е достъпен за всички. Над него в пирамидата идва номерът на мобилния ми, който е известен на важни за мен колеги, детективи, клиенти и други колелца от машината. Домашният ми номер, стационарният, беше върхът на пирамидата. Малцина го знаеха. Сред тях нямаше клиенти, нито прависти, освен един.

Влязох и грабнах слушалката от стената на кухнята, преди да се включи телефонният секретар. Обаждаше се оня единствен друг

правист, който знаеше номера. Маги Макфърсън.

— Получи ли съобщенията ми?

— Получих едно на мобилния. Какво се е случило?

— Нищо. Оставих друго съобщение на този номер много по-рано.

— А, нямаше ме цял ден. Тъкмо влизам.

— Къде беше?

— Ами ходих до Сан Франциско, върнах се и току-що идвам от вечеря с Рол Левин. Защо?

— Просто съм любопитна. Какво имаше в Сан Франциско?

— Един клиент.

— Значи искаш да кажеш, че си ходил в „Сан Куентин“ и си се върнал.

— Винаги си била прекалено интелигентна за мен, Маги. Никога не мога да те заблудя. За нещо конкретно ли се обаждаш?

— Просто исках да видя дали си получил извинението ми и да те питам дали утре ще правите нещо с Хейли.

— Да, и на двата въпроса. Обаче няма нужда да ми се извиняваш, Маги, би трябвало да го знаеш. Съжалявам, задето се държах така, преди да си тръгна. И ако дъщеря ми иска утре да бъде с мен, значи и аз искам да бъда с нея. Предай й, че можем да слезем до кея или да идем на кино, ако предпочита. Каквото пожелае.

— Ами тя всъщност иска да иде в търговския център.

Каза го така, като че ли стъпваше върху стъкла.

— В търговския център ли? Няма проблем. Ще я заведа. Какво има в търговския център? Нещо конкретно ли иска?

Изведнъж усетих чужда миризма в къщата. Мирис на дим. Застанал по средата на кухнята, проверих печката. Изключена. Бях ограничен в рамките на кухнята, защото телефонът не беше безжичен. Опънах кабела до вратата и включих осветлението в трапезарията. Нямаше никого и светлината стигаше до съседната стая, дневната, през която бях минал на влизане. И тя ми изглеждаше пуста.

— Там има едно място, където сам можеш да си направиш мече и да избереш стила и гласа му, и накрая да поставиш сърчице в пълнежа. Много е сладко.

Исках да приключа разговора, за да огледам къщата.

— Добре. Ще я заведа. По кое време е удобно да я взема?

— Мислех за обяд. Първо може да обядваме.

— Заедно ли?

— Това смущава ли те?

— Не, Маги, ни най-малко. Какво ще кажеш да дойда за обяд?

— Върхът.

— Тогава до утре.

Затворих, преди тя да успее да се сбогува. Имах пистолет, но той беше колекционерско оръжие, с което никога не бях стрелял, държах го в кутия в гардероба си в спалнята, в дъното на къщата. Затова тихо изтеглих едно кухненско чекмедже и извадих къс, но остър нож за месо. После минах през дневната към коридора, който водеше към дъното на къщата. Там имаше три врати, за моята спалня, за банята и за спалнята за гости, която бях превърнал в домашен кабинет. Всъщност аз друг нямах.

Настолната лампа на бюрото ми светеше. Не се виждаше от ъгъла, под който бях застанал на вратата, обаче виждах, че свети. Не се бях прибирал два дни, ала не си спомнях да съм я оставил включена. Бавно се приближих към отворената врата, макар да съзнавах, че може би точно това се предполага, че ще направя. Да се съсредоточа върху светлината в едната стая, докато някой чака в мрака на спалнята или банята.

— Влизай, Мик. Аз съм.

Познах гласа, но това не ме успокои. Луис Рулей чакаше в стаята. Спрях на прага. Той седеше на черното кожено кресло зад бюрото. Завъртя се с лице към мен и кръстоса крака. Крачолът на левия му крак се вдигна и видях проследяващата гривна, която го беше накарал да носи Фернандо Валенцуела. Знаех, че ако е дошъл да ме убие, Рулей поне ще остави следа. Това обаче не ме утешаваше особено. Облегнах се на касата, за да мога да държа ножа зад хълбока си, без да ме види.

— Значи тук въртиш страхотната си адвокатска дейност, а? — попита моят клиент.

— Част от нея. Какво правиш тук, Луис?

— Дойдох да те видя. Ти не ми се обади, затова исках да се уверя, че още сме в един отбор, нали разбираш?

— Бях извън града. Току-що си идвам.

— Ами вечерята с Рол? Нали така каза по телефона?

— Той ми е приятел. Вечерях на идване от летището в Бърбанк. Как откри къде живея, Луис?

Той се прокашля и се усмихна.

— Аз продавам недвижими имоти, Мик. Мога да открия къде живее всеки. Даже по едно време бях сътрудник на „Нешънъл Инкуайърър“. Казвал ли съм ти го? Можех да им посоча къде живеят всички звезди, зад колкото и подставени лица и фирми да се криеха. Обаче след известно време се отказах. Парите си ги биваше, ама беше... проява на лош вкус. Нали разбираш какво имам предвид? Така или иначе, престанах. Но все още мога да открия къде живее всеки. Мога да открия и дали е ипотекирал целия имот и даже дали си плаща вноските навреме.

Той ме погледна с многозначителна усмивка. Явно знаеше, че къщата е кухня финансова черупка, че вътре няма нищо и че обикновено закъснявам с вноските. Фернандо Валенцуела сигурно нямаше да приеме имота като гаранция и за пет хиляди долара.

— Как влезе? — попитах го.

— Това е най-смешното. Оказа се, че имам ключ. Когато къщата се продаваше... Кога беше това, преди около година и половина, нали? Както и да е, исках да я видя, защото смятах, че имам клиент, който може да прояви интерес заради гледката. Та дойдох тук и взех ключа от кутията, оставена за агенти на недвижими имоти. Влязох, разгледах и веднага разбрах, че не е за моя клиент, той искаше нещо по-хубаво, затова си тръгнах. И забравих да оставя ключа. Имам лошия навик да го правя. Странно, нали, че след толкова много време моят адвокат живее в същата къща? И между другото, виждам, че абсолютно нищо не си променил. Имаш гледката, естествено, обаче трябва да поосвежиш интериора.

Тогава разбрах, че ме е бройкал още от делото Менендес. И сигурно знаеше, че същия ден съм ходил при него в „Сан Куентин“. Спомних си за мъжа във влекача. „Кофти ден, а?“ По-късно го бях видял в самолета за Бърбанк. Дали ме беше следил? За Рулей ли работеше? Може би беше детективът, когото Сесил Добс се бе опитал да натрапи в делото? Не знаех отговорите на всички въпроси, обаче знаех, че няма друга причина Рулей да ме чака в дома ми освен, че знае какво знам аз.

— Какво точно искаш, Луис? Да ме уплашиш ли се опитваш?

— Не, не, аз би трябвало да съм уплашеният. Предполагам, че криеш някакво оръжие зад гърба си. Какво е, пистолет ли?

Стиснах ножа по-здраво, обаче не му го показах.

— Какво искаш? — повторих.

— Да ти направя едно предложение. Не за къщата. За твоите услуги.

— Вече имаш моите услуги.

Той се завъртя на стола, преди да отговори. Обходих с поглед бюрото, за да проверя дали липсва нещо. Забелязах, че е използвал за пепелник керамичната чинийка, която беше направила за мен дъщеря ми и която бе предназначена за кламери.

— Мислех за уговорката ни за хонорара и за трудностите, които възникват в това дело — заяви Рулей. — Честно казано, Мик, смятам, че не получаваш достатъчно. Затова искам да се договорим за нов хонорар. Ще ти платя цялата вече уговорена сума, преди да започне процеса. Но сега ще прибавя и допълнителна премия. Когато съдебните заседатели ме обявят за невинен в извършването на онова отвратително престъпление, хонорарът ти автоматично ще се удвои. Ще ти напиша чека в линкълна, на връщане от съда.

— Много мило от твоя страна, Луис, но Калифорнийската адвокатска колегия не позволява адвокатите да приемат премии в зависимост от резултатите. Не мога да приема. Предложението ти е повече от щедро, обаче не мога.

— Но Калифорнийската адвокатска колегия я няма тук, Мик. И не е нужно да го разглеждаме като премия в зависимост от резултата. Това е просто част от хонорара. Защото, в края на краищата, ти ще ме защитиш успешно, нали така?

Той втренчено ме изгледа и аз прочетох заплахата в очите му.

— В съда никога няма гаранции. Нещата винаги могат да се развият зле. Но все пак смятам, че перспективите са оптимистични.

Лицето на Рулей бавно се отпусна в усмивка.

— Какво мога да направя, за да изглеждат още по-оптимистични?

Спомних си за Реджи Кампо. Все още жива и готова да се яви на процес. Нямах си представа срещу кого се кани да даде показания.

— Нищо — отвърнах. — Просто кротувай и чакай. Не измисляй никакви шантави идеи. Делото се очертава успешно и всичко ще бъде наред.

Луис не отговори. Искан да го отдалеча от мислите за опасността, която представлява Реджи Кампо.

— Обаче се появи още нещо — продължих.

— Нима? Какво?

— Подробности не са ми известни. Моят източник не можеше да ми даде повече сведения. Но изглежда, че прокуратурата има доносник от затвора. Нали не си приказвал с никого за делото, когато беше вътре? Спомняш ли си, тогава ти казах да не разговаряш с никого?

— И не съм. Който и да е той, лъже.

— Повечето доносници са лъжци. Просто исках да се уверя. Ще се справя с това, когато се наложи.

— Добре.

— Още нещо. Разговаря ли с майка си за нападението в оная къща? Трябва да подготвим защитата ти и да обясним защо си носил нож.

Рулей сви устни, ала не отговори.

— Искан да поработиш по тоя въпрос. Може да се окаже много важно да го установим солидно пред съдебните заседатели. Възможно е също това да насочи съчувствието към теб.

Той кимна. Виждаше пламъчето.

— Нали ще я питаш?

— Да. Обаче няма да е лесно. Тя не съобщи за случая. Не го е разкрила на никой друг, освен на Сесил.

— Нейните показания са ни нужни. После може да накараме Сесил да свидетелства, за да потвърди. Не е безспорно като полицейски доклад, обаче ще се получи. Тя ни е нужна, Луис. Мисля, че ако даде показания, ще ги убеди. Съдебните заседатели са като стари жени.

— Добре.

— Казвала ли ти е как е изглеждал изнасилвачът, на каква възраст е бил, такива неща?

Луис поклати глава.

— Не можеше да определи. Той носел скиорска шапка и очила. Нахвърлили се още щом влязла в къщата. Криел се зад вратата. Действал много бързо и жестоко.

Гласът му трепереше, докато го описваше. Озадачих се.

— Нали каза, че изнасилвачът бил евентуален клиент, с когото майка ти трябвало да се срещне там? — попитах. — Сега излиза, че вече е бил вътре, така ли?

Рулей срещна погледа ми.

— Да. Някак си успял да влезе и я чакал. Било е ужасно.

Кимнах. В момента не исках да задълбавам повече. Исках да напусне дома ми.

— Виж, мерси за предложението, Луис. А сега, извини ме, но искам да си легна. Имах тежък ден.

Посочих със свободната си ръка към коридора, който водеше към предната част на къщата. Рулей се изправи и се насочи към мен. Отстъпих заднешком в коридора и влязох в спалнята. Стисках ножа зад гърба си, готов за атака. Обаче той ме подмина без инциденти.

— Освен това утре трябва да забавляваш дъщеря си — рече Луис.

Това ме вцепени. Беше слушал разговора с Маги. Не отговорих. Той обаче продължи.

— Не знаех, че имаш дъщеря, Мик. Трябва да е чудесно.

И усмихнато се озърна назад към мен, докато се отдалечаваше по коридора.

— Красавица е.

Инерцията ми се превърна в ускорение. Излязох в коридора и тръгнах подире му. Гневът ми се разгаряше с всяка крачка. Здравно стиснах ножа.

— Откъде знаеш как изглежда тя?

Рулей спря, аз също. Той погледна ножа в ръката ми и вдигна очи към лицето ми.

— От снимката ѝ на бюрото ти — спокойно отвърна моят клиент.

Бях забравил снимката. Малка снимка в рамка на Хейли, която се вози в чаена чаша на въртележка в Дисниленд.

— А...

Луис се усмихна. Знаеше какво си мисля.

— Лека нощ, Мик. Приятно прекарване утре с дъщеря ти. Сигурно не я виждаш достатъчно често.

После се обърна, прекоси дневната и отвори входната врата. Преди да излезе, пак ме погледна.

— Имаш нужда от добър адвокат. За да ти извоюва попечителство.

— Не. Тя е по-добре при майка си.

— Лека нощ, Мик. Мерси за разговора.

— Лека нощ, Луис.

Приближих се, за да затворя вратата.

— Чудесна гледка — отбеляза Рулей от предната веранда.

— Да — потвърдих аз, затворих и заключих вратата.

Останах там с ръка на бравата в очакване да чуя стъпките му по стъпалата към улицата. Ала след няколко секунди той почука на вратата. Затворих очи, приготвих ножа и отворих. Рулей протегна ръка. Отстъпих назад.

— Ключът ти — рече той. — Помислих си, че трябва да ти го дам.

Взех го от протегнатата му длан.

— Благодаря.

— За нищо.

За втори път затворих и заключих вратата.

ВТОРНИК, 12 АПРИЛ

22

Денят започна по-добре, отколкото можеше да желае един адвокат. Нямах да ходя в съда, нито да се срещам с клиенти. Спах до късно, сутринта прочетох вестника от кора до кора, имах билет за лежа за мача, с който „Лос Анджелис Доджърс“ откриваха бейзболния сезон. Това беше стара адвокатска традиция. Бях получил билета от Рол Левин, който водеше на мача петима от адвокатите, с които работеше, като жест на благодарност за съвместната им дейност. Бях сигурен, че другите ще мърморят и ще се оплакват, задето съм монополизирал Левин, готвейки се за процеса на Рулей. Обаче това изобщо нямаше да ме обезпокои.

Намирахме се в привидно мудния период преди процеса, когато машината се движи с уверена безшумна инерция. Процесът на Луис Рулей трябваше да започне след месец. Колкото повече приближаваше, толкова по-малко клиенти поемах. Имах нужда от време, за да се подготвя и разработя стратегията си. Въпреки че дотогава оставах седмици, процесът най-вероятно щеше да бъде спечелен или загубен с информацията, която събирах в момента. За тая цел трябваше да разполагам с време. Поемах само дела на редовни клиенти — и то ако парите си ги бива и идват веднага.

Съдебният процес е като прашка. Ключът е в подготовката. По време на досъдебната част прашката се зарежда с подходящ камък и ластикът постепенно се опъва до крайност. Накрая го изстрелваш на процеса и той изхвърча безпогрешно към целта. А тя е оправдателната присъда. Улучваш тая цел само ако правилно си подбрал камъка и внимателно си опънал ластика колкото може повече.

Опъването беше дело главно на Левин. Той продължаваше да се рови в живота на участниците в делата „Рулей“ и „Менендес“. Бяхме замислили стратегия и план, които наричахме „двойна прашка“, защото имаше две цели. Не се съмнявах, че когато през май започне

процесът, ще сме опънали ластика до крайност и ще бъдем напълно готови.

От своя страна, прокуратурата също ни помагаше да заредим прашката. През седмиците след повдигането на обвинение, папката със следствените материали ставаше все по-дебела в резултат на прииждащите доклади с анализи, извършването на още полицейски проверки и новите разкрития.

Сред по-важните нови разкрития беше разпознаването на господин Хикс, левака, с когото вечерта на атаката Реджи Кампо беше ходила в „Морганс“. Детективите от лосанджелиската полиция бяха успели да го разпознаят с помощта на записа, който бях предоставил на прокуратурата, показвайки снимката му на проститутки и придружителки, арестувани от Отдела за борба с порока. Господин Хикс се казваше Чарлз Талбот, познат на мнозина в търговията със сексуслуги като редовен клиент. Някои твърдяха, че притежавал или работел в денонощен магазин на Резида Булевард.

Според полицейските доклади, които получавах със следствените материали, детективите разпитали Талбот и установили, че вечерта на 6 март напуснал апартамента на Реджи Кампо малко преди десет и отишъл във вече споменатия денонощен магазин, на който бил собственик. Отишъл там, за да нагледа нещата и да отвори един шкаф за цигари, за който имал ключ само той. Записът от охранителните камери в магазина потвърдил, че е бил там от 22:09 до 22:51 и че е заредил касата с кутии цигари. В следственото обобщение Талбот се освобождаваше от отговорност, тъй като не участвал в събитията, случили се след неговото напускане на жилището на Кампо. Той бил само един от клиентите ѝ.

Никъде в тези следствени материали не се споменаваеше Дуейн Джефри Корлис, затворническият доносник, който се беше свързал с прокуратурата, за да изпее Луис Рулей. Минтън или беше решил да не го използва като свидетел, или го пазеше под прикритие само за изключителен случай. Бях склонен да приема второто. Прокурорът го беше включил в програма за наркомани. Нямаше да си направи труда, ако не искаше да го запази зад кулисите, но в готовност. Нямах нищо против. Минтън не знаеше, че Корлис е камък, който възнамерявам да заредя в прашката.

И докато следствените материали на прокуратурата съдържаха малко сведения за жертвата на престъплението, Рол Левин енергично проучваше Реджи Кампо. Той намери сайт на име PinkMink.com, в който мацката рекламираше услугите си. Важно в случая не беше непременно това, че още по-категорично се установяваше характерът на професията ѝ. В рекламата се заявяваше, че тя е „много разкрепостена и обича да лудува“, както и че е „готова за садомазо игрички — ти напляскваш мен или аз наплясквам теб“. Нямахше да е зле да разполагам с такива боеприпаси. Тъкмо такива неща можеха да изобличат жертвата или свидетеля в очите на съдебните заседатели. А тя беше и двете.

Освен това Левин се ровеше по-надълбоко в живота и дните на Луис Рулей и беше научил, че е бил слаб ученик, сменил пет различни частни училища във и около Бевърли Хилс. Наистина завършил Калифорнийския университет в Лос Анджелис с бакалавърска степен по английска литература, обаче детективът намери негови колеги, които твърдяха, че Рулей купувал от други студенти готови курсови работи, отговори на тестове и даже дипломна работа от деветдесет страници за живота и творчеството на Джон Фанте^[1].

Като далеч по-мрачна личност се очертаваше възрастният Рулей. Левин откри много негови познати жени, които твърдяха, че ги е измъчвал, физически, психически или и двете. Две негови колежки подозирали, че им е сипал опиати в пиенето на купон и сексуално се е възползвал от тях. Нито една от тях не съобщила за това на полицията, но едната отишла да си изследва кръвта след купона. Регистрирали следи от кетамин хидрохлорид, ветеринарно упойващо средство. За щастие на защитата, нито една от двете не била открита досега от следствените органи.

Рол проучи и случаите с изнасилвача, който нападаше жени в празни жилища. Четири жени, всички агентки на недвижими имоти, съобщили, че били изнасилени от мъж, който ги причаквал в обявени за продан имоти. Извършителят не бил разкрит, но изнасилванията престанали единайсет месеца след първия случай. Левин разговарял с експерт по сексуални престъпления от лосанджелиската полиция, който работил по случаите. Инстинктът му подсказвал, че изнасилвачът не е външен човек, и изглежда, знаел как да проникне в къщите и да привлече агентките там сами. Експертът бил убеден, че

изнасилвачът е от същия бранш, обаче така и не се стигнало до арест и той не успял да докаже предположението си.

Освен тая насока на разследването си, Левин не успя да намери почти нищо, за да потвърди, че Мери Алис Уиндзор е била една от жертвите на изнасилвача, които не са съобщили за случая. Тя ни прие и се съгласи да даде показания за тайната си трагедия, но само ако е жизненоважно. Датата, която ни съобщи, попадеше в рамките на датите на обявените нападения, приписвани на същия изнасилвач, и Уиндзор ни показа бележник с календар и други документи, показващи, че наистина се е занимавала с продажбата на имота в Бел Ер, в който твърдеше, че са я изнасилили. В крайна сметка обаче имаме само нейната дума за това. Не разполагахме с медицински или болнични документи, потвърждаващи лечение на сексуално насилие. Нямахме и полицейско досие.

И все пак почти всички подробности от версията на Мери Уиндзор съвпадаха с разказа на Рулей. По-късно и на двамата с Левин ни се стори странно, че Луис е знаел толкова много за нападението. Ако майка му беше решила да го запази в тайна и да не го разгласява, защо бе споделила толкова много детайли за това мъчително преживяване със сина си? Тоя въпрос наведе Левин на една теория, която беше колкото интригуваща, толкова и отвратителна.

— Мисля, че всички подробности са му известни, защото е бил там — рече той, когато останахме сами с него след разговора.

— Искаш да кажеш, че е наблюдавал, без да направи нещо, за да попречи ли?

— Не, искам да кажа, че според мен той е бил мъжът със скиорската шапка и очила.

Млъкнах. Струва ми се, че подсъзнателно и аз съм си мислил същото, обаче идеята беше прекалено зловеща, за да изплува на повърхността.

— Божичко... — промълвих.

Левин реши, че не съм съгласен с него, и продължи да ме убеждава:

— Тя е изключително силна жена. Създаде е тая фирма от нищо, а бизнесът с недвижими имоти тук е абсолютно безскрупулен. И тъкмо защото е толкова твърда дама, не мога да си представя, че няма да съобщи в полицията, че няма да поиска да заловят извършителя. Аз

виждам хората по два начина. Или се подчиняват на принципа „око за око“, или „подложи си и другата буза“. Мери Уиндзор определено е от първата група и не си представям, че ще го запази в тайна, освен ако не пази извършителя. Казвам ти, мой човек, Рулей е въплъщение на злото. Не знам откъде идва това, нито как е започнало, обаче колкото повече го гледам, толкова повече виждам в него дявола.

Всичко това беше абсолютно поверително. Явно не можеше да се използва за защитата и трябваше да бъде скрито от следствените материали, затова на хартия бяха изложени малко от нещата, на които се натъкнахме с Левин. И все пак това бяха сведения, с които трябваше да съм запознат, за да взимам решения, да планирам процеса и да изиграя ролята си.

В 11:05, докато си слагах шапка на „Доджърс“ пред огледалото, домашният ми телефон иззвъня. Преди да отговоря, погледнах номера и видях, че е Лорна Тейлър.

— Защо ти е изключен мобилният? — попита тя.

— Защото съм в почивка. Нали ти казах, никакви разговори днес. Отивам на мача с Миш и вече трябва да тръгвам, за да се срещнем по-рано с него.

— Кой е Миш?

— Имам предвид Рол. Защо ме безпокоиш?

Казах го добродушно.

— Защото смятам, че би искал да бъдеш обезпокоен с това. Днес пощата пристигна малко рано и с нея дойде уведомление от Втори.

Втори областен апелативен съд разглеждаше всички дела в окръг Лос Анджелис. Това беше първото апелативно препятствие по пътя до Върховния съд. Ала се съмнявах, че Лорна ми се обажда, само за да ми съобщи, че съм изгубил обжалване.

— За кое дело?

Във всеки един момент обикновено обжалвах по четири-пет дела във Втори.

— Един от твоите Светци на пътя. Харълд Кейси. Печелиш!

Смаях се. Не от това, че печелех, а от бързината. Бях опитал да ускоря придвижването на обжалването. Бях приготвил документите, преди да издадат присъдата, и бях платил допълнително за експресни ежедневни дешифровки на стенограмите от процеса. Обжалвах още в

деня след присъдата и поисках експресно преразглеждане. И въпреки това не очаквах нищо ново по делото Кейси поне два месеца.

Помолих Лорна да прочете становището и усмивката на лицето ми стана още по-широка. Заключениеето беше буквално преписано от моите аргументи. Тричленният съдийски състав се съгласяваше с мен чак до твърдението ми, че ниският полет на шерифския хеликоптер над ранчото на Кейси представлява нарушение на правото му на личен живот. Съдът анулираше присъдата му въз основа на това, че обискът, довел до откриването на хидропонната ферма за марихуана, е незаконен.

Сега прокуратурата трябваше да реши дали да съди пак Кейси, но, реалистично погледнато, и дума не можеше да става за нов процес. Нямах да разполагат с никакви веществени доказателства, защото апелативният съд обявяваше всичко, намерено по време на обиска на ранчото, за неприемливо. Решението на Втори очевидно представляваше победа за защитата, а това не се случваше чак толкова често.

— Божичко, какъв ден за оня нещастник!

— Между другото, къде е той? — попита Лорна.

— Може още да е в разпределителния център, обаче го местят в „Коркоран“. Ето какво ще сториш. Направи десетина ксерокопия на решението, постави ги в плик и ги прати на Кейси в „Коркоран“. Би трябвало да имаш адреса.

— Ама няма ли да го пуснат?

— Още не. Условната му присъда е нарушена след ареста и обжалването не променя нещата. Ще трябва да се яви пред комисията за условно освобождаване и да се оправдае с незаконния обиск. Всичко това сигурно ще отнеме около шест седмици.

— Шест седмици?! Невероятно.

— Не извършвай престъплението, ако не можеш да го излежиш.

Изпях го като Сами Дейвис^[2] в оня стар телевизионен сериал „Барета“.

— Моля те, не ми пей, Мик.

— Извинявай.

— Защо да му пращаме десет ксерокопия? Не му ли стига едно?

— Защото ще задържи един за себе си и ще раздаде останалите в затвора. И тогава телефонът ти ще почне да звъни. Адвокат, който

може да спечели едно обжалване, е като злато в затвора. Ще се изпотрепят да ти се обаждат и ще трябва да отбираш и да отделиш ония с роднини, които могат да си платят.

— Винаги имаш правилен подход, а?

— Опитвам се. Нещо друго?

— Обичайното. Обажданията, за които си ми казал, че не искаш да чуваш. Ходи ли вчера да видиш Глория Дейтън в окръжния?

— Да. Видях я. Като че ли е преодоляла зависимостта си. И ѝ остава повече от месец.

Глория Дейтън наистина изглеждаше добре. От години не я бях виждал с толкова остър и ясен поглед. Посещението ми в медицинския център на окръжния затвор имаше конкретна цел, обаче ми стана приятно да науча, че се възстановява.

— И колко време ще мине този път, преди пак да ти се обади и да каже: „В пандиза съм, имам нужда от Мики“, а? — както се очакваше, пророкува Лорна.

Изрече последните думи с носовото хленчене на Глория Дейтън. Имитира я доста точно, обаче въпреки това ме ядоса. Отгоре на всичко си позволи да изпее една мелодия от класическото филмче на Дисни.

— М-И-К... ще се видим скоро. К-И... защо ли, ами защото винаги безплатно ми помагаш! М-А-У-С... Мики Маус, адвокатът, когото всеки...

— Моля те, не ми пей, Лорна.

Тя ми се изсмя в телефона.

— Просто се аргументирам.

Усмихнах се, но се опитах да не допусна гласът ми да ме издаде.

— Добре. Ясно. Вече трябва да затварям.

— Ами приятно прекарване... Мики Маус.

— Можеш цял ден да пееш тая песен и „Доджърс“ може да изгубят от „Джайънтс“, обаче пак ще си изкарам страхотно. След като чух новината от теб, какво лошо може да се случи?

Затворих, отидох в домашния си кабинет и се обадох по мобилния на Теди Воугъл, тартора на Светците извън затвора. Съобщих му добрата новина и подметнах, че може би ще успее да я предаде на Коравия по-бързо от мен. Във всеки затвор има Светци. ЦРУ и ФБР има какво да научат от тяхната съобщителна система. Воугъл отговори, че ще се заеме с това. После каза, че десетте бона,

които ми беше дал предишния месец на пътя край Васкес Рокс, са си стрували инвестицията.

— Оценявам го, Тед — отвърнах. — Имай ме предвид следващия път, когато ти потрябва адвокат.

— Непременно.

Прекъснах връзката и изключих мобилния. После извадих бейзболната си ръкавица от гардероба в коридора и излязох от къщи.

Тъй като тоя ден бях дал на Ърл платена отпуска, шофирах сам до Доджърс Стейдиъм. Нямаше много движение, докато не наближих. Билетите за първия мач на „Доджърс“ в Лос Анджелис винаги се разпродават, въпреки че се провежда през работно време в делничен ден. Началото на бейзболния сезон е пролетен празник, който привлича хиляди работещи в центъра. Това е единственото спортно събитие в лежерния Лос Анджелис, където могат да се видят мъже с и официални бели ризи и вратовръзки. Всички те са се чупили от работа. Нищо не може да се сравнява с началото на сезона, преди тъпите загуби, категоричните провали и пропуснатите възможности. Преди да възтържествува действителността.

Пристигнах пръв от групата. Бяхме на четвъртия ред, на седалки, поставени допълнително на стадиона през ваканцията. Левин трябва да беше видял бая зор, докато купи билетите от някой местен брокер. Поне сигурно щяха да му ги приспадат от данъците като служебен разход.

Бяхме се уговорили той също да дойде рано. Беше ми се обадил предишната вечер, за да ми каже, че иска да остане насаме с мен. Освен това, докато гледахме загриването и се запознавахме с подобренията, които новият собственик, беше направил на стадиона, щяхме да обсъдим моето посещение при Глория Дейтън, а Рол щеше да ме осведоми за развитието на разследването около Луис Рулей.

Само че той не се появи за загриването. Другите четирима адвокати пристигнаха — трима с вратовръзки, направо от съда — и ние пропуснахме възможността да поговорим на спокойствие.

Познавах четиримата от няколко корабни дела, по които бяхме работили заедно. Всъщност традицията да ходим заедно на мачове на „Доджърс“ започна с корабните дела. Получила широки правомощия да прекрати притока на дрога към Съединените щати, американската брегова охрана беше започнала да спира подозрителни съдове

навсякъде в океана. Когато удареха на злато — или по-точно на кокаин — те арестуваха корабите и екипажите. Много от делата се насочваха към областния съд в Лос Анджелис. В резултат понякога повдигаха обвинение на повече от дванайсет души едновременно. Всеки обвиняем си имаше личен адвокат, повечето назначени от съда с парите на Чичо Сам. Делата бяха доходни, многобройни и страшно се забавлявахме. На някого му хрумна идеята да ги обсъждаме на Додждърс Стейдиъм. Веднъж всички събрахме пари и купихме частна лежа за един мач. И наистина разговаряхме за делото няколко минути през седмия ининг.

Започнаха церемониите преди мача, а от Левин нямаше и следа. На игрището пуснаха стотици гълъби, които заедно закръжиха над стадиона под гръмките овации на публиката и после отлетяха. Прелетелият скоро след това бомбардировач стелт Б-2 събра още помощни аплодисменти. Така имаше по нещо за всеки, че и малко ирония отгоре.

Мачът започна, а Левин още го нямаше. Включих мобилния си и се опитах да му се обадя, въпреки че не се чуваше нищо. Тълпата крещеше и ръкопляскаше с надеждата за сезон, който да не свърши пак с разочарование. Отсреща се включи телефонният секретар на Рол.

— Миш, къде си бе, човек?! На мача сме и местата са фантастични, обаче едното е свободно. Чакаме те.

Изключих, погледнах другите и свих рамене.

— Не знам — казах аз. — Не ми отговори.

Оставих мобилния включен и го закачих на колана си.

Преди края на първия ининг съжалявах, задето бях казал на Лорна, че не ми пука дали „Джайънтс“ ще ни опукат яко. Поведоха ни с пет на нула още преди „Додждърс“ да спечелят първата си точка за сезона и публиката бързо се разочарова. Чух хората да мърморят за цените, ремонта и свръхкомерсиализацията на стадиона. Един от адвокатите, Роджър Милс, се огледа наоколо и отбеляза, че на стадиона има повече фирмени емблеми отколкото върху състезателна кола.

„Додждърс“ успяха да стопят преднината на съперника си, обаче в четвъртия ининг положението пак се промени и „Джайънтс“ елиминираха Джеф Уийвър със страхотен удар. Използвах смяната на питчърите, за да се похваля с бързия резултат от обжалването на Кейси. Успях да направя впечатление на другите адвокати, макар един

от тях, Дан Дейли, да предположи, че съм получил такъв светкавичен отговор, защото тримата съдии са в списъка ми с коледни подаръци. Отговорих му, че явно е пропуснал паметната записка на адвокатската колегия за недоверието на съдебните заседатели към адвокати с коса, вързана на опашка. Неговата стигаше до средата на гърба му.

Тъкмо по време на това затишие в мача чух мобилния си да звъни. Припряно го смъкнах от колана си и го отворих, без да поглеждам дисплея. — Рол?

— Не, господине, обажда се детектив Ланкфорд от глендейлския полицейски участък. С Майкъл Холър ли говоря?

— Да — потвърдих.

— Имате ли малко време?

— Имам, но не съм сигурен, че ще ви чуя добре. В момента съм на мача на „Доджърс“. Въпросът може ли да почака, докато имам възможност да ви се обадя?

— Не, господине, не може. Познавате ли Рол Арън Ливайн? Той е...

— Да, познавам го. Какво се е случило?

— Боя се, че господин Ливайн е мъртъв. Бил е убит в дома си.

Наведох глава толкова ниско напред, че си чукнах челото в гърба на мъжа пред мен. Отдръпнах се, запуших едното си ухо с длан и притиснах телефона към другото. Изолирах се от всичко наоколо.

— Как се е случило?

— Не знаем — отвърна Ланкфорд. — Тъкмо затова сме тук. Изглежда че той наскоро е работил за вас. Имате ли възможност да дойдете, за да отговорите на някои въпроси и да ни помогнете?

Най-последно изпуснах въздуха от гърдите си и се опитах да запазя самообладание.

— Идвам.

---

[1] Джон Фанте (1909–1983) — американски писател. — Б.пр. ↑

[2] Сами Дейвис (1925–1990) — американски актьор. — Б.пр. ↑

Трупът на Рол Левин лежеше в задната стая на едноетажната му къща, която се намираще на няколко преки от Бранд Булевард. Помещението най-вероятно беше предвидено за дневна, обаче детективът го бе превърнал в домашен кабинет. И той като мен нямаше нужда от рекламно пространство. Защото никой не му правеше делови посещения. Фирмата му я нямаше даже в телефонния указател. Работеше за адвокати и си осигуряваше достатъчно ангажименти от тях. Петимата адвокати, с които трябваше да се види на бейзболния мач, свидетелстваха за неговите способности и успехи.

Униформените ченгета, които бяха предупредени за моето идване, ме накараха да изчакам в предната дневна, докато детективите имат възможност да дойдат и да разговарят с мен. В коридора застава униформен полицаи, ако случайно ми щукне да се втурна към задната стая или изхода отпред. Мястото, на което стоеше, му позволяваше да пази и в двете посоки. Седнах и се замислих за своя приятел.

На идване от стадиона бях решил, че знам кой е убил Рол Левин. Нямаше нужда да ме водят в задната стая да видя или чуя уликите, за да разбера кой е убиецът. Дълбоко в себе си бях убеден, че Рол е стигнал прекалено близо до Луис Рулей. И тъкмо аз го бях пратил там. Оставаше само да си отговоря на въпроса как ще реагирам.

След двацет минути двамата детективи дойдоха в дневната. Изправих се и поговорихме прави. Мъжът се представи като Ланкфорд. Той ми се беше обадил. Той беше по-възрастен, ветеран. Партньор му бе жена на име Соубъл. Не изглеждаше да разследва убийства от много отдавна.

Не се ръкувахме. Те носеха латексови ръкавици. На обувките си бяха нахлузили хартиени калцуни. Ланкфорд дъвчеше дъвка.

— Добре, ето какво е положението — навъсено започна той. — Ливайн бил в кабинета си, седял на бюрото. Столът беше обърнат с гръб към бюрото, явно е гледал извършителя. Прострелян е с един изстрел в гърдите. С някакво малокалибрено оръжие, струва ми се с двацет и двойка, обаче ще изчакаме аутопсията.

Детективът забодде показалец в средата на гърдите си. Чух глухия звук от бронираната жилетка под ризата му.

Поправих го. И сега, и по-рано, по телефона, беше произнесъл името като Ливайн.

— Добре де, Левин — повтори той. — Така или иначе, след изстрела се е опитал да се изправи или просто се е проснал по очи на пода и е издъхнал в тая поза. Извършителят претърщувал кабинета и в момента не можем да определим какво е търсил, нито какво е взел.

— Кой го е намерил? — попитах.

— Една съседка, която видяла кучето му да тича на свобода. Извършителят трябва да го е пуснал навън преди или след убийството. Съседката намерила животното да скита наоколо, познала го и го върнала обратно. Заварила вратата отворена, влязла и открила трупа. Не е било куче-пазач, ако питате мен. Една от ония малки космати топки.

— Шицу — поясних.

Бях виждал кученцето и бях чувал Левин да говори за него, обаче не си спомнях името му. Звучеше нещо като Рекс или Бронко, име, което издава дребния му ръст.

Соубъл се консултира с бележника си, преди да продължи разпита.

— Не открихме нищо, което да ни отведе до най-близкия му роднина. Знаете ли дали има семейство?

— Мисля, че майка му живее на изток. Той е роден в Детройт. Може и майка му да е там. Струва ми се, че не поддържаха връзка.

Тя кимна и продължи:

— Намерихме календара му. Вашето име е записано на почти всеки ден от последния месец. По конкретно дело ли е работил за вас?

— По две различни дела, но главно по едното.

— Искате ли да ни разкажете за тях? — попита детектив-ката.

— Едното дело отива на процес. Идния месец. Опит за изнасилване и убийство. Рол Левин се занимаваше с доказателствения материал и ми помагаше да се подготвя.

— С други думи се е опитвал да подлее вода на следствието, а? — подхвърли Ланкфорд.

Тогава разбрах, че учтивостта му по телефона е била само за заблуда, за да ме привлече в къщата. Сега щеше да се държи по друг

начин. Струваше ми се даже, че дъвче дъвката си по-агресивно, отколкото при влизането си в стаята.

— Наричайте го както щете, детектив. Всеки има право на защита.

— Да бе, естествено, и всички са невинни, само родителите им са виновни, задето прекалено рано са ги отбили — рече той. — Както и да е. Тоя тип Ливайн по-рано е бил ченге, нали така?

Пак беше започнал да произнася грешно фамилията му.

— Да, служил е в лосанджелиската полиция. В „Престъпления против личността“, но се е пенсионирал след дванайсетгодишна служба. Поне ми се струва, че бяха дванайсет. Ще трябва да проверите. И се казва Левин.

— Да де, хубаво. Предполагам, че не го е бивало да бачка на страната на добрите, а?

— Зависи от гледната точка.

— Може ли да се върнем на вашето дело? — обади се Соубъл. — Как се казва ответникът?

— Луис Рос Рулей. Процесът е във Ваннайския върховен съд при съдия Фулбрайт.

— Той в ареста ли е?

— Не, освободен е под гаранция.

— Някаква неприязън между Рулей и господин Левин?

— Поне аз не знам за такова нещо.

Бях решил. Щях да се справя с Рулей както аз си знаех. Щях да се придържам към плана, който бях измислил — с помощта на Рол Левин. Щях да хвърля бомба със закъснител в делото и да си плюя на петите. Смятах, че го дължа на своя приятел Миш. Такова щеше да е и неговото желание. Нямах да използвам други хора. Сам щях да се заема с това.

— Възможно ли е да е педерастка история? — попита Ланкфорд.

— Моля? Какво ви кара да говорите така?

— Педалско псе, после всичко в къщата — има снимки само на мъже и кучето. Навсякъде. По стените, до леглото, на пианото.

— Разгледайте по-внимателно, детектив. Снимките сигурно са само на един мъж. Партньорът му почина преди няколко години. Смятам, че оттогава не е бил с друг.

— Басхващам, че е умрял от СПИН.

Не потвърдих. Просто продължих да чакам. От една страна, поведението на Ланкфорд ме дразнеше. От друга страна, смятах, че дърводелските му следствени методи ще му попречат да свърже Рулей с убийството. Коего ме устройваше. Трябваше да го разтакавам само пет-шест седмици и после нямаше да ме е грижа дали ще го разкрият. Дотогава щях да съм приключил с изпълнението на плана си.

— Тоя тип обикаляше ли педалските заведения? — попита детективът.

Свих рамене.

— Нямам представа. Обаче ако беше педерастко убийство, защо са претършували само кабинета му, а не останалата част от къщата?

Ланкфорд кимна. Логичният ми въпрос като че ли за момент го извади от равновесие. После обаче ми нанесе изненадващ удар.

— Къде бяхте сутринта, господин адвокат?

— Моля?

— Просто рутинен въпрос. Местопрестъплението предполага, че жертвата е познавал убиеца. Позволил му е да влезе в кабинета. Както вече казах, сигурно е седял на бюрото, когато е бил прострелян. Струва ми се, че присъствието на убиеца изобщо не го е притеснявало. Ще трябва да проверим всичките му познати, и по служебна, и по приятелска линия.

— Искате да кажете, че съм заподозрян, така ли?

— Не, просто се опитвам да си изясня нещата и да ги фокусирам.

— Цяла сутрин си бях вкъщи. Имах среща с Рол на Доджър Стейдиъм. Тръгнах за стадиона към дванайсет и когато се обадохте, ме заварихте там.

— Ами преди това?

— Както казах, бях си вкъщи. Сам. Обаче към единайсет разговарях по телефона, което доказва, че съм бил там, а домът ми е най-малко на половин час от тук. Ако са го убили след единайсет, аз съм във от подозрение.

Ланкфорд не лапна въдицата. Не ми каза часа на смъртта. Може още да не го знаеше.

— Кога за последен път разговаряхте с него? — вместо това попита той.

— Снощи по телефона.

— Кой на кого се обади и защо?

— Той ми се обади и попита дали мога да отида по-рано на мача. Отговорих му, че мога.

— Защо?

— Той обича да... обичаше да гледа загряването. Каза, че можело да обсъдим някои подробности по делото Рулей. Нищо конкретно, но миналата седмица не ме беше осведомявал за развитието на разследванията си.

— Много благодаря за съдействието — саркастично заяви Ланкфорд.

— Нали разбирате, че току-що постъпих така, както съветвам да не прави всеки клиент и изобщо всеки, който е готов да ме послуша? Разговарях с вас без адвокат, разкрих ви алибито си. Сигурно съм се побъркал.

— Нали вече ви благодарих.

— Можете ли да ни кажете нещо друго, господин Холър? — обади се Соубъл. — За господин Левин или неговата работа?

— Да, има още нещо. Нещо, което сигурно трябва да проверите. Обаче искам да си остане поверително.

Вперих очи в униформеното ченге, което стоеше в коридора. Соубъл проследи погледа ми и ме разбра.

— Полицай, би ли изчакал навън, моля? — извика тя.

Униформеният излезе — стори ми се ядосан, може би защото го отпращаше жена.

— Добре — рече Ланкфорд. — Какво искате да ни съобщите?

— Ще трябва да проверя точните дати, обаче преди няколко седмици, през март, той работи по друго дело, свързано с мой клиент, който предаде един наркодилър. Левин се обади на някои хора, помогна за разпознаването на дилъра. После научих, че оня бил колумбиец и имал доста широки връзки. Може да е имал приятели, които...

Оставих ги сами да довършат многоточието.

— Не знам — вторачи се в мен детективът. — Доста чисто е извършено. Не ми прилича на отмъщение. Нито са му прерязали гърлото, нито са му изтръгнали езика. Един изстрел, плюс това, че са претърсвали кабинета. Какво може да са търсили хората на дилъра?

Поклатих глава.

— Може би името на моя клиент. Според споразумението, което постигнах, самоличността му се запазваше в тайна.

Ланкфорд замислено ме погледна.

— Как се казва клиентът?

— Не мога да ви кажа. Адвокатска тайна.

— Добре, ето, че пак почнахме с тия глупости. Как да разследваме тая информация, след като не знаем дори името на клиента ви? Хич ли не ви пука, че приятелят ви лежи там на пода с парче олово в сърцето?

— Пука ми, да. Явно аз съм единственият тук, на когото му пука. Обаче също така съм обвързан от правните принципи и етика.

— Възможно е клиентът ви да е в опасност.

— Нищо не заплашва клиента ми. В затвора е.

— Жена е, нали? — попита Соубъл. — Все повтаряте „моя клиент“, вместо „той“ или „тя“.

— Няма да разговарям с вас за моя клиент. Ако ви интересува името на дилъра, то е Ектор Аранде Моя. Намира се във федерален затвор. Струва ми се, че обвинението е повдигнато от Управлението за контрол на наркотичните вещества във връзка с дело в Сан Диего. Повече нищо не мога да ви кажа.

Соубъл си записа всичко. Реших, че вече съм им дал достатъчно основания да оставят на мира Рулей и да не търсят педерастки мотиви.

— По-рано идвали ли сте в кабинета на господин Левин, господин Холър? — попита ме тя.

— Няколко пъти. Обаче не през последните два месеца, най-малко.

— Имате ли нещо против да дойдете с нас отзад? Може би ще забележите нещо странно или липсващо.

— Той още ли е там?

— Жертвата ли? Да, още е така, както са го открили.

Кимнах. Не бях сигурен, че искам да видя трупа на Рол Левин на местопрестъплението. После изведнъж реших, че трябва да го видя и че не бива да забравям гледката. Това щеше да разпалва решимостта ми да изпълня плана си.

— Добре, ще дойда.

— Тогава си обуйте това и не пипайте нищо, докато сте там — нареди Ланкфорд. — Все още не сме свършили с

местопрестъплението.

Той извади от джоба си чифт сгънати хартиени калцуни. Седнах на дивана на Рол и ги обух, после тръгнах след двамата по коридора към стаята на убийството.

Тялото на Рол Левин лежеше така, както го бяха намерили — по корем на пода с обърнато надясно лице, отворени очи и уста. Позата му беше неестествена, с единия хълбок по-високо от другия и с ръце зад гърба. Изглеждаше очевидно, че е паднал от стола си, който се намираще зад него.

Моментално съжалих за решението си да дойда в кабинета. Внезапно разбрах, че този последен поглед към лицето на Рол ще помрачи всичките ми други зрителни спомени за него. Трябваше да се опитам да го забравя, за да не ми се налага мислено да се взирам в тия очи.

Същото беше с баща ми. Единственият ми зрителен спомен от него беше за мъж на легло. Тежеше най-много четирийсет и пет кила и ракът го разяждаше отвътре. Всичките ми други спомени бяха фалшиви и идваха от снимките в книгите, които бях чел.

В стаята работеха неколцина души. Криминалисти и патолози. На лицето ми трябва да се беше изписал ужасът, който изпитвах.

— Знаете ли защо не можем да го покрием? — попита ме Ланкфорд. — Заради хора като вас. Заради О'Джей Симпсън. На това му викат „местене на вещественни доказателства“. Нещо, на което вие адвокатите веднага ще се нахвърлите. Затова край с покриването на трупа с чаршаф. Поне докато не го извадим от тук.

Не отговорих. Само кимнах. Имаше право.

— Бихте ли се приближили до бюрото, за да ни кажете дали виждате нещо необичайно? — помоли ме Соубъл, която явно изпитваше известно съчувствие към мен.

Подчиних се с признателност, защото можех да застана с гръб към трупа. Отидох при бюрото, което се състоеше от три работни маси, образуващи буквата Г в ъгъла на стаята. Познах, че е купено от магазина на ИКЕА в недалечния Бърбанк. Нищо луксозно, просто и удобно. На централната маса в ъгъла имаше компютър и подвижен плот за клавиатура. Масите от двете страни си приличаха като две капки вода и Левин сигурно ги беше използвал, за да не смесва различните си разследвания.

Погледът ми се задържа върху компютъра и се зачудих какви сведения за Рулей има във файловете му. Соубъл забеляза накъде е насочено вниманието ми.

— Нямаме компютърен специалист — поясни тя. — Участъкът ни е съвсем малък. Повикахме човек от шерифската служба, но ми се струва, че е изваден целият диск.

И посочи с химикалката си под масата, където се намираше компютърът. Един от пластмасовите капаци беше свален и оставен отзад.

— Вътре сигурно няма да има нищо за нас — прибави детективката. — Какво ще кажете за бюрата?

Първо се обърнах към масата вляво от компютъра. Отгоре бяха пръснати листове и папки. Погледнах някои заглавия и познах имената.

— Някои са мои клиенти, само че делата са стари. Приключени са.

— Сигурно са от кантонерките в килера — отвърна Соубъл. — Убиецът може да ги е изсипал тук, за да ни заблуди. Да скрие това, което е търсил или е взел. Бихте ли погледнали и тук?

Отидохме при масата вдясно от компютъра. Там не цареше такъв безпорядък. Видях календар, върху който Левин явно си беше отбелязвал отработените часове и за кой адвокат е вършил работа. Прелистих го и установих, че моето име се среща най-често през последните пет седмици. Точно както ми бяха казали детективите — всъщност той беше работил само за мен.

— Не знам — въздъхнах аз. — Не знам какво да търся. Не виждам нищо, което може да ви бъде от полза.

— Е, повечето адвокати и толкова не помагат — обади се иззад мен Ланкфорд.

Не си направих труда да се обърна, за да се защитя. Той беше при трупа и не исках да видя какво прави. Пресегнах се към картотеката с имена на масата, за да прегледам картичките.

— Не я пипайте! — моментално ме спря Соубъл.

Рязко си дръпнах ръката.

— Извинявам се. Просто исках да прегледам имената. Не...

Не довърших. Прииска ми се да си тръгна и да си взема нещо за пиене. Имах чувството, че хотдогът, който толкова ми се беше усладил на стадиона, се кани да излезе навън.

— Ей, я проверете там — нареди Ланкфорд.

Двамата със Соубъл бързо се завъртяхме и видяхме, че патолозите внимателно преобръщат трупа. Предницата на тениската на Доджърс, която носеше Рол, беше окървавена. Обаче Ланкфорд сочеше ръцете на мъртвеца, които по-рано не се бяха виждали под тялото му. Двата средни пръста на лявата му ръка бяха свити към дланта, докато външните оставаха изпънати.

— Тоя да не си е падал по говедата? — попита детективът.

Никой не се засмя.

— Какво мислите? — погледна ме Соубъл.

Вторачих се в последния жест на моя приятел и само поклатих глава.

— А, ясно — рече Ланкфорд. — Това е знак. Шифър. Иска да ни покаже, че го е извършил дяволът.

Спомних си, че Рол беше нарекъл Рулей „дявол“, възплъщение на злото. И тогава разбрах какво е последното послание на приятеля ми към мен. Умирайки на пода в кабинета си, той се беше опитал да ми каже. Да ме предупреди.

Отидох в „Четири зелени полета“ и си поръчах гинес, обаче бързо ескалирах до водка с лед. Смятах, че няма никакъв смисъл да бавя нещата. Мачът на „Доджърс“ по телевизора над бара свършваше. Момчетата в синьо се бяха стегнали и имаха да догонват само още две точки. Течеше деветият ининг. Барманът беше приковал поглед в екрана, ала началото на новия сезон вече изобщо не ме вълнуваше. Не ме вълнуваха изненадите в деветия ининг.

След като обърнах втората водка, извадих мобилния и започнах да се обаждам. Първо се свързах с другите четирима адвокати от мача. Когато Ланкфорд ми се обади, всички си бяхме тръгнали едновременно, само че те се бяха прибрали, без да знаят други подробности, освен че Левин е мъртъв. После набрах номера на Лорна и тя се разплака на телефона. Поговорих малко с нея и тогава тя ми зададе въпроса, който се надявах да избягна.

— Заради твоето дело ли е? Заради Рулей?

— Не знам — излъгах. — Разказах на куките, обаче тях като че ли повече ги интересуваше това, че Левин е бил гей.

— Гей ли?!

Знаех, че така ще отвлека вниманието й.

— Той не го тръбеше под път и над път.

— Знаел си и не си ми казал, така ли?

— Нямахше нищо за казване. Това си беше неговият живот. Ако искаше да каже на хората, предполагам, че сам щеше да го стори.

— Детективите ли казаха, че се е случило така?

— Как?

— Нали разбираш, че са го убили, понеже е гей.

— Не знам. Все питаха за това. Не знам какво смятат. Ще проучат нещата и дано това доведе до нещо.

Последва мълчание. Вдигнах поглед към телевизора точно, когато „Доджърс“ отбелязаха победна точка и стадионът изригна във възторжен хаос. Барманът радостно се разкрещя и усили звука с дистанционното. Извърнах се и запуших свободното си ухо с длан.

— Това те кара да се замислиш, нали? — рече Лорна.

— За какво?

— За това, което вършим, Мики. Когато хванат изрода, дето го е убил, той може да ми се обади, за да те наеме.

Привлякох вниманието на бармана, като разклатих леда в празната си чаша. Исках още една. Не исках обаче да казвам на Лорна, че вече работя за изрода, който е убил Рол.

— Успокой се, Лорна. Ставаш...

— Напълно е възможно!

— Виж, Рол ми беше колега и приятел. Само че няма да променя професията си, нито убежденията си, защото...

— Може би трябва. Може би и двамата трябва да го направим. Точно това искам да кажа.

И пак се разплака. Барманът ми донесе новата чаша и аз изпразних една трета от нея на една глътка.

— Искаш ли да дойда при теб, Лорна?

— Не, не искам нищо. Не знам какво искам. Просто всичко това е ужасно.

— Може ли да ти кажа нещо?

— Какво? Естествено, че може.

— Спомняш ли си Хесус Менендес? Моя клиент?

— Да, но какво общо има той с...

— Невинен е. И Рол работеше по този въпрос. Заедно работехме. Ще го освободим.

— Защо ми го казваш?

— Защото не може да приемем случилото се с Рол и просто да се заковем по местата си. Работата ни е важна. Необходима.

Думите ми прозвучаха кухо. Тя не отговори. Сигурно я бях объркал, защото самият аз бях объркан.

— Разбираш ли? — попитах я.

— Да.

— Хубаво. Сега трябва да се обадя на някои хора, Лорна.

— Ще ми кажеш ли, когато разбереш за погребението?

— Непременно.

След като затворих, реших да си почина, преди отново да позвъня. Замислих се над последния въпрос на Лорна и разбрах, че може би тъкмо аз трябва да организирам погребението. Освен ако от

Детройт не се появеше старицата, която преди двайсет и пет години се беше отказала от Рол Левин.

Казах си, че е време да успокоя темпото и един от начините за това беше да продължа с гинес, тъй като напълването на една халба отнемаше страшно много време. Когато барманът накрая ми я донесе, видях, че в пяната се е отпечатала арфа от кранчето. Ангелска арфа. Вдигнах чашата за тост, преди да отпия от нея.

— Бог да прости мъртвите — казах аз.

— Бог да прости мъртвите — повтори барманът.

Отпих голяма глътка и гъстата бира ми подежда като хоросан, който изливах вътре, за да спои тухлите. Изведнъж ми се прирева. Точно тогава обаче извън мобилният ми. Отворих го, без да погледна дисплея, и отговорих. Алкохолът правеше гласа ми неузнаваем.

— Мик ли е? — попита някой.

— Да, кой се обажда?

— Луис. Току-що научих за Рол. Много съжалявам, мой човек.

Дръпнах телефона от ухото си, като че ли беше змия и се канеше да ме ухапе. Замахнах с ръка, готов да го запратя към огледалото зад бара, където виждах собственото си отражение. После пак го доближих към ухото си.

— Да, копеле гадно, откъде...

Млъкнах и се разсмях, когато осъзнах как съм го нарекъл и си спомних теорията на Рол Левин за Рулей.

— Извинявай? — рече той. — Пиеш ли?

— Адски си прав, пия — потвърдих. — Откъде знаеш, ебати, какво се е случило с Миш?

— Ако Миш е господин Левин, току-що ми се обадиха от глендейлската полиция. Една детективка каза, че искали да поговорят с мен за него.

Тоя отговор изцеди най-малко две от водките направо от черния ми дроб. Поизправих се на столчето.

— Соубъл ли? Тя ли ти се обади?

— Да, струва ми се. Каза, че ти си й дал името ми. И че щели да ми задават само рутинни въпроси. В момента идва насам.

— Къде?

— В офиса.

Замислих се, обаче едва ли някаква опасност заплашваше Соубъл, даже да отидеше там без Ланкфорд. Рулей нямаше да направи нищо на ченге, особено в собствения си офис. Повече ме безпокоеше Соубъл и Ланкфорд да не са надушили дирите на Рулей и да ме лишат от шанса лично да отмъстя за Рол Левин и Хесус Менендес. Дали не беше оставил пръстови отпечатьци? Или някой съсед го бе видял да влиза в дома на Левин?

— Само това ли ти каза?

— Да. Щели да разговарят с всичките му скорошни клиенти и аз съм бил последният.

— Не разговаряй с тях.

— Сигурен ли си?

— Не и в отсъствието на адвоката си.

— Няма ли да станат подозрителни, ако не разговарям с тях, например да им дам алиби или нещо от тоя род?

— Няма значение. Няма да разговарят с теб, освен ако аз не разреша. А аз не разрешавам.

Свих свободната си ръка в юмрук. Не можех да понеса мисълта, че давам правни съвети на човека, който същата сутрин е убил мой приятел.

— Добре — отвърна Рулей. — Ще я отпратя.

— Къде беше сутринта?

— Аз ли? Ами тук, в офиса. Защо?

— Някой виждал ли те е?

— Робин дойде в десет. По-рано никой.

Представих си жената с прическа като сърп. Не знаех какво да му кажа, защото часът на смъртта не ми беше известен. Не исках да споменавам нищо за проследяващата гривна, която би трябвало да носи на глезена си.

— Обади ми се, след като детектив Соубъл си тръгне. И не забравяй, каквото и да ти каже тя или нейният партньор, не разговаряй с тях. Може да те лъжат колкото си щат. А всички го правят. Смятай всичко, каквото ти кажат, за лъжа. Просто ще се опитат да те измамат, за да разговаряш с тях. Ако ти заявят, че аз съм казал, че можеш да разговаряш с тях, значи лъжат. Вдигни телефона и ми се обади, аз ще им кажа да се разкарат.

— Ясно, Мик. Така ще постъпя. Мерси.

И прекъсна връзката. Затворих телефона и го пуснах на бара като нещо мръсно и изхвърлено.

— Да, моля — измърморих.

Пресуших повече от четвърт от моята половинка, после пак взех мобилния. Използвах бутона за бързо набиране, за да се обадя на Фернандо Валенцуела. Беше си вкъщи, току-що си идваше от мача на „Доджърс“. Това означаваше, че си е тръгнал рано, за да изпревари трафика. Типичен лосанджелиски запаляно.

— Рулей още ли носи проследяваща гривна?

— Да.

— Как действа? Можеш ли да проследяваш къде е бил или само къде е в момента?

— Това е система за глобално позициониране. Излъчва сигнал. Можеш да я проследиш в миналото и да определиш къде е ходил някой.

— Програмата там ли е или в офиса ти?

— В лаптопа е, мой човек. Какво става?

— Искам да видя къде е бил той днес.

— Ами чакай да го включа. Един момент.

Допих гинеса си и казах на бармана да ми налее още една халба, докато Валенцуела включваше лаптопа си.

— Къде си сега, Мик?

— В „Четирите зелени полета“.

— Случило ли се е нещо?

— Да, случи се. Включи ли вече лаптопа?

— Да, пред мен е. За колко време искаш да проверя?

— Започни от сутринта.

— Добре. Той... хм... днес не е скитосвал много. Проследявам го от дома му до офиса в осем. Като че ли е отскочил някъде наблизко — на една-две преки, сигурно на обед — после пак се е върнал в службата си. Още е там.

Замислих се. Барманът ми донесе новата половинка.

— Как се маха това нещо от глезена, Вал?

— Искаш да кажеш, ако беше на негово място ли? Не можеш да го свалиш. Гривната се завинтва и ключето е уникално. Като секретен ключ. Единственият е в мен.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Нося го на ключодържателя си, мой човек.

— Няма ли фабрични копия?

— Не би трябвало. А и всъщност няма значение. Ако целостта на пръстена бъде нарушена, даже само да го отвори, системата ще ме алармира. Освен това има още нещо, казва се масдетектор. Щом сложа тая джаджа на глезена му, компютърът ме алармира в момента, в който регистрира, че там няма нищо. А такова нещо не се е случвало, Мик. Единственият начин е с трион. Да си отреже крака и да остави гривната на глезена. Това е единственият начин.

Изгълтах пяната на новата си бира. Тоя път барманът не беше проявил творчество.

— Ами батерията? Ако батерията се изтощи, ще изгубиш ли сигнала?

— Не, Мик. И това съм предвидил. Той има зарядно устройство и букса на гривната. През няколко дни трябва да го включва, за да я зарежда. Нали разбираш, докато седи на бюрото си или подремва. Ако батерията падне под двайсет процента, компютърът ме алармира и аз му се обаждам, за да го подсетя да я зареди. Ако и тогава не го направи, следващата аларма е при петнайсет процента, а при десет гривната почва да свири и той няма как да я изключи. С такова писукане на можеш да избягаш. А след последните десет процента пак имам още пет часа възможност да го следя. За пет часа лесно ще го открия, фасулска работа.

— Добре, хубаво.

Оставих се науката да ме убеди.

— Какво става?

Разказах му за Левин и че полицията сигурно ще трябва да провери движението на Рулей. Гривната и проследяващата система най-вероятно щяха да осигурят алибито на нашия клиент. Новината смая Валенцуела. Може и да не беше толкова близък с Рол като мен, обаче го познаваше също толкова отдавна.

— Според теб какво се е случило, Мик?

Знаех, че пита дали Рулей е убиецът или някак си е стоял зад убийството. Валенцуела нямаше достъп до цялата информация, която ми беше известна, и до откритията на Левин.

— Не знам какво да мисля — отвърнах. — Обаче трябва да си нащрек с тоя тип.

— Ти също.

— Непременно.

Затворих, като се питах дали Валенцуела наистина е предвидил всички възможности. Дали Рулей е измислил някакъв начин да сваля гривната, или да заблуждава проследяващата система. Научната страна на нещата ми се струваше убедителна, но не и човешката. Хората винаги грешат.

Барманът се приближи до мен отгатык бара.

— Ей, приятел, да не си си изгубил ключовете за колата?

Озърнах се наоколо, за да се уверя, че говори на мен, после поклатих глава.

— Не.

— Сигурен ли си? Някой е намерил ключове на паркинга. По-добре провери.

Бръкнах в джоба на самото си, извадих ръка и я протегнах с дланта нагоре. Ключовете ми бяха там.

— Виждаш ли, нали ти ка...

Барманът рязко и ненадейно грабна ключовете от дланта ми.

— Това, че се върза, само по себе си би трябвало да е тест за трезвеност — усмихна се той. — Така или иначе, приятел, няма да караш кола — поне известно време. Когато си готов да си тръгваш, ще ти повикам такси.

И отстъпи назад от бара в случай, че агресивно възразя против хитрината му. Ала аз само кимнах.

— Печелиш.

Барманът хвърли ключовете на задния тезгях, където бяха наредени бутилките. Погледнах си часовника. Още нямаше пет. Срамът проби алкохолната изолация. Бях избрал лесния начин. Страхливия начин, да се напиеш пред лицето на нещо ужасяващо.

— Можеш да я вдигнеш — посочих халбата си с гинес.

Взех телефона и натиснах бутона за бързо набиране. Маги Макфърсън отговори веднага. Съдилищата обикновено затваряха към четири и половина, а прокурорите обикновено бяха на бюрата си през тия последни час-два до края на работното време.

— Ей, стана ли вече време да си тръгваш?

— Холър?

— Аха.

— Какво има? Пиеш ли? Гласът ти е променен.

— Май че тоя път ти ще трябва да ме закараш вкъщи.

— Къде си?

— В „Четири алчни копелета“.

— Къде?!

— В „Четири зелени полета“. От доста време съм тук.

— Майкъл, какво...

— Рол Левин е мъртъв.

— Господи, какво...

— Убит е. Така че може ли тоя път ти да ме закараш вкъщи? Пих прекалено много.

— Нека се обадя на Стейси, за да я предупредя, че ще се наложи да поостане до късно при Хейли, после идвам веднага. Не се опитвай да си тръгнеш без мен, нали? Просто стой там.

— Не се бой, барманът няма да ме пусне.

След като затворих телефона, казах на бармана, че съм си променил мнението и искам още една половинка, докато чакам да ме приберат. Извадих портфейла и оставих една от кредитните си карти на бара. Той първо я прокара през апарата, после ми донесе гинеса. Толкова дълго налива бирата, изгребвайки пяната навън, за да напълни халбата догоре, че едва я бях опитал, когато се появи Маги.

— Идваш прекалено бързо — измърморих. — Искаш ли нещо за пиене?

— Не, много е рано. Хайде просто да те закарам вкъщи.

— Добре.

Станах от столчето, сетих се да си взема кредитната карта и телефона и напуснах бара, праметнал ръка през раменете ѝ. Имах чувството, че съм излял повече гинес и водка в канала, отколкото в гърлото си.

— Паркирала съм точно отпред — осведоми ме Маги. — „Четири алчни копелета“, как го измисли това? Да не би собствениците да са четирима?

— Не, алчните копелета са прависти.

— Мерси.

— Не се отнася за теб. Само за адвокати. Ти си прокурорка.

— Колко пи, Холър?

— Някъде между прекалено и адски много.

— Само да не ми повърнеш в колата.

— Обещавам.

Стигнахме до автомобила, един от евтините модели на „Ягуар“. Това беше първата кола, която си купуваше, без да я държа за ръката и да участвам в избора. Беше се спряла на ягуар, защото с него се чувстваше шик, обаче всеки, който разбираше от коли, знаеше, че това си е просто префасониран форд. Не я бях разочаровал. Всичко, което я правеше щастлива, правеше щастлив и мен — освен времето, когато беше смятала, че разводът с мен ще направи живота ѝ по-щастлив. Тогава не се чувствах особено добре.

Маги ми помогна да се вмъкна вътре и потеглихме.

— Недей и да заспиваш — на излизане от паркинга прибави тя.
— Не знам пътя.

— Просто мини по Лоръл Кениън. Когато стигнеш долу, само завий наляво.

Въпреки че по-натовареният трафик трябваше да е в обратната посока, докато стигнем до Феърхолм Драйв минаха близо четирийсет и пет минути. По пътя ѝ разказах за случилото се с Рол Левин. Тя не реагира като Лорна, защото не го познаваше. Въпреки че с него се знаехме от години и го бях използвал като детектив, бяхме се сприятелили едва след моя развод. Всъщност тъкмо Рол ме беше прибирал вкъщи от „Четири зелени полета“ не една вечер, докато преживявах края на брака си.

Дистанционното за вратата на гаража ми беше в линкълна, затова ѝ казах просто да паркира на свободното място отпред. Освен това се сетих, че ключът ми за входната врата е на връзката с ключа за колата, която беше конфискувал барманът. Трябваше да минем от долната страна до задната веранда, за да вземем изпод пепелника на масата за пикник резервния ключ, оня, дето ми го беше върнал Рулей. Влязохме през задния вход, който водеше направо в кабинета ми. И по-добре, защото даже в пияно състояние се радвах, че сме избегнали изкачването на стъпалата отпред. Това не само щеше да ме изтощи, но и тя щеше да види гледката и да си спомни за разликите между живота на прокурора и този на алчното копеле.

— А, много мило — рече Маги. — Нашата чаена чашка.

Проследих погледа ѝ до снимката на дъщеря ни, която държах на бюрото си. Зарадва ме мисълта, че неволно съм спечелил още една точка в нейните очи.

— Да — отвърнах и припряно се опитах да измисля начин да се възползвам от това.

— Накъде е спалнята? — попита тя.

— Хм, не бързаш ли много? Надясно.

— Извинявай, Холър, няма да се бавя много. Имам само още два часа до края на работното време на Стейси, а при тоя трафик скоро ще трябва да потегля обратно.

Бившата ми жена ме заведе в спалнята и ние седнахме един до друг на леглото.

— Мерси, че го правиш — казах.

— Предполагам, че едно добро дело заслужава друго — отвърна тя.

— Мислех, че съм получил наградата си оная нощ, когато те закарах у вас.

Маги постави длан на бузата ми, обърна лицето ми към своето и ме целуна. Приех го като потвърждение, че тогава наистина сме се любили. Почувствах се невероятно прецакан, задето не си го спомнях.

— Гинес — облиза устните си тя, когато се отдръпна от мен.

— И малко водка.

— Бива си я комбинацията. Утре сутрин ще те цепи главата.

— Толкова е рано, че ще почне да ме цепи още тая вечер. Знаеш ли какво, защо не идем да вечеряме в „Дан Танас“? Днес Крейг е на входа и...

— Не, Мик. Трябва да се прибирам при Хейли, а ти трябва да си легнеш.

Вдигнах ръце в знак на капитулация.

— Добре де, хубаво.

— Обади ми се утре сутрин. Искам да поговорим, когато изтрезнееш.

— Добре.

— Да ти помогна ли да се съблечеш и да си легнеш?

— Не, ще се справя и сам. Просто ще...

Отпуснах се по гръб и си изух обувките. После се претърколих до ръба на леглото и издърпах чекмеджето на нощното шкафче. Извадих шишенце тилонол и един диск, който бях получил от свой клиент, Димитриъс Фолкс, гангстер от Норуок, наричан на улицата Лил Димън. Веднъж ми беше казал, че една нощ имал видение и знаел, че е предопределен да умре млад от насилствена смърт. Даде ми диска и ме зарече да го пусна, когато го убият. Така и стана. Пророчеството на Димитриъс се сбъдна. Застреляха го от минаваща по улицата кола около шест месеца, след като ми беше дал диска. Отгоре с маркер беше написал „Реквием за Лил Димън“. Всъщност беше направил сборен диск балади от дискове на Тупак.

Пъхнах го в плъбра на нощното шкафче и скоро се разнесе ритмичният ритъм на „Бог да прости мъртвите“. Песента беше поздрав за падналите другари.

— Такива неща ли слушаш? — смаяно се вторачи в мен Маги.

Свих рамене, доколкото можех, опрян на един лакът.

— Понякога. Помага ми да разбера по-добре много мои клиенти.

— Тия хора би трябвало да са в затвора.

— Може би някои. Но много от тях имат какво да кажат, някои са истински поети и тоя тип беше най-добрият.

— „Беше“ ли? Кой е той, оня, дето го застреляха пред автомобилния музей на Уилшир ли?

— Не, ти говориш за Биги Смолс. Това е великият покоен Тупак Шакур.

— Не мога да повярвам, че слушаш такива неща!

— Казах ти. Това ми помага.

— Направи ми една услуга. Недей да ги слушаш пред Хейли.

— Не се тревожи, няма.

— Трябва да тръгвам.

— Остани още мъничко.

Тя ме послуша, обаче седна вдървено на ръба на леглото. Виждах, че се опитва да разбере текста. За това е нужен слух и не става веднага. Следващата песен беше „Животът продължава“ и видях, че тилът и раменете ѝ се напрягат, когато различава някои думи.

— Може ли вече да си вървя? — попита Маги.

Пресегнах се и понамалих плещра.

— Ей, ще го изключача, ако ми попееш като едно време.

— Не сега, Холър.

— Никой не познава оная Маги Макфърсън, която познавам аз.

Тя се подсмихна и аз помълчах, докато си спомнях ония времена.

— Какво те задържа при мен, Маги?

— Казах ти, не мога да остана.

— Не, нямам предвид тая вечер, а това, че не ме изоставяш, не ми показваш вратата с Хейли и винаги си на разположение, когато имам нужда от теб. Като тая вечер. Не познавам много хора, чиито бивши жени още ги харесват.

Тя се позамисли, преди да отговори.

— Не знам. Сигурно, защото виждам добрия човек, добрия баща, който някой ден ще разкъса обвивката и ще излезе навън.

Кимнах с надеждата да е права.

— Каж ми нещо. Какво щеше да правиш, ако не можеше да си прокурор?

— Сериозно ли питаш?

— Да, какво щеше да правиш?

— Никога не съм се замисляла за това. В момента върша това, което винаги съм искала. Късметлийка съм. Защо да променям нещо в живота си?

Отпуших тиленола и лапнах две таблетки без вода. Следваше песента „Толкова много сълзи“, поредната балада за всички изгубени. Стори ми се подходяща.

— Струва ми се, че щях да стана учителка — накрая заяви тя. — В началното училище. На момиченца като Хейли.

Усмигнах се.

— Госпожо Макфърсън, госпожо Макфърсън, кучето ми изяде домашното.

Тя ме сръга по ръката.

— Всъщност е страхотно — прибавих аз. — От теб щеше да стане добра учителка... освен когато пращаш хлапетата зад решетките без право на излизане под гаранция.

— Много смешно. Ами ти?

Поклатих глава.

— От мен няма да стане добър учител.

— Питам какво щеше да правиш, ако не беше адвокат.

— Не знам. Обаче имам три линкълна. Предполагам, че бих могъл да отворя фирма за лимузини, да возя хората до летището.

Сега вече Маги ми се усмигна.

— Ще те наема.

— Хубаво. Ти си ми първата клиентка. Дай ми един долар и ще го залепя на стената.

Само че лафенето не помагаше. Отпуснах се назад, притиснах очите си с длани и се опитах да прогоня деня, да прогоня спомена за Рол Левин на пода в дома му, вперил поглед в завинаги черно небе.

— Знаеш ли от какво ме беше страх? — попитах я.

— От какво?

— Че няма да позная невинността. Че ще се изправи точно пред мен и няма да я видя. Не говоря за съдебни присъди. Имам предвид невинността. Просто невинността.

Тя мълчеше.

— Но знаеш ли от какво трябваше да ме е страх?

— От какво, Холър?

— От злото. Чистото зло.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че повечето хора, които защитавам, не са зли, Магс. Виновни са, да, но не са зли. Нали разбираш какво искам да кажа? Има разлика. Когато ги слушаш, когато слушаш тия песни, разбираш защо са направили такъв избор. Хората просто се опитват да оцелеят, да живеят с това, което им е дадено, а на някои не им е дадено абсолютно нищо. Обаче злото е нещо друго. Различно е. Като... Не знам. Просто съществува и когато се появи... не знам. Не мога да го обясня.

— Пиян си, затова.

— Знам само, че трябваше да се боя от едно, а аз се страхувах точно от обратното.

Маги протегна ръка и ме погали по рамото. Последната песен беше „да живееш и умреш в Ел Ей“, любимата ми от тоя саморъчно записан диск. Тихо си затананиках и после запях с припева.

*„да живееш и умреш в Ел Ей
тва е брато местото
трябва да си тук да го разбереш
всеки иска да го скива щото“*

Съвсем скоро престанах да пея и смъкнах ръце от лицето си. Заспах облечен. Така и не чух да си тръгва жената, която бях обичал повече от всичко друго в живота си. По-късно тя щеше да ми каже, че последното, което съм промълвил, преди да заспя, е било: „Повече не мога да върша това“.

Не бях говорил за пеенето.

СРЯДА, 13 АПРИЛ

26

Спах почти десет часа, но въпреки това се събудих в мрак. Часовникът на плеъра показваше 05:18. Опитах се пак да заспя, обаче вратата вече беше затворена. Към 05:30 се изтърколих от кревата, с мъка запазих равновесие и се метнах под душа. Останах под струите, докато не изпразних бойлера. После излязох и се облякох за поредния ден на борба с машината.

Още беше твърде рано да се обаждам на Лорна, за да проверя програмата си, но календарът на бюрото ми обикновено е точен. Отидох в домашния си кабинет и първото нещо, което забелязах, беше доларова банкнота, залепена на стената над бюрото.

Адреналинът ми скочи с няколко деления по скалата, докато мислите ми се щураха и си казвах, че някой е оставил парите на стената като заплаха или послание. После си спомних.

— Маги — произнесох гласно.

Усмяхнах се и реших да оставя долара където си е.

Извадих календара от куфарчето и проверих програмата си. Изглеждаше, че сутринта ми е свободна до единайсет, когато имах изслушване във Върховния в Сан Фернандо. Гледаше се делото на рецидивистка, обвинена в притежаване на вещи, свързани с употреба на дрога. Тъпо обвинение, което едва ли си струваше времето и парите, обаче Мелиса Менкоф вече имаше една условна присъда за различни наркопрестъпления. Ако я осъдеха за нещо толкова дребно, условната ѝ присъда щеше да влезе в сила и щяха да я пратят зад решетките за срок от шест до девет месеца.

За днес няхах нищо друго. След Сан Фернандо денят ми беше свободен и аз мислено се поздравих за интуицията, която трябва да бях проявил, за да не поема други ангажименти. Естествено, когато правих програмата си, не знаех, че смъртта на Рол Левин ще ме прати в

„Четири зелени полета“ толкова рано, обаче въпреки това бях постъпил предвидливо.

Изслушването по делото Менкоф се изразяваше в моето искане да не се приема за веществено доказателство лулата за крек, открита по време на обиска на колата ѝ след спиране за опасно шофиране в Нортридж. Бяха я намерили в затворената кутия между седалките. Тя ми беше казала, че не е дала разрешение за обиск на полицаите, ала те въпреки това са го извършили. Изтъкнах аргумента, че не е имало съгласие за обиск, както и вероятна причина за това. Полицаите я бяха спрели за неправилно шофиране и нямаха основание да обискират затворените пространства в автомобила.

Знаех, че ще изгубя, обаче бащата на Менкоф ми плащаше добре да направя всичко възможно за неговата „трудна“ дъщеря. И тъкмо това щях да сторя в единайсет в Сан Фернандо.

За закуска изпих два тиленола и ги прокарах с пържени яйца, препечена филийка и кафе. Щедро посипах яйцата с черен пипер и салца. Всичко това улучи съответните точки и ми даде гориво да продължа борбата. Докато закусвах, прелистих „Таймс“ в търсене на репортаж за убийството на Рол Левин. Напълно необяснимо такъв нямаше. Отначало не разбрах. Защо от Глендейл бяха потулили случая? После си спомних, че „Таймс“ имаше няколко регионални сутрешни издания. Аз живеях в Уестсайд, а Глендейл се смяташе за част от долината Сан Фернандо. Редакторите на вестника може да бяха намерили новината за убийство в Долината безинтересна за уестсайдските читатели, които имаха да се вълнуват за убийствата в собствения си район. И така и не успях да прочета материал за Левин.

Реших да купя друго издание на „Таймс“ по пътя за съда в Сан Фернандо и пак да потърся нещо за Рол. Мисълта за това към коя сергия да упътя Ърл Бригс ми напомни, че нямам кола. Линкълнът се намираще на паркинга при „Четири зелени полета“, освен ако не го бяха гепили през нощта, и не можех да си взема ключовете, преди отварянето на пъба в единайсет. Имах проблем. Бях виждал колата на Ърл на паркинга, откъдето го взимах всяка сутрин, натруфена тойота с нисък профил и въртящи се хромирани тасове. Предполагах, че вътре постоянно смърди на трева. Не исках да се возя в нея. В северния окръг това си беше покана за спиране от полицията. В южния —

покана да те гръмнат. Освен това не исках Ърл да ме вземе от вкъщи. Никога не допусках шофьорите ми да узнаят къде живея.

Измислих друг изход. Щях да взема такси до склада в Северен Холивуд и да използвам един от новите линкълни. И без това колата на паркинга при „Четири зелени полета“ беше навъртяла над осемдесет хиляди километра. Може би смяната на автомобила щеше да ми помогне да преодолее депресията, която непременно щеше да ме обземе заради Рол Левин.

След като измих тигана и чинията, реших, че е достатъчно късно да рискувам да събудя Лорна и да потвърдя програмата си за деня. Върнах се в домашния си кабинет и когато вдигнах телефона, за да се обадя, чух прекъснатия сигнал, показващ, че имам поне едно оставено съобщение.

Набрах номера и електронният глас ми съобщи, че съм пропуснал обаждане в 11:07 предишния ден. Когато гласът изрецитира номера на абоната, се вцепених. Това беше мобилният на Рол Левин. Бях пропуснал последното му обаждане.

— Ей, аз съм. Сигурно вече си излязъл за мача и предполагам, че си изключил мобилния си. Ако не получиш това съобщение, просто ще се видим там. Обаче имам още един коз за теб. Може да...

Той млъкна за момент и някъде отдалеч се разнесе кучешки лай.

— ... се каже, че съм осигурил талона на Хесус за свободно излизане от пандиза. Трябва да затворя, момко.

И толкова. Затвори, без да се сбогува и накрая завърши с онова тъпо ирландско обръщение. Ирландският му акцент винаги ме беше дразнил. Сега ми стана драго. Вече ми липсваше.

Натиснах бутона за повторно прослушване. Повторих тая операция още три пъти, преди накрая да запиша съобщението и да затворя. После седнах на бюрото си и се опитах да приложа информацията към онова, което вече знаех. Първата загадка се отнасяше за часа на обаждането. Бях излязъл за мача най-рано в 11:30 предишния ден и все пак някак си бях пропуснал обаждането на Левин повече от двайсет минути по-рано.

Това ми се стори абсурдно, докато не си спомних разговора с Лорна. В 11:07 бях приказвал с нея. Домашният ми телефон се използваше рядко и толкова малко хора знаеха номера, че не си бях направил труда да активирам опцията изчакване на разговор. Това

означаваше, че системата автоматично е превключила неговото обаждане на секретар, без аз да разбера, тъй като съм говорел с Лорна.

Това обясняваше обстоятелствата около съобщението, ала не и неговото съдържание.

Левин явно беше открил нещо. Той не беше адвокат, обаче със сигурност разбираше от веществени доказателства и можеше да ги преценява. Беше открил нещо, което можеше да помогне за освобождаването на Менендес от затвора. Беше осигурил измъкването на Хесус.

Оставаше да обмисля само кучешкия лай и това не ми създаде проблеми. Бях ходил в дома на Левин и знаех, че кучето му е адски раздразнително. Винаги, когато гостувах на Рол, дребното шицу се разлайваше още преди да почукам на вратата. Оня лай в телефонното съобщение и припряното прекъсване на Левин ми подсказваше, че някой се е появил в къщата. Че е имал гостенин, който спокойно може да е бил неговият убиец.

Известно време размишлявах над тия неща и реших, че не мога с чиста съвест да скрия от полицията часа на обаждането. Съдържанието му щеше да повдигне нови въпроси, чиито отговори може би щяха да ме затруднят, ала неговата стойност беше още по-голяма. Отидох в спалнята и прерових джобовете на дънните, които бях носил на мача предишния ден. В един от задните открих билета, заедно с визитките на Ланкфорд и Соубъл, които детективите ми бяха дали в края на престоя ми в дома на Левин.

Избрах картичката на жената и забелязах, че на нея пише само „детектив Соубъл“. Без малко име. Докато набирах номера, се зачудих защо. Може да беше като мен, с две различни визитки в различни джобове. Една с цялото й име и друга само с фамилията.

Тя отговори веднага и реших да видя какво мога да измъкна от нея, преди дай съобщя каквото исках.

— Нещо ново в следствието? — попитах.

— Не особено много. Поне, което мога да споделя с вас. В момента подреждаме сведенията, с които разполагаме. Получихме някои резултати от балистичната експертиза и...

— Вече направили ли са аутопсията? — прекъснах я аз. — Бързо действате.

— Не, ще правят аутопсията чак утре.

— Тогава как вече имате резултатите от балистичната експертиза?

Соубъл не ми отговори, но аз се сетих сам.

— Намерили сте гилза. Застреляли са го с автоматичен пистолет, който е изхвърлил гилзата.

— Бива си ви, господин Холър. Да, намерихме гилза.

— Участвал съм в много процеси. И ми викайте Мики. Странно, убиецът е претърсил кабинета, обаче не е взел гилзата.

— Може би защото се е търколила по пода и е паднала в шахта на централното отопление. Убиецът е имал нужда от отвертка и много време.

Кимнах. Имаха късмет. Не можех да им хвана броя колко пъти мои клиенти са се издънвали, защото ченгетата са извадили късмет. Но пък и много клиенти бяха минавали метър, защото тоя път късметът е бил на тяхна страна. В крайна сметка резултатът излизаше равен.

— Е, значи партньорът ви се оказа прав, че е дващсет и двойка, а?

Тя не отговори веднага. Явно трябваше да реши дали да прекрачи прага и да ми разкрие следствена информация — на мен, замесена страна, обаче все пак враг, адвокат.

— Прав се оказа, да. И благодарение на следите по гилзата, даже знаем точното оръжие, което търсим.

От разпитите на експерти по балистика и огнестрелно оръжие през годините бях научил, че следите, които остават по гилзите по време на изстрела, могат да посочат оръжието, дори самото то да отсъства. Ударникът, цевта, рамата и изхвърлящият механизъм на автоматичния пистолет оставят специфични следи по гилзата през оная стотна от секундата, по време на която се произвежда изстрелът. Техният комплексен анализ може да определи конкретната марка и модел оръжие.

— Оказа се, че господин Левин също е имал дващсет и двойка — продължи Соубъл. — Само че го открихме в сейф в килера му и не е „Уудсман“. Не намерихме само мобилния му. Знаем, че е имал, но...

— И ми се е обадил точно преди да го убият.

Последва кратко мълчание.

— Вчера ни казахте, че за последен път сте разговаряли с него в петък вечер.

— Точно така. Тъкмо за това ви се обаждам. Рол ми е позвънил вчера сутринта в единайсет нула седем и ми е оставил съобщение. Прослушах го едва днес, защото след като вчера се разделихме с вас, просто излязох и се отрязах. После си легнах и едва сега установих, че имам съобщение. Обаждал се е за едно от моите дела, по които работеше извънредно. Става въпрос за едно обжалване и клиентът е в затвора. Не е нещо бързо. Така или иначе, не съдържанието на съобщението е важно, а часът му. И освен това, докато е оставял съобщението, кучето се е разляло. Винаги лае, когато някой се появи на вратата. Знам, защото съм ходил там и кучето винаги лаеше.

Тя отново не отговори веднага.

— Не разбирам нещо, господин Холър.

— Какво?

— Вчера ни казахте, че сте си били вкъщи докъм обяд, преди да излезете за мача. Сега казвате, че господин Левин ви е оставил съобщение в единайсет нула седем. Защо не сте вдигнали телефона?

— Защото говорех по него и нямам изчакване на разговор. Можете да проверите, ще видите, че ми се обади секретарката ми Лорна Тейлър. Когато се е обадил Рол, аз съм разговарял с нея. Тъй като нямам изчакване на разговор, така и не съм разбрал. И естествено, той е помислил, че вече съм излязъл за мача, затова просто е оставил съобщение.

— Ясно, разбирам. Сигурно ще ни е нужно вашето писмено разрешение да прегледаме записите от телефонната компания.

— Няма проблем.

— Къде сте сега?

— Вкъщи.

Дадох ѝ адреса и тя каза, че веднага тръгват с партньора си.

— Само че побързайте. След около час трябва да изляза за съда.

— Веднага идваме.

Затворих с чувство на вътрешно безпокойство. През годините бях защитавал дванайсет убийци и по тая линия се бях срещал с много следователи от отдел „Убийства“. Обаче никога не ме бяха разпитвали за убийство. Ланкфорд, а сега и Соубъл като че ли се отнасяха с подозрение към всеки мой отговор. Това ме караше да се питам какво не ми е известно.

Поразтребих бюрото си и затворих куфарчето си. Не исках да видят нещо, което не е предназначено за техните очи. После обиколих къщата и проверих във всяка стая. Накрая се отбих в спалнята. Оправих леглото и прибрах кутията с диска „Реквием за Лил Димън“ в чекмеджето на нощното шкафче. И тогава ме осени. Седнах на леглото, спомняйки си нещо, казано от Соубъл. Беше ѝ се изплъзнало от езика и аз отначало не бях загреял. Думите ѝ бяха, че са открили двацет и два калибровия пистолет на Рол Левин, обаче това не е оръжието на убийството. Защото не бил „Уудсман“.

Така неволно ми беше разкрила марката и модела на оръжието на убийството. Знаех, че „Уудсман“ е автоматичен пистолет, производство на „Колт“. Знаех го, защото притежавах спортен модел „Колт Уудсман“. Преди много години ми го беше оставил в наследство баща ми. След смъртта си.

Откакто бях станал достатъчно голям, за да го съхранявам, нито веднъж не го бях вадил от дървената му кутия.

Станах от леглото и отидох при дрешника. Движех се като в гъста мъгла. Крачките ми бяха колебливи и протягах ръка към стената, а после и към касата на вратата, като че ли се нуждаех от ориентир. Полираната дървена кутия лежеше на лавицата, където ѝ беше мястото. Пресегнах се с две ръце да я сваля и я изнесох в спалнята.

Оставих я на леглото и отключих пиринчената ключалка. Вдигнах капака и смъкнах мушамената покривка.

Оръжието го нямаше.

ВТОРА ЧАСТ
СВЯТ БЕЗ ИСТИНА

ПОНЕДЕЛНИК, 23 МАЙ

27

Получих чека от Рулей. В първия ден на процеса в банковата ми сметка имаше повече пари, отколкото когато и да било през живота ми. Ако исках, можех да зарежа автобусните спирки да рекламирам на билбордове. Можех също да си позволя задната корица на указателя, вместо половината страница вътре. Най-последно имах дело за големи пари и усилията ми бяха възнаградени. Поне от гледна точка на парите. Загубата Рол Левин завинаги щеше да направи тоя удар изгубена кауза.

Три дни избирахме съдебните заседатели и сега бяхме готови да пристъпим към шоуто. Процесът трябваше да продължи още най-много три дни — два за прокурора и един за защитата. Бях казал на съдията, че имам нужда от един ден, за да изложа аргументите си пред съдебните заседатели, но всъщност по-голямата част от работата ми щеше да протече по време на прокурорското изложение.

Началото на процеса винаги е заредено с електричество. Нервност, която трепери дълбоко под лъжичката. Заложено е страшно много. Репутация, лична свобода, целостта на самата система. Нещо в това ония дванайсет непознати да съдят живота и работата ти винаги опъва нервите. И говоря за себе си, адвокатата — осъждането на обвиняемия е съвсем друго нещо. Така и не свикнах и всъщност никога не съм искал. Мога да го оприлича само на нервността и напрежението, когато се изправяш пред черковния олтар в деня на сватбата си. Два пъти съм го преживявал и си спомнях за това всеки път, щом съдията обявеше началото на процеса.

Въпреки че с опита си в съдебните процеси решително превъзхождах своя съперник, изобщо не се съмнявах в какво положение съм. Аз бях сам човек, изправен пред великанската паст на системата. Аз бях преследваният. Категорично. Да, вярно, че си имах работа с прокурор, който за пръв път участваше в голям наказателен процес. Само че това предимство се стопяваше от могъществото на

властта. Под заповедите на прокурора бяха силите на цялата правосъдна система. И срещу всичко това аз разполагах само със себе си. И с един виновен клиент.

Седях до Луис Рулей на масата на защитата. Бяхме сами. Зад себе си нямах нито помощник, нито детектив — от някакво странно чувство за вярност към Рол Левин не му бях потърсил заместник. Пък не ми и трябваше. Левин ми беше дал всичко необходимо. Процесът и неговото развитие щяха да послужат за последна проверка на неговите детективски способности.

На първия ред в галерията седяха С. С. Добс и Мери Алис Уиндзор. Според досъдебното споразумение, съдията позволяваше на майката на Рулей да присъства в залата само по време на встъпителните пледоарии. Тъй като фигурираше в списъка със свидетели на защитата, тя нямаше да има право да слуша другите свидетелски показания. Щеше да чака навън в коридора с вярното си кученце Добс, докато не я повиках на свидетелската катедра.

Също на първия ред, само че не до тях, седеше моят отбор: бившата ми съпруга Лорна Тейлър. Носеше тъмносин костюм и бяла блуза. Изглеждаше страхотно и спокойно можеше да се слее с фалангата от правистки, които ежедневно присъстваха в съдебната зала. Обаче тя беше тук заради мен и затова я обичах.

Останалите редове в галерията бяха заети неравномерно. Имаше неколцина вестникарски репортери, които дебнеха за остроумни изрази от встъпителните пледоарии, както и адвокати и обикновени зяпачи. Не се бяха появили хора от телевизията. Процесът още привличаше съвсем бегло внимание и това ме радваше. Защото означаваше, че нашата стратегия за овладяване на общественото мнение действа добре.

С Рулей мълчахме, докато чакахме съдията да заеме мястото си и да покани съдебните заседатели в залата, за да можем да започнем. Опитвах се да се успокоя, като репетирах думите, които исках да отправя към заседателите. Рулей се взираше право напред в герба на щата Калифорния над стола на съдията.

Телефонът на съдебната секретарка иззвъня. Тя каза няколко думи в слушалката и затвори.

— Още две минути — високо обяви секретарката. — Две минути.

Когато съдията се обади, за да предупреди за влизането си в залата, хората трябваше да заемат местата си и да се приготвят. Ние вече го бяхме сторили. Озърнах се към Тед Минтън на прокурорската маса и видях, че той върши същото като мен. Успокояваше се, като репетираше. Наведох се напред и прегледах записките в бележника си. После Рулей неочаквано също се наведе напред и едва не се блъсна в мен. Заговори шепнешком, въпреки че още не се налагаше.

— Започва се, Мик.

— Знам.

След смъртта на Рол Левин отношенията ни с Рулей се свеждаха до студена търпимост. Понасях го, защото трябваше. Обаче в дните и седмиците преди процеса се срещах със своя клиент колкото може по-рядко и след началото му разговарях с него колкото може по-малко. Знаех, че единствената слабост в плана ми е собствената ми слабост. Страхувах се, че всякакви контакти с Рулей ще ме накарат да изпусна гнева си и да се поддам на желанието си лично, физически да отмъстя за своя приятел. Трите дни на избора на съдебни заседатели бяха живо изтезание. Ден след ден трябваше да седя плътно до него и да слушам снизходителните му забележки за евентуалните заседатели. Имаше само един начин да издържа — да се преструвам, че го няма там.

— Готов ли си? — попита Рулей.

— Опитвам се — отвърнах. — А ти?

— Готов съм. Обаче преди да започнем, искам да ти кажа нещо.

Погледнах го. Беше прекалено близо към мен. Щеше да е неучтиво, даже да го харесвах, вместо да го мразя. Отдръпнах се.

— Какво?

Той пак се наведе към мен.

— Ти си ми адвокат, нали така?

Дръпнах се още по-назад в опит да се отдалеча от него.

— Какво има, Луис? Работим заедно повече от два месеца и сега седим тук, след като сме избрали съдебните заседатели и сме готови за процеса. Ти ми плати над сто и петдесет бона и ме питаш дали съм ти адвокат?! Естествено, че съм ти адвокат. Какво има? Какво се е случило?

— Нищо не се е случило.

Той се наведе напред и продължи.

— Искам да кажа, че щом си ми адвокат, мога да ти казвам разни неща и ти трябва да ги пазиш в тайна, даже да съм ти съобщил за престъпление. Повече от едно престъпление. Тоя случай е предвиден в правилата за адвокатската тайна, нали така?

Усетих тревожното свиване в стомаха ми.

— Да, Луис, точно така — освен ако не ми събщиш да престъпление, което предстои да бъде извършено. В такъв случай мога да бъда освободен от етичния кодекс и да информирам полицията, за да го предотвратят. Всъщност това е мой дълг. Адвокатът е съдебен служител. Е, какво искаш да ми кажеш? Току-що чу, че остават две минути. Скоро ще започнем.

— Аз наистина съм убивал хора, Мик.

Зяпнах го.

— Какво?!

— Чу ме.

Наистина. Бях го чул. И не биваше да се правя на изненадан. Вече знаех, че е убивал хора. Сред които Рол Левин. И даже беше използвал моя пистолет — въпреки че не бях разбрал как се е преборил с проследяващата гривна на глезена си. Просто се изненадах, че е решил да ми го признае толкова делово две минути преди началото на процеса.

— Защо ми го казваш? — попитах. — Предстои ми да се опитам да те защитавам и ти...

— Защото знам, че вече знаеш. И защото знам какъв е планът ти.

— Планът ми ли? Какъв план?

Той лукаво ми се усмихна.

— Стига бе, Мик. Елементарно е. Ти ме защитавах в това дело. Полагаш всички усилия, получаваш си големите кинти, печелиш и се чупиш. Но пък после, след като всичко свърши и паричките са ти в банката, ти се обръщаш срещу мен, защото вече не съм ти клиент. Хвърляш ме на куките, за да измъкнеш Хесус Менендес и да изкупиш вината си.

Не отговорих.

— Е, аз не мога да го допусна — тихо продължи Рулей. — Виж сега, твой съм завинаги, Мик. Казвам ти, че съм убил хора, и знаеш ли какво? Марта Рентерия беше сред тях. Дадох ѝ, каквото заслужаваше, и ако ме издадеш на куките или използваш думите ми срещу мен, няма

да практикуваш професията си още дълго. Да, може би ще успееш да възкресиш Хесус от мъртвите. Обаче мен няма да ме съдят заради твоето предателство. Струва ми се, че на това му викат „компрометиране на веществени доказателства“. И ти ще ги компрометиращ, Мик.

Пак не отговорих. Само повторно кимнах с глава. Рулей сигурно го беше премислил. Зачудих се дали му е помогнал Сесил Добс. Явно имаше юридически наставник.

Наведох се към него и прошепнах:

— Ела с мен.

Изправих се, бързо минах през вратичката на перилата и се запътих към задната врата на залата. Зад себе си чух гласа на секретарката:

— Господин Холър? Започваме вече. Съдията...

— Един момент — извиках, без да се обръщам назад.

Вдигнах и показалец. После излязох в сумрачния вестибюл, предназначен да спира шума от коридора. Натам водеха двукрилите врати от двете страни. Заставах настрани и изчаках Рулей да влезе в тясното пространство.

Още щом мина през вратата, аз го сграбчих и го завъртях към стената. Опрях две ръце върху гърдите му и го притиснах към нея.

— Какво си мислиш, че правиш, ебати?

— По-спокойно, Мик. Просто реших, че трябва да знаем къде сме двамата...

— Копеле, убил си Рол, а той просто работеше за теб! Опитваше се да ти помогне!

Искаше ми се да го стисна за гърлото и да го удуша на място.

— Грещиш, Мик. Левин не се опитваше да ми помогне. Опитваше се да ме погребее и му оставаше още малко. Получи си каквото заслужаваше.

Замислих се за последното съобщение на Левин, което бях получил на домашния си телефон. „Осигурил съм измъкването на Хесус от пандиза.“ Каквото и да беше открил, заради него го бяха убили. И го бяха убили, преди да успее да ми предаде информацията.

— Как успя? Щом ми признаваш всичко, искам да как успя да го извършиш. Как се справи с джипиеса? Гривната ти показва, че даже не си доближавал Глендейл.

Той ми се усмихна като момченце с играчка, която не иска да дава на друг.

— Да речем, че това е поверителна информация, и повече да не коментираме. Човек не знае, може пак да се наложи да изпълня стария фокус на Худини.

В думите му долових заплаха и в усмивката му зърнах злото, което беше видял Рол Левин.

— Кротувай, Мик — рече Рулей. — Както сигурно ти е известно, имам си застраховка.

Още по-силно го притиснах към стената и се надвесих над него.

— Слушай, лайно такова. Искам си пистолета. Да не си мислиш, че си в безопасност? Глупости. Няма да изкараш и до края на седмицата, ако не си го получи. Ясно ли ти е?

Той бавно се пресегна, стисна ме за китките и смъкна ръцете ми от гърдите си. После започна да поправя ризата и вратовръзката си.

— Може ли да предложи едно споразумение? — спокойно попита клиентът ми. — След тоя процес аз напускам съда като свободен човек. Продължавам да се радвам на свободата си и в замяна на това пистолетът никога няма да попадне, да речем, в чужди ръце.

Имаше предвид Ланкфорд и Соубъл.

— Защото ще ми е адски неприятно това да се случи, Мик. От теб зависят много хора. Много клиенти. И естествено, ти не би искал да идеш там, накъдето са се запътили те.

Отстъпих от него, като наложих цялата си воля да не вдигна юмруци и да не му се нахвърля. За сметка на това в гласа ми тихо кипяха целите ми гняв и омраза.

— Обещавам ти, че ако се ебаваш с мен, никога няма да те оставя на мира — заявих. — Наясно ли сме с това?

На лицето му плъзна усмивка. Обаче преди да успее да отговори, вратата на залата се отвори и оттам надникна приставът, шериф Миън.

— Съдията е на мястото си — строго съобщи той. — И ви иска вътре. Веднага.

Погледнах Рулей.

— Наясно ли сме?

— Да, Мик — добродушно отвърна моят клиент. — Абсолютно сме наясно.

Отдръпнах се от него, влязох в залата и закрачих по пътеката към вратичката на ограденото пространство. През цялото време съдия Констанс Фулбрайт не ме изпускаше от поглед.

— Много любезно от ваша страна да благоволите да ни посетите тази сутрин, господин Холър.

Къде ли бях чувал същите думи?

— Извинете, Ваша светлост — на влизане през вратичката отговорих аз. — Получи се непредвидена ситуация с моя клиент. Трябваше да я обсъдим.

— Обсъжданията с клиента могат да се провеждат на масата на защитата — осведоми ме тя.

— Да, Ваша светлост.

— Струва ми се, че не започваме добре, господин Холър. Когато моят секретар съобщи, че заседанието започва след две минути, очаквам всички, включително адвокатите и техните клиенти, да чакат по местата си и да са готови.

— Извинявам се, Ваша светлост.

— Това не е достатъчно, господин Холър. До края на работното време днес искам да посетите секретарката ми с чековата си книжка. Глобявам ви петстотин долара за неуважение към съда. Тук не командвате вие, а аз.

— Ваша светлост...

— А сега да поканим съдебните заседатели — прекъсна възражението ми Фулбрайт.

Приставът отвори вратата на тяхната стая и дванайсетимата съдебни заседатели плюс още двама резервни започнаха да заемат местата си. Наведох се към Рулей, който току-що седнаше, и му прошепнах:

— Дължиш ми петстотин долара.

Встъпителната пледоария на Тед Минтън представляваше типичен пример за прокурорско изхвърляне. Вместо да съобщи на съдебните заседатели какви улики ще им представи и какво ще докаже с тях, той се опита да им обясни какво означава всичко това. Целеше да обрисова мащабна картина, което почти винаги е грешка. Мащабната картина се състои от заключения и предположения. Тя екстраполира дадености до равнището на подозрения. Всеки опитен прокурор, участвал в повече от десет наказателни процеса, ще ви посъветва да карате по-предпазливо. Защото съдебните заседатели трябва да осъдят обвиняемия, а не непременно да разберат.

— Тук всъщност се гледа делото на един хищник — заяви той. — Вечерта на шести март Луис Рос Рулей е дебнел плячка. И ако не е била невероятната жажда за живот на една жена, сега щяхме да гледаме дело за убийство.

Още отначало забелязах, че Минтън си е набелязал протоколчик. Така наричам съдебен заседател, който постоянно си води записки по време на процеса. Встъпителната пледоария не е изложение на вещественни доказателства и съдия Фулбрайт го беше обяснила на заседателите, обаче жената на първия стол от предния ред пишеше още от началото на Минтъновото словоизлияние. Което ме радваше. Обичам протоколчиците, защото отразяват точно какво твърдят, че ще представят и докажат прокурорите и адвокатите, и накрая сравняват резултатите с бележките си. Водят протокола.

Погледнах в списъка на съдебните заседатели, който си бях преписал предишната седмица, и видях, че това е Линда Трулък, домакиня от Резида, една от трите жени сред заседателите. Минтън беше положил всички усилия да сведе женския контингент до минимум, защото, струва ми се, се опасяваше, че щом процесът установи, че Реджина Кампо е предлагала платени сексуални услуги, обвинението може да се лиши от съчувствието на жените и впоследствие от гласовете им за присъдата. Предположих, че е прав за това, и също толкова усърдно се опитах да включа жени в групата. В крайна сметка и двамата изхабихме правото си на двацет отвода и

това сигурно стана основната причина цялата процедура да ни отнеме три дни. Накрая успях да вкарам три жени, а ми трябваше само една, за да предотвратя нежелателна присъда.

— Ще чуете свидетелските показания на самата жертва за нейния начин на живот, който ние не бихме могли да одобрим — заяви на съдебните заседатели Минтън. — С една дума, тя е продавала секс на мъжете, които е канила у дома си. Искам обаче да запомните, че този процес няма нищо общо с това как си е изкарвала хляба жертвата. Всеки може да стане жертва на престъпление. Абсолютно всеки. Както и да си вади човек хляба, законът не позволява никой да бъде бит, да бъде заплашван с нож или със смърт. Няма значение как си печели парите. Всеки има право на еднаква закрила от закона.

Стана ми съвсем ясно, че Минтън не иска да използва думата „проституция“ или „проститутка“ от страх да не пострадат аргументите му. Записах си я в бележника, който щях да взема със себе си на катедрата за встъпителната ми пледоария. Възнамерявах да се възползвам от прокурорските пропуски.

Минтън направи преглед на веществените доказателства. Той говори за ножа с инициалите на обвиняемия. За кръвта върху лявата му ръка. И предупреди съдебните заседатели да не се заблуждават от опитите на защитата да обърка или компрометира уликите.

— Делото е пределно ясно — заключи той. — Имаме мъж, нападнал жена в дома ѝ. Искал да я изнасили и после да я убие. Днес тя е тук само по Божия милост и може да ни разкаже какво се е случило.

С тия думи прокурорът им благодари за вниманието и зае мястото си на масата на обвинението. Съдия Фулбрайт си погледна часовника, после се обърна към мен. Минаваше 11:40 и тя сигурно се чудеше дали да обяви почивка, или да ми даде думата. Една от главните задачи на съдията по време на процеса е да се грижи за удобството на съдебните заседатели. Това често се изразява в много почивки, дълги и къси.

Познавах Кони Фулбрайт най-малко от дванайсет години, много преди да стане съдия. Беше работила и като прокурорка, и като адвокатка. Познаваше и двете страни. Освен че прекалено лесно наказваше за неуважение към съда, тя беше добра и справедлива съдница — докато не се стигнеше до присъдата. Човек влизаше в съда

на Фулбрайт, знаейки, че има равен старт с прокурора. Обаче, ако съдебните заседатели обявяха клиента ти за виновен, трябваше да се приготвиш за най-лошото. Тя издаваше едни от най-суровите присъди в окръга. Все едно, че наказваше теб и твоя клиент, защото сте й губили времето с процес. Ако имаше каквато и да е възможност за избор, Фулбрайт винаги даваше максимума, независимо дали е затвор или условен срок.

— Ще се въздържите ли от встъпителна пледоария, господин Холър? — попита ме тя.

— Не, Ваша светлост, обаче мисля, че ще бъде съвсем кратък.

— Отлично. Тогава ще ви изслушаме и после ще излезем в обедна почивка.

Всъщност не знаех колко време ще ми отнеме. Минтън беше говорил четирийсетина минути и сигурно нямаше да остана по-назад от него. Обаче отговорих на съдията, че ще бъде кратък, просто защото не ми се щеше съдебните заседатели да отидат на обяд и да дъвчат хамбургери със салата от риба-тон, мислейки само за версията на прокурора.

Исправих се и отидох на катедрата между масите на обвинението и защитата. Делото се гледаше в една от наскоро преустроените зали в старата сграда на съда. От двете страни на съдията имаше две еднакви ложи за съдебни заседатели. Всичко беше направено от светло дърво, включително стената зад съдийската маса. Вратата за кабинета на съдията едва се различаваше — очертанията ѝ бяха скрити от структурата на дървото. Издаваше я само бравата.

Фулбрайт провеждаше процесите си като федерален съдия. Адвокатите и прокурорите нямаха право да се приближават до свидетелите без разрешение и никога не им се позволяваше да се доближават към съдебните заседатели. Можеха да говорят само от катедрата.

Съдебните заседатели се падаха от дясната ми страна, по-близо до масата на прокурора, отколкото до защитата. Устройваше ме. Не исках да виждат отблизо Рулей. Исках да си остане малко нещо загадка за тях.

— Дами и господа съдебни заседатели, аз съм Майкъл Холър и представлявам господин Рулей — започнах аз. — Приятно ми е да ви съобщя, че този процес най-вероятно няма да продължи много. Той ще

ви отнеме само още няколко дни. Накрая сигурно ще се уверите, че ни е трябвало повече време да ви изберем, отколкото да изложим двете страни на делото. Прокурорът господин Минтън цяла сутрин ви разяснява възгледите си за значението на веществените доказателства и за това кой всъщност е господин Рулей. Препоръчвам ви просто да изслушате тия веществени доказателства и да оставите здравия разум да ви покаже какво означават те и кой е господин Рулей.

Местех поглед от един съдебен заседател на друг. Рядко поглеждах бележника, който бях оставил на катедрата. Искрах да си мислят, че импровизирам, че им говоря спонтанно.

— Обикновено предпочитам да се въздържа от встъпителна пледоария. В наказателните процеси защитата винаги има възможност да започне с встъпителна пледоария като господин Минтън или да го стори точно преди да изложи аргументите си. Най-често избирам втората възможност. Изчаквам и правя встъпителната си пледоария, преди да започна с всичките си свидетели и улики. Това дело обаче е различно. Различно е, защото аргументите на обвинението ще бъдат аргументи и на защитата. Естествено ще изслушате неколцина свидетели на защитата, но сърцето и душата на това дело ще бъдат веществените доказателства и свидетелите на обвинението, както и вашето тълкуване на техните показания. Обещавам ви, че в тая съдебна зала ще се очертае версия на събитията и уликите, съвсем различна от това, което току-що ви изложи господин Минтън. И когато дойде моментът да ви представя аргументите на защитата, това сигурно ще се окаже излишно.

Хвърлих поглед към протоколчицата и видях, че моливът ѝ шари по бележника.

— През тая седмица ще установите, че цялото това дело се свежда до действията и мотивите на една личност. Една проститутка, която видяла мъж с външни признаци на богатство и го нарочила. Веществените доказателства ясно ще го потвърдят, ще ви убедят и свидетелите на самото обвинение.

Минтън стана и възрази, че излизам извън границите, като отправям неоснователни обвинения към главните прокурорски свидетели. Това възражение нямаше правно основание и представляваше просто аматьорски опит да внуши нещо на съдебните заседатели. Съдията ни повика при масата си.

Тя включи неутрализатор на звука, който смущаваше тонколониите при съдебните заседатели и не им позволяваше да ни чуят. Фулбрайт приключи бързо с Минтън, като професионален наемен убиец.

— Господин Минтън, знам, че сте нов в наказателните процеси, затова виждам, че ще трябва да ви уча в движение. Обаче никога недейте да повдигате възражение по време на встъпителна пледоария в моя съд. Той не излага веществени доказателства. Не ми пука дали ще каже, че алибито на обвиняемия е родната ви майка — просто няма да повдигате възражения пред моите съдебни заседатели.

— Ваша свет...

— Това е. Върнете се по местата си.

Тя върна стола си в средата на масата и изключи смущаващото устройство. Ние с прокурора се върнахме на местата си, без да изречем нито дума.

— Възражението се отхвърля — заяви съдията. — Продължете, господин Холър, и ви напомням, че обещахте да приключите скоро.

— Може би, Ваша светлост. Продължавам да имам такова намерение.

Консултирах се със записките си, после пак погледнах съдебните заседатели. Знаех, че съдията е успяла да уплаши Минтън и той ще си трае до края, затова реших да вдигна малко градус на реториката, да се отклоня от бележките си и направо да пристъпя към заключителната част.

— Дами и господа, въпросът, който ще трябва да решите тук, по същество е кой всъщност е хищникът в това дело. Господин Рулей, преуспяващ бизнесмен с безупречно минало или една доказана проститутка с успешен бизнес, който се изразява в това да измъква пари от мъже срещу секс. Ще чуете показания, според които предполагаемата жертва в това дело е проституирала с друг мъж само минути преди да се случи това предполагаемо нападение. Ще чуете показания, според които броени дни след това застрашаващо живота ѝ нападение тя пак се е върнала в бранша и е продължила да предлага секс за пари.

Озърнах се към Минтън и видях, че все повече се ядосва. Беше забил поглед в масата пред себе си и бавно клатеше глава. Обърнах се към съдията.

— Ваша светлост, бихте ли инструктирали прокурора да се въздържа от демонстрации пред съдебните заседатели? Аз нито повдигнах възражения, нито по какъвто и да е начин се опитвах да отвлека вниманието им по време на неговата встъпителна пledoария.

— Господин Минтън, моля ви, спазвайте благоприличие и се отнасяйте към защитата с уважението, което ви оказва и тя.

— Разбира се, Ваша светлост — хрисимо отвърна прокурорът.

Съдебните заседатели вече виждаха обвинението да получава втори шамар, а още дори не бяхме приключили с встъпителните пledoарии. Приех го за добър признак и това ми помогна да набера още по-голяма инерция. Отново насочих вниманието си към заседателите и забелязах, че протоколчицата все още пише.

— И накрая, ще чуете показания на свидетели на самото обвинение, които съвършено ясно ще ви изяснят голяма част от веществените доказателства в това дело. Говоря за кръвта и ножа, за които спомена господин Минтън. Взети поотделно или заедно, аргументите на обвинението ще ви осигурят повече от достатъчно съмнение във виновността на моя клиент. Можете да си го запишете в бележниците. Обещавам ви, в края на процеса ще се убедите, че имате само една възможност. Да обявите господин Рулей за невинен по тия обвинения. Благодаря.

На връщане към мястото си намигнах на Лорна Тейлър. Тя ми кимна, за да ми покаже, че съм се справил добре. Погледа ми привлякоха две фигури, които седяха два реда зад нея. Ланкфорд и Соубъл. Бяха се вмъкнали в залата, след като бях огледал присъстващите в галерията.

Седнах, без да обърна внимание на жеста с вдигнати палци, който ми отправи моят клиент. Мислите ми бяха насочени към двамата глендейлски детективи. Питях се какво правят в залата. Наблюдаваха ли ме? Чакаха ли ме?

Съдията освободи заседателите за обяд и всички се изправиха, докато протоколчицата и нейните колеги се изнизваха навън. След като си тръгнаха, Минтън помоли Фулбрайт да разменят няколко думи. Тя му отказа.

— Гладна съм, господин Минтън, пък и вече приключихме с това. Вървете да обядвате.

Тя напусна масата си и в залата, в която досега цареше пълна тишина, ако не се броят гласовете на защитата и обвинението, изригна глъчка. Прибрах бележника в куфарчето си.

— Браво — похвали ме Рулей. — Мисля, че вече водим с няколко точки.

Погледнах го безстрастно.

— Това не е игра.

— Известно ми е. Просто така се казва. Виж, ще обядвам със Сесил и майка ми. Искаме да се присъединиш към нас.

Поклатих глава.

— Длъжен съм да те защитавам, Луис, но не и да се храня с теб.

Извадих чековата си книжка и го оставих. Заобиколих масата и отидох при съдебния секретар, за да му напиша чек за петстотин долара. Парите не ме смущаваха толкова много, колкото порицанието на адвокатската колегия, което следва всяка глоба за неуважение към съда.

След като свърших, заварих Лорна да ме чака усмихната на изхода от ограденото пространство. Щяхме да ходим на обед и после тя щеше да се върне на своя пост при домашния си телефон. След три дни щях пак да се върна към предишните си занимания и да се нуждая от клиенти. Зависех от нея да започне да ми осигурява ангажименти.

— Май че днес трябва аз да те черпя — рече бившата ми съпруга.

Хвърлих чековата книжка в куфарчето си и го затворих, после се приближих до нея.

— Много мило.

Излязох в галерията и се озърнах към пейката, където само преди минути бях видял да седят Ланкфорд и Соубъл.

Нямаше ги.

Прокурорът започна да излага аргументите си пред съдебните заседатели на следобедната сесия и стратегията му веднага ми стана ясна. Първите четирима свидетели бяха една телефонистка в полицията, патрулните полицаи, които се бяха отзовали на молбата за помощ на Реджина Кампо, и санитарят, който се беше погрижил за раните ѝ, преди да я закарат в болницата. В очакване на защитната стратегия Минтън явно искаше категорично да докаже, че Кампо е била жестоко пребита и наистина е жертвата в това престъпление. Не лоша стратегия. В повечето случаи щеше да свърши работа.

Телефонистката по същество изпълни функцията на живото тяло, нужно за въвеждането на записа с молбата на Кампо за помощ. Раздадоха на съдебните заседатели препис от фонограмата, за да могат да я четат, докато слушат неясния на места запис. Възразих въз основа на това, че е излишно да го слушаме, след като и транскрипцията стига, обаче съдията отхвърли възражението ми още преди Минтън да успее да се намеси. Пуснаха записа и нямаше съмнение, че прокурорът започва убедително — заседателите унесено слушаха писъците и молбите за помощ на Кампо. Тя звучеше искрено уплашена, обезумяла от ужас. Тъкмо каквото Минтън искаше да чуят. Посланието определено попадна в целта. Не посмях да подложя телефонистката на кръстосан разпит, защото знаех, че може да дам на съперника си възможността пак да поиска пускане на записа.

Двамата патрулни полицаи дадоха различни показания, защото след пристигането си в жилищния блок в Тарзана бяха правили различни неща. Единият общо взето останал при жертвата, докато другият се качил в апартамента, за да сложи белезници на мъжа, върху когото седели съседите на Кампо — Луис Рос Рулей.

Полицай Вивиан Максуел описа Кампо като разчорлена, пребита и уплашена. Все питала, дали е в безопасност и дали са заловили насилника. Даже след като получила утвърдителни отговори и на двата въпроса, тя продължавала да се бои и по някое време помолила полицайката да извади оръжието си от кобура в случай, че насилникът

се освободи. Когато Минтън приключи със свидетелката, аз се изправих, за да проведе първия си кръстосан разпит в този процес.

— Полицай Максвел, попитахте ли госпожица Кампо какво ѝ се е случило? — започнах.

— Да.

— Точно какво я попитахте?

— Какво ѝ се е случило и кой го е сторил. Нали разбирате, кой я е пребил.

— Тя какво ви отговори?

— Каза, че един мъж дошъл на вратата ѝ, почукал и когато му отворила, я ударил. Ударил я няколко пъти и после извадил нож.

— Каза ви, че е извадил ножа, след като я е ударил, така ли?

— Точно така каза. Тогава беше разстроена и пребита.

— Разбирам. Каза ли ви кой е мъжът?

— Не, каза, че не го познава.

— Попитахте ли я конкретно дали го познава?

— Да. Тя отговори отрицателно.

— Значи просто е отворила вратата в десет часа вечерта на непознат.

— Тя не го каза така.

— Но ви е отговорила, че не го познава, нали така?

— Точно така. Каза: „Не го знам кой е“.

— Вие написахте ли го в доклада си?

— Да.

Вписах доклада на патрулния полицай като вещественно доказателство на защитата и поисках Максвел да прочете на съдебните заседатели ония части от него, които се отнасяха за твърдението на Кампо, че нападението не било провокирано и насилникът не ѝ е познат.

— „Жертвата не познава насилника и няма представа защо я е нападнал“ — прочете полицайката от доклада си.

След нея даде показания партньорът ѝ Джон Сантос, който осведоми съдебните заседатели, че Кампо го упътила към апартамента си и там заварил мъж на пода близо до входа. Човекът бил почти в безсъзнание. На пода го държали двама съседни на Кампо, Едуард Търнър и Роналд Аткинс. Единият го бил възседнал върху гърдите, другият седял върху краката му.

Сантос разпозна мъжа от пода на апартамента като обвиняемия Луис Рос Рулей и разказа, че когато го видял в дома на жертвата, той имал кръв по дрехите и лявата си ръка. Сторило му се, че Рулей е получил мозъчно сътресение или някаква травма на главата, защото отначало не реагираше на команди. Сантос го преобърнал и закопчал ръцете му зад гърба. После полицаят извадил найлоново пликче за веществени доказателства от чантичката на колана си и го нахлузил на окървавения длан на арестанта.

Ченгето свидетелства, че единият от мъжете, които държали Рулей на пода, му дал разтворен сгъваем нож с кръв по ръкохватката и острието. Сантос разказа на съдебните заседатели, че прибрал и тая вещ и я предал на детектив Мартин Букър още щом той пристигнал на местопрестъплението.

По време на кръстосания разпит му зададох само два въпроса.

— Имаше ли кръв по дясната длан на обвиняемия?

— Не, по дясната му длан нямаше кръв, иначе и на нея щях да нахлузя пликче.

— Ясно. Значи имаме кръв само по лявата длан и нож с кръв по ръкохватката. Не смятате ли, че ако обвиняемият го е държал, тоя нож би трябвало да е бил в лявата му ръка?

Минтън възрази, че Сантос е патрулен полицаи и въпросът е извън неговите компетенции. Аз заявих, че въпросът не изисква експертен отговор, а обикновена логика. Съдията отхвърли възражението и съдебната секретарка прочете въпроса на свидетеля.

— Да, така смятам — потвърди полицаят.

След това даде показания санитарят Артър Мец. Той разказа на съдебните заседатели за поведението на Кампо и описа травмите ѝ, когато се погрижил за нея по-малко от трийсет минути след произшествието. Според него тя понесла най-малко три силни удара по лицето. Освен това спомена за малка рана от нож на гърлото. Мец характеризира травмите като повърхностни, ала болезнени. На статив пред съдебните заседатели поставиха голямо увеличение на същата снимка на лицето на Кампо, която бях видял първия ден от делото. Възразих с аргумента, че снимката има предубеждаващ характер, защото е увеличена повече от реалната големина на лицето, но Фулбрайт ме отряза.

После, когато дойде моят ред да разпитам Мец, използвах фотографията, срещу която бях възразил само преди минути.

— Какво имахте предвид под „удар“, когато ни казахте, че според вас тя е понесла най-малко три удара?

— Ами ударили са я с нещо. С юмрук или тъп предмет.

— Значи някой я е ударил три пъти. Бихте ли посочили с лазерната показалка на снимката къде са били нанесени тия удари?

Откачих лазерната показалка от джоба на ризата си и я показах на съдията. Тя ми разреши да я занеса на Мец. Включих я и му я подадох. Той насочи червеното око на лазерния лъч към смазаното от бой лице на Кампо и очерта трите места, където смяташе, че е била ударена — дясното око, дясната буза и участък, обхващащ дясната страна на устата и носа ѝ.

— Благодаря. — Взех си показалката и се върнах на катедрата. — Значи, ако са я ударили три пъти от дясната страна на лицето, ударите трябва да са дошли от лявата страна на насилника, нали така?

Минтън възрази, като пак повтори, че въпросът е извън компетенцията на свидетеля. За пореден път се позовах на логиката и съдията отново отхвърли възражението.

— Ако е бил с лице към нея, насилникът трябва да я е ударил отляво, освен ако не я е бил с opakото на дланта си — отвърна Мец. — В такъв случай е използвал дясната си ръка.

Той кимна и изглеждаше доволен от себе си. Явно си мислеше, че помага на прокурора, обаче опитът му беше толкова изкуствен, че сигурно помагаше на защитата.

— Значи смятате, че насилникът е ударил три пъти госпожица Кампо с opakото на дланта си и ѝ е причинил такива травми, така ли?

Посочих снимката върху статива. Санитарят сви рамене, осъзнал, че навярно не е направил добра услуга на обвинението.

— Всичко е възможно — рече той.

— Всичко е възможно — повторих. — Е, сецате ли се за друга възможност, която да обясни тия травми, освен удари с лява ръка?

Мец пак сви рамене. Не го биваше за свидетел, особено в сравнение с двете куки и телефонистката, които бяха дали изключително прецизни показания.

— Ами ако госпожица Кампо сама се е ударила по лицето с юмрук? Няма ли да го е сторила с десния...

Минтън веднага скочи и възрази.

— Това е възмутително, Ваша светлост! Да се предполага, че жертвата сама се е ударила, е не само обида към съда, но и към всички жертви на насилие! Господин Холър стига дотам, че да...

— Свидетелят каза, че всичко е възможно — опитах се да му запуша устата. — Просто искам да проверя какво...

— Възражението се приема — сложи край на дискусиата Фулбрайт. — Господин Холър, не навлизайте пак в тази тема, освен ако нямате намерение да направите нещо повече от бегъл преглед на възможностите.

— Да, Ваша светлост — подчиних се аз. — Нямам повече въпроси.

Седнах, погледнах съдебните заседатели и по израженията им видях, че съм допуснал грешка. Бях изгубил едно евентуално предимство. Темата за насилника левак, която бях отворил, оставаше на заден план след моя намек, че жертвата сама си е нанесла травмите по лицето. Трите съдебни заседателки изглеждаха особено ядосани.

И все пак се опитах да се съсредоточа върху положителната страна на нещата. Беше добре да узная чувствата на заседателите още сега, преди Кампо да застане на свидетелската катедра и да ѝ задам същия въпрос.

Рулей се наведе към мен.

— Какво беше това, ебати?

Обърнах му гръб, без да отговоря, и набързо обходих залата с поглед. Почти нямаше хора. Ланкфорд и Соубъл не се бяха върнали, репортерите също. Оставаха само още неколцина зяпачи, пъстра смесица от пенсионери, студенти по право и адвокати, които си почиваха, преди собствените им изслушвания да започнат в съседните зали. Обаче се надявах някой от тия зяпачи да е човек на прокуратурата. Тед Минтън може и да се представяше соло, ала предполагагах, че шефът му се е подсигурил и наблюдава хода на делото. Знаех, че играя колкото за съдебните заседатели, толкова и за „наблюдателя“. До края на процеса трябваше да предизвикам паника на втория етаж, която да даде отражение обратно върху Минтън. Исках да тласна младия прокурор към отчаяни мерки.

Следобедът се провлачи. Минтън имаше още много да учи за темпото и манипулирането на съдебните заседатели, знания, които

идват само от съдебната практика. Държах под око ложата — мястото, където седяха истинските съдии — и виждах, че заседателите все повече се отегчават, докато свидетел след свидетел даваха показания, попълващи дребни детайли в последователното прокурорско изложение на събитията от 6 март. От време на време задавах по някой и друг въпрос и се опитвах да си придам изражение, аналогично на лицата, които виждах в ложата.

Минтън явно искаше да запази най-сериозните си козове за втория ден. Щеше да използва водещия следовател, детектив Мартин Букър, за да свърже всички подробности в една цялостна картина и после жертвата, Реджина Кампо, щеше да покаже тая картина на съдебните заседатели. Това беше изпитана, емоционално въздействаща формула, която в деветдесет процента от случаите успяваше, само че процедурата през първия ден пълзеше като охлюв.

Накрая нещата се пораздвижиха с последния свидетел за деня. Прокурорът повика Чарлз Талбот, мъжа, който забърсал Реджина Кампо в „Морганс“ и отишъл с нея в дома ѝ вечерта на шести. Талбот не можеше да допринесе почти с нищо за каузата на обвинението. Бяха го домъкнали да свидетелства, че когато я е оставил, Кампо е била в добро здраве и не е имала травми. И толкова. Обаче той измъкна процеса от дълбините на скуката с абсолютно алтернативния си начин на живот — съдебните заседатели винаги обичаха допира до другата страна на нещата.

Талбот беше петдесет и пет годишен, с изрусена коса, която не можеше да заблуди никого. Имаше размазани моряшки татуировки на двете подлакътници. От двайсет години беше разведен и притежаваше денонощен супермаркет на име „Куик Куик“, който му носеше приличен доход и му осигуряваше апартамент в Уорнър Сентър, нов модел корвет и нощен живот, изпъстрен с разнообразни професионални сексуслуги.

Минтън установи всичко това още в началото на прекия си разпит. Почти можеше да се усети как въздухът в залата замръзва, докато съдебните заседатели не изпусаха нито една дума на Талбот. После прокурорът бързо го насочи към вечерта на 6 март и свидетелят разказа как се срещнал с Реджи Кампо в „Морганс“ на Вентура Булевард.

— Познавахте ли госпожица Кампо, преди да се срещнете в бара оная вечер?

— Не.

— Как така се срещнахте там?

— Просто ѝ се обадох и казах, че искам да го направя с нея. Тогава тя предложи да си чукнем среща в „Морганс“. Знам го това заведение, затова се съгласих.

— И как ѝ се обадохте?

— Ами по телефона.

Неколцина съдебни заседатели се засмяха.

— Извинявам се. Разбирам, че сте ѝ се обадили по телефона. Имах предвид откъде знаехте как да се свържете с нея?

— Видях ѝ рекламата в уебсайта, хареса ми и затова ѝ се обадох да се уговорим. Съвсем просто. Номерът ѝ го има в рекламата.

— И сте се срещнали в „Морганс“.

— Да, там си правела срещите, тъй ми рече. Та отидох аз там, обърнахме по някоя и друга чаша, полафихме си, харесахме се и това беше. После отидох у тях.

— Когато отидохте в апартамента ѝ, правихте ли секс?

— Естествено. Нали затова отидох.

— Платихте ли ѝ?

— Четири стотака. Струваше си.

Видях, че лицето на един от съдебните заседатели почервенява, и разбрах, че вярно съм го преценил по време на избора предишната седмица. Бях го харесал, защото си носеше Библия и я четеше, докато ние задавахме въпроси на другите евентуални бъдещи заседатели. Минтън го беше пропуснал, съсредоточавайки се само върху кандидатите, които разпитвахме в момента. Обаче аз бях видял Светото писание и когато дойде неговият ред, му зададох няколко въпроса. После и двамата с прокурора го приехме. Реших, че лесно ще го настроя против жертвата заради професията ѝ. Зачервеното му лице го потвърждаваше.

— По кое време напуснахте апартамента ѝ? — попита Минтън.

— Някъде към десет без пет — отвърна Талбот.

— Тя каза ли ви, че очаква друг клиент?

— Не, изобщо не спомена такова нещо. Всъщност се държеше така, като че ли е приключила за оная вечер.

Изправих се и възразих.

— Смятам, че господин Талбот не е компетентен да тълкува мислите или намеренията на госпожица Кампо по нейното поведение.

— Приема се — заяви съдията, преди моят съперник да успее да изтъкне контрааргумент.

Прокурорът продължи с разпита.

— Господин Талбот, бихте ли описали физическото състояние на госпожица Кампо, когато сте я оставили малко преди десет часа вечерта на шести март?

— Напълно задоволена.

В залата избухна смях и Талбот гордо просия. Хвърлих поглед към мъжа с Библията и видях, че здраво е стиснал зъби.

— Имам предвид физическото ѝ състояние, господин Талбот — поясни Минтън. — Имаше ли рани, течеше ли ѝ кръв, когато я оставихте?

— Не, наред си беше. Нищо ѝ нямаше. Когато я оставих, беше в цветущо здраве. Знам го, защото тъкмо я бях прегледал.

И се усмихна, горд от остроумието си. Тоя път нямаше смях и на съдията най-после ѝ писна от неговите двусмислици. Тя го посъветва да запазва по-цветистите забележки за себе си.

— Извинявам се, госпожо съдия.

— Господин Талбот — продължи Минтън. — Когато сте я оставили, госпожица Кампо не е имала никакви наранявания, нали така?

— Никакви. Абсолютно.

— Течеше ли ѝ кръв?

— Не.

— И вие не сте я удряли, нито сте я подлагали на каквото и да било физическо насилие, нали?

— Пак повтарям, не. Това, дето го правихме, беше по взаимно съгласие и много гот. Нямаше болка.

— Благодаря, господин Талбот.

Няколко минути преглеждах бележките си, преди да се изправя. Искях да прокарам отчетлива граница между прекия и кръстосания разпит.

— Господин Холър? — обади се съдията. — Искате ли да разпитате свидетеля?

Изправих се и заставах зад катедрата.

— Да, Ваша светлост, искам.

Оставих бележника си и погледнах Талбот право в очите. Той любезно ми се усмихваше, обаче аз знаех, че това няма да продължи дълго.

— Левак ли сте или десняк, господин Талбот?

— Левак съм.

— Левак — повторих аз. — И не е ли вярно, че вечерта на шести, преди да напуснете апартамента ѝ, Реджина Кампо ви е помолила да я ударите с юмрук по лицето?

Минтън скочи на крака.

— Ваша светлост, няма основания за такива въпроси. Господин Холър просто се опитва да размъти водата, като прави възмутителни изказвания и ги обръща на въпроси.

Съдията ме погледна и зачака отговора ми.

— Госпожо съдия, това е елемент от теорията на защитата, която очертах във встъпителната си пледоария.

— Ще ви позволя да зададете въпроса си. Само побързайте, господин Холър.

Прочетоха въпроса на Талбот. Той се захла и поклати глава.

— Не е вярно. Никога през живота си не съм удрял жена.

— Ударили сте я три пъти с юмрук, нали, господин Талбот?

— Не съм. Това е лъжа.

— Казахте, че никога през живота си не сте удряли жена.

— Точно така. Никога.

— Познавате ли проститутката Шакила Бартън?

Свидетелят трябваше да се замисли, преди да отговори.

— Името не ми говори нищо.

— В уебсайта, където рекламира услугите си, тя използва псевдонима Шакила Белезницата. Това говори ли ви нещо, господин Талбот?

— Добре де, май че се сещам.

— Правили ли сте платен секс с нея?

— Да, веднъж.

— Кога?

— Ми трябва да е било най-малко преди година. Или по-отдавна.

— И тогава нанесохте ли ѝ някакви рани?

— Не.

— Ако тя дойде в тая зала и каже, че сте я ударили с лявата си ръка, ще излъже ли?

— Ще излъже, мама му стара. Опитах я и тия опасни неща не ми харесаха. Аз съм си традиционалист. Хич не съм я и пипнал даже.

— Не сте я пипнали, така ли?

— Исках да кажа, че по никакъв начин не съм ѝ причинявал рани, не съм я удрял.

— Благодаря, господин Талбот.

Седнах си на мястото. Минтън не си направи труда да разпита повторно свидетеля. Съдията освободи Талбот и прокурорът каза, че му остават само още двама свидетели, обаче разпитът им щял да продължи дълго. Фулбрайт си погледна часовника и закри заседанието.

Оставаха двама свидетели. Знаех, че това трябва да са детектив Букър и Реджи Кампо. Изглежда, Минтън щеше да мине без показанията на доносника, на когото беше уредил програма за досъдебна намеса в окръжния затвор. Името на Дуейн Корлис не фигурираше в свидетелския списък, нито в какъвто и да било следствен документ, свързан с това дело. Реших, че прокурорът е открил същото, на което се беше натъкнал Рол Левин, преди да го убият. Така или иначе, явно Корлис нямаше да се включи в играта. И тъкмо това трябваше да предотвратят.

Докато прибирах документите в куфарчето си, събирах решителност да поговоря с Рулей. Обърнах се към него. Той си седеше на мястото и чакаше да го освободя.

— Е, какво мислиш? — попитах го.

— Мисля, че се справи отлично. Даде им повече от достатъчно основания за съмнение.

Захлопнах куфарчето си и го заключих.

— Днес само хвърлях семената. Утре те ще поникнат и в сряда ще цъфнат. Още нищо не си видял.

Изправих се и вдигнах куфарчето от масата. Тежеше доста от всички документи и лаптопа ми.

— До утре.

Излязох от ограденото пространство. Сесил Добс и Мери Уиндзор чакаха Рулей в коридора пред входа на залата. Когато излязох, те се обърнаха да ме заговорят, но аз ги подминах.

— До утре.

— Чакай малко, чакай малко — извика подире ми адвокатът.

Обърнах се.

— Налага се да висим тук навън — каза той, когато двамата с Уиндзор се приближиха до мен. — Как върви?

Свих рамене.

— Засега прокурорът разпитва свидетелите си — отговорих. — Аз само лавирам, опитвам се да защитавам позициите ни. Мисля, че утре ще е наш ред. И в сряда вече ще нанесем решителния удар. Трябва да вървя, за да се подготвя.

На път за асансьора видях, че неколцина съдебни заседатели от нашия процес са ме изпреварили и чакат, за да слязат долу. Сред тях беше и протоколчицата. Влязох в тоалетната до редицата асансьори, за да не пътувам с тях. Оставих куфарчето си на плота между мивките и си измих лицето и ръцете. Докато се зяпах в огледалото, потърсих признаци на стрес от процеса и всичко, свързано с него. Изглеждах сравнително нормално за адвокат, който едновременно играе клиента си и прокурора.

Студената вода ми дойде добре и се почувствах освежен. Излязох от тоалетната с надеждата съдебните заседатели да са се изнизали.

Нямаше ги. Обаче в коридора при асансьорите стояха Ланкфорд и Соубъл. Ланкфорд държеше няколко сгънати листа в едната си ръка.

— Ето ви и вас — рече той. — Търсихме ви.

Документът, който ми подаде детективът, беше заповед за обиск, която даваше на полицията правото да претърси дома ми, офиса ми и колата ми за спортен модел колт „Уудсман“ двайсет и втори калибър със сериен номер 656300081–52. В заповедта пишеше, че пистолетът вероятно е оръжието, с което на 12 април е бил убит Рол Левин. Ланкфорд ми беше връчил документа с гордо захилена физиономия. Положих всички усилия да се държа делово, както обикновено, все едно, че такива неща ми се случват всеки ден и по два пъти в петък. Обаче всъщност коленете ми за малко да се огънат.

— Как се сдобихте с това? — попитах го.

Глупава реакция в глупав момент.

— Подписано, подпечатано и предадено лично — отвърна той.

— Е, откъде искате да започнем? Колата ви е тук, нали така? Оня линкълн, в който ви возят насам-натам като скъпа курва.

Погледнах подписа на съдията на последната страница и видях, че е от малък съд в Глендейл. Бяха отишли при местен съдия, който сигурно знаеше, че ще има нужда от подкрепата на полицията, когато дойде време за избори. Започнах да се съвземам от шока. Може би искаха само да ме заблудят с тоя обиск.

— Това са глупости — заявих. — Нямате основание. Мога да анулирам тая заповед за десет минути.

— Съдия Фулбрайт не намери нищо нередно в нея — ухили ми се Ланкфорд.

— Фулбрайт ли? Какво общо има тя с това?

— Ами, нали знаем, че имате процес, та решихме, че трябва да я питаме дали може да ви връчим заповедта за обиск. Човек не бива да ядосва жена като нея, нали разбирате. Тя каза, че след края на заседанието, няма проблем.

Трябва да бяха отишли при Фулбрайт през обедната почивка, веднага след като ги бях забелязал в залата. Предположих, че Соубъл е дала идеята първо да се посъветват със съдията. Човек като Ланкфорд с удоволствие щеше да ме измъкне по средата на заседанието и да прекъсне процеса.

Трябваше да мисля бързо. Погледнах Соубъл, която се отнасяше с известно съчувствие към мен.

— В момента съм зает с тридневен процес — осведомих ги. — Възможно ли е да го отложим за четвъртък?

— Как не, ебати — изсумтя Ланкфорд, преди партньорката му да успее да се обади. — Няма да ви изпуснем от очи, докато не изпълним заповедта. Няма да ви дадем време да изхвърлите оръжието. Та къде ви е колата, мобилни адвокати?

Прочетох данните в заповедта. Трябваше да са съвсем конкретни и в това отношение извадих късмет. Тя се отнасяше за обиск на линкълн с калифорнийски регистрационен номер NT GLTY^[1]. Разбрах, че някой е преписал номера в деня, в който ме бяха повикали в дома на Рол Левин от мача на „Доджърс“. Защото това беше старият линкълн — оня, който шофирах тогава.

— Вкъщи е. Тъй като имам процес, не използвам шофьора. Сутринта ме докара моят клиент и просто щях да се прибера с него. Той сигурно ме чака долу.

Излъгах. Бях паркирал сегашния си линкълн в гаража на съда. Само че нямаше да позволя на куките да го обискират, защото в кутията под облегалката за ръката на задната седалка имаше пистолет. Не беше оня, който търсеха. След убийството на Рол Левин, когато установих, че моят колт липсва от кутията, помолих Ърл Бригс да ми намери оръжие за самозащита. Знаех, че той няма да ме накара да чакам десет дни. Не знаех обаче историята и регистрацията му и няхах желание да ги узная с помощта на глендейлската полиция.

Обаче имах късмет, защото линкълнът с пистолета не беше посоченият в заповедта. А оня, който чакаше в домашния ми гараж да дойде купувач от службата за лимузини и да го огледа. Това щеше да бъде и линкълнът, който те щяха да обискират.

Ланкфорд грабна заповедта от ръката ми и я напъха във вътрешния джоб на самото си.

— Не берете грижа за транспорта — успокои ме той. — Ние ще ви возим. Да вървим.

На излизане от съда не се натъкнахме на Рулей и неговия антураж. Скоро пътувах на задната седалка на гран маркиза и си мислех, че съм направил верния избор с линкълна. В него имаше повече пространство и взеше по-гладко.

Ланкфорд шофираше, аз седях зад него. Прозорците бяха вдигнати и го чувах да дъвче дъвка.

— Дайте пак да видя заповедта — поисках аз.

Детективът не си направи труда да ми отговори.

— Няма да ви пусна в дома си, докато не получа възможност да прочета заповедта по-внимателно. Мога да го направя по пътя и да ви спестя времето. Иначе...

Той бръкна в джоба си, извади заповедта и ми я подаде през рамо. Знаех защо се колебае. Ченгетата обикновено трябва да опишат цялото си разследване в заявлението за обиск, за да убедят съдията във вероятната му основателност. Не обичат заподозреният да го чете, защото така му издават козовеите си.

Когато подминавахме паркингите на Ван Найс Булевард, погледнах през прозореца. Видях нов модел линкълн на подиум пред една от фирмите. Пак сведох очи към заповедта и насочих вниманието си към обобщението.

Ланкфорд и Соубъл се бяха представили доста прилично. Трябваше да им го призная. На единия от тях, предполагах на Соубъл, му беше хрумвало да въведе името ми в щатската Автоматизирана система за контрол на оръжията и бе ударил шестицата. В компютъра на АСКО бяха установили, че съм регистриран като притежател на пистолет от същата марка и модел като оръжието на убийството.

Добра работа, обаче все пак не стигаше за вероятно основание. „Колт“ бяха произвеждали „Уудсман“ повече от шейсет години. Това означаваше, че сигурно има милион такива пистолети и милион заподозрени техни притежатели.

Имаха дима. И за да запалят и необходимия им огън, те бяха започнали да търкат една съчка в друга. Бил съм скрил от следователите факта, казваше се в обобщението, че притежавам въпросния пистолет. Освен това по време на първия разпит за смъртта на Левин съм си бил изфабрикувал алиби, а после съм се опитал да отвлека детективите от вярната следа, насочвайки ги към наркодилъра Ектор Аранде Моя.

Въпреки че за получаването на заповед за обиск не се изискваше непременно да посочат мотив, в обобщението на вероятното основание все пак се намекуваше за това, като се твърдеше, че жертвата,

Рол Левин, ме е изнудил да му възложа детективски задачи и че съм отказал да му платя след тяхното изпълнение.

Като се оставеше настрана възмутителният характер на това твърдение, изфабрикуваното алиби лежеше в основата на вероятното основание. Бил съм казал на детективите, посочваше се в изложението, че по време на убийството съм си бил вкъщи, обаче на домашния ми телефонен секретар било оставено съобщение, показващо, че ме е нямало, което, следователно, опровергавало алибито ми и в същото време ме изкарвало лъжец.

Бавно препрочетох изложението още два пъти, обаче гневът ми не се уталожи. Хвърлих заповедта на седалката до себе си.

— В известен смисъл наистина е жалко, че не съм убиецът — подхвърлих.

— Така ли, и защо? — попита Ланкфорд.

— Защото тая заповед е боклук и вие го знаете. Няма да издържи при едно обжалване. Казах ви, че онова съобщение се е получило, докато разговарях по телефона, и че това може да се провери и докаже, само че вас или ви е мързяло, или не сте искали да проверите, защото така малко трудно щяхте да получите заповед за обиск. Даже от вашия продажен съдия в Глендейл. Излъгали сте и с премълчаването на някои неща, и с откровени неистини. Просто сте измамили.

Тъй като седях зад Ланкфорд, виждах по-добре Соубъл. Докато говорех, я наблюдавах за признаци на съмнение.

— И намекът, че Рол ме е изнудвал да му възложа ангажименти и че не съм искал да му платя, е пълен майтап. С какво да ме изнудва? И за какво не съм му платил? Плащал съм му всеки път, когато съм получавал фактура. Казвам ви, ако винаги водите следствията си така, трябва да отворя офис в Глендейл. Ще я натикам тая заповед направо в гъза на шефа ви.

— Излъгахте за оръжието — рече Ланкфорд. — И сте дължали пари на Левин. Има го в счетоводните му документи. Четири бона.

— Нищо не съм излъгал. Вие изобщо не сте ме питали дали имам оръжие.

— Излъгахте, като го премълчахте.

— Дрън-дрън.

— А четирите бона?

— А, да, четирите бона — убил съм го, защото не съм искал да му платя четири бона — саркастично отвърнах аз. — Тук ме сгасчихте натясно. Мотивът. Само че явно хич и не ви е дошло наум да проверите дали той ми е пратил фактура за тия четири бона, или дали не съм му изплатил фактура за шест хиляди долара само седмица преди да го убият.

Ланкфорд си оставаше непоколебим. Обаче видях, че по лицето на партньорката му плъзва съмнение.

— Няма значение нито кога, нито колко сте му платили — заяви детективът. — Изнудвачът е ненаситен. Човек не може да престане да му плаща чак докато не подмине точката на безвъзвратност. Тъкмо за това става дума тук. За точката на безвъзвратност.

Поклатих глава.

— И точно какво е знаел за мен, че да ме накара да му давам ангажименти и да му плащам, докато достигна точката на безвъзвратност?

Ланкфорд и Соубъл се спогледаха и той кимна. Партньорката му се наведе към останеното си на пода куфарче, извади една папка и ми я подаде над облегалката.

— Хвърлете едно око — рече ми Ланкфорд. — Пропуснали сте я, когато сте тарاشили кабинета му. Беше скрита в едно чекмедже в скрина.

Разтворих папката и видях, че е пълна с цветни снимки двайсет на двайсет и пет сантиметра. Бяха направени от разстояние и ме имаше на всичките. Фотографът беше следил моя линкълн в продължение на няколко дни и няколко километра. Всяка снимка представляваше замразен миг и ме показваше с различни хора, в които веднага познах свои клиенти, проститутки, улични пласьори на дрога и Светци на пътя. Фотографиите можеха да се тълкуват като подозрителни, защото отразяваха само частица от секундата. Една мъжка проститутка по миниатюрни шорти слизаше от задната седалка на линкълна. Теди Воугъл ми подаваше дебела пачка през задния прозорец. Затворих папката и я подхвърлих обратно през облегалката.

— Бъзикате ли се с мен, а? Искате да кажете, че Рол е дошъл да ме изнудва с тия неща?! Това са мои клиенти. Това или е майтап, или просто нещо ми убягва.

— Калифорнийската адвокатска колегия може и да не го сметне за майтап — възрази Ланкфорд. — Научихме, че не сте в много добри отношения с нея. И Левин го е знаел. Работил е по тоя въпрос.

Поклатих глава.

— Невероятно.

Знаех, че трябва да млъкна. Държах се точно както не трябва с тия хора. Знаех, че просто трябва да си затворя устата и да издържа на напрежението. Обаче изпитвах почти непреодолима потребност да ги убедя. Започвах да разбирам защо толкова много дела се решават в стаите за разпит в полицейските участъци. Хората просто не можеха да млъкнат.

Опитах се да си спомня местата, които бяха запечатани на снимките от папката. Воугъл ми даваше пачката на паркинга пред стриптийз клуба на Светците на „Сепулвида“. Това се случи точно след процеса на Харълд Кейси и Воугъл ми плащаше за обжалването. Проститутката се казваше Тери Джоунс и аз го защитавах по обвинение в протитуиране през първата седмица на април. Наложих се да го търся по тротоара на Санта Моника Булевард вечерта преди изслушването, за да се уверя, че ще дойде.

От снимките ставаше ясно, че всички са направени в периода между сутринта, в която бях поел делото Рулей, и деня на убийството на Рол Левин. Бяха подхвърлени на местопрестъплението от убиеца. Всичко това бе част от плана на Рулей да ме забърка в престъплението, за да може да ме контролира. Полицията щеше да разполага с всичко необходимо, за да ми припише убийството на Левин — освен оръжието. Докато пистолетът беше в него, Рулей можеше да прави с мен каквото поиска.

Не можех да не се възхитя на плана и находчивостта, въпреки че в същото време ме караше да изпитвам отчаян ужас. Понечих да спусна прозореца, обаче бутонът не работеше. Помолих Соубъл да го отвори и тя го стори. В колата нахлу свеж въздух.

След известно време Ланкфорд ме погледна в огледалото и се опита да възобнови разговора.

— Проверихме историята на оня колт „Уудсман“ — започна той. — Знаете кой го е притежавал някога, нали?

— Мики Коен — делово отвърнах аз, вторачен в стръмните склонове на каньона Лоръл.

— Как така сте се сдобили с оръжието на Мики Коен?

Отговорих, без да се извързвам от прозореца:

— Баща ми беше адвокат. Мики Коен му беше клиент.

Детективът подсвирна с уста. Коен беше един от най-прочутите гангстери, които е раждал Лос Анджелис, по онова време, когато гангстерите се конкурираха с кинозвездите за първите страници в клюкарските вестници.

— И какво? Просто е дал патлака на вашия старец, така ли?

— Коен бил обвинен в участие в престрелка и баща ми го защитавал. Пледирал за самозащита. Имало процес и благодарение на баща ми го обявили за невинен. Когато му върнали оръжието, Мики го дал на баща ми. На съхранение, в известен смисъл.

— Вашият старец някога питал ли се е колко хора е очистил Мики с него?

— Не знам. Не познавам добре баща си.

— Ами Коен? Виждали ли сте го?

— Баща ми го е представлявал, преди да се родя. Той ми остави оръжието в завещанието си. Не знам защо е избрал точно мен. Когато почина, бях едва петгодишен.

— И сте станали адвокат като скъпия си стар татко. И понеже сте добър адвокат, сте го регистрирали.

— Реших, че ако някога ми го откраднат или нещо подобно, трябва да мога да си го върна. Завийте тук по Феърхолм.

Ланкфорд зави и аз го упътих нагоре по склона към дома си. После му съобщих лошата новина.

— Мерси за возенето. Можете да обискирате дома ми, кабинета и колата ми, щом искате, обаче трябва да ви предупредя, че си губите времето. Не само, че не сте познали човека, но и няма да намерите оня пистолет.

Видях, че Ланкфорд рязко вдига глава и пак ме поглежда в огледалото.

— И защо така? Изхвърлихте ли го вече?

— Защото оръжието беше откраднато от дома ми и не знам къде е.

Той се разсмя. Видях радостта в очите му.

— Аха, откраднали са го значи. Много удобно. И кога се случи това?

— Трудно е да се каже. От години не съм поглеждал тоя пистолет.

— Съобщихте ли в полицията? Или подадохте застрахователен иск?

— Не.

— Значи някой идва, отмъква патлака на Мики Коен и вие не съобщавате. При това, след като ни уверихте, че сте го регистрирали тъкмо по тая причина. Нали сте адвокат и всичко останало, това не ви ли звучи малко шантаво?

— Да, само че знам кой го е откраднал. Един клиент. Той ми каза, че го е взел и че ако съобщя в полицията, ще наруша адвокатската тайна, защото това ще доведе до неговия арест. Нещо като параграф двайсет и две.

Соубъл се обърна и ме погледна. Струва ми се, си мислеше, че го съчинявам в момента, както си и беше.

— Това е празна юридическа терминология, пълни дрънканици, Холър — заяви Ланкфорд.

— Но е самата истина. Стигнахме. Паркирайте пред гаража.

Той го направи и угаси мотора. После се обърна да ме погледне, преди да слезе.

— Кой клиент ви открадна пистолета?

— Казах ви, не мога да разкрия името му.

— Е, в момента Рулей ви е единственият клиент, нали така?

— Имам много клиенти. Но вече ви казах, това е тайна.

— Струва ми се, че трябва да проверим данните от гривната на глезена му и да видим дали напоследък е идвал в дома ви.

— Правете каквото искате. Той наистина идва тук. Веднъж се срещнахме у нас. В кабинета ми.

— Може би тогава го е откраднал.

— Не твърдя, че той го е откраднал.

— Да бе, добре, и без това гривната осигурява алиби на Рулей за убийството на Левин. Проверихме джипиеса. Оставате вие, господин адвокат.

— А вие все пак ще си изгубите времето.

Изведнъж разбрах нещо за гривната на Рулей, обаче се опитах да не го покажа. Може би следа към неговия фокус на Худини, нещо, което трябваше по-късно да проверя.

— Още колко ще висим тук?

Ланкфорд се обърна и слезе. После отвори моята врата, защото бравата от вътрешната страна не работеше — беше предназначена за возене на заподозрени и арестанти. Погледнах Двамата детективи.

— Искате ли да ви покажа кутията на пистолета? Може би, когато видите, че е празна, просто ще си тръгнете и ще спестите времето на всички ни.

— Не съвсем, господин адвокат — отвърна полицаят. — Ще обискираме цялата къща. Аз ще поема колата, а детектив Соубъл ще започне с помещенията.

Поклатих глава.

— Не съвсем, господин детектив. Няма да стане така. Нямам ви доверие. Вашата заповед за обиск си е чиста измама, затова що се отнася до мен, вие също мамите. Ще останете заедно, за да мога да ви наблюдавам и двамата, или ще изчакаме да повикам още един наблюдател. Моята секретарка може да пристигне за десет минути. Мога да я повикам, за да ви наблюдава. Освен това можете да питате и нея дали ми се е обадила сутринта, когато е бил убит Рол Левин.

Ланкфорд се навъси като буреносен облак от обида и гняв, които явно не можеше да овладее. Реших да продължа в същия дух. Извадих мобилния си и го отворих.

— Сега ще се обадя на вашия съдия и ще видя дали...

— Добре — прекъсна ме детективът. — Ще започнем с колата. Заедно. И после ще продължим с къщата.

Затворих телефона и го прибрах в джоба си.

— Добре.

Отидох при клавиатурата на стената пред гаража. Въведох комбинацията и вратата започна да се повдига, разкривайки синьочерния линкълн, който чакаше купувачи. Регистрационният му номер гласеше NT GLTY. Ланкфорд го погледна и поклати глава.

— Да бе, да.

Все още гневно намръщен, той влезе в гаража. Реших да поуспокоя топката.

— Ей, детектив, каква е разликата между сома и адвоката?

Той не отговори. Просто сърдито зяпаше номера на моя линкълн.

— Единият обира лайната по дъното, а другият е риба.

Отначало лицето му остана непроменено. После на устните му плъзна усмивка и Ланкфорд избухна в продължителен бурен смях. Соубъл влезе в гаража, без да чуе вица.

— Защо се смееш? — попита тя.

— После ще ти кажа — отвърна партньорът ѝ.

---

[1] Съкращение от „невинен“. — Б.пр. ↑

Отне им половин час да обискират линкълна и после влязоха вкъщи, където започнаха от кабинета. Наблюдавах ги през цялото време и отварях уста само за да обясня нещо, което привличаше вниманието им. Те също не приказваха много помежду си и ставаше все по-ясно, че двамата партньори са на коренно различно мнение по въпроса за посоката, в която Ланкфорд водеше следствието.

По някое време мобилният му извънтя и той излезе на верандата, за да разговаря на спокойствие. Бях вдигнал щорите и заставах в коридора, за да мога едновременно да гледам към него и Соубъл.

— Всичко това не ви допада особено, нали? — попитах я, когато се уверих, че партньорът ѝ не ни чува.

— Няма значение дали ми допада. Просто водим следствието и толкова.

— Партньорът ви винаги ли се държи така или само с адвокати?

— Миналата година хвърли петдесет хиляди долара за адвокат, искаше да му дадат попечителството над децата му. Не успя. Преди това изгубихме едно голямо дело, убийство, заради формална нередност.

Кимнах с глава.

— И той е обвинил адвоката. Обаче кой е нарушил закона?

Тя не отговори и това потвърди, че тъкмо Ланкфорд е допуснал формалната нередност.

— Картината ми е ясна — заявих.

Пак се озърнах към детектива на верандата. Той нетърпеливо жестикулираше, като че ли се опитваше да обясни нещо на идиот. Трябва да разговаряше с адвоката си. Реших да променя темата.

— Не смятате ли, че някой манипулира следствието?

— Какви ги говорите?

— Скритите в скрина снимки, гилзата в шахтата на пода. Много удобно, не мислите ли?

— Какво искате да кажете?

— Нищо не искам да кажа. Задавам въпроси, които явно не интересуват партньора ви.

Хвърлих поглед към Ланкфорд. Той набираше номер, обаждаше се на някого. Обърнах се и влязох през отворената врата на кабинета. Соубъл гледаше зад папките в едно чекмедже. След като не намери пистолет, затвори чекмеджето и се зае с бюрото.

— Ами съобщението, което ми остави Рол? — тихо заговорих аз.
— Затова, че осигурил талона на Хесус за свободно излизане от пандиза. Какво според вас означава това?

— Още не сме стигнали дотам.

— Жалко. Струва ми се, че е важно.

— Всичко е важно, докато престане да е такова.

Кимнах, без да съм убеден, че разбирам какво иска да каже.

— Знаете ли, процесът, в който в момента участвам, е много интересен. Трябва пак да дойдете и да го проследите. Може да научите нещо.

Детективката вдигна поглед от бюрото. Очите ни се срещнаха за момент. После нейните подозрително се присвиха, като че ли се опитваше да прецени дали предполагаемият заподозрян не я сваля.

— Сериозно ли говорите?

— Да, защо не?

— Ами защото може да не успеете да стигнете до съда, ако ви арестуваме.

— Ей, ако няма пистолет, няма и обвинение. Нали затова сте тук?

Тя не отговори.

— Пък и това е работа на партньора ви. Вие не сте съгласна с него. Виждам.

— Типичен адвокат. Мислите си, че цялата картина ви е ясна.

— Не, напротив. Установявам, че всичко ми е като в мъгла.

Соубъл промени темата.

— Това дъщеря ви ли е?

И посочи снимката на бюрото.

— Да, Хейли.

— Благозвучно е. Хейли Холър. На Халеевата комета ли е кръстена?

— Нещо такова. Само се пише по друг начин. Бившата ми жена го измисли.

В тоя момент влезе Ланкфорд и високо заприказва Соубъл за току-що проведения телефонен разговор. Обадил му се прекият им

началник, за да ги осведоми, че пак са в играта и трябва да поемат следващото глендейлско убийство, независимо дали още разследват делото Левин. Ала не спомена нищо за това, че и той е звънил на някого.

Тя му съобщи, че е приключила с обиска на кабинета. Нито следа от оръжие.

— Нали ви казвам, не е тук — повторих. — Губите си времето. И моето. Утре имам работа в съда и трябва да се подготвя за свидетелите.

— Да продължим със спалнята — не обърна внимание на възражението ми Ланкфорд.

Отстъпих в коридора, за да могат да минат в съседната стая. Те заобиколиха леглото от двете страни и се насочиха към нощните шкафчета. Детективът изтегли горното чекмедже и извади един компактдиск.

— „Реквием за Лил Димън“ прочете той. — Това сигурно е майтап, ебати.

Не отговорих. Соубъл бързо претърси двете чекмеджета на своето шкафче и установи, че в тях има само няколко презерватива. Извърнах се.

— Ще се заема с дрешника — съобщи Ланкфорд, след като приключи със своето нощно шкафче. Остави чекмеджетата изтеглени, нещо типично за полицейски обиск. Влезе в дрешника и гласът му скоро се разнесе отвътре.

— Това е то.

Когато се появи навън, държеше дървената кутия на пистолета.

— Браво — похвалих го. — Открихте празна кутия от пистолет. Сигурно сте детектив.

Ланкфорд разклати кутията в ръце, после я остави на леглото. Или се опитваше да си играе с мен, или кутията наистина тежеше. Усетих, че тилът ми се напруга — разбрах, че Рулей спокойно може повторно да се е вмъкнал в дома ми, за да върне оръжието. Това щеше да бъде идеалното скривалище. Никога нямаше да се сетя да го потърся там, след като вече знаех, че го няма. Спомних си странната усмивка на лицето му, когато му бях казал, че си искам пистолета. Дали се беше усмихвал, защото знаеше, че колтът е на старото си място?

Полицаят отключи ключалката и вдигна капака. После извади мушамената покривка. Корковото легло, в което по-рано беше пистолетът, продължаваше да е празно. Толкова шумно изпуснах дъха си, че все едно въздъхнах.

— Какво ви казвах? — побързах да се обадя, за да прикрия облекчението си.

— Да, какво ни кавахте — повтори Ланкфорд. — Хайди, носиш ли торбичка? Ще вземем кутията.

Погледнах Соубъл. Не ми приличаше на жена с такова име. Зачудих се дали не е полицейски прякор. Или тъкмо по тая причина малкото ѝ име отсъстваше от визитката ѝ. Не звучеше достатъчно строго за полицайка.

— В колата — отвърна тя.

— Иди я донеси.

— Нима ще вземете празна кутия от пистолет? — попитах — За какво ви е?

— Всичко това са веществени доказателства, господин адвокат. Би трябвало да го знаете. Пък и ще ни е от полза, защото имам предчувствието, че така и няма да намерим оръжието.

Поклатих глава.

— Ще ви се да ви бъде от полза. Кутията не доказва нищо.

— Доказва, че пистолетът на Мики Коен е бил във вас. Пише го ей тука на тая месингова плочка, която е сложил баща ви или който и да е там.

— И какво от това, ебати?

— Ами докато бях на верандата ви, ми хрумна да се обадя и да проверя онова дело на Мики Коен за самозащита. Оказва се, че в архива на лосанджелиската полиция още пазят всички балистични свидетелства от процеса. Какъв късмет за нас, а, след петдесет години!

Веднага разбрах. Щяха да вземат куршумите и гилзите от делото Коен и да ги сравнят със същите веществени доказателства от делото Левин. Щяха да сравнят убийството на Левин с оръжието на Мики Коен, което после щяха да свържат с мен чрез кутията от пистолета и компютъра на Автоматизираната система за контрол на оръжията. Когато беше измислил плана си да ме обвърже с мълчание, Рулей едва ли беше съзнавал, че полицията може да събере нужните улики и без да разполага с колта.

Мълчах. Соубъл излезе от стаята, без да ме погледне. Ланкфорд се вторачи в мен с усмивка-трепач.

— Какво ви става, господин адвокат? Да не онемяхте от силата на доказателствата?

Най-после си възвърнах дар слово.

— Колко време ще отнеме балистичната експертиза? — успях да попитам.

— Ей, специално за вас ще побързаме. Затова вървете и се забавлявайте, докато можете. Обаче не напускайте града. — И самодоволно се изхили. — Божичко, мислех, че само на кино казват тая реплика. Ама току-що я казах! Ще ми се партньорката ми да ме беше чула.

Соубъл се върна с голяма кафява торба и червен скоч. Тя прибра кутията на пистолета в торбата и я запечата с лепенката. Зачудих се с колко време разполагам и дали колелцата на механизма, който бях задействал, току-що са спрели. Почувствах се пуст като празната дървена кутия, която полицайката току-що беше запечатала в кафявата книжна кесия.

Фернандо Валенцуела живееше във Валенсия. Взех разстоянието дотам само за един час, въпреки остатъците от пиковия трафик. Той се беше изнесъл от Ван Найс преди няколко години, защото трите му дъщери приближаваха гимназиална възраст и се боеше за тяхната безопасност и образование. В квартала му живееха много хора, които също бяха избягали от големия град. Пътят му до офиса му варираше от пет до четирийсет и пет минути. Обаче беше щастлив. Имаше похубаво жилище, децата му се радваха на по-сигурна среда. Живеше в къща в испански стил с червен керемиден покрив в добре организиран комплекс от къщи в испански стил с червени керемидени покриви. Повече, отколкото можеше да мечтае човек, уреждащ съдебни гаранции. Само че си вървеше с възсолена месечна вноска, естествено.

Когато стигнах там, приближаваше девет. Спрях пред гаража, чиято врата зееше. Едното място вътре беше заето от ван, другото — от пикап. На пода между пикапа и напълно оборудвания тезгях лежеше голям кашон с надпис „СОНИ“. Вгледах се по-внимателно и видях, че това е петдесетинчов плазмен телевизор. Слязох, запътих се към входа и почуках на вратата. Валенцуела отвори след дълго чакане.

— Какво правиш тук, Мик?

— Знаеш ли, че вратата на гаража ти е отворена?

— Мама му стара! Току-що са ми докарали плазмата. Той се мушна покрай мен и тичешком прекоси двора, за да надникне в гаража. Затворих вратата и го последвах. Когато отидох при него, захиленият Валенцуела стоеше до телевизора си.

— Глей, мой човек, нали загриваш, че тая работа нямаше да се случи във Ван Найс — рече той. — Отдавна щяха да са го гепили тоя хубавец. Ела, ще влезем оттук.

И се запъти към вътрешната врата, която щеше да ни отведе в къщата. Пътюм натисна един ключ и вратата на гаража започна да се спуска.

— Ей, Вал, чакай малко — спрях го аз. — Хайде да поговорим тук. Така ще бъдем насаме.

— Обаче Мария сигурно ще иска да те види.

— Може би следващия път.

Той се върна при мен със загрижено изражение.

— Какво има, шефе?

— Това, че днес известно време трябваше да търпя ченгетата, които разследват убийството на Рол. Казаха, че Рулей има алиби заради гривната на глезена му.

Валенцуела енергично закима с глава.

— Да, да, идваха при мен няколко дни след убийството. Показах им системата, обясних им как работи и проследих движението на Рулей оня ден. Видяха как действа. Показах им и другата гривна и ги уверих, че не може да я бърникаш, защото има масдетектор. С една дума, не можеш да я свалиш. Тя ще те усети и тогава ще те усетя аз.

Облегнах се на пикапа и скръстих ръце.

— Ония две куки питаха ли те къде си бил ти оная събота?

Все едно, че го бяха фраснали с юмрук по лицето.

— Какво искаш да кажеш, Мик?

Сведох очи към плазмата и пак го погледнах.

— Някак си, по някакъв начин той е убил Рол. Сега ми се пече на мен, Вал, и искам да знам как го е извършил.

Чуй ме, Мик, той е чист. Казвам ти, тая гривна не можеш я свали от глезена си. Машината не лъже.

— Да, знам, машината не лъже...

След секунда загрея.

— Какво намекваш, Мик?

И се изправи пред мен. Тялото му заплашително се напрегна. Престанах да се облягам на колата и отпуснах ръце отстрани.

— Питам те, Вал. Къде беше оная събота сутрин?

— Копеле, как може да ме питаш такова нещо?!

И зае бойна стойка. За миг ме свари неподготвен — беше ме нарекъл така, както по-рано аз бях нарекъл Рулей.

Не щеш ли Валенцуела ми се нахвърли и силно ме блъсна към пикапа. Блъснах го още по-силно и той политна заднешком към кашона с телевизора. Кутията се прекатури и падна на пода със силно, глухо тупване, след което той се плъсна по задник отгоре й. Някъде отвътре се разнесе остро изхрущяване.

— Уф, мама му стара! — извика Вал. — Мама му стара! Строши екрана!

— Ти пръв ме блъсна, Вал. Аз само ти отговорих.

— Мама му стара!

Той припряно заобиколи кашона отстрани и се опита да го повдигне, обаче беше прекалено тежък и неудобен за хващане. Минах отсреща и му помогнах. Когато го вдигнахме, вътре чухме да се търкалят парченца от нещо строшено. Май че стъкло.

— Еби му мамата! — извика Валенцуела.

Вътрешната врата се отвори и отвътре надникна жена му Мария.

— Здравсти, Мики. Каква е тая врява, Вал?

— Просто си влез вътре — заповяда мъжът ѝ.

— Добре де, какво...

— Млъкни и влизай вътре, ебати!

Тя се вцепени за момент, вторачена в нас, после затвори вратата. Чух я да я заключва. Явно тая ноц Валенцуела щеше да спи при строшената си плазма. Погледнах го. Беше зяпнал от смайване.

— Струваше осем хиляди долара — промълви Вал.

— Произвеждат телевизори, които струват осем хиляди долара?!

Изумих се. Накъде вървеше светът?

— С отстъпката.

— Вал, откъде взе парите за телевизор, който струва осем хиляди долара?

Той ме погледна и гневът му отново избухна.

— Ти откъде мислиш бе, мама му стара! От работа, мой човек. Благодарение на Рулей тая година имам страхотни приходи. Обаче не съм му свалил гривната, за да отиде да убие Рол. Познавах Рол също толкова отдавна, колкото и ти. Не съм го направил. Не съм си сложил гривната, докато той е отишъл да убие Рол. Нито пък съм убил Рол вместо него за някакъв си пършив телевизор. Ако не можеш да ми повярваш, просто се разкарай оттук и се махай от живота ми!

Изрече всичко това с отчаянието на ранено животно. Спомних си за Хесус Менендес. Не бях видял невинността в молбите му. Не исках това да се повтори.

— Добре, Вал.

Отидох при вътрешната врата и натиснах бутона, с който се вдигаше вратата на гаража. Когато се обърнах, видях, че е взел макетен нож от тезгяха с инструменти и реже лепенката върху горния капак на

кашона. Явно искаше да се увери в това, което и двамата вече знаехме. Заобиколих го и излязох от гаража.

— Ще ти дам половината, Вал. Ще кажа на Лорна утре сутрин да ти прати чек.

— Не си прави труда. Ще ги метна, че така са го докарали.

Когато стигнах до вратата на колата си, пак го погледнах.

— Тогава ми се обади, когато те арестуват за измама. После сам си плати гаранцията.

Качих се на линкълна и го изкарах на заден от отбивката. Когато пак се озърнах към гаража, видях, че Валенцуела вече не отваря капака, а се е изправил и ме наблюдава.

Нямаше много движение обратно към града и се прибрах бързо. Тъкмо влизах в къщата, когато домашният телефон иззвъня. Вдигнах в кухнята, като си мислех, че Валенцуела се обажда да ми съобщи, че повече няма да работи с мен. В момента не ми пукаше.

Обаче ме търсеше Маги Макфърсън.

— Всичко наред ли е? — попитах я. Обикновено не ми звънеше толкова късно.

— Екстра.

— Къде е Хейли?

— Спи. Не исках да ти се обадя, преди да си е легнала. — Какво има?

— Днес из службата се носеше странен слух за теб.

— Оня, че съм бил убил Рол Левин ли?

— Сериозно ли приказваш, Холър?

Кухнята беше прекалено малка за маса и столове. Не можех да се отдалеча, тъй като ме задържахше телефонният кабел, затова седнах на плота. През прозореца над мивката виждах мъждукащите в далечината градски светлини и сиянието на хоризонта, което се излъчваше от Доджърс Стейдиъм.

— Да, предполагам, положението е сериозно. Опитват се да ми припишат убийството на Рол.

— Господи, Майкъл, как е възможно?

— Има много различни съставки — зъл клиент, ченге, което мрази адвокатите, тъп адвокат, само добави захар и аромати, и всичко е наред.

— Рулей? Той ли е?

— Не мога да разговарям с теб за клиентите си, Магс.

— Добре, какво ще правиш тогава?

— Не се бой, застраховал съм се. Ще се оправя.

— Ами Хейли?

Знаех какво иска да каже. Предупреждаваше ме да не допусна това да се отрази на Хейли. Да не отиде някой ден на училище и да чуе децата да си приказват за баща ѝ, заподозрения в убийство, чието име е по всички новини.

— Няма проблем за Хейли. Изобщо няма да узнае. Никой няма да узнае, ако си изиграя картите както трябва.

Тя не отговори. Не можех да я успокоя с нищо повече. Промених темата. Опитах се да придам увереност на гласа си, даже бодрост.

— Как изглежда вашият Минтън след днешното заседание?

Маги продължаваше да мълчи. Явно не ѝ се щеше да промени темата.

— Не знам — накрая отвърна тя. — Нормално. Обаче Смитсън му прати наблюдател, защото това е първата му самостоятелна изява.

Кимнах. Разчитах на това Смитсън, който ръководеше ваннайската прокуратура, да прати някого да наглежда Минтън.

— Някакви отзиви?

— Не, още нищо. Поне аз не съм чула. Виж, Холър, наистина се безпокоя. Слухът беше, че днес в съда са ти връчили заповед за обиск. Вярно ли е?

— Да, но не се тревожи. Казвам ти, овладял съм положението. Всичко ще се оправи. Обещавам.

Знаех, че не съм успокоил страховете ѝ. Мислеше си за дъщеря ни и за евентуалния скандал. Сигурно си мислеше мъничко и за себе си, за това, че може да натирят бившия ѝ съпруг от адвокатската колегия или да го обвинят в убийство, което щеше да повлияе върху шансовете ѝ за повишение.

— Освен това, ако всичко се прецака, ти ще си първата ми клиентка, нали така?

— За какво говориш?

— За службата за лимузини, забрави ли?

— Холър, сега едва ли е моментът за такива майтапи.

— Това не е майтап, Маги. Мисля да се откажа от сегашната си работа. Обмислям го още отпреди да се появят всички тия гадости.

Казах ти оная вечер, повече не мога да го върша.

Оттатък ми отговори дълго мълчание.

— Както и да постъпиш, ние с Хейли ще те подкрепим.

Кимнах.

— Не мога да изразя колко съм ти благодарен.

Тя въздъхна в слушалката.

— Не знам как го правиш, Холър.

— Кое?

— Ти си гаден адвокат с две бивши жени и осемгодишна дъщеря.

И всички въпреки това те обичат.

Беше мой ред да помълча. Въпреки всичко се усмихнах.

— Благодаря, Маги Макфърсън — накрая отвърнах. — Лека
нощ.

И затворих.

ВТОРНИК, 24 МАЙ

33

Вторият ден от процеса започна с привикване в съдийския кабинет. Фулбрайт искаше да разговаря само с мен, обаче съдебният правилник не ѝ позволяваше да се среща насаме с адвоката по какъвто и да е повод в отсъствието на прокурора. Офисът ѝ беше просторен, с бюро и отделен кът за сядане, заобиколен от три страни с лавици, отрупани с юридически книги. Покани ни да седнем на столовете пред бюрото ѝ.

— Господин Минтън — започна тя. — Не мога да ви наредя да не слушате, обаче ще си поговоря с господин Холър и не искам да се намесвате или да ни прекъсвате. Това не засяга нито вас, нито, доколкото знам, делото „Рулей“.

Изненадан, Минтън не знаеше как да реагира — ченето му увисна и пропусна светлина в устата му. Съдията завъртя стола си към мен и сплете пръсти върху бюрото.

— Господин Холър, има ли нещо, което трябва да споделите с мен? Като имате предвид, че седите до прокурор.

— Не, госпожо съдия, всичко е наред. Съжалявам, ако вчера са ви обезпокоили.

Направих всичко възможно да изобразя разкаяна усмивка, сякаш за да покажа, че заповедта за обиск не е нищо повече от досадно неудобство.

— Това едва ли е обикновено безпокойство, господин Холър. Вече вложихме много време в това дело. Съдебните заседатели, прокуратурата, всички ние. Надявам се, че това няма да отиде напразно. Календарът ми и без това се пръска по шевовете.

— Извинете, госпожо Фулбрайт — намеси се Минтън. — Може ли само да попитам какво...

— Не, не можете — прекъсна го тя. — Обектът на този разговор не засяга процеса с друго, освен че съвпада по време с него. Щом

господин Холър ме уверява, че няма проблем, ще му повярваме. Повече обяснения не са ви нужни.

И втренчено ме погледна.

— Имаме ли думата ви, господин Холър?

Поколебах се, преди да кимна. Фулбрайт ми даваше да разбере, че ще ме накара да платя баща си и майка си, ако наруша думата си и глендейлското следствие доведе до прекъсване или прекратяване на процеса срещу Рулей.

— Добре тогава, господа, да продължаваме. Съдебните заседатели ни чакат.

С Минтън напуснахме кабинета и влязохме в съдебната зала покрай бюрото на секретарката. Рулей търпеливо седеше на масата на защитата.

— Какво беше това, по дяволите? — прошепна ми прокурорът.

Правеше се на тъп. Трябва да беше чул същите слухове из коридорите на прокуратурата като бившата ми жена.

— Нищо, Тед. Една глупост, свързана с друго мое дело. Ще свършиш ли днес?

— От теб зависи. Колкото повече продължиш, толкова по-дълго ще трябва да чистя боклука след теб.

— Боклук, а? Кръвта ти изтича, а ти изобщо не забелязваш.

Той самоуверено ми се усмихна.

— Съмнявам се.

— По една капка от хиляди ранички, Тед. Всяка една поотделно е безобидна. Всички заедно са смъртоносни. Добре дошъл в наказателното право.

Оставих го и отидох на масата на защитата. Още щом седнах, Рулей се наведе към ухото ми.

— Какво беше това със съдията? — попита той.

— Нищо. Само ме предупреди да внимавам с жертвата при кръстосания разпит.

— С коя, оная жена ли? Наистина ли я нарича „жертва“?

— Луис, първо, говори по-тихо. И второ, тя наистина е жертва. Може да притежаваш уникалната способност да се самоубеждаваш почти във всичко, обаче ние... не, по-точно аз, все пак трябва да убедя и съседните заседатели.

Той прие упрека така, все едно му духах сапунени балончета в лицето.

— Добре де, какво каза съдията?

— Че няма да ми позволи много свобода при кръстосания разпит. Напомни ми, че Реджина Кампо е жертва.

— Разчитам на теб да я разкъсаш на парчета, както самият ти каза, когато се запознахме.

— Да бе, ама сега нещата се промениха много от оня ден, когато се запознахме, нали? И гадното планче за моя пистолет ще експлодира точно под носа ми. Още отсега ти казвам, няма да оберя пешкира заради теб. Даже да се наложи да возя хора до летището чак до края на живота си, ще го направя, при това с удоволствие, ако е единственото ми спасение. Чат ли си, Луис?

— Да, Мик — хладнокръвно заяви той. — Сигурен съм, че ще измислиш нещо. Ти си умно момче.

Обърнах се и го погледнах. За щастие не се наложи да отговоря. Приставът призова за тишина и съдия Фулбрайт зае мястото си.

Първият свидетел на Минтън днес беше детективът от лосанджелиската полиция Мартин Букър. Солиден свидетел на обвинението. Непоклатим. Даваше ясните си и лаконични отговори без никакво колебание. Букър представи най-важното веществен доказателство, ножа с инициалите на моя клиент, и под разпита на Минтън преведе съдебните заседатели през цялото разследване на нападението срещу Реджина Кампо.

Той свидетелства, че вечерта на 6 март давал нощно дежурство във ваннайското бюро. Началник-смяната на западния участък в Долината го повикал в апартамента на Реджина Кампо, тъй като след доклада на патрулните полицаи смятал, че случаят с Кампо заслужава вниманието на следовател. Букър обясни, че Бюрото в Долината, което се поддържало от шестима детективи, работело само денем. Нощният дежурен бил само за извънредни ситуации и често му възлагали дела от неотложен характер.

— Какво предполагаше неотложността на това дело, детектив? — попита Минтън.

— Травмите на жертвата, ареста на заподозрян и предположението, че е предотвратено по-тежко престъпление — отвърна Букър.

— Какво по-тежко престъпление?

— Убийство. Изглеждаше, че той е възнамерявал да я убие.

Можех да възразя, обаче се готвех да използвам тия реплики при кръстосания разпит, затова премълчах.

Минтън преведе Букър през предприетите следствени действия на местопрестъплението, както и по-късно, при разпита на Кампо по време на лечението ѝ в болницата.

— Преди да отидете в болницата, полицаите Максвел и Сантос са ви информирали какво е съобщила жертвата за случая, нали така?

— Да, двамата ми докладваха.

— Казаха ли ви, че жертвата се е препитавала, като продавала секс на мъже?

— Не.

— Кога установихте това?

— Ами, когато се качих в апартамента ѝ и видях някои нейни вещи, получих доста добра представа за заниманията ѝ.

— Какви вещи?

— Неща, които могат да се определят като сексиграчки. В една от спалните имаше гардероб, пълен с negliжета и облекло със сексуално предизвикателен характер. В оная стая също имаше телевизор и най-различни порнографски касети в чекмеджетата отдолу. Казаха ми, че жертвата живее сама, но ми се стори, че и двете спални активно се използват. Започнах да си мисля, че едната спалня е лично нейна, с други думи, че спи там, когато е сама, а другата използва за професионалната си дейност.

— Това промени ли мнението ви за нея като жертва на престъплението?

— Не.

— Защо?

— Защото никой не бива да е жертва. Проститутка или папа, няма значение. Жертвата си е жертва.

Изречено точно така, както е било репетирано, помислих си. Минтън си отбеляза нещо в бележника и продължи нататък.

— Когато отидохте в болницата, попитахте ли жертвата за своето предположение за спалните ѝ и как си изкарва прехраната?

— Да.

— И тя какво ви отговори?

— Откровено каза, че е работещо момиче. Не се опита да го скрие.

— Нещо в отговорите ѝ различаваше ли се от данните за нападението, които вече бяхте събрали на местопрестъплението?

— Не, ни най-малко. Кампо ми каза, че отворила вратата на обвиняемия и той веднага я ударил по лицето, изтиквайки я навътре в жилището. Продължил да я бие и извадил нож. Заплашил, че ще я изнасили и после ще я убие.

Прокурорът продължи да го разпитва за следствието с толкова големи подробности, че отегчи съдебните заседатели. Когато не си записвах въпроси, които да задам на Букър по време на кръстосания разпит, наблюдавах заседателите и виждах, че се разконцентрират под бремето на толкова много информация.

Накрая, след девет десетминутен разпит, дойде моят ред да застана срещу детектива. Целта ми беше бързо да проникна и да изляза. Докато Минтън беше извършил цялостна аутопсия на следствието, аз исках само да извърша оперативна инвазия и да изстържа хрущяла от коленете на свидетеля.

— Детектив Букър, Реджина Кампо обясни ли защо е излъгала полицията?

— Тя не ме е излъгала.

— Може би не вас, но е казала на първите полицаи на местопрестъплението, Максвел и Сантос, че не знае защо заподозреният е отишъл в апартамента ѝ, нали така?

— Не съм присъствал на разпита, затова не мога да свидетелствам за него. Знам, че по време на първия разпит е била уплашена, че току-що е била пребита и заплашена с изнасилване и убийство.

— Искате да кажете, че при тия обстоятелства е допустимо да излъже полицията.

— Не, не съм казал такова нещо.

Погледнах в записките си и продължих нататък. Нямах намерение да следвам линейна последователност на въпросите. Стрелях наслуки, опитвах се да го извадя от равновесие.

— Описахте ли дрехите в спалнята, в която казахте, че госпожица Кампо е проституирала?

— Не. Това беше само едно наблюдение. Нямахте отношение към делото.

— Някое от облеклата, които видяхте в гардероба, беше ли подходящо за садомазохистичен секс?

— Нямам представа. Не съм специалист в тая област.

— Ами порнографските касети? Записахте ли заглавията?

— Не. Повтарям, не вярвах, че това е важно за издирването на извършителя на това жестоко насилие.

— Спомняте ли си дали заглавието на някоя касета се отнасяше за садомазохизъм, връзване или нещо от подобен характер?

— Не.

— Инструктирахте ли госпожица Кампо да се отърве от ония касети и облеклото от гардероба, преди представители на защитата на господин Рулей да получат възможност да огледат апартамента?

— Разбира се, че не.

Отметнах този въпрос от списъка си и продължих.

— Някога разговаряли ли сте с господин Рулей за случилото се в апартамента на госпожица Кампо оная вечер?

— Не, той се спаси с адвокат още преди да стигна до него.

— Искате да кажете, че е упражнил конституционното си право да запази мълчание, така ли?

— Да, точно така постъпи.

— Значи, доколкото ви е известно, той изобщо не е разговарял с полицията за случилото се.

— Точно така.

— Според вас госпожице Кампо много силно ли е била ударена?

— Предполагам, да. Лицето ѝ беше цялото в рани и много подуто.

— Тогава, моля, разкажете на съдебните заседатели за травмите от удари, които сте установили по ръцете на господин Рулей.

— Той е увил юмрука си с парче плат, за да се предпази. Не забелязах по ръцете му да има травми.

— Документирахте ли това отсъствие на травми?

Въпросът като че ли озадачи Букър.

— Не — призна той.

— Значи сте се погрижили травмите на госпожица Кампо да бъдат документирани със снимки, обаче не сте намерили за нужно да

документирате отсъствието на травми по ръцете на господин Рулей, така ли?

— Не ми се стори необходимо да снимам нещо, което го няма.

— Откъде знаете, че е увил юмрука си с плат, за да се предпази?

— Госпожица Кампо ми каза, че видяла ръката му увита точно преди да я удари на входа.

— Намерихте ли това парче плат, с което уж си е бил увил юмрука?

— Да, беше в апартамента — салфетка, като от ресторант. По нея имаше кръв.

— Имаше ли кръв и от господин Рулей?

— Не.

— Нещо свързваше ли я с обвиняемия?

— Не.

— В такъв случай имаме само думата на госпожица Кампо, така ли?

— Точно така.

Оставих да изтече малко време, като си записвах нещо в бележника. После продължих разпита.

— Кога научихте, че Луис Рулей е отрекъл да е насилвал или заплашвал госпожица Кампо и че той ще се защитава срещу тия обвинения?

— Ами сигурно когато ви е наел вас.

В стаята се разнесе тих смях.

— Потърсихте ли други обяснения за травмите на госпожица Кампо?

— Не, тя ми разказа какво се е случило. Аз ѝ повярвах. Той я е пребил и е щял да...

— Благодаря, детектив Букър. Отговаряйте само на въпросите, които ви задавам.

— Тъкмо това правех.

— Щом не сте търсили друго обяснение, защото сте повярвали на думата на госпожица Кампо, спокойно може да се каже, че цялото това дело се основава на нейните думи за случилото се в апартамента ѝ вечерта на шести март, така ли е?

Букър се поколеба за момент. Знаеше, че го водят към капана на собствените му показания. Както се казва, няма по-опасен капан от

оня, който сам си заложиш.

— Не е само на нейните думи — отговори той, след като реши, че е намерил изход. — Има вещественни доказателства. Ножът. Нейните травми. Не е само нейната дума.

— Но вашето обяснение на травмите ѝ и другите улики не започва ли с нейния разказ за случилото се?

— Може да се каже, че да — неохотно се съгласи полицаят.

— Тя е дървото, на което растат всички тия плодове, нали?

— Навярно не бих използвал точно тия думи.

— Тогава какви думи ще използвате, детектив?

Сега вече го бях пипнал. Букър буквално се гърчеше на стола си. Минтън се изправи и възрази с твърдението, че тормозя свидетеля. Трябва да го беше гледал по телевизията или на кино. Съдията му каза да си седне на мястото.

— Можете да отговорите на въпроса, детектив — подкани го Фулбрайт.

— Какъв беше въпросът? — опита се да спечели време Букър.

— Вие не се съгласихте с мен, когато описах госпожица Кампо като дървото, на което растат всички улики в делото — повторих аз. — Ако греша, как бихте характеризирали нейното положение?

Детективът разпери ръце в жест, че се предава.

— Тя е жертвата! Естествено, че е важна, защото ни разказа какво се е случило. Трябва да разчитаме на нея, определяйки хода на следствието.

— Разчитате на нея за много неща в това дело, не смятате ли? Жертва и главен свидетел срещу обвиняемия, нали така?

— Така е.

— Кой друг е видял обвиняемия да напада госпожица Кампо?

— Никой друг.

Кимнах, за да подчертая отговора му пред съдебните заседатели. Хвърлих поглед към тях и срещнах очите на седящите на първия ред.

— Добре, детектив — продължих. — Сега искам да ви задам няколко въпроса за Чарлз Талбот. Как научихте за него?

— Хмм, прокурорът, господин Минтън, ми каза да го потърся.

— Знаете ли откъде е научил за съществуването му господин Минтън?

— Струва ми се, че вие сте го осведомили. Имали сте видеозапис от един бар, на който господин Талбот е с жертвата няколко часа преди извършването на престъплението.

Знаех, че това е моментът да представя записа, обаче исках да поизчакам. Исках жертвата да е на свидетелската скамейка, когато показвам диска на съдебните заседатели.

— И дотогава не сте смятали за важно да откриете оня човек, така ли?

— Не, просто не знаех за него.

— Когато най-после узнахте за Талбот и го намерихте, погрижихте ли се лявата му ръка да бъде огледана, за да определите дали има травми, които може да са били получени при многократни удари по нечие лице?

— Не.

— Защото бяхте нарочили господин Рулей за човека, който е ударил Реджина Кампо, така ли?

— Това не беше нарочване. Натам водеше следствието. Открих Чарлз Талбот едва две седмици след извършването на престъплението.

— С други думи, даже да е имал травми, дотогава те вече са щели да оздравеят, нали така?

— Не съм специалист, но предполагам, че да.

— Значи изобщо не сте му погледнали ръката.

— Не.

— Разпитахте ли колеги на господин Талбот дали са забелязали охлузвания или други травми по ръката му около времето на престъплението?

— Не.

— Значи изобщо не сте обърнали внимание на никой друг, освен на господин Рулей, така ли?

— Не е така. Започвам всяко следствие абсолютно непредубедено. Обаче Рулей още отначало беше там, беше арестуван. Жертвата го разпозна като своя насилник. Той беше логичен обект на внимание.

— Обект или *център*, детектив Букър?

— И двете. Отначало беше обект, после център — след като открихме инициалите му върху оръжието, което е опрял в гърлото на Реджи Кампо. Може да се каже, че тогава стана *центърът*.

— Откъде знаете, че ножът е бил опрян в гърлото на госпожица Кампо?

— Защото тя ни го каза и прободната рана го доказваше.

— Искате да кажете, че е извършен някакъв медицински анализ, свързващ ножа с раната на гърлото ѝ, така ли?

— Не, това не беше възможно.

— Значи пак имаме само думата на госпожица Кампо, че господин Рулей е опрял ножа в гърлото ѝ.

— Тогава нямах причина да се усъмня в нея. Нямам и сега.

— Значи без каквото и да било обяснение смятате ножа с инициалите на обвиняемия за изключително важно доказателство за вина, така ли?

— Да. И даже има обяснение, бих казал. Той е носел ножа с конкретно намерение.

— Нима можете да четете мисли?

— Не, аз съм детектив. И просто казвам какво мисля.

— С ударение върху *мисленето*.

— Знам го от уликите в това дело.

— Радвам се, че сте толкова уверен. Засега нямам повече въпроси. Запазвам си правото да призова детектив Букър за свидетел на защитата.

Нямах намерение пак да го викам, обаче смятах, че заплахата може да прозвучи добре на съдебните заседатели.

Върнах се на мястото си, докато Минтън се опитваше да обlige раните на Букър с повторен разпит. Нанесените щети бяха в областта на възприятията и той не можеше да направи много в това отношение. Детективът беше само началото. Истинските щети щяха да дойдат по-късно.

След като Букър слезе от свидетелската скамейка, съдията обяви първата почивка. Тя каза на съдебните заседатели да се върнат след петнайсет минути, обаче знаех, че почивката ще продължи повече. Фулбрайт пушеше и вече имаше широко обсъждани в медиите административни наказания, че пуши в кабинета си. Това означаваше, че за да удовлетвори навика си и да избягва нови скандали, трябва да слиза с асансьора и да излиза откъм гаража, откъдето влизаха затворническите автобуси. Предполагах, че разполагам поне с половин час.

Отидох в коридора да поговоря с Мери Алис Уиндзор и да се обадя по мобилния. Явно следобед щях да започна с разпита на своите свидетели.

Навън първо ме пресрещна Рулей, който искаше да обсъди с мен кръстосания разпит на Букър.

— Стори ми се, че мина доста добре за нас — отбеляза той.

— За нас ли?

— Разбираш какво имам предвид.

— Не може да се каже дали е минало добре, докато не чуеш присъдата. А сега ме остави на мира, Луис. Трябва да се обадя по телефона. И къде е майка ти? Сигурно ще ми потрябва следобед. Тук ли ще бъде?

— Сутринта имаше среща, но следобед ще дойде. Само се обади на Сесил и той ще я доведе.

След като той се отдалечи, мястото му зае детектив Букър, който се приближи към мен и насочи показалец към лицето ми.

— Няма да мине, Холър — заяви полицаят.

— Кое няма да мине?

— Цялата ти тъпа защита. Ще се сгромолясаш с гръм и трясък.

— Ще видим.

— Да, ще видим. Знаеш ли, трябва много да ти стиска, че да се опиташ да го припишеш на Талбот. Трябва адски много да ти стиска. Ама наистина адски много.

— Просто си върша работата, детектив.

— И то каква работа! Да си изкарваш прехраната с лъжи. Да мамиш хората, за да не виждат истината. Да живееш в свят без истина. Чакай да те питам нещо. Знаеш ли каква е разликата между сома и адвоката?

— Не, каква е?

— Единият обира лайната по дъното. Другият е риба.

— Бива си го тоя виц, детектив.

Той си тръгна и аз останах усмихнат на мястото си. Не заради смешката. Усмихвах се, защото това потвърждаваше, че Ланкфорд и Букър контактуват помежду си. Което означаваше, че всичко върви по план. Все още имах шанс.

Всеки процес има централно събитие. Свидетел или вещественно доказателство, превърнали се в ос, около която всичко се върти в едната или другата посока. Централното събитие в това дело се казваше Реджина Кампо, жертва и ищца, а самото дело, изглежда, почиваше върху нейното изпълнение и показания. Обаче добрият адвокат винаги има дубльор и аз също разполагах с такъв, свидетел, който скришом чакаше зад кулисите и върху когото се надявах да преместя тежестта на процеса.

И все пак спокойно може да се каже, че когато след почивката Минтън призова Реджина Кампо на свидетелската скамейка и тя се запъти натам, всички очи бяха вперени в нея. Съдебните заседатели за пръв път я виждаха лично. Аз също я виждах за пръв път на живо. Бях изненадан, само че неприятно. Тя се оказа миньонче. Колебливата ѝ походка и възслабото ѝ тяло не се вписваха в тезата за коварната ѝ корист, която изграждах в колективното съзнание на заседателите.

Минтън определено се учеше в движение. При Кампо той като че ли стигна до заключението, че по-малкото е повече, и икономично я преведе през показанията ѝ. Започна с миналото ѝ, после продължи със събитията от 6 март.

Съдбата на Реджина Кампо звучеше трагично тривиално и тъкмо на това разчиташе прокурорът. Тя разказа историята на млада и привлекателна жена, дошла в Холивуд от Индиана преди десет години с надежди за целулоидна слава. В кариерата ѝ имало приливи и отливи, сегиз-тогиз участия в телевизионни сериали. Била ново лице и винаги имало хора, готови да ѝ дадат третостепенни роли. Само че след като престанала да е ново лице, започнала да си намира работа във второкласни филми, в които често трябвало да се показва гола. Допълвала доходите си като гол модел и лесно се хлъзнала в свят, в който сексът се разменял за услуги. Накрая окончателно свалила фасадата и започнала да продава секс за пари. Така се стигнало до вечерта, в която срещнала Луис Рулей.

Нейната версия на случилото се тогава не се различаваше от разказите на всички предишни свидетели в процеса. Голямата разлика

обаче се състоеше в поднасянето ѝ. С обрамченото си с тъмна, къдрава коса лице, Кампо приличаше на изгубено момиченце. Във втората половина от показанията си изглеждаше уплашена, още малко и да се разплаче. Долната ѝ устна и показалецът ѝ трепереха от страх, когато посочи мъжа, разпознат от нея като насилника. Рулей не откъсваше очи от нея с безизразно лице.

— Той беше — решително заяви Кампо. — Той е звяр, който трябва да бъде затворен!

Оставих репликата ѝ без възражение. Съвсем скоро щях да получа възможност да се изправа срещу нея. Минтън продължи с разпита, преведе я през бягството ѝ, после я попита защо не е казала на патрулните полицаи, че наистина познава мъжа, който я е нападнал, и че знае защо е дошъл.

— Беше ме страх — отвърна тя. — Не бях сигурна, че ще ми повярват, ако призная. Искях непременно да го арестуват, защото много се боях от него.

— Сега съжалявате ли за това решение?

— Да, защото знам, че може да му помогне да остане на свобода и пак да го стори с някого.

На тоя отговор вече възразих с аргумента, че е предубеждаващ, и съдията го анулира. Минтън отправи още няколко въпроса към свидетелката си, ала, изглежда, съзнаваше, че е подминал кулминацията на показанията ѝ и трябва да спре, преди да замъгли спомена за треперещия показалец на обвинението.

Прекият разпит на Кампо продължи малко по-малко от час. Наближаваше 11:30, но съдията не даде обедна почивка, както очаквах. Тя каза на съдебните заседатели, че иска да изслушат колкото може повече свидетели през деня и че ще ги пусне на късен и по-кратък обяд. Това ме накара да се запитам дали знае нещо, което не ми е известно. Дали глендейлските детективи ѝ се бяха обадили по време на предишната почивка, за да я предупредят за предстоящия ми арест?

— Свидетелката е ваша, господин Холър — подкани ме тя.

Отидох на катедрата с бележника си и прегледах записките, които си бях водил. Щом прилагах стратегията на хилядите ранички, трябваше да използвам поне половината с тая свидетелка. Бях готов.

— Госпожице Кампо, прибегнали ли сте към услуги на адвокат, за да съдите господин Рулей за предполагаемите събития на шести

март?

Видът ѝ показваше, че е очаквала въпроса, ала не толкова скоро.

— Не съм.

— Разговаряли ли сте с адвокат за случая?

— Не съм наела никого да го съди. В момента само търся справедливост...

— Госпожице Кампо — прекъснах я. — Не ви питам дали сте наели адвокат и какво търсите. Попитах ви дали сте разговаряли с адвокат, с който и да е адвокат, за този случай и за евентуален иск към господин Рулей.

Тя втренчено се взираше в мен и се опитваше да предугади намеренията ми. Бях го казал със сигурността на човек, който знае нещо, който разполага с доказателства за обвинението си. Минтън сигурно я беше подготвил по най-важния аспект на свидетелстването: не се оплитай в лъжи.

— Разговарях с адвокат, да. Но нищо повече. Не съм го наела.

— Защото прокурорът ви е казал да не наемате никого преди края на наказателния процес?

— Не, не ми е споменавал нищо за това.

— Тогава защо сте разговаряли с адвокат?

Тя възприе навика да се колебае преди всеки отговор. Това напълно ме устройваше. На повечето хора им се струва, че е нужно време, за да излъжеш. Че честните отговори идват лесно.

— Разговарях с него, защото исках да узная правата си и да се уверя, че съм защитена.

— Питайте ли го дали можете да съдите господин Рулей за нанесени щети?

— Мисля, че това е адвокатска тайна.

— Ако искате, можете да разкриете на съдебните заседатели за какво сте разговаряли с адвоката.

Това беше първото дълбоко порязване. Кампо не можеше да се защити. Както и да отговореше, нямаше да изглежда добре.

— Смятам да го запазя в тайна — накрая заяви тя.

— Чудесно. Тогава да продължим със събитията от шести Март, но искам да се върнем малко по-назад, отколкото с господин Минтън. Към бара в „Морганс“, когато за пръв път заговорихте обвиняемия, господин Рулей.

— Добре.

— Какво правехте в „Морганс“ оная вечер?

— Имах среща с един човек.

— С Чарлз Талбот ли?

— Да.

— Хубаво, имали сте среща с него, за да прецените дали да го заведете в дома си и да правите платен секс, нали така?

Свидетелката се поколеба, но после кимна.

— Моля, отговорете с думи — нареди съдията.

— Да.

— Може ли да се каже, че това е било предпазна мярка?

— Да.

— Нещо като безопасен секс ли?

— Сигурно.

— Защото във вашата професия имате близки контакти с непознати и трябва да се пазите, нали така?

— Да, така е.

— Хората във вашата професия му викат „отсяване на изродите“, нали?

— Аз никога не съм го наричала така.

— Но е вярно, че се срещате с евентуалните си клиенти на обществени места като „Морганс“, за да се уверите, че не са изроди или опасни типове, преди да ги заведете в апартамента си. Така ли е?

— Може и така да се каже. Но всъщност човек никога не може да бъде сигурен в никого.

— Имате право. Значи, когато сте отишли в „Морганс“, сте забелязали господин Рулей да седи на същия бар като вас с господин Талбот.

— Да, така беше.

— Бяхте ли го виждали дотогава?

— Да, бях го виждала там и на още няколко места.

— Бяхте ли разговаряли с него?

— Не, никога не бяхме разговаряли.

— Бяхте ли забелязали, че часовникът му е „Ролекс“?

— Не.

— Някога виждали ли сте го да пристига или заминава от някое подобно заведение с порше или рейнджроувър?

- Не, никога не съм го виждала да кара кола.
- Но по-рано сте го виждали в „Морганс“ и на други места.
- Да.
- Само че не сте разговаряли.
- Точно така.
- Тогава какво ви накара да го заговорите?
- Знаех, че води такъв живот, нищо повече.
- Какво искате да кажете с „такъв живот“?
- Искам да кажа, че винаги си тръгваше с момичета.
- Виждали сте го да си тръгва с други проститутки, така ли?
- Да.
- И къде отиваха?
- Не знам, просто напускаха заведението. В хотел или в апартамента на момичето. Това не ми е известно.
- Добре, откъде знаете, че изобщо са напускали заведението? Може просто да са излизали навън да изпуснат по цигара.
- Виждах ги да се качват в колата му и да потеглят.
- Госпожице Кампо, само преди минута вие свидетелствахте, че никога не сте виждали колите на господин Рулей. Сега твърдите, че сте го виждали да се качва в колата си с жена, която е била проститутка като вас. Кое от двете е вярно?
- Тя разбра грешката си и се вцепени за момент, докато не й хрумна какво да отговори.
- Виждала съм ги да се качват в кола, обаче не знам в каква.
- Не забелязвате такива неща, така ли?
- Обикновено не.
- Можете ли да посочите разликата между порше и Рейнджроувър?
- Едната е голяма, другата малка, предполагам.
- В каква кола сте виждали да се качва господин Рулей?
- Не си спомням.
- Замълчах за миг и реших, че съм изцедил до максимум противоречието й. Погледнах списъка си с въпроси и продължих.
- Ония жени, с които си е тръгвал господин Рулей, някой виждал ли ги е пак?
- Не разбирам.
- Изчезвали ли са? Виждали ли сте ги отново?

— Виждах ги отново.

— Бяха ли бити или наранени?

— Поне аз не знам такова нещо, обаче не съм ги разпитвала.

— Но всичко това ви е накарало да повярвате, че сте в пълна безопасност и спокойно можете да му се предложите, така ли?

— За безопасността не знам. Знаех просто, че сигурно е дошъл да си търси момиче, а мъжът, с когото вече бях, ми беше казал, че ще свършим до десет, защото трябвало да ходи в магазина си.

— Можете ли да обясните на съдебните заседатели защо не се е налагало да поседите с господин Рулей като с господин Талбот и да го подложите на „отсяване на изродите“?

Тя отправи поглед към Минтън. Надяваше се да я спаси, ала напразно.

— Просто видях в него познато лице, това е.

— Решили сте, че е безопасен.

— Сигурно. Не знам. Парите ми трябваха и сбърках с него.

— Помислихте ли си също, че е богат и може да реши паричния ви проблем?

— Не, нищо подобно. Видях в него потенциален клиент, който не е нов в играта. Който знае какво прави.

— Вие свидетелствахте, че по-рано сте виждали господин Рулей с други жени, които упражняват същата професия като вас.

— Да.

— Те са проститутки.

— Да.

— Познавате ли ги?

— Да.

— Разменяте ли си професионална информация с тия жени, предупреждавате ли ги за клиенти, които са опасни или неплатежоспособни?

— Понякога.

— Те съобщават ли ви подобни сведения?

— Да.

— Колко от тях са ви предупреждавали за Луис Рулей?

— Ами нито една, иначе нямаше да тръгна с него.

Кимнах и дълго преглеждах записките си, преди да продължа. После я преведох по-подробно през събитията в „Морганс“ и

представих видеозаписа от камерата в бара. Милтън възрази срещу показването му на съдебните заседатели без съответното основание, обаче протестът му беше отхвърлен. Донесоха телевизор върху масичка с колела, нагласиха го пред заседателите и пуснаха записа. По съсредоточените им лица виждах, че им е допаднала идеята да гледат проститутка в действие, както и това, че виждат двамата главни участници в делото, които от своя страна не подозираха, че ги снимат.

— Какво пишеше в бележката, която му дадохте? — попитах, след като преместиха телевизора в единия ъгъл на съдебната зала.

— Струва ми се, само името и адреса ми.

— Не посочихте ли цена за услугите, които щяхте да изпълните?

— Възможно е. Не си спомням.

— Колко взимате сега?

— Обикновено четиристотин долара.

— Обикновено ли? Какво би могло да ви накара да промените тарифата?

— Зависи какво иска клиентът.

Хвърлих поглед към съдебните заседатели и видях, че мъжът с Библията прави отвратена физиономия.

— Участвате ли в сеанси, свързани с връзване и доминиране?

— Понякога. Обаче това е само игра. Няма пострадали.

— Искате да кажете, че преди вечерта на шести март никога не ви е наранявал клиент, така ли?

— Да, точно това казвам. Оня тип ме удари и се опита да ме убие...

— Моля, отговаряйте само на въпросите, които ви задавам, госпожице Кампо. Благодаря. А сега да се върнем в „Морганс“. Да или не: в момента, в който дадохте на господин Рулей салфетката с адреса и цената си, бяхте ли уверена, че той не представлява опасност за вас и че носи достатъчно пари, за да ви плати четиристотинте долара, които искате за услугите си?

— Да.

— Тогава защо полицаите не открили никакви пари в господин Рулей, когато го обискирали?

— Не знам. Не съм ги взимала.

— Знаете ли кой ги е взел?

— Не.

Дълго се колебах — предпочитах да подчертавам промяната в посоката на разпита с мълчание.

— Добре, хм, вие още работите като проститутка, нали така? — попитах.

Кампо се поколеба, преди да отговори положително.

— И сте доволна от работата си като проститутка, така ли?

Минтън скочи на крака.

— Ваша светлост, какво общо има това с...

— Въпросът се анулира — отсече съдията.

— Добре — отвърнах аз. — В такъв случай, госпожице Кампо, наистина ли сте казали на неколцина свои клиенти, че се надявате да напуснете бранша?

— Да, наистина. — За пръв път от много въпроси насам тя отговори, без да се поколебае нито за миг.

— Вярно ли е също, че виждате евентуалната финансова страна на това дело като начин да се измъкнете от бранша?

— Не, това не е вярно — без колебание заяви свидетелката — Тоя тип ме нападна. Щеше да ме убие! Това е истината!

Подчертах нещо в бележника си, поредният мълчалив акцент.

— Чарлз Талбот редовен клиент ли ви беше? — продължих после.

— Не, оная вечер в „Морганс“ го видях за пръв път.

— И е издържал отсяването на изродите.

— Да.

— Чалз Талбот ли беше мъжът, който ви удари по лицето на шести март?

— Не — бързо отвърна тя.

— Предложихте ли на господин Талбот да си поделите печалбата, която бихте могли да получите от евентуален иск срещу господин Рулей?

— Не съм. Това е лъжа!

Погледнах съдията.

— Ваша светлост, може ли да помоля клиента си да се изправи на мястото си?

— Моля, господин Холър.

Дадох знак на Рулей да стане и той се подчини. Пак се обърнах към Реджина Кампо.

— Добре, госпожице Кампо, сигурна ли сте, че това е мъжът, който ви е ударил вечерта на шести март?

— Да, той е.

— Колко килограма тежите, госпожице Кампо?

Тя се дръпна от микрофона, сякаш сепната от тоя недискретен въпрос, макар и след цял низ от въпроси, свързани със сексуалния ѝ живот. Забелязах, че Рулей понечва да седне, и му направих знак да остане прав.

— Не съм сигурна — отвърна жената.

— В рекламата ви в оня уебсайт посочвате теглото си като четирийсет и осем килограма — продължих аз. — Така ли е?

— Да, струва ми се.

— Значи, ако приемат вашата версия за шести март, съдебните заседатели трябва да повярват, че сте успели да надвиете господин Рулей и да избягате от него.

Посочих клиента си, който беше висок най-малко метър и осемдесет и тежеше поне трийсет и пет кила повече от нея.

— И все пак се случи точно така.

— При това, докато той ужким опирал нож в гърлото ви.

— Искях да се спася. Човек е способен да извърши удивителни неща, когато животът му е в опасност.

Тя използва последното си защитно средство. Разплака се, като че ли моят въпрос беше разбудил ужаса от близката среща със смъртта.

— Можете да седнете, господин Рулей. Засега нямам повече въпроси към госпожица Кампо, Ваша светлост.

Заех мястото си до моя клиент. Струваше ми се, че кръстосаният разпит мина добре. Стратегията ми беше отворила още много ранички. Кръвта на прокурорските аргументи изтичаше. Рулей се надвеси към мен и ми прошепна само една дума:

— *Блестящо!*

Минтън се изправи за повторен разпит, но сега приличаше на комар, пърхащ край отворени рани. Нямаше как да се върне към някои от отговорите, които беше дала главната му свидетелка, нямаше как да промени някои от образите, които бях внушил на съдебните заседатели.

След десет минути той приключи и аз се отказах от други въпроси, тъй като смятах, че прокурорът не е постигнал нищо с втория

си опит и че спокойно мога да го оставя на мира. Съдията го попита дали има други свидетели и Минтън отговори, че иска да обмисли тоя въпрос по време на обедната почивка.

При други обстоятелства щях да възразя, защото трябваше да знам дали ще разпитвам свидетел веднага след обяд. Сега обаче го оставих. Предполагах, че прокурорът е под огромно напрежение и се колебае. Исках да го тласна към взимане на решение и смятах, че едночасовата почивка ще му помогне.

Съдията освободи съдебните заседатели, като им даде само един час, вместо обичайните деветдесет минути. Явно беше решена да ускори темпото. Съобщи, че съдът се оттегля до 13:30 и припряно напусна мястото си. Сигурно ѝ се пушеше.

Попитах Рулей дали майка му може да обядва с нас, за да обсъдим показанията ѝ, защото най-вероятно щях да я призова по някое време следобед, макар и не точно след почивката. Той отговори, че ще го уреди, и предложи да се срещнем в един френски ресторант на Вентура Булевард. Казах му, че имаме по-малко от час и че майка му трябва да дойде в „Четири зелени полета“. Не ми харесваше мисълта да ги заведе в своето убежище, обаче знаех, че там ще можем да хапнем набързо и да се върнем в съда навреме. Храната сигурно нямаше да е по стандартите на френското бистро на Вентура, ала това не ме смущаваше.

Когато се надигнах и се извърнах от масата на защитата, видях, че галерията е пуста. Всички бяха отишли на обяд. Само Минтън ме чакаше при перилата.

— Може ли да поговорим за момент? — попита той.

— Естествено.

Изчакахме Рулей да излезе от ограденото пространство и да напусне залата. Знаех какво предстои. Прокурорите обикновено започваха да се пазарят още при първите признаци за провал. Минтън знаеше, че има проблем. Главната му свидетелка в най-добрия случай не беше променила положението на везните.

— Какво има? — попитах.

— Помислих си за това, което ми каза. За хилядите ранички.

— И?

— Ами искам да ти направя предложение.

— Ти си нов в тая игра, малкия. Не е ли нужно някой от шефовете ти да одобри евентуално извънсъдебно споразумение?

— Имам карт бланш.

— Добре, казвай тогава какво са ти разрешили да ми предложиш.

— Ще сведа обвинението до физическо насилие с тежки телесни повреди.

— И?

— Ще поискам четири години.

Това предложение представляваше съществено занижаване на обвинението, но ако Рулей го приемеше, пак щяха да го осъдят на четири години затвор. Главната отстъпка се състоеше в това, че делото губеше сексуалния си характер. След като излезеше от панделата, той нямаше да се регистрира в полицията като сексуален престъпник.

Изглеждах младото прокурорче така, като че ли току-що е оскърбило паметта на майка ми.

— Това ми се струва малко пресилено, Тед, особено като се има предвид, че козът ти току-що се издъни. Видя ли съдебния заседател, дето винаги носи Библия? Докато тя свидетелстваше, човекът имаше такъв вид, като че ли всеки момент ще осере Светото писание.

Минтън не отговори. Виждах, че изобщо не е забелязал съдебен заседател с Библия.

— Не знам — продължих. — Длъжен съм да съобщя твоето предложение на клиента си и ще го сторя. Обаче ще го предупредя и че ще е глупак, ако го приеме.

— Добре тогава, какво искаш?

— В такова дело има само една присъда, Тед. Ще му кажа, че трябва да продължи докрай. Мисля, че оттук нататък не го заплашва абсолютно нищо. Приятен обяд.

Оставих го там, като почти очаквах да ме спре с ново предложение, докато се отдалечавах по централната пътека на галерията. Той обаче издържа.

— Предложението важи само до един и половина, Холър — извика подире ми Минтън. Долових странни нотки в гласа му.

Вдигнах ръка и махнах, без да се озъртам назад. На излизане бях сигурен, че гласът му започва да звучи отчаяно.

След като се върнахме в съда от „Четири зелени полета“, нарочно не обръщах внимание на Минтън. Исках да продължи да гадае колкото може по-дълго. Всичко това се предвиждаше в плана ми да го тласна в посоката, в която исках да тръгне процесът. Когато заехме местата си и очаквахме само съдията, най-после хвърлих поглед към прокурора, срещнах очите му и отрицателно поклатих глава. Няма да стане. Той кимна, като полагаше усилия да си придаде самоуверен вид и да се престори на изненадан от решението на клиента ми. След минута Фулбрайт влезе в залата, повика съдебните заседатели и Минтън бързо си сви опашката.

— Имате ли още свидетели, господин Минтън? — попита съдията.

— Засега обвинението няма да продължи с повече свидетели, Ваша светлост.

В реакцията на Фулбрайт се забелязваше известно колебание. Тя се вторачи в прокурора няколко секунди повече, отколкото трябваше. Стори ми се, че с това демонстрира изненада за пред заседателите. После се обърна към мен.

— Готов ли сте да продължите, господин Холър?

Рутинната процедура предполагаше да поискам от съдията директна оправдателна присъда. Само че не го сторих, защото се опасявах, че това може да е един от ония редки случаи, в които искането ще бъде удовлетворено. Още не можех да допусна делото да приключи. Отговорих, че съм готов да продължа със защитата.

Първо призовах Мери Алис Уиндзор. В залата я въведе Сесил Добс, който после се настани на първия ред в галерията. Уиндзор носеше светлосин костюм с шифонова блуза и с царствена осанка мина пред съдията, за да заеме мястото си на свидетелската скамейка. Никой не би допуснал, че е обядвала овчарска баница. Бързо приключих с процедурната проверка на името и установих роднинските и деловите ѝ връзки с Луис Рулей. После помолих съдията за разрешение да покажа на свидетелката ножа, който прокурорът беше вписал като вещественно доказателство по делото.

Получих разрешение и отидох при съдебната секретарка да взема оръжието, което продължаваше да е в прозрачна найлонова торбичка. Инициалите на острието ясно се виждаха. Занесох го при свидетелката и го оставих на катедрата пред нея.

— Познавате ли този нож, госпожо Уиндзор?

Тя вдигна торбичката и се опита да заглади найлона, за да прочете инициалите.

— Да — накрая потвърди свидетелката. — Това е ножът на сина ми.

— И защо толкова лесно познавате нож, който е притежание на вашия син?

— Защото неведнъж ми го е показвал. Знаех, че винаги го носи, и понякога го използвахме в офиса, когато пристигаха брошурите ни и се налагаше да режем опаковката. Много е остър.

— Откога синът ви има този нож?

— От четири години.

— Посочвате времето доста точно.

— Да.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Защото той го купи за самозащита преди четири години. Почти точно четири години.

— Защита от какво, госпожо Уиндзор?

— В нашата работа често показваме жилища на абсолютно непознати хора. Понякога оставаме насаме с тези непознати. Неведнъж се е случвало колеги да бъдат обрани или наранени... даже убити или изнасилени.

— Доколкото ви е известно, Луис бил ли е жертва на такова престъпление?

— Не лично той, не. Обаче познава една жена, с която се е случвало такова нещо...

— Какво нещо?

— Беше изнасилена и ограбена от мъж, въоръжен с нож. После я откри Луис. Тогава си взе нож за самозащита.

— Защо нож? Защо не пистолет?

— Той ми каза, че отначало искал да си вземе пистолет, но му трябвало нещо, което да може да носи винаги, без да го забелязват.

Затова предпочел нож. Купи нож и на мен. Затова знам, че го има почти точно от четири години.

И вдигна торбичката с ножа в ръка.

— Моят е абсолютно същият, само инициалите са други. Оттогава и двамата ги носим винаги.

— В такъв случай изглежда ли ви напълно нормално синът ви да е носил тоя нож вечерта на шести март?

Минтън възрази с аргумента, че не съм изградил съответното основание за отговор на въпроса и съдията го анулира. Тъй като нямаше опит в наказателното право, Мери Уиндзор реши, че Фулбрайт ѝ позволява да отговори.

— Той го носеше ежедневно — заяви тя. — На шести март едва ли е било по-раз...

— Госпожо Уиндзор — изкънтя гласът на съдията. — Аз анулирах въпроса. Съдебните заседатели не бива да взимат под внимание вашия отговор.

— Извинявам се — плахо отвърна свидетелката.

— Следващия въпрос, господин Холър — нареди Фулбрайт.

— Нямам повече въпроси, Ваша светлост. Благодаря, госпожо Уиндзор.

Мери Уиндзор понечи да се изправи, но съдията пак ѝ се скара и я инструктира да си остане на мястото. Върнах се на масата си, докато Минтън се изправи зад катедрата. Обходих с поглед галерията и не видях познати лица, освен С. С. Добс. Той окуражително ми се усмихна, на което аз не обърнах внимание.

Прекият разпит на Мери Уиндзор беше минал идеално — тя безусловно се придържахше към сценария, който бяхме обсъдили на обяд. Лаконично обясни на съдебните заседатели съществуването на ножа, но в същото време остави в показанията си и минно поле, което Минтън трябваше да прекоси. Те се отнасяха само за това, за което прокурорът знаеше от следствените материали. Ако се отклонеше от тях, веднага щеше да чуе смъртоносното изщракване под краката си.

— Кога точно се е случил тоя инцидент, който е станал причина синът ви да започне да носи тринайсетсантиметров сгъваем нож?

— На девети юни две хиляди и първа.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно.

Обърнах се на стола си, за да виждам цялото лице на Минтън. Четях мислите му. Смяташе, че се е натъкнал на нещо. Точният спомен на Уиндзор явно говореше за скалъпени показания. Това го развълнува. Ясно го виждах.

— Във вестниците писаха ли за това предполагаемо нападение срещу ваша колежка?

— Не.

— Беше ли проведено полицейско следствие?

— Не.

— И все пак вие знаете точната дата. Откъде, госпожо Уиндзор? Някой съобщи ли ви я, преди да дадете тия показания?

— Не, знам датата, защото никога няма да забравя деня, в който бях нападната.

Тя изчака малко. Видях, че най-малко трима съдебни заседатели безмълвно зяпват. Минтън реагира по същия начин. Почти чух изщракването.

— Синът ми също няма да го забрави — продължи свидетелката. — Когато дойде да ме търси и ме намери в онази къща, аз бях завързана, гола. Окървавена. За него беше ужасна травма да ме види в това състояние. Мисля, че това беше една от причините да започне да носи нож. Струва ми се, че в известен смисъл му се иска да е можел да стигне там по-рано и да го предотврати.

— Разбирам — отвърна Минтън, вторачен в записките си.

Той се вцепени, не знаеше как да продължи. Не искаше да повдигне крак от страх, че мината ще се взриви.

— Нещо друго, господин Минтън? — с не особено добре прикрит сарказъм попита съдията.

— Един момент, Ваша светлост.

Прокурорът се взе в ръце, прегледа бележките си и се опита да спаси положението.

— Госпожо Уиндзор, вие или синът ви обадихте ли се в полицията след оня случай?

— Не. Луис искаше, но аз му забраних. Реших, че това само ще задълбочи травмата.

— Значи нямаме официално полицейско документиране на това престъпление, така ли?

— Точно така.

Знаех, че Минтън иска да продължи и да я попита дали е потърсила медицинска помощ. Ала, надушил нов капан, не зададе тоя въпрос.

— С други думи, имаме само вашата дума, че това изнасилване изобщо е истина, така ли? Вашата дума и тая на сина ви, ако реши да даде показания.

— Истина е. Преживявам го абсолютно всеки ден.

— Но ние можем да го чуем само от вас.

Тя безстрастно погледна прокурора.

— Това въпрос ли е?

— Госпожо Уиндзор, вие сте тук, за да помогнете на сина си, нали така?

— Ако мога. Познавам го като добър човек, който не би извършил такова отвратително престъпление.

— И сте готова да направите всичко по силите си, за да спасите сина си от затвор, нали?

— Но не бих излъгала за такова нещо. Със или без клетва, не бих излъгала.

— Но искате да спасите сина си, нали?

— Да.

— И това означава, че бихте излъгали заради него, нали?

— Не. Не означава.

— Благодаря, госпожо Уиндзор.

Минтън бързо се върна на мястото си. Имах само още един въпрос към нея.

— Госпожо Уиндзор, на каква възраст бяхте по време на изнасилването?

— На петдесет и четири.

Седнах си. Прокурорът нямаше повече въпроси и Фулбрайт освободи свидетелката. Помолих дай позволи да седне в галерията през останалата част от процеса, след като вече е дала показания. Минтън не възрази и искането ми беше удовлетворено.

Следващият ми свидетел беше детективът от лосанджелиската полиция Дейвид Лемкин, национален експерт по сексуални престъпления, който бе разследвал изнасилвача в празните жилища. Накратко установих фактите от делото и петте известни случая на изнасилване, обект на неговото следствие. Бързо стигнах до петте

ключови въпроса, с които трябваше да потвърдя показанията на Мери Уиндзор.

— Детектив Лемкин, на каква възраст бяха известните жертви на изнасилвача?

— Всички бяха работещи жени, постигнали успех в професията си. Обикновено бяха по-възрастни от средната жертва на изнасилване. Струва ми се, че най-младата беше на двайсет и девет, а най-възрастната — на петдесет и девет.

— Значи петдесет и четири годишна жена се вписва в профила на жертвите на изнасилвача, така ли?

— Да.

— Можете ли да кажете на съдебните заседатели кога са се случили първото и последното известни изнасилвания?

— Да. Първото беше на първи октомври двехилядната, а последното — на трийсети юли две хиляди и първа.

— Значи датата девети юни две хиляди и първа попада точно в периода, през който този изнасилвач е нападал жени в празни недвижими имоти, нали така?

— Да, така е.

— В хода на следствието стигнахте ли до заключението или убеждението, че извършените от него изнасилвания са били повече от пет?

Минтън възрази с аргумента, че въпросът е в сферата на предположенията. Съдията го анулира, обаче нямаше значение. Важен беше самият въпрос и съдебните заседатели да видят, че обвинението не им позволява да чуят отговора.

Прокурорът ме изненада по време на кръстосания разпит. Беше се възстановил достатъчно от грешката с Уиндзор, за да отправи на Лемкин три сериозни въпроса, чийто отговори бяха в полза за обвинението.

— Детектив Лемкин, специално, която разследваше тези изнасилвания, предупреди ли по някакъв начин жените, работещи в бизнеса с недвижими имоти?

— Да, естествено. На два пъти разпрацахме листовки, първия път до всички лицензирани фирми за недвижими имоти в района, а втория до всички лицензирани агенти, мъже и жени.

— Тези листовки съдържаха ли информация за описанието и начините на действие на изнасилвача?

— Да.

— Значи, ако някой е искал да се представи за жертва на този изнасилвач, листовките са му осигурили всички необходими сведения, нали така?

— Възможно е, да.

— Нямам повече въпроси, Ваша светлост.

Минтън гордо си седна на мястото и след като аз се отказах от повторен разпит, съдията освободи Лемкин. Помолих я за неколкоминутно прекъсване, за да се консултирам с клиента си, и се наведох към Рулей.

— Добре, слушай сега. Оставаш ни само ти. Освен ако няма още нещо, което да не си ми казал, ти си чист и Минтън няма с какво да те атакува. Би трябвало да си в безопасност, освен ако не му позволиш да те хване в капан. Все още ли искаш да го направиш?

Той през цялото време беше повтарял, че ще свидетелства и ще отхвърли обвиненията. Беше заявил готовността си и по време на обяда. Даже настоя. Винаги съм смятал, че рискът да допусна клиент да свидетелства е петдесет процента. Всяка негова дума може да бъде използвана срещу него, ако прокурорът успее да я обърне в своя полза. Също така обаче знаех, че каквито и обяснения да бъдат дадени на съдебните заседатели за правото на обвиняемия да запази мълчание, те винаги искат да чуят от самия него, че не го е извършил. Ако ги лишиш от това, може да останат недоволни.

— Искам да свидетелствам — прошепна Рулей. — Ще се справя с прокурора.

Отместих стола си назад и се изправих.

— Защитата призовава Луис Рос Рулей, Ваша светлост.

Луис Рулей бързо закрачи към свидетелската скамейка, като баскетболист, повикан от резервите да се включи в играта. Приличаше на човек, горящ от нетърпение да получи възможност да се защити. И знаеше, че позата му няма да убегне на съдебните заседатели.

След като претупах процедурните подробности, преминах към детайлите на делото. Под разпита ми Рулей невъзмутимо призна, че вечерта на 6 март е отишъл в „Морганс“ да търси женска компания. Каза, че не търсел конкретно услугите на проститутка, но не възразявал срещу такава възможност.

— И по-рано съм бил с жени, на които е трябвало да плащам — заяви той. — Така че това не би ме смутило.

Рулей свидетелства, че не е търсил съзнателно погледа на Реджина Кампо, преди тя да отиде при него. Всъщност Кампо била агресорът, само че тогава това не го обезпокоило. Предложението ѝ му давало и други възможности. Тя казала, че ще се освободи след десет и Луис можел да се отбие, ако нямал други ангажименти.

Моят клиент описа опитите си през следващия час в „Морганс“ и после в „Ламплайтър“ да намери жена, на която да не се налага да плаща, ала те завършили с неуспех. След това отишъл с колата си на адреса, който му дала Кампо, и почукал на вратата.

— Кой ви отвори?

— Тя. Открехна вратата и надникна навън.

— Реджина Кампо ли? Жената, която даде показания тая сутрин?

— Да, тя.

— Видяхте ли цялото ѝ лице през откренатата врата?

— Не. Тя я открехна съвсем мъничко. Виждаше се само лявото ѝ око и малко от лявата страна на лицето ѝ.

— Как се отваряше вратата? Пролуката, през която я виждахте, отдясно ли беше или отляво?

— От моето положение пролуката беше отдясно.

— Добре, хайде да се уверим, че сме разбрали всичко вярно. Пролуката е била отдясно, нали така?

— Да.

— Значи, ако е стояла зад вратата и е надничала през пролуката, тя ви е гледала с лявото си око.

— Точно така.

— Виждахте ли дясното ѝ око?

— Не.

— Ако е имала охлузвания, рани или каквито и да е травми от дясната страна на лицето ѝ, вие можехте ли да ги видите?

— Не.

— Добре. Какво се случи после?

— Тя видя, че съм аз, и ми каза да вляза. Отвори вратата Пошироко, но застана зад нея.

— И вие не можехте да я видите, така ли?

— Не цялата. Криеше се зад ръба на вратата.

— Какво се случи после?

— Ами озовах се в нещо като антре, вестибюл, и тя посочи към дневната, в която се влизаше през сводеста врата. Запътих се натам.

— Това означаваше ли, че тя е била зад вас?

— Да, когато се обърнах към дневната, тя беше зад мен.

— Тя затвори ли вратата?

— Да, струва ми се. Чух, че вратата се затваря.

— И после?

— Нещо ме удари по тила и паднах. Тогава изгубих съзнание.

— Знаете ли колко време сте били в безсъзнание?

— Не. Мисля, че е минало доста време, но нито полицаите, нито някой друг ми каза точно колко.

— Какво си спомняте после?

— Спомням си, че се задушавях и когато отворих очи, отгоре ми седеше някой. Лежах по гръб и той седеше върху мен. Опитах се да помръдна и тогава разбрах, че някой седи и върху краката ми.

— Какво се случи после?

— Двамата се изредиха да ме предупреждават да не мърдам и единият каза, че ми били взели ножа, така че, ако се опитам да помръдна или избягам, щял да ми даде да разбера.

— После са дошли полицаите и са ви арестували?

— Да, след няколко минути пристигна полицията. Сложиха ми белезници и ме накараха да се изправа. И тогава видях, че имам кръв по сакото.

— Ами по ръката ви?

— Не я виждах, защото ми бяха закопчали китките зад гърба. Чух единият от мъжете, които бяха седели отгоре ми, да казва на полицаия, че по ръката ми има кръв, й тогава полицаят нахлузи торбичка върху дланта ми. Усетих го.

— Как се е озовала кръвта по ръката и сакото ви?

— Знам само, че някой трябва да ме е намазал с нея, защото аз не съм го сторил.

— Левак ли сте?

— Не.

— И не сте ударили госпожица Кампо с левия си юмрук?

— Не съм.

— Заплашихте ли я, че ще я изнасилите?

— Не.

— Казахте ли й, че ще я убиете, ако не ви се подчинява?

— Не.

Надявах се да разпаля оня огън, който бях видял първия ден в кабинета на С. С. Добс, обаче Рулей се държеше спокойно и хладнокръвно. Реших преди да приключа с него, да го попритисна още, за да върна нещо от тогавашния му гняв. На обяда му бях казал, че искам пак да го видя, и не бях сигурен какво прави сега.

— Изпитвате ли гняв, задето ви обвиняват в нападение срещу госпожица Кампо?

— Естествено.

— Защо?

Той отвори уста, ала не отговори. Изглеждаше разярен, че изобщо му задавам такъв въпрос. Накрая все пак възвърна дар слово.

— Как така „защо“? Някога обвинявали ли са ви в нещо, което не сте извършили? Случвало ли ви се е да не можете да сторите нищо друго, освен да чакате? Просто да чакате седмици и месеци наред, докато накрая получите възможност да идете в съда и да кажете, че ви обвиняват несправедливо. Само че после трябва да чакате още по-дълго, докато прокурорът вика на свидетелската скамейка лъжци, а вие трябва да слушате лъжите им и просто да чакате своя ред. Естествено, че съм гневен. Аз съм невинен! Не съм го извършил!

Изпълнението му беше идеално. Точно на място. Насочено към всеки, който някога несправедливо е бил обвиняван в каквото и да

било. Можех да му задам още въпроси, обаче си припомних принципа: влизаш и излизаш. По-малкото винаги е повече. Седнах си на мястото. Ако бях пропуснал нещо, щях да го попитам след кръстосания разпит.

Погледнах съдията.

— Нямам повече въпроси, Ваша светлост.

Минтън скочи на крака, още преди аз да съм седнал. Той застана зад катедрата, без да откъсва ледения си поглед от Рулей. Показваше на съдебните заседатели какво мисли за него. Очите му бяха като лазери, пронизващи залата. Стисна ръбовете на катедрата толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Всичко това беше театър за пред заседателите.

— Отричате да сте докосвали госпожица Кампо — започна прокурорът.

— Точно така — потвърди Рулей.

— Според вас тя сама се е ударила или е накарала човек, когото до оная вечер никога не е виждала, да я пребие, така ли?

— Не знам кой го е направил. Знам само, че не съм аз.

— Но искате да кажете, че тая жена, Реджина Кампо, лъже. Че днес е дошла в съда и нагло е излъгала съдията, съдебните заседатели и целия свят.

Минтън подчертаваше думите си, като отвратено клатеше глава.

— Знам само, че аз не съм извършил нещата, които твърди тя. Единственото обяснение е, че единият от нас лъже. И това не съм аз.

— Това ще определят съдебните заседатели, нали така?

— Да.

— А тоя нож, който ужким сте взели за самозащита? Нима искате да убедите съдебните заседатели, че жертвата отнякъде е знаела, че имате нож, и го е използвала в своя полза?

— Нямам представа какво е знаела. Никога не съм ѝ показвал ножа, нито съм го вадил в бар, в който може да е била и тя. Затова не виждам откъде може да е знаела за него. Мисля, че го е намерила, когато е бръкнала в джоба ми за парите. Винаги нося ножа и парите си в един и същи джоб.

— А, значи сега изкарвате, че е откраднала и парите от джоба ви. И кога се е случило това, господин Рулей?

— Носех в себе си четиристотин долара. Когато ме арестуваха, парите ги нямаше. Някой ги е взел.

Вместо да се опита да изобличи Рулей по въпроса за парите, Минтън беше достатъчно интелигентен, за да знае, че откъдето и да го подхване, пак ще излезе в най-добрия случай на равно. Ако се опиташе да докаже, че обвиняемият изобщо не е имал пари и че е възнамерявал да нападне и изнасили Кампо, а не да ѝ плати, аз щях да извадя данъчните декларации на клиента си и те щяха да хвърлят сериозно съмнение върху идеята, че не е можел да си позволи една проститутка. Адвокатите обикновено наричаха такъв ход на свидетелските показания „тотално преобаване“, затова и той се въздържа и продължи с финала си.

Прокурорът драматично вдигна в ръка снимката на смазаното от бой лице на Реджина Кампо.

— Значи Реджина Кампо е лъжкия — рече той.

— Да.

— И е накарала някой да ѝ причини всичко това или даже го е сторила сама.

— Не знам кой го е извършил.

— Но не сте вие.

— Не, не съм аз. Не бих сторил такова нещо на жена. Не бих посегнал на жена.

Рулей посочи снимката, която продължаваше да държи Минтън.

— Някоя жена не заслужава такова нещо — заяви той.

Наведох се напред и зачаках. Рулей беше повторил дословно думите, които го бях инструктирал някак да вметне в отговорите си по време на показанията. „Някоя жена не заслужава такова нещо.“ Сега оставаше само Минтън да се хване на въдицата. Той беше умен. Трябваше да разбере, че Рулей току-що му е отворил вратичка.

— Какво искате да кажете с това „заслужава“? Нима смятате, че престъпното насилие се свежда до въпроса дали жертвата си получава заслуженото?

— Не. Нямах това предвид. Искан да кажа, че с каквото и да си изкарва прехраната, не е трябвало да я бият така. Някой не заслужава с него да се случи такова нещо.

Прокурорът отпусна ръката, в която държеше снимката. Погледна я за миг и отново отправи очи към обвиняемия.

— Повече нямам какво да ви питам, господин Рулей.

Все още смятах, че печеля схватката с хилядите ранички. Бях направил всичко възможно да докарам Минтън до положение, в което има само един избор. Идваше моментът да проверя дали това „всичко възможно“ е било достатъчно. След като прокурорчето си седна, аз реших да не задавам повече въпроси на клиента си. Той беше устоял на атаката на моя съперник и мислех, че вятърът надува нашите платна. Изправих се и се озърнах назад към часовника на стената. Беше едва три и половина. Обърнах се към съдията.

— Ваша светлост, защитата няма повече свидетели.

Тя кимна и също погледна часовника. После разпусна съдебните заседатели за следобедна почивка. Щом те се изнизаха от залата, Фулбрайт се обърна към масата на обвинението, където Минтън седеше с наведена глава и пишеше.

— Господин Минтън?

Той я погледна.

— Все още сме в заседание. Не се разсейвайте. Прокуратурата ще призове ли нови свидетели?

Минтън се изправи.

— Ваша светлост, моля да закриете днешното заседание, за да можем да обмислим кои свидетели да призовем.

— Господин Минтън, остават ни най-малко час и половина. Казах ви, че днес искам да отхвърлим повече работа. Къде са ви свидетелите?

— Честно казано, Ваша светлост, не очаквах защитата да приключи само с трима свидетели и...

— Той предупреди за това още във встъпителната си пледоария.

— Да, обаче делото все пак се разви по-бързо от очакваното. Имаме половин ден преднина. Моля съда за снизхождение. Ще ми бъде много трудно дори само да доведе новите си свидетели до шест часа тая вечер.

Обърнах се и погледнах Рулей, който се беше върнал на масата до мен. Кимнах му и смигнах с лявото си око, за да не ме види

съдията. Изглежда, Минтън беше налупал въдицата. Сега само трябваше да се погрижа Фулбрайт да не го накара да я изплюе. Станах.

— Ваша светлост, защитата не възразява срещу отлагането на заседанието. Ние също бихме могли да използваме това време, за да се подготвим за заключителната си реч и обръщението към съдебните заседатели.

Съдията отначало ме погледна с озадачено-намръщена физиономия. Рядко се случваше защитата да не възрази срещу прокурорското бавене. Обаче после посятото семе започна да покълва.

— Това навярно е добра идея, господин Холър. Ако днес разпусна съда рано, утре ще очаквам заключителните ви речи веднага след разпита на свидетелите. Никакви отлагания повече, освен за обмисляне на обръщението към съдебните заседатели. Ясно ли е, господин Минтън?

— Да, Ваша светлост, ще бъда готов.

— Господин Холър?

— Идеята беше моя, Ваша светлост. Ще бъда готов.

— Добре тогава. Така да бъде. Ще закрия заседанието веднага, щом се върнат съдебните заседатели. Така ще могат да изпреварят пиковия час и утре нещата ще минат гладко и бързо. Не се съмнявам, че по време на следобедното заседание вече ще обсъждат решението си.

Тя погледна Минтън и мен, сякаш ни предизвикваше да изразим несъгласие. След като ние не го сторихме, Фулбрайт се изправи и напусна мястото си — навярно отиде да пуши.

След двайсет минути съдебните заседатели вече пътуваха за домовете си и аз си събирах багажа на масата на защитата. Минтън се приближи към мен.

— Може ли да поговорим?

Погледнах Рулей и му казах да си тръгне с майка си и Добс. Щях да му се обадя, ако имах нужда от нещо.

— Но и аз искам да поговоря с теб — възрази клиентът ми.

— За какво?

— За всичко. Според теб как се справих с показанията?

— Справи се добре и всичко е наред. Мисля, че сме в добра форма.

После кимнах към масата на обвинението, където се беше върнал Минтън, и снижих глас.

— И той го знае. Ще ми направи ново предложение.

— Да остана ли, за да чуя какво е?

Поклатих глава.

— Не, няма значение, каквото и да е. Има само една възможна присъда, нали така?

— Естествено.

Той се изправи и ме потупа по рамото. Трябваше да събера цялата си воля, за да не се дръпна назад.

— Не ме докосвай, Луис — казах му. — Ако искаш да направиш нещо за мен, върни ми пистолета, ебати.

Рулей не отговори. Само се усмихна и се запъти към изхода. Когато излезе, аз се обърнах и погледнах Минтън. Очите му вече излъчваха отчаяние.

— Какво става?

— Имам ново предложение.

— Слушам те.

— Ще смъкна обвинението още повече. Ще го сведа до обикновено насилие. Шест месеца в окръжния затвор. Както го опразват в края на всеки месец, той сигурно ще излезе след шейсет дни.

Кимнах. Имаше предвид федералната инструкция за преодоляване на задръстването на окръжната поправителна система. Нямаше значение какво става в съда — по необходимост, присъдите често драстично се съкращаваха. Предложението си го биваше, обаче не се издадох. Знаех, че идва от втория етаж. Минтън нямаше право да смъква летвата толкова ниско.

— Ако той го приеме, тя ще го обере до шушка с граждански иск — отговорих. — Съмнявам се, че ще се съгласи.

— Обаче предложението е адски добро — настоя прокурорчето.

Долових възмущение в гласа му. Предполагах, че отзивите на наблюдателя за него не са били добри и е получил нареждане да приключи процеса с присъда „виновен“. Прави каквото правиш, само осигури тая присъда. Ваннайската прокуратура не обичаше да губи дела, а от фиаското с Робърт Блейк бяха минали само два месеца. Минтън можеше да смъква мизата колкото иска, стига да изкопчи

нещо. Рулей трябваше да бъде осъден — пък макар и само на шейсет дни.

— Може би от твоята гледна точка предложението е адски добро. Обаче това, това все пак означава да убедя клиент да се признае за виновен в нещо, което той твърди, че не е извършил. Отгоре на всичко, присъдата отваря вратата за граждански иск. И докато той кисне в окръжния и цели шейсет дни се опитва да си спаси задника, Реджи Кампо и нейният адвокат пак ще довтасат тук и ще му измъкнат паричките. Загриваш ли? Когато го погледнеш от тая страна, хич не го бива. Ако остане на мен, ще изчакам до края на процеса. Мисля, че ние ще спечелим. Знаем, че оня с Библията е на наша страна, така че най-малкото ще получим неутрално решение. Но кой знае, може и дванайсетте да гласуват за нас.

Минтън удари с длан по масата.

— Какви ги дрънкаш, ебати? Знаеш, че е той, Холър. И шест месеца, камо ли шейсет дни, са пълен майтап, като си помислиш какво е сторил с оная жена. Направо ще си изгубя съня заради това извращение, мамка му, обаче ония отгоре ме наблюдават и смятат, че си спечелил съдебните заседатели, затова трябва да го направя.

Решително затворих куфарчето си и се изправих.

— Тогава се надявам, че имаш някой сериозен свидетел, Тед. Защото желанието ти за решение на съдебните заседатели ще се изпълни. И трябва да ти кажа, мой човек, че все повече ми приличаш на човек, който е излязъл гол на бой с бръсначи. По-добре престани само да си пазиш ташаците и се бий.

Излязох от ограденото пространство. По средата на пътя към вратата спрях и се озърнах назад към него.

— Ей, знаеш ли какво, щом ще си изгубиш съня заради това или което и да е друго дело, трябва да напуснеш тая работа и да се захванеш с нещо друго. Защото така няма да издържиш, Тед.

Минтън седеше на масата си, вперил поглед право в празното място на съдията. Не отговори. Оставих го да мисли за всичко това. Струваше ми се, че съм изиграл картите си добре. Щях да узная на другата сутрин.

Върнах се в „Четири зелени полета“, за да поработя върху заключителната си реч. Нямах да използвам целите два часа, които ни отпускаше съдията. Поръчах си гинес на бара и го занесох на една

от масите, за да седна сам. Обслужването по масите започваше чак в шест. Нахвърлях някои основни бележки, но инстинктивно знаех, че всъщност ще отговоря на прокурорската презентация. По време на досъдебните процедури Минтън вече беше поискал и получил разрешение от съдия Фулбрайт да използва ПауърПойнт, за да илюстрира аргументите си пред съдебните заседатели. Сред младите прокурори ставаше все по-модерно да показват компютърни графики, като че ли съдебните заседатели не можеха сами да разсъждават и да правят връзките. Сега трябваше да им ги наливат в главата, като им ги изтипосват на телевизор.

Моите клиенти рядко имаха пари да ми плащат хонорарите, камо ли за ПауърПойнт презентации. Рулей правеше изключение. Ако му скимнеше, с малко помощ от майка си той можеше да си позволи да наеме Франсиз Форд Копола да му направи ПауърПойнт. Обаче изобщо не бях повдигал тоя въпрос, защото бях от старата школа. Обичах сам да излизам на ринга. Минтън можеше да показва каквото си ще на големия син екран. Аз исках, когато дойде моя ред, съдебните заседатели да гледат само мен. Ако аз не успеех да ги убедя, и компютърът нямаше да може.

В пет и половина се обадох на Маги Макфърсън в службата.

— Време е за почивка — казах ѝ.

— Може би за тюзарите от адвокатската колегия. Ние обществените служители трябва да работим до след мръкнало.

— Защо не си починеш и не дойдеш да се срещнем на по гинес и малко овчарска баница, а после ще се върнеш да си доработиш.

— Не, Холър. Не мога. Освен това знам какво исках.

Засмях се. Никога не се беше случвало тя да не смята, че знае какво искам. И обикновено имаше право, само че не и тоя път.

— Нима? И какво искам?

— Ще се опиташ пак да ме изнудиш и да разбереш какви са плановете на Минтън.

— Няма такова нещо, Магс. Минтън е разтворена книга за мен. Наблюдателят на Смитсън му е писал двойка, затова твоят шеф му е казал да си събира партакешите, да изкопчи нещо и да си свие опашката. Обаче Минтън е поработил по компютърната си заключителна реч и иска да рискува, да заложи всичко на една карта.

Освен това искрено негодува, затова идеята да капитулира не му допада.

— На мен също. Смитсън винаги го е било страх да не изгуби — особено след делото „Блейк“. Винаги е готов да се откаже по средата. Не може така.

— Винаги съм казвал, че изгубиха делото „Блейк“ в мига, в който те разкараха. Ти ще им разкажеш играта, Маги.

— Ако получа тази възможност.

— Някой ден.

Не ѝ се приказваше за задънената улица, в която се намираще нейната кариера. Затова смени темата.

— Струваш ми се по-бодър — отбеляза тя. — Вчера беше заподозрян в убийство. Днес си хванал прокурора натясно. На какво се дължи промяната?

— На нищо. Просто затишие пред буря, предполагам. Ей, чакай да те питам нещо. Някога искала ли си бърза балистична експертиза?

— Каква балистична експертиза?

— Сравнение на гилза с гилза и куршум с куршум.

— Зависи кой я прави, кой отдел, имам предвид. Обаче, ако наистина адски бързат, могат да получат резултатите за едно денонощие.

Усетих глухото тупване на страха в стомаха си. Знаех, че времето ми може вече да е изтекло.

— Най-често обаче не става така — продължи Маги. — Два-три дни, за толкова получават експресна експертиза. А ако ти трябват всички данни, сравнение на гилзи и куршуми, ще отнеме още повече време, защото куршумите може да са повредени и тогава анализите се затрудняват. Изискват повече работа.

Кимнах. Всичко това едва ли щеше да ми помогне. Знаех, че разполагат с гилзата от местопрестъплението. Ако получеха резултатите от сравнението с гилзата от куршум, изстрелян преди петдесет години от пистолета на Мики Коен, Ланкфорд и Соубъл щяха да дойдат, за да ме приберат на топло, и чак после да мислят за сравнението на куршумите.

— Още ли си там? — попита Маги.

— Да. Просто се бях замислил.

— Вече не ми се струваш бодър. Искаш ли да поговорим за това, Майкъл?

— Не, в момента не. Но ако накрая ми потрябва добър адвокат, знаеш на кого ще се обадя.

— Това ще е голяма сензация.

— Направо ще се изненадаш.

И двамата се умълчахме. Самото й присъствие от другия край на връзката ми действаше успокоително. Харесваше ми.

— Вече трябва да се връщам на работа, Холър.

— Добре, Маги, прати лошите където заслужават.

— Непременно.

— Лека нощ.

Изключих и за няколко минути се замислих, после пак отворих мобилния и се обадох в „Шератън Юнивърсъл“, за да видя дали имат свободни стаи. Бях решил за всеки случай да не се прибирам вкъщи тая нощ. Там можеше да ме чакат двама глендейлски детективи.

СРЯДА, 25 МАЙ

38

След безсънна нощ в кофти хотел отидох в съда в сряда сутринта и не заварих посрещачи, например усмихнати глендейлски детективи, очакващи ме със заповед за арест. С облекчение минах през детектора за метал. Носех същия костюм като предишния ден, ала се надявах никой да не забележи. Все пак си бях облякъл чиста риза с нова вратовръзка. Нося си резервни в багажника на линкълна за летни дни, когато работя в пустинята и климатикът на колата прегрява.

Когато стигнах до залата на съдия Фулбрайт, с изненада установих, че не съм пръв от участниците в процеса. Минтън вече подготвяше екрана за презентацията си. Тъй като залата беше проектирана преди ерата на компютърните презентации, нямаше място за три и половина метров екран, който едновременно да виждат съдебните заседатели, съдията и адвокатът. Той щеше да заеме доста пространство в галерията и зрителите, които седяха зад него, нямаше да го виждат.

— Подранил си — вместо поздрав отбелязах аз.

Той вдигна поглед и като че ли се изненада да ме види толкова рано.

— Трябва да подготвя техниката. Голяма беля е.

— Винаги можеш да го направиш по стария начин — просто да гледаш съдебните заседатели и директно да им говориш.

— Не, мерси. Така повече ми харесва. Разговаря ли с клиента си за предложението?

— Да, няма да стане. Явно ще продължим докрай.

Оставих куфарчето си на масата на защитата и се зачудих дали фактът, че Минтън се готви за заключителната си реч, означава, че се е отказал да призовава нови свидетели. Изведнъж се паникьосах. Хвърлих поглед към масата на обвинението и не видях нищо, което да ми подсказва плановете на прокурорчето. Знаех, че мога направо да го

попитам, обаче не ми се щеше да се откажа от равнодушно самоуверената си поза.

Вместо това се запътих към бюро на съдебния пристав, за да поговоря с Бил Миън, шерифа, който ръководеше залата на Фулбрайт. Видях отгоре пръснати документи. Сред тях трябваше да е съдебният календар, както и списъкът на арестантите, които тая сутрин щяха да карат с автобус в съда.

— Отивам да си взема едно кафе, Бил. Искаш ли нещо?

— Не, мой човек, мерси. Дотук бях с кофеина. Поне за известно време.

Усмихнах се и попитах:

— Ей, това списъкът на арестантите ли е? Може ли да хвърля едно око, за да видя дали някой от клиентите ми е в него?

— Естествено.

Миън ми подаде няколко страници, прихванати с телбод. В списъка фигурираха всички затворници, които в момента се намираха в затворите на съда. След името се посочваше номерът на съдебната зала, в която щяха да водят арестанта. Като си придавах максимално небрежен вид, аз го прегледах и открих Дуейн Джефри Корлис. Доносникът на Минтън се намираше в сградата и щяха да го доведат в съда на Фулбрайт. За малко да въздъхна от облекчение, обаче успях да се въздържа. Явно прокурорчето все пак щеше да изиграе нещата така, както се бях надявал.

— Нещо не е наред ли? — попита шерифът.

Погледнах го и му върнах листата.

— Не, защо?

— Не знам. Просто изглеждаш така, като че ли нещо се е случило.

— Още нищо не се е случило, но ще се случи.

Напуснах залата и слязох в кафенето на втория етаж. Когато се наредих на опашката, за да платя за кафето, видях Маги Макфърсън да влиза и да се запътва направо към кафемашините. След като платих, отидох при нея. Тя изсипваше прахче от розово пакетче в кафето си.

— Божичко — възкликнах. — И бившата ми жена все ми казваше, че тъкмо така го харесва.

Тя се обърна и ме видя.

— Стига, Холър.

Но се усмихна.

— Какво правиш? Не трябваше ли да се готвиш да дръпнеш шалтера на Минтъновия ПауърПойнт?

— Няма страшно. Всъщност трябва да дойдеш и да гледаш шоуто. Старата срещу новата школа, борбата на века.

— Съмнявам се. Между другото, това не е ли същият костюм, който носеше вчера?

— Да, той ми е за кадем. Обаче откъде знаеш какво съм носил вчера?

— А, отбих се за няколко минути в залата на Фулбрайт. Ти беше прекалено зает да разпитваш клиента си, за да ме забележиш.

Тайно се зарадвах, че изобщо обръща внимание на костюмите ми. Знаех, че това означава нещо.

— Ами тогава защо не се отбиеш и тая сутрин?

— Днес не мога. Много съм заета.

— С какво?

— Поемам едно убийство от Анди Севил. Той напуска, за да се заеме с адвокатлък и вчера си поделихме делата му. На мен се падна най-хубавото.

— Чудесно. Обвиняемият има ли нужда от адвокат?

— Няма да стане, Холър. Нямам намерение да го изпусна заради теб.

— Само се майтапя. Имам си предостатъчно работа.

Тя постави капачка на чашата си и я вдигна от плота, като я държеше с няколко салфетки, за да не се опари.

— И при мен е същото. Ще ми се да можех да ти пожелаая успех днес, обаче не мога.

— Да, знам. Трябва да поддържаш служебната линия. Просто гледай да ободриш Минтън, когато слезе при вас с шапка в ръце.

— Ще опитам.

Тя излезе от кафенето и аз отидох на една свободна маса. Имах още петнайсет минути до началото на процеса. Извадих мобилния си и позвъних на втората си бивша жена.

— Аз съм, Лорна. В играта сме с Корлис. Готова ли си?

— Да.

— Добре, само проверявам. Ще ти се обадя.

— Успех, Мики.

— Мерси. Ще ми трябва. Бъди готова за следващото обаждане.

Затворих и тъкмо се канех да стана, когато видях детектива от лосанджелиската полиция Хауърд Кърлин да слаломира между масите към мен. Човекът, който беше вкарал Хесус Менендес в затвора, нямаше вид да се е отбил за сандвич с фъстъчено масло и сардини. Носеше сгънат на две документ. Той дойде при моята маса и го хвърли пред чашата ми.

— Какъв е тоя боклук? — попита полицаят. Започнах да разгъвам листа, въпреки че знаех какво е.

— Прилича ми на призовка. Би трябвало да знаеш какво е.

— Разбираш какво те питам, Холър. Каква е тая игра? Нямам нищо общо с това дело и не искам да участвам в твоите глупости.

— Това не е игра и не са глупости. Призован си като свидетел на защитата.

— Защо? Казах ти, а и вече ти е известно, че нямам абсолютно нищо общо с това дело. Следствието води Марти Букър. Току-що разговарях с него и той ми каза, че трябва да има някаква грешка.

Кимнах, като че ли исках да се държа сговорчиво.

— Знаеш ли какво, качи се в залата и седни. Ако има грешка, ще я поправа колкото може по-скоро. Съмнявам се, че ще ти отнеме повече от час. Ще те измъкна оттук и ще можеш пак да идеш да гониш лошите.

— Какво ще кажеш да си тръгна сега и ти да поправиш грешката когато ти кефне, ебати?

— Няма да стане, детектив. Това е валидна и законна призовка и ти трябва да се явиш в залата, освен ако не искаш да те уволнят. Казах ти, максимално ще ускоря нещата. Прокурорът има само един свидетел, после е мой ред и ще се погрижа за всичко.

— Това е пълна глупост.

Той се извърна и закрачи обратно към изхода. За щастие беше оставил призовката при мен, защото беше фалшива. Изобщо не я бях регистрирал при съдебната секретарка и подписът отдолу беше мой.

Глупост или не, Кърлин едва ли щеше да напусне съда. Той разбираше от дълг и законност. Това беше животът му.

На което и разчитах. Щеше да остане в залата, докато не го освободят. Или докато не разбере защо съм го повикал.

В 9:30 съдията покани заседателите в ложата им и веднага даде ход на заседанието. Озърнах се назад към галерията и видях Кърлин на задния ред. На лицето му се изписваше замислено, ако не и гневно изражение. Седеше близо до изхода и не знаех докога ще остане. Предполагах, че ще ми трябва целият час, за който му бях споменал.

Обходих с поглед и останалата част от залата и забелязах Ланкфорд и Соубъл на пейката до бюрото на пристава, предназначена за служители на правоохранителните органи. Лицата им не разкриваха нищо, ала въпреки това ме накараха да се замисля. Зачудих се дали изобщо ще получа този един час, който ми трябваше.

— Господин Минтън — напевно произнесе съдията. — Обвинението има ли нови свидетели?

Обърнах се към съда. Прокурорчето се изправи, поправи сакото си и после като че ли се поколеба, преди да отговори.

— Да, Ваша светлост, обвинението призовава Дуейн Джефри Корлис.

Скочих на крака и забелязах, че приставът Миън от дясната ми страна също става. Отиваше в съдебния арест, за да доведе Корлис.

— Ваша светлост? — започнах театъра аз. — Кой е Дуейн Джефри Корлис и защо досега не ми е било съобщено за него?

— Почакайте малко, шериф Миън — спря пристава Фулбрайт.

Миън остана на мястото си с ключа от вратата на ареста в ръка. Съдията се извини на съдебните заседатели и им каза, че се налага да се върнат в залата за обсъждане на присъдите, докато пак не ги повикат. След като се изнизиха през вратата зад ложата, тя насочи вниманието си към Минтън.

— Бихте ли ни разказали за този ваш свидетел, господин Минтън?

— Дуейн Корлис сътрудничи на обвинението. Той е разговарял с господин Рулей, когато обвиняемият е бил в ареста.

— Дрън-дрън! — възкликна моят клиент. — Не съм приказвал с ни...

— Млъкнете, господин Рулей — отекна гласът на съдията. — Господин Холър, обяснете на клиента си какви са рисковете от изблиците в моя съд.

— Благодаря, Ваша светлост.

Продължавах да стоя изправен. Надвесих се над Рулей и зашепнах в ухото му.

— Беше идеално — похвалих го. — Сега кротувай и аз ще поема нещата в свои ръце.

Той кимна с глава, облегна се назад и гневно скръсти ръце на гърдите си. Отново се изправих.

— Извинявам се, Ваша светлост, но аз също споделям възмущението на клиента си от изненадващото поведение на обвинението. За пръв път чуваме за господин Корлис. Бих искал да узная кога е съобщил той за тоя предполагаем разговор.

Минтън също беше останал прав. Струва ми се, че за пръв път в целия процес двамата стояхме един до друг и отправяхме реплики към съдията.

— Господин Корлис се е свързал с обвинението чрез прокурора, който пое първото изслушване на обвиняемия — отвърна той. — Тая информация обаче ми беше предадена едва вчера, когато на служебно заседание ме попитаха защо изобщо не съм я използвал.

Лъжеше, естествено, обаче няхах никакво намерение да го изобличавам. Ако го сторех, щях да разкрия изпускането на Маги Макфърсън на Свети Патрик, пък и това можеше да опропасти плана ми. Трябваше да внимавам. Категорично щях да възразя срещу свидетелстването на Корлис, но също щях да направя всичко възможно възражението ми да не бъде удовлетворено.

Опитах се да изобразя максимално негодувание.

— Това е невероятно, Ваша светлост. Нима само защото прокуратурата има проблем с вътрешната комуникация, моят клиент трябва да търпи последиците от това, че не е бил осведомен за съществуването на още един свидетел на обвинението? Определено не бива да се допуска този човек да свидетелства. Вече е много късно да го водят тук.

— Ваша светлост — припряно се обади Минтън. — Самият аз няхах време да разговарям с господин Корлис. Тъй като се готвех за заключителната си реч, просто уредих днес да го доведат тук. Неговите

показания са ключът за аргументиране на обвинението, защото опровергават твърденията на господин Рулей. Ако той не бъде допуснат да свидетелства, обвинението ще претърпи сериозни щети.

Поклатих глава и саркастично се усмигнах. С последните си думи Минтън заплашваше съдията, че прокуратурата няма да я подкрепи в евентуални нови избори.

— Господин Холър? — попита Фулбрайт. — Нещо друго, преди да взема решение?

— Само искам възражението ми да се протоколира.

— Протоколирано е. Ако ви дам време да проучите господин Корлис и да разговарят с него, колко ще ви трябва?

— Седмица.

Сега беше ред на Минтън да изобрази фалшива усмивка и да поклати глава.

— Това е смехотворно, Ваша светлост.

— Искате ли да отидете да поговорите с него? — попита ме съдията. — Ще ви позволя.

— Не, Ваша светлост. Според мен всички затворнически доносници са лъжци. Няма смисъл да разговарям с него, защото всичко, което излезе от устата му, ще бъде лъжа. Абсолютно всичко. Освен това, не е важно какво ще каже той. А какво ще кажат за него другите. За това ще ми е нужно време.

— Тогава ще му позволя да свидетелства.

— Ваша светлост — казах аз. — Щом ще го допуснете в тая зала, може ли да помоля за нещо от името на защитата?

— За какво, господин Холър?

— Бих искал да изляза в коридора и да се обадя на детектив. Ще ми отнеме по-малко от минута.

Съдията се замисли за миг, после кимна с глава.

— Добре. Докато сте навън, ще повикам заседателите.

— Благодаря.

Забързано излязох от ограденото пространство и закрачих по централната пътека. Погледът ми срещна тоя на Хауърд Кърлин, който презрително ми се захла.

В коридора натиснах бутона за бързо избиране и Лорна Тейлър отговори веднага.

— Къде си?

— На петнайсет минути от теб.

— Носиш ли разпечатката и записа?

— Разбира се.

Погледнах си часовника. Десет без петнайсет.

— Добре тогава, играта започва. Ела колкото можеш по-бързо, но после изчакай в коридора пред залата. В десет и петнайсет влез вътре и ми ги дай. Ако разпитвам свидетеля, просто седни на първия ред и чакай да те забележа.

— Ясно.

Затворих мобилния и се върнах в залата. Съдебните заседатели бяха заели местата си и Миън въвеждаше мъж в сив гащеризон през вратата на ареста. Дуейн Корлис беше слаб човек с остра коса, която явно не миеше редовно в окръжния затвор. Носеше синя, пластмасова болнична лента на китката. Познах го. Това беше човекът, който ми беше поискал визитка на първата ми среща с Рулей в ареста.

Приставът го заведе при свидетелската скамейка и съдебната секретарка го закле. Оттам нататък шоуто пое Минтън.

— Господин Корлис, бяхте ли арестуван на пети март тая година?

— Да, полицията ме арестува за обир и притежание на наркотици.

— В момента наложена ли ви е мярка за неотклонение?

Свидетелят се озърна наоколо.

— Хмм, не, струва ми се. Просто съм в съда.

Чух дрезгавия смях на Кърлин зад себе си, но никой не последва примера му.

— Не, питам дали ви е наложена мярка за неотклонение. Когато не сте в съда.

— Да, включен съм в програма за лечение на наркозависимост в затворническото отделение на медицинския център на окръг Лос Анджелис и Калифорнийския университет.

— Наркоман ли сте?

— Да. Пристрастен съм към хероин, но в момента съм чист. Не съм се друсал, откакто ме арестуваха.

— Повече от шейсет дни.

— Точно така.

— Познавате ли обвиняемия по това дело?

Корлис хвърли поглед към Рулей и кимна с глава.

— Да.

— Къде се запознахте?

— В ареста, когато ме гепиха.

— Искате да кажете, че след като са ви арестували, сте влезли в близък контакт с обвиняемия Луис Рулей, така ли?

— Да, на другия ден.

— Как се случи това?

— Ами... и двамата бяхме във ваннайския затвор, но в различни отделения. После, когато ни доведоха в съда, ни събраха заедно, първо в рейса, после в ареста и накрая, когато ни доведоха в залата за първото изслушване. През цялото това време бяхме заедно.

— Какво имате предвид, когато казвате „заедно“?

— Ами, бяхме залепени един за друг, защото бяхме единствените бели в цялата група.

— Разговаряхте ли, докато бяхте заедно през цялото това време?

Корлис кимна и в същото време Рулей поклати глава. Докоснах клиента си по ръката, за да го предупредя да не прави демонстрации.

— Да, разговаряхме — потвърди свидетелят.

— За какво?

— Главно за цигари. И на двамата ни се пушеше, обаче в пандиза е забранено.

Той разпери ръце — „какво да се прави“ — и неколцина съдебни заседатели, сигурно пушачи, се усмихнаха и разбиращо закимаха.

— Стигна ли се до момент, когато попитахте господин Рулей защо е в ареста? — продължи прокурорчето.

— Да.

— Той какво ви отговори?

Бързо се изправих и възразих, обаче възражението ми също толкова бързо беше отхвърлено.

— Той какво ви отговори, господин Корлис? — повтори въпроса Минтън.

— Ами, първо ме попита аз защо съм там. Обясних му. После и аз го попитах и той каза: „Задето дадох на една курва точно каквото заслужаваше“.

— Това точните му думи ли са?

— Да.

— После обясни ли какво има предвид?

— Не. Не каза нищо повече за това.

Наведох се напред в очакване Минтън да зададе очевидния следващ въпрос. Той обаче не го стори.

— Господин Корлис, обещавано ли ви е нещо от мен или изобщо от окръжната прокуратура в замяна на вашите показания?

— Не. Просто реших, че е редно да постъпя така.

— Какво е положението с вашето дело?

— Все още са ми повдигнати обвинения, обаче, изглежда, че ако довърша програмата си, ще ги свалят. Поне за дрогата. За обира още не знам.

— Но аз не съм ви обещавал да ви помогна в това, така ли е?

— Да, нищо не сте ми обещавали.

— Друг от окръжната прокуратура давал ли ви е някакви обещания?

— Не.

— Нямам повече въпроси.

Седях неподвижно и просто зяпах Корлис. Бях заел поза на човек, който е ядосан, обаче не знае точно какво да направи. Накрая съдията ме подкани да се размърдам.

— Кръстосан разпит, господин Холър?

— Да, Ваша светлост.

Изправих се, озърнах се назад към вратата, като че ли се надявах на някакво чудо. После погледнах големия часовник над задната врата и видях, че е десет и пет. Докато се обръщах към свидетеля, забелязах, че не съм изгубил и Кърлин. Той продължаваше да седи на задния ред, все още със същата презрително захилена физиономия. Осъзнах, че това може би е естественото му изражение.

— Колко сте годишен, господин Корлис? — попитах доносника.

— На четирийсет и три.

— Дуейн ли ви наричат?

— Точно така.

— Някакви други имена?

— Като тийнейджър, всички ми викаха Ди Джей.

— Къде премина детството ви?

— В Меса, щата Аризона.

— Колко пъти са ви арестували досега, господин Корлис?

Минтън възрази, обаче съдията отхвърли възражението. Знаех, че тя ще ми даде голяма свобода с тоя свидетел, тъй като се предполагаше, че аз съм в по-неизгодно положение.

— Колко пъти са ви арестували досега, господин Корлис? — повторих въпроса.

— Около седем, струва ми се.

— Значи сте лежали в доста затвори, нали?

— Може да се каже.

— Само в окръг Лос Анджелис ли?

— Главно. Но са ме арестували и във Финикс.

— Значи знаете как функционира системата.

— Просто се опитвам да оцелея.

— И понякога оцеляването ви означава да портите съкилийниците си, нали?

— Ваша светлост? — скочи на крака Минтън.

— Седнете си, господин Минтън — не му даде да довърши Фулбрайт. — Дадох ви голяма свобода на действие, като ви позволих да призовете тоя свидетел. Сега и господин Холър ще получи своето. Свидетелят ще отговори на този въпрос.

Стенографката прочете въпроса на Корлис.

— Ами... предполагам.

— Колко пъти сте донасяли за друг затворник?

— Не знам. Няколко пъти.

— Колко пъти сте свидетелствали в съд в полза на обвинението?

— Включително моите дела ли?

— Не, господин Корлис. Само в полза на обвинението. Колко пъти сте давали показания срещу друг затворник в полза на обвинението?

— Май че сега ми е за четвърти път.

Престорих се на изненадан и отвратен, въпреки че не бях.

— Значи сте стара пушка, а? Може да се каже, че почти вие станало професия — затворнически доносник наркоман.

— Просто казвам истината. Ако хората ми признават лоши неща, аз се чувствам длъжен да съобщавам за тях.

— Обаче се мъчите да изкопчите тия неща от хората, нали?

— Не, нищо подобно. Предполагам, че просто съм си дружелюбен по нрав.

— Дружелюбен по нрав, значи. И очаквате съдебните заседатели да ви повярват, че абсолютно непознат човек просто ще се появи изневиделица и ще ви каже, че е дал на една курва точно каквото заслужава. Така ли?

— Точно така го каза.

— Просто ви го е споменал и после двамата пак сте продължили да си приказвате за цигари.

— Не съвсем.

— Не съвсем ли? Какво искате да кажете с това „не съвсем“?

— Каза ми също, че го е правил и по-рано. Каза, че му се било разминавало безнаказано и пак щяло да му се размине. Хвалеше се, защото предишния път убил кучката и му се било разминало.

За миг се вцепених. Хвърлих поглед към Рулей, който седеше неподвижно като статуя с изненадано изражение. После пак се обърнах към свидетеля.

— Вие...

Млъкнах, все едно аз бях човекът в минното поле, който току-що е чул изщракването под крака си. С периферното си зрение зърнах, че тялото на Минтън се напруга.

— Господин Холър? — подкани ме съдията.

Откъснах очи от Корлис и погледнах Фулбрайт.

— Засега нямам повече въпроси, Ваша светлост.

Минтън излезе иззад мястото си като боксьор, приближаващ се от своя ъгъл към окървавения си противник.

— Повторен разпит ли, господин Минтън? — попита Фулбрайт.

Той обаче вече стоеше зад катедрата.

— Безусловно, Ваша светлост.

И погледна съдебните заседатели, сякаш за да подчертае значението на предстоящия диалог. После се обърна към Корлис.

— Казахте, че се е хвалил, господин Корлис. За какво?

— Ами, разказа ми, че наистина убил някакво момиче и му се разминало.

Изправих се.

— Ваша светлост, това няма нищо общо с настоящото дело и не опровергава показания, снети по-рано от защитата. Свидетелят не може да...

— Ваша светлост — прекъсна ме Минтън, — тия сведения бяха извадени на бял свят от самата защита. Обвинението има право да ги проучи.

— Позволявам — реши Фулбрайт.

Седнах си с обезсърчен вид. Минтън заора напред. Отиваше точно натам, накъдето исках.

— Господин Корлис, господин Рулей съобщи ли ви подробности за предишния случай, когато по собствените му думи безнаказано убил жена?

— Каза, че момичето било танцьорка на екзотични танци. В заведение, в което имало нещо като змийска бърлога.

Усетих, че Рулей ме хваща за бицепса и ме стиска. Горещият му дъх ме лъхна в ухото.

— Какво е това? — прошепна той.

Обърнах се към него.

— Не знам. Какво си му разправял на тоя, по дяволите?

— Нищо не съм му разправял — изсъска през зъби. — Това е инсценировка. Подлял си ми вода!

— Аз ли? Какви ги говориш? Казах ти, не успях да се добера до него в затвора. Ако ти не си му издрънкал тия гадости, някой друг му ги е разправил. Помисли. Кой?

Обърнах се и погледнах Минтън, който стоеше зад катедрата и продължаваше да разпитва Корлис.

— Господин Рулей каза ли нещо друго за танцьорката, която твърдял, че е убил? — попита той.

— Не, не ми каза нищо повече.

Прокурорчето се консултира с бележките си, за да се увери, че няма нищо повече, после кимна с глава.

— Нямам повече въпроси, Ваша светлост.

Съдията ме погледна. Почти долових съчувствието, изписано на лицето ѝ.

— Още въпроси от защитата към този свидетел?

Преди да успея да отговоря, в дъното на залата се разнесе шум и аз се обърнах. Лорна Тейлър тъкмо влизаше.

Тя припряно се приближи по пътеката към ограденото пространство.

— Може ли да се посъветвам със сътрудничката си, Ваша светлост?

— Само побързайте, господин Холър.

Посрещнах Лорна на перилата и взех от нея видеозаписа, увит с лист хартия и прихванат с ластик. Както предварително я бях инструктирал, тя зашепна в ухото ми.

— Тук се преструвам, че ти шепна нещо много важно на ухото. Как върви?

Кимнах, смъкнах ластика и погледнах листа.

— Моментът е идеален — отговорих ѝ. — Вече съм готов.

— Може ли да остана да гледам?

— Не, искам да си вървиш. Никой не бива да разговаря с теб, след като приключим тук.

Пак кимнах, Лорна ми кимна в отговор и си тръгна. Върнах се на катедрата.

— Нямам повече въпроси, Ваша светлост.

Седнах и зачаках. Рулей ме стисна за ръката.

— Какви ги вършиш?

Отблъснах го.

— Престани да ме пипаш. Имаме нова информация, която не можем да изложим сега.

Насочих вниманието си към съдията.

— Други свидетели, господин Минтън? — попита тя.

— Не, Ваша светлост.

Фулбрайт кимна.

— Свидетелят е свободен.

Миън се запъти към Корлис. Съдията ме погледна и аз понечих да се изправа.

— Нов разпит на свидетеля ли, господин Холър?

— Да, Ваша светлост, защитата призовава Дуейн Джефри Корлис за нов разпит.

Миън се закова на място и всички погледи се впериха в мен. Повдигнах касетата и листа, които ми беше донесла Лорна.

— Имам нови сведения за господин Корлис, Ваша светлост. Не можах да ги разкрия по време на кръстосания разпит.

— Много добре. Продължете.

— Може ли един момент, Ваша светлост?

— Побързайте.

Пак се наведох към Рулей.

— Виж, не знам какво става, обаче няма значение — прошепнах му.

— Как така няма значение? Да не...

— Изслушай ме. Няма значение, защото пак ще го изобличи. Няма значение, даже да заяви, че си утрепал двайсет жени. Лъжецът си е лъжец. Ако го изобличи, нищо друго няма значение. Чат ли си?

Той кимна и явно се успокои.

— Ами тогава го изобличи.

— Ще го сторя. Само че трябва да знам. Известно ли му е още нещо, за което може да се раздрънка? Има ли нещо, от което трябва да се пазя?

Рулей зашепна бавно, като че ли обясняваше на дете.

— Не знам, защото изобщо не съм приказвал с него. Не съм такъв глупак, че да дрънкам за цигари и убийства с пълен непознат, ебати!

— Господин Холър — подкани ме съдията.

Погледнах я.

— Да, Ваша светлост.

Взех касетата и листа, който вървеше с нея и се изправих, за да се върна на катедрата. Пътьом хвърлих бърз поглед към галерията и забелязах, че Кърлин го няма. Нямаше как да знам колко време е останал и какво е чул. Ланкфорд също липсваше. Там беше само Соубъл, която избегна погледа ми. Насочих вниманието си към Корлис.

— Господин Корлис, можете ли да кажете на съдебните заседатели точно къде бяхте, когато господин Рулей уж ви е направил тия разкрития за убийството и нападението?

— Когато бяхме заедно.

— Къде, господин Корлис?

— Ами, в рейса не си говорихме, защото бяхме на различни места. Но когато отидохме в съда, бяхме в една килия с още шестима души, седяхме един до друг и си приказвахме.

— И ония шестима души присъстваха на разговора ви с господин Рулей, така ли?

— Ми нямаше как. Нали бяха там.

— Значи искате да кажете, че ако ги доведе тук един по един и ги попитам дали са ви видели да разговаряте с господин Рулей, те ще го потвърдят?

— Ами... би трябвало. Обаче...

— Какво обаче, господин Корлис?

— Ми те сигурно просто няма да искат да кажат, това е.

— Защото никой не обича доносниците, така ли, господин Корлис?

Той сви рамене.

— Сигур.

— Добре, да се уверим, че сме разбрали всичко вярно. Не сте разговаряли с господин Рулей в автобуса, обаче сте разговаряли с него, когато сте били заедно в една килия. Още някъде?

— Да, приказвахме си, когато ни преместиха в съда. Вкарват те в онова стъклено помещение и чакаш да те призоват. И там си приказвахме, докато не обявиха неговото дело. Той мина пръв.

— Става дума за първото ви изслушване пред съдия, нали така?

— Точно така.

— Значи двамата сте разговаряли в съда и там господин Рулей ви е разкрил участието си в описаните от вас престъпления.

— Точно така.

— Спомняте ли си какво конкретно ви каза, когато бяхте в залата?

— Не, нищо конкретно. Струва ми се, че тогава ми разказа за танцъорката.

— Добре, господин Корлис.

Вдигнах касетата, съобщих, че това е видеозапис от първото изслушване на Луис Рулей и помолих да го впишат като вещественно доказателство на защитата. Минтън се опита да възрази, тъй като не съм го бил представил със следствените материали, обаче съдията моментално отхвърли възражението, без дори да се наложи да се намеся. Той възрази още веднъж, като се позова на липса на доказателство за автентичност на записа.

— Просто се опитвам да спестя време на съда — поясних. — Ако се наложи, за около час мога да доведа човека, който е направил записа, за да потвърди автентичността му. Обаче смятам, че Ваша светлост само с един поглед ще може да се увери в нея.

— Позволявам — отсъди Фулбрайт. — След като изгледаме записа, обвинението може пак да повдигне възражение, ако има желание.

Избутах в залата количката с телевизора и видеото, които по-рано бях използвал, и аз обърнах екрана така, че едновременно да го виждат Корлис, съдебните заседатели и съдията. Минтън трябваше да се премести на стол отстрани на ложата, за да може да гледа. Пуснах записа. Той продължи двацет минути и показа Рулей от момента на влизането му в кошарата до излизането му след изслушването. Клиентът ми нито веднъж не разговаря с друг освен с мен. Когато записът свърши, оставих телевизора там, в случай че пак ми потрябва. После с възмутено изражение се обърнах към Корлис.

— Господин Корлис, забелязахте ли някой момент в тоя запис, в който двамата с господин Рулей да разговаряте?

— Хмм, не, аз...

— И все пак свидетелствахте под клетва и страх от наказание, че той ви е признал извършени от него престъпления, докато сте били в съдебната зала, нали?

— Знам, казах го, обаче трябва да съм се объркал. Сигурно ми е разказал всичко, когато бяхме в килията.

— Вие излъгахте съдебните заседатели, нали?

— Нямах такова намерение. Така си го спомнях, но сигурно съм сбъркал. Оная сутрин още бях надрусан. Спомените ми са се объркали.

— Явно е така. Ще ви питам още нещо. Спомените ви бяха ли объркани, когато свидетелствахте срещу Фредерик Бентли през хиляда деветстотин осемдесет и девета?

Корлис съсредоточено свъси вежди, ала не отговори.

— Спомняте си Фредерик Бентли, нали?

Минтън се изправи.

— Възразявам. Хиляда деветстотин осемдесет и девета ли? Каква е връзката?

— Ваша светлост — отвърнах аз. — Отнася се за честността на свидетеля. Която определено е под съмнение.

— Свържете точките, господин Холър — нареди Фулбрайт. — Бързо.

— Да, Ваша светлост.

Вдигнах листа и го използвах като реквизит по време на последните ми въпроси към Корлис.

— През хиляда деветстотин осемдесет и девета Фредерик Бентли е бил осъден с ваша помощ за изнасилване на шестнайсетгодишно момиче в леглото му. Във Финикс. Спомняте лиси?

— Едва-едва — отговори той. — Оттогава съм поел много дрога.

— На процеса му сте свидетелствали, че ви е признал престъплението, докато двамата сте били заедно в ареста на полицейския участък. Вярно ли е?

— Както казах, вече ми е трудно да си спомня.

— Полицията ви е затворила в ареста, защото е знаела, че ще го изпеете, даже да се наложи да си го измислите, нали така?

Повишавах глас с всеки следващ въпрос.

— Не си спомням — отвърна Корлис. — Обаче не си измислям нищо.

— После, осем години по-късно, мъжът, който според вашите свидетелски показания ви признал, че го е извършил, бил реабилитиран, тъй като с ДНК тест се доказало, че спермата от насилника на момичето била на друг мъж. Вярно ли е това?

— Аз не... искам да кажа... това беше много отдавна.

— А помните ли разговора си с репортера от вестник „Аризона Стар“ след освобождаването на Фредерик Бентли?

— Смътно. Помня, че някой се обади, обаче нищо не съм му казал.

— Той ви е съобщил за реабилитацията на осъдения след ДНК тестовете и ви е попитал дали сте измислили признанието на Бентли, нали?

— Не знам.

Вдигнах в ръка листа към съдията.

— Ваша светлост, тук имам архивен материал от вестник „Аризона Стар“. От девети февруари хиляда деветстотин деветдесет и седма. Моята сътрудничка се натъкнала на него, когато потърсила името Дуейн Джефри Корлис в търсачката „Гугъл“ на служебния си компютър. Моля материалът да бъде вписан като веществено доказателство и да бъде признат за исторически документ, отразяващ признание чрез мълчание.

Искането ми предизвика бурния протест на Минтън за автентичността на документа и основателната причина за неговото приемане. Накрая Фулбрайт отсъди в моя полза. Тя проявяваше същото възмущение, което се опитвах да излъчвам и аз, и прокурорчето нямаше голям шанс.

Приставът занесе компютърната разпечатка на Корлис и съдията му нареди да я прочете.

— Не ме бива много по четенето, Ваша светлост — измънка той.

— Опитайте, господин Корлис.

Свидетелят доближи листа към очите си и се вторачи в него.

— Високо, моля — изсумтя Фулбрайт.

Той се прокашля и зачете с пресеклив глас:

— „Мъж, несправедливо осъден за изнасилване, беше освободен в събота от Аризонския затвор и се закле да потърси справедливост за други несправедливо осъдени. Трийсет и четири годишният Фредерик Бентли излежал близо осем години в затвора за изнасилване на шестнайсетгодишно момиче от Темпи. Жертвата посочила съседа си Бентли за извършител и кръвните проби показали съответствие на неговата кръвна група със сперма, взета от момичето след изнасилването. Обвинението било потвърдено на процеса със свидетелските показания на информатор, според когото Бентли му

признал престъплението, докато двамата били затворени в една килия. Бентли твърдял, че е невинен, и по време на процеса, и след осъждането си. След като ДНК-тестовите бяха приети като валидно доказателство в щатските съдилища, Бентли нае адвокати, за да настояят за такива анализи на спермата, взета от жертвата след изнасилването. По-рано тази година съдът разпореди извършването на такива анализи и резултатът доказа невинността на Бентли.

На пресконференция вчера в «Аризона Балтимор» новоосвободеният Бентли се обяви срещу затворническите информатори и призова за щатски закон, определящ строги правила за полицаите и прокурорите, които възнамеряват да ги използват.

Информаторът, който дал показания под клетва, че Бентли му признал изнасилването, е Д. Дж. Корлис от Меса, арестуван по обвинение за притежаване на наркотици. Когато в събота му съобщих за реабилитацията на Бентли и го попитах дали е измислил показанията си срещу него, Корлис не пожела да отговори. На пресконференцията Бентли обяви, че Корлис бил добре известен на полицията като доносник и бил използван в още няколко дела, за да се приближи до заподозрени. Когато не успявал да измъкне нищо от тях, имал навика сам да си измисля признанията. Обвинението срещу Бентли...“

— Достатъчно, господин Корлис — прекъснах го. — Мисля, че стига.

Свидетелят остави разпечатката и ме погледна като дете, което е отворило врата на препълнен килер и вижда, че всичко ще се изсипе отгоре му.

— Изобщо обвиниха ли ви в лъжесвидетелстване в делото Бентли? — попитах го аз.

— Не — категорично заяви той, като че ли той факт напълно го оправдаваше.

— Защото полицаите са ви били съучастници във фалшифицирането на показанията срещу господин Бентли, затова ли?

Минтън скочи на крака.

— Сигурен съм, че господин Корлис няма представа за причините да не го обвинят в лъжесвидетелстване.

Фулбрайт отмени въпроса ми, обаче не ми пукаше. Вече бях толкова напред с този свидетел, че не можеха да ме настигнат. Просто

продължих със следващия въпрос.

— Някой прокурор или полицаи поиска ли от вас да се опитате да спечелите доверието на господин Рулей?

— Не, сигур е било чиста случайност.

— Значи не са ви казвали да изкопчите признанието от господин Рулей, така ли?

— Не, не са.

Дълго се взирах в него с отвратено изражение.

— Нямам повече въпроси.

Отнесох гневната си поза на мястото си и сърдито хвърлих касетата пред себе си, преди да седна.

— Господин Минтън? — попита съдията.

— Нямам повече въпроси — унило отвърна прокурорчето.

— Добре — бързо каза Фулбрайт. — Ще освободя съдебните заседатели за обедна почивка, макар и малко рано. Искам всички да се върнете тук точно в един часа.

Тя принудено се усмихна и изчака заседателите да напуснат залата. Лицето ѝ стана сериозно в мига, в който вратата се затвори.

— Чакам защитата и обвинението в кабинета си. Моментално.

И без да дочака отговор, Фулбрайт напусна мястото си толкова бързо, че тогата ѝ се понесе подире ѝ като черната мантия на смъртта.

Докато ние с Минтън стигнем до кабинета ѝ, съдия Фулбрайт вече беше запалила цигара. След едно дълго дръпване, тя я угаси в стъкленото преспание на бюрото и пусна угарката в найлонова торбичка, която извади от дамската си чанта. Не искаше да остави доказателства за прегрешението си нито за нощните чистачи, нито за когото и да било. Фулбрайт издиша дима към вентилационната шахта на тавана, после сведе поглед към прокурорчето. Като имах предвид изражението ѝ, радвах се, че не съм на негово място.

— Господин Минтън, какво правите с моя процес?

— Ваша...

— Млъкнете и седайте. И двамата.

Подчинихме се. Съдията се успокои и се надвеси над бюрото си. Продължаваше да не откъсва поглед от Минтън.

— Кой работи по онзи ваш свидетел? — спокойно попита тя. — Кой проучи миналото му?

— Хмм, би трябвало да е... всъщност го проверихме само в окръг Лос Анджелис. Нямахме нищо особено, нищо, което да ни предупреди. Проверих името му в компютъра, обаче без инициалите.

— Колко пъти са го използвали в окръга?

— Само един път в съда. Обаче е давал сведения в още три дела, поне толкова открих аз. Не попаднах на нищо за Аризона.

— Никой ли не се сети да провери дали този тип е бил някъде другаде, дали е използвал други варианти на името си?

— Ами... не. Информацията ми предаде прокурорката, която първа пое делото. И аз просто реших, че тя го е проверила.

— Дрън-дрън — обадох се аз.

Съдията ме погледна. Можех да си мълча и да гледам как погребват Минтън, обаче нямаше да му позволя да вземе със себе си Маги Макфърсън.

— Първата прокурорка беше Маги Макфърсън — поясних. — Делото остана в нейни ръце всичко на всичко около три часа. Тя е моя бивша жена и още щом ме видя на първото изслушване, разбра, че няма повече работа по него. И ти го получи още същия ден, Минтън.

Кога е трябвало да провери миналото на свидетелите ти, особено на този тип, дето е изпълзвал изпод камъка си едва след първото изслушване? Предала ти го е и толкова.

Прокурорчето отвори уста да отговори нещо, ала съдията го прекъсна.

— Няма значение кой е трябвало да го свърши. Така или иначе, не е свършено както трябва и според мен поставянето на този човек на свидетелската скамейка е много сериозна прокурорска простъпка.

— Ваша светлост — възкликна Минтън. — Аз...

— Спестете си оправданията за пред шефа си. Него ще трябва да убеждавате. Какво е последното предложение, което прокуратурата е отправила на господин Рулей?

Минтън сякаш се беше вцепенил и не можеше да отговори. Наложил се да го сторя вместо него.

— Обикновено насилие, шест месеца в окръжния.

Съдията повдигна вежди и ме погледна.

— И той не го прие?!

Поклатих глава.

— Моят клиент няма да приеме осъждане. Това ще го съсипе. Ще рискува, за да получи оправдателна присъда.

— Искате ли прекратяване на процеса поради техническа причина?

Засмях се и поклатих глава.

— Не, не искам прекратяване. Това само ще даде на прокуратурата време да разчисти кашата, да приведе всичко в ред и пак да повдигне обвинение.

— Тогава какво искате?

— Какво искам ли? Ще се радваме на пряка оправдателна присъда. Нещо, което няма да позволи на прокуратурата пак да ни досажда. Иначе ще доизиграем процеса докрай.

Фулбрайт кимна и склочи пръсти върху бюрото.

— Това е смехотворно, Ваша светлост — най-после възвърна дар слово Минтън. — И без това вече сме в края на процеса. Спокойно може да изчакаме какво ще решат съдебните заседатели. Те го заслужават. Само една грешка на прокуратурата не е основание да проваляме целия процес.

— Не бъдете глупав, господин Минтън — презрително отвърна съдията. — Не става въпрос какво заслужават съдебните заседатели. И що се отнася до мен, една такава грешка като вашата стига. Не искам от апелативния съд да ми върнат делото, както със сигурност ще направят.

— Нямах представа за миналото на Корлис! — заяви прокурорът. — Кълна се в Господ, нямах представа.

Настойчивостта на думите му за момент ни накара да замълчим. Скоро обаче аз наруших тишината.

— Също както нямаше представа за ножа ли, Тед?

Фулбрайт премести поглед от Минтън към мен и после пак към него.

— Какъв нож? — попита тя. Минтън не отговори.

— Кажи й — подканих го.

Прокурорчето поклати глава.

— Не знам за какво говори.

— Тогава вие ми кажете — обърна се към мен съдията.

— Ваша светлост, ако разчитате на следствените материали от прокуратурата, спокойно можете да се откажете още отначало. Изчезват свидетели, версиите се променят, можете да изгубите делото само като седите и чакате.

— Добре, кажете за ножа.

— Трябваше да се захвана с делото. Затова пратих детектива, с когото работех, да заобиколи официалния път и да ми донесе докладите. Това е честна игра. Но те го бяха очаквали и подправиха доклада за ножа, за да не узная за инициалите. Научих едва когато ми предадоха официалните следствени материали.

Съдията силно стисна устни.

— Това беше полицията, не прокуратурата — побърза да се оправдае Минтън.

— Само преди трийсет секунди заявихте, че не знаете за какво говори той — посочи Фулбрайт. — Сега изведнъж ви е известно. Не ме интересува кой е бил. Потвърждавате ли този факт?

Минтън неохотно кимна с глава.

— Да, Ваша светлост. Но се кълна, че не съм...

— Знаете ли какво ми говори това? — прекъсна го съдията. — Говори ми, че прокуратурата отначало докрай е играла нечестно. Няма

значение кой какво е направил, нито това, че детективът на господин Холър не е действал по правилата. Прокуратурата трябва да стои над тези неща. И както стана ясно днес в моя съд, това далеч не е така.

— Ваша светлост, не е...

— Стига, господин Минтън. Смятам, че чухме достатъчно. Сега ме оставете сама. След половин час ще се върна в залата и ще съобщя как ще постъпим. Още не съм сигурна какво ще бъде решението ми, но каквото и да е то, вие няма да го харесате, господин Минтън. И ви нареждам в залата да присъства вашият шеф господин Смитсън, за да го чуе.

Изправих се. Прокурорчето не помръдна. Изглеждаше като вцепенен.

— Казах, че можете да си вървите! — изсумтя съдията.

Последвах Минтън покрай съдебната секретарка. Залата пустееше — там беше само Миън, който седеше на бюрото си.

Взех куфарчето си от масата на защитата и излязох от ограденото пространство.

— Ей, Холър, чакай малко — спря ме Минтън, докато събираше вещите си от своята маса.

Погледнах назад към него.

— Какво има?

Той дойде при перилата и посочи задната врата на залата.

— Да излезем оттам.

— Клиентът ми ще ме чака навън.

— Просто ела с мен.

И се запъти нататък. Последвах го. Във вестибюла, където преди два дни се бях сдърпал с Рулей, Минтън спря и се изправи пред мен. Само че мълчеше. Обмисляше думите си. Реших да му дам начална скорост.

— Докато ти идеш да повикаш Смитсън, мисля да се отбия в офиса на „Таймс“ на втория етаж и да се погрижа репортерът там да научи, че след половин час тук ще има шоу с фойерверки.

— Виж — изпелтечи Минтън. — Трябва да го обмислим.

— Кой, ние с теб ли?

— Само не бързай с „Таймс“, става ли? Дай ми номера на мобилния си и почакай десет минути.

— Защо?

— Ще сляза в службата и ще опитам да направя нещо.

— Нямам ти доверие, Минтън.

— Ако мислиш за доброто на клиента си, а не за евтина слава, ще трябва да ми имаш доверие за десет минути.

Извърнах се и се престорих, че обмислям предложението. Накрая пак го погледнах. Лицата ни бяха на по-малко от метър разстояние едно от друго.

— Знаеш ли, Минтън, можех да изтърпя всичките ти гадости. Ножа, арогантността и всичко останало. Аз съм професионалист и ми

се налага да живея с помята на прокурорите всеки божи ден. Но когато се опита да прехвърлиш Корлис на Маги Макфърсън, реших, че не заслужаваш никаква милост.

— Виж, не съм направил нарочно нищо, за да...

— Огледай се, Минтън. Тук сме само двамата. Няма камери, няма записващи устройства, няма свидетели. Нима ще ми кажеш в лицето, че преди вчерашното служебно съвещание не си чувал за Корлис?

Той гневно размаха показалец към мен.

— А ти нима ще ми кажеш в очите, че преди тая сутрин не си чувал за него?

Двамата дълго се взирахме един в друг.

— Може да съм зелен, обаче не съм глупак — накрая продължи прокурорчето. — Цялата ти стратегия беше да ме тласнеш към Корлис. Още отначало си знаел какво можеш да постигнеш с него. И сигурно си го научил от бившата си.

— Ако можеш да го докажеш, давай — отвърнах.

— А, не се бой, щях... ако имах време. Но сега имам само половин час.

Бавно вдигнах ръка и си погледнах часовника.

— По-точно двайсет и шест минути.

— Дай ми номера на мобилния си.

Продиктувах му го и той си тръгна. Изчаках във вестибюла петнайсетина секунди, преди да изляза. Рулей стоеше до стъклената стена, която гледаше към площада долу. Майка му и С. С. Добс седяха на една пейка до отсрещната стена. По-нататък по коридора видях детектив Соубъл.

Луис ме забеляза и бързо закрачи към мен. Скоро го последваха майка му и Добс.

— Какво става? — първо попита моят клиент.

Изчаках да се съберат и тримата, преди да отговоря.

— Мисля, че всичко ще експлодира.

— Какво искаш да кажеш? — повдигна вежди Добс.

— Съдията обмисля пряка присъда. Съвсем скоро ще узнаем.

— Какво е пряка присъда? — обади се Мери Уиндзор.

— Когато съдията взема решението от ръцете на съдебните заседатели и признава обвиняемия за невинен. Сърдита е, защото

смята, че Минтън е допуснал неправомерности с Корлис и още някои неща.

— Може ли да го направи? Просто така да го обяви за невинен?

— Тя е съдия. Може да прави каквото поиска.

— Господи Боже мой!

Уиндзор вдигна длан към устата си. Още малко и щеше да избухне в сълзи.

— Казах, че го обмисля — предупредих аз. — Това не означава, че ще се случи. Но вече ми предложи прекратяване на процеса поради техническа причина и аз категорично отказах.

— Отказал си?! — изджафка Добс. — Защо си постъпил така, по дяволите?

— Защото е безсмислено. Обвинението можеше веднага пак да съди Луис — при това тоя път доста по-солидно, защото знаят нашите ходове. Остави прекратяването. Няма да даваме частни уроци на прокурора. Трябва ни нещо окончателно, иначе ще изчакаме решението на съдебните заседатели. Даже да е срещу нас, имаме сериозно основание за обжалване.

— Не трябва ли Луис да реши? — попита семейният адвокат. — В края на краищата той е...

— Млъкни, Сесил — изсумтя Уиндзор. — Просто млъкни и престани да оспорваш всичко, което човекът прави за Луис. Той има право. Втори път няма да се подлагаме на това!

Все едно, че го беше зашлевила. Добс сякаш се дръпна назад от групичката. Погледнах Мери Уиндзор и видях едно различно лице. Лице на жена, започнала бизнеса си от нулата и стигнала до върха. Погледнах по друг начин и адвоката, осъзнавайки, че сигурно през цялото време е шепнал в ухото ѝ отровни приказки по мой адрес.

Престанах да мисля за това и се съсредоточих върху непосредствения проблем.

— Има само едно нещо, което прокуратурата мрази повече от загубата на процес — продължих аз. — Съдията да ги посрами с пряка присъда, особено след установяване на прокурорска простъпка. Минтън слезе да приказва с шефа си, а той е политически мислещ човек и винаги следи откъде духа вятърът. След няколко минути може да научим нещо.

Рулей стоеше точно пред мен. Погледнах над рамото му да проверя дали Соубъл още е в коридора. Тя разговаряше по мобилния си.

— Вижте — казах аз. — Сега само стойте спокойно. Ако не ни потърсят от прокуратурата, след половин час ще се върнем в съда и ще видим как ще постъпи съдията. Само не се отдалечавайте. Извинете ме, отивам до тоалетната.

Отдръпнах се и се запътих към Соубъл, обаче Рулей остави майка си и нейния адвокат и ме настигна. Хвана ме за ръката, за да ме спре.

— Все още искам да знам откъде Корлис е научил ония глупости, за които приказваше.

— Има ли значение? Това е в наша полза. Само това е важно.

Луис приближи лице към моето.

— Оня тип ме обяви за убиец от свидетелската скамейка. Как така ще е в наша полза?

— Защото никой не му повярва. И тъкмо затова съдията е бясна, защото са пратили на свидетелската скамейка професионален лъжец да говори лъжи за теб. Да го направят пред съдебните заседатели и после оня да бъде изобличен като лъжец — това е тежка простъпка. Не разбираш ли? Трябваше да увеличи залога. Нямахме друг начин да принудя съдията да притисне обвинението. Правя точно това, което искаш ти, Луис. Измъквам те.

Вгледах се в лицето му, докато той размишляваше над думите ми.

— Така че забрави — продължих. — Върни се при майка си и Добс и ме остави да пусна една вода.

Рулей поклати глава.

— Няма да го оставя така, Мик.

И насочи показалец към гърдите ми.

— Тук става нещо друго и това не ми харесва. Не забравяй, pistolетът ти е в мен. Имаш и дъщеря. Трябва да...

Сграбчих дланта му и я отблъснах от гърдите си.

— Да не си посмял да заплашваш семейството ми! — с овладян, но гневен глас казах аз. — Ако искаш мен, добре, ето ме, хайде, ела. Обаче, ако още веднъж заплашиш дъщеря ми, ще те погребя толкова дълбоко, че никога няма да те намерят. Ясно ли е, Луис?

Той бавно кимна и на лицето му плъзна усмивка.

— Естествено, Мик. Значи се разбираме.

Пуснах ръката му и го оставих. Закрачих към дъното на коридора, където бяха тоалетните и където чакаше и говореше по мобилния си Соубъл. Вървах слепешката, отправената към дъщеря ми заплаха ме заслепяваше. Но когато наближих полицайката, се отърсих от мисълта за това. Докато стигна при нея, тя приключи разговора си.

— Детектив Соубъл.

— Господин Холър.

— Може ли да попитам защо сте тук? Ще ме арестувате ли?

— Тук съм, защото вие ме поканихте, забравихте ли?

— Хмм, не си спомням.

Тя присви очи.

— Казахте ми, че трябва да присъствам на вашия процес.

Изведнъж ми просветна, че тя говори за неловкия разговор в домашния ми кабинет по време на обиска вкъщи в понеделник вечер.

— А, да, бях забравил. Е, радвам се, че сте ме послушали. Порано видях партньора ви. Какво се е случило с него?

— А, някъде тук е.

Опитах се да открия скрит смисъл в думите ѝ. Не беше отговорила на въпроса ми дали е тук, за да ме арестува. Посочих коридора пред съдебната зала.

— Е, какво мислите?

— Интересно е. Ще ми, се да бях муха на стената в кабинета на съдията.

— Още не си тръгвайте. Не е свършило.

— Може би ще поостана.

Мобилният ми завибрира. Бръкнах под сакото и го откачих от хълбока си. Дисплеят показваше, че ме търсят от прокуратурата.

— Трябва да отговоря — казах.

— Непременно — отвърна Соубъл.

Отворих телефона и закрачих по коридора към мястото, където нервно се разхождаше Рулей.

— Ало?

— Мики Холър, обажда се Джак Смитсън от окръжната. Как е?

— Било е и по-добре.

— Едва ли, след като чуеш какво ще ти предложи.

— Цял съм слух.

Съдията излезе от кабинета си цели петнайсет минути след обещаните трийсет. Всички чакахме, ние с Рулей седяхме на масата на защитата, майка му и Добс бяха на първия ред зад нас. На масата на обвинението Минтън вече не играеше соло. До него се мръщеше Джак Смитсън. Мислех си, че сигурно за пръв път влиза в съдебна зала от една година насам.

Прокурорчето изглеждаше съкрушено и победено. Седнал до Смитсън, човек спокойно можеше да го вземе за обвиняем до своя адвокат. Направо си имаше гузен вид.

Детектив Букър го нямаше в залата и се зачудих дали работи по нещо, или просто никой не си е направил труда да му се обади и съобщи лошата вест.

Обърнах се да погледна големия часовник на задната стена и да хвърля едно око към галерията. Бяха изнесли екрана за ПауърПойнт презентацията на Минтън, намек за предстоящата развръзка. Видях Соубъл да седи на задния ред, обаче партньорът ѝ и Кърлин още не се мяркаха наоколо. Нямаше никой друг освен Добс и Уиндзор, а те не се брояха. Пустееше и редът, запазен за медиите. Те не бяха предупредени. Спазвах своята част от уговорката със Смитсън.

Шериф Миън призова за тишина и съдия Фулбрайт зае мястото си като примадона, която излиза на сцената, пращайки към масите ухание на люляк. Предполагах, че е изпушила една-две цигари в кабинета си и се е заляла с парфюм, за да не мирише.

— По процеса на щата срещу Луис Рос Рулей, разбрах от своята секретарка, че имаме ново развитие.

Минтън се изправи.

— Да, Ваша светлост.

И не каза нищо повече, като че ли не можеше да си го наложи.

— Е, господин Минтън, телепатично ли ми пращате съобщението?

— Не, Ваша светлост.

Той погледна Смитсън, който му даде знак да продължи.

— Обвинението сваля всички обвинения срещу Луис Рос Рулей.

Съдията кимна, сякаш го очакваше. Чух рязко ахване зад себе си и разбрах, че това е Мери Уиндзор. Тя знаеше какво ще се случи, ала беше сдържала емоциите си, докато най-сетне го бе чула в съда.

— Отказвате се от разглеждане на иска, така ли?

— Да.

— Сигурен ли сте, господин Минтън? Това означава, че губите правото на повторно разглеждане в съда.

— Да, Ваша светлост, знам — малко сприхаво отвърна прокурорчето, ядосано, че се налага съдията да му обяснява закона.

Фулбрайт си записа нещо, после пак го погледна.

— Струва ми се, че за протокола обвинението трябва да даде някакво обяснение за това си решение. Ние избрахме съдебни заседатели и в продължение на повече от два дни слушахме свидетелски показания. Защо обвинението постъпва така на този етап, господин Минтън?

Смитсън се изправи. Беше висок и слаб мъж със светла кожа. Типичен прокурор. Никой не искаше шишко за окръжен прокурор, а той се надяваше някой ден да заеме точно той пост. Носеше графитносив костюм с тъмночервена вратовръзка и кърпичка, подаваща се от джоба на гърдите му — нещо, което се беше превърнало в негова запазена марка. Сред адвокатите се говореше, че политически консултант го е посъветвал да започне да си изгражда специфичен медиен имидж и когато дойде време за избори, гласоподавателите да си мислят, че вече го познават. Само че тъкмо в тая ситуация едва ли му се искаше медиите да покажат лика му на гласоподавателите.

— Ако позволите, Ваша светлост.

— В протокола да се отбележи участието на заместник окръжния прокурор Джон Смитсън, шеф на ваннайската прокуратура. Добре дошъл, Джак. Заповядайте, моля.

— Ваша светлост, до моето внимание стигна информацията, че е в интерес на правосъдието обвиненията срещу господин Рулей да бъдат свалени.

— Само това обяснение ли ще дадете, Джак? — попита Фулбрайт.

Смитсън обмисли отговора си. Въпреки че не присъстваха репортери, протоколът от заседанието щеше да стане обществено

достояние и по-късно думите му щяха да бъдат достъпни за всички.

— Ваша светлост, до моето внимание стигна информация, че в следствието и прокурорските действия са допуснати някои нередности. В основата на нашата работа стои вярата в неприкосновеността на нашата правосъдна система. Аз лично се грижа за това във ваннайската прокуратура и го приемам изключително сериозно. Затова е по-добре да прекратим едно дело, отколкото да допуснем евентуално компрометиране на правосъдието по какъвто и да е начин.

— Благодаря, господин Смитсън. Много се радвам да го чуя.

Съдията пак си записа нещо и ни погледна.

— Искането на щата се удовлетворява — съобщи тя. — Всички обвинения срещу Луис Рулей са свалени окончателно. Господин Рулей, вие сте свободен.

— Благодаря, Ваша светлост — отвърнах аз.

— Съдебните заседатели ще се върнат в един — продължи Фулбрайт. — Ще ги събера и ще им обясня, че делото е прекратено. Ако някой от обвинението или защитата желае да се върне в един, сигурна съм, че те ще имат конкретни въпроси към вас. Но не сте длъжни да се връщате.

Кимнах, обаче не обещах да се върна. Нямахме. Дванайсетимата, които бяха толкова важни за мен през изтеклата седмица, току-що бяха изчезнали от радара ми. И нямаха никакво значение — като шофьорите в отсрещното платно на магистралата. Пътищата ни се разминаваха. Бях приключил с тях.

Съдията напусна мястото си и Смитсън пръв се изниза от залата. Нямахме какво да каже нито на Минтън, нито на мен. Главната му цел беше да се дистанцира от тази прокурорска катастрофа. Озърнах се и видях, че Минтън е пребледнял. Сигурно скоро щях да видя името му в адвокатските реклами. Прокуратурата нямаше да поднови договора му и той щеше да се влее в редиците на адвокатите — първият му урок по наказателно право щеше да му струва скъпо.

Рулей стоеше до перилата и се надвесваше над тях, за да прегърне майка си. Добс държеше ръка на рамото му за поздрав, ала още не се беше възстановил от суровия упрек на Уиндзор в коридора.

Когато прегръдките свършиха, Рулей се обърна към мен и колебливо ми стисна ръката.

— Не сбърках с теб — рече моят клиент. — Знаех си, че те бива.

— Искам си пистолета — сериозно заявих аз. Лицето ми не изразяваше радост от току-що извоюваната победа.

— Естествено.

И пак насочи вниманието си към майка си. Поколебах се за момент и се обърнах към масата на защитата. Отворих куфарчето си и понечих да прибера вещите си вътре.

— Майкъл?

Погледнах и видях Добс, който протягаше ръка през перилата. Стиснах я и кимнах.

— Добре се справи — похвали ме той, като че ли се нуждаех от неговото одобрение. — Всички сме ти изключително благодарни.

— Мерси за възможността. Знам, че отначало се колебаеше за мен.

Бях достатъчно любезен да не спомена избухването на Уиндзор в коридора и факта, че ми е забивал нож в гърба.

— Само защото не те познавах — отвърна той. — Вече те познавам. Вече знам кого да препоръчвам на клиентите си.

— Благодаря. Но се надявам твоята класа клиенти никога да нямат нужда от мен.

Той се засмя.

— И аз!

После дойде ред на Мери Уиндзор. Тя протегна ръка над перилата.

— Благодаря ви за това, което направихте за сина ми, господин Холър.

— Моля — безизразно отговорих аз. — Грижете се за него.

— Винаги се грижа.

Кимнах.

— Защо не ме почакате в коридора? Ще дойда след минутка. Имам да довърша някои неща със съдебната секретарка и господин Минтън.

Обърнах се към масата. После я заобиколих и се приближих към секретарката.

— Кога мога да получа подписан екземпляр от решението на съдията?

— Ще го впишем следобед. Ще ви пратя екземпляр, ако не ви се връща пак тук.

— Чудесно. Можете ли да ми го пратите и по факса?

Тя отговори утвърдително и аз ѝ дадох номера на факса в апартамента на Лорна Тейлър. Още не бях сигурен как мога да го използвам, обаче бях убеден, че такова решение за прекратяване на процес по един или друг начин ще ми осигури някой и друг клиент.

Когато се върнах при куфарчето си, забелязах, че детектив Соубъл е напуснала залата. Бе останал само Минтън, който си събираше багажа.

— Съжалявам, че така и нямах възможност да гледам ПауърПойнта ти — казах му.

Той кимна.

— Да, биваше си го. Струва ми се, че щеше да ги спечели.

Кимнах на свой ред.

— Какво ще правиш сега?

— Не знам. Ще видя дали ще мога да си запазя работата.

Той пхна папките си под мишница. Нямахше куфарче. Офисът му беше на втория етаж. Минтън се обърна и ме прониза с поглед.

— Знам само, че не искам да минавам оттатък пътеката. Не искам да стана като теб, Холър. Предпочитам да си запазя съня.

С тия думи прокурорчето излезе от ограденото пространство. Озърнах се към секретарката да видя дали го е чула. Държеше се така, сякаш не беше.

Изчаках, преди да го последвам. Вдигнах куфарчето си и заднешком излязох от перилата. Погледнах празното място на съдията и щатския герб отгоре. Кимнах, без да имам нищо конкретно предвид, и си тръгнах.

Рулей и неговата свита ме чакаха в коридора. Огледах се наоколо и видях Соубъл до асансьорите. Разговаряше по мобилния си и като че ли чакаше асансьор, обаче бутонът за надолу не светеше.

— Ще обядваш ли с нас, Майкъл? — попита Добс. — Отиваме да празнуваме!

Забелязах, че вече ми вика на малко име. Победата правеше всички добронамерени.

— Хмм... — изхъмках аз, без да откъсвам очи от полицайката. — Едва ли ще мога.

— Защо? Явно следобед нямаш работа в съда.

Най-после погледнах адвоката. Прищя ми се да му отговоря, че не мога да обядвам с тях, защото никога повече не искам да ги виждам.

— Ще поостана и ще поговоря със заседателите, когато се върнат.

— Защо? — попита Рулей.

— Защото така ще узная какво мислят и как сме се представили.

Добс ме потупа по ръката.

— Никога не преставаш да се учиш, постоянно се усъвършенстваш за следващия процес. Не те обвинявам.

Изглеждаше зарадван, че няма да ида с тях. При това основателно. Сигурно искаше да ме разкара от пътя си, за да оправи отношенията си с Мери Уиндзор. Искаше богатата клиентка само за себе си.

Чух приглушения сигнал на асансьора и се озърнах натам. Соубъл стоеше пред отварящата се врата. Тръгваше си.

Тогава обаче от асансьора слязоха Ланкфорд, Кърлин и Букър. Обърнаха се и се запътиха към нас.

— Тогава ще те оставим — заяви Добс, който стоеше с гръб към приближаващите се детективи. — Имаме резервация за „Орсо“ и се боя, че ще закъснеем, докато се връщаме оттатък хълма.

— Добре — отвърнах аз, като продължавах да гледам към коридора.

Добс, Уиндзор и Рулей се обърнаха в същия момент, в който четиримата детективи стигнаха до нас.

— Луис Рулей — произнесе Кърлин. — Арестуван сте. Моля, обърнете се и поставете ръце зад гърба си.

— Не! — изпищя Мери Уиндзор. — Не можете...

— Какво става? — извика Добс.

Кърлин не отговори, нито изчака Рулей да се подчини. Той пристъпи напред и грубо го завъртя. Очите на Луис срещнаха моите.

— Какво става, Мик? — спокойно попита той. — Това не би трябвало да се случва.

Мери Уиндзор се обърна към него.

— Махнете си ръцете от сина ми!

Тя се вкопчи изотзад в Кърлин, ала Букър и Ланкфорд бързо се приближиха и я откъснаха от него, като действаха внимателно, но решително.

— Отдръпнете се, госпожо — нареди Букър. — Иначе ще арестувам и вас.

Кърлин започна да съобщава правата на Рулей. Уиндзор остана на разстояние, обаче не мълчеше.

— Как смееете? Нямате право!

Тялото ѝ се движеше на място и сякаш невидими ръце я възпираха да не се нахвърли пак на Кърлин.

— Майко — каза ѝ Рулей с глас, по-тежък и властен от този на детективите.

Тялото на Уиндзор се успокои. Тя се предаде. Но не и Добс.

— За какво го арестувате? — поинтересува се семейният адвокат.

— По подозрение в убийство — осведоми го Кърлин. — Убийството на Марта Рентерия.

— Невъзможно! — извика Добс. — Всички показания на оня свидетел Корлис се оказаха лъжа. Да не сте луди? Съдията прекрати процеса заради неговите лъжи.

Кърлин престана да рецитира правата на Рулей и погледна адвоката.

— Ако всичко е било лъжа, откъде знаете, че е говорил за Марта Рентерия?

Добс разбра грешката си и отстъпи назад. Детективът се усмихна.

— Да, така си и мислех.

Той хвана Рулей за лакътя и го завъртя.

— Да вървим.

— Мик? — повика ме Луис.

— Детектив Кърлин? — обадох се аз. — Може ли да поговоря с клиента си за момент?

Полицаят ме погледна, като че ли прецени нещо в мен и кимна.

— Една минута. Кажете му да се държи прилично и така ще му бъде много по-лесно.

Побутна арестанта към мен. Хванах го за едната ръка и го отведох на няколко крачки от другите, за да не ни чуват, ако снишим глас. Пристъпих към него и зашепнах:

— Това е, Луис. Тук се сбoguваме. Помогнах ти. Сега си сам. Намери си нов адвокат.

В очите му пролича смайване. После лицето му гневно се свъси. Излъчваше дестилирана ярост и си помислих, че това е същата емоция, която бяха видели Реджина Кампо и Марта Рентерия.

— Не ми трябва адвокат — заяви ми той. — Да не си мислиш, че могат да скалпят обвинения от онова, което по някакъв начин си подхвърлил на оня лъжлив доносник? Я си помисли!

— Няма нужда от доносника, Луис. Повярвай ми, ще открият още доказателства. Сигурно вече имат достатъчно.

— Ами ти, Мик? Не забравяш ли нещо? В мен е...

— Знам. Но вече няма значение. Не им трябва моят пистолет. Вече разполагат с всичко необходимо. Но каквото и да се случи с мен, знам, че съм те пратил на дъното. В края на краищата, след процеса и всички обжалвания, когато накрая забият иглата в ръката ти, това ще съм аз, Луис. Не го забравяй.

Мрачно се усмихнах и се приближих още повече.

— Това ти е за Рол Левин. Може да не те осъдят заради него, но не се заблуждавай, вече потъваш.

Оставих го да го смели, после се отдръпнах и кимнах на Кърлин. Двамата с Букър застанаха от двете страни на Рулей и го хванаха за бицепсите.

— Ти ме прецакваш — някак си успя да запази самообладание той. — Ти не си адвокат. Работиш за тях.

— Да вървим — подкани го Кърлин.

И понечиха да го поведат, но моят бивш клиент за миг се отскубна от тях и впери озверелите си очи в моите.

— Това не е краят, Мик. До утре сутрин ще изляза. Какво ще правиш тогава? Помисли си. Какво ще направиш тогава? Не можеш да защитиш всеки.

Детективите отново го хванаха и грубо го обърнаха към асансьора. Тоя път Рулей не се съпротивляваше. По средата на пътя, следван от майка си и Добс, той завъртя глава и се озърна през рамо към мен. Усмихна се и ми прати своето послание:

„Не можеш да защитиш всеки.“

Ледените тръпки на страха пронизаха гърдите ми.

Някой чакаше за асансьора и той се отвори в същия момент, в който свитата стигна дотам. Ланкфорд даде знак на човека да се отдръпне и зае асансьора. Качиха Рулей след него. Добс и Уиндзор понечиха да ги последват, ала протегнатата ръка на Ланкфорд ги накара да спрат. Вратата започна да се затваря и семейният адвокат гневно и безпомощно натисна съседния бутон.

Надявах се, че за последен път виждам Луис Рулей, ала страхът остана заключен в гърдите ми, пърхайки като пеперуда, привлечена от балконска лампа. Извърнах се и за малко да се блъсна в Соубъл. Не бях забелязал, че е останала след другите.

— Нали имате достатъчно доказателства? — с надежда попитах аз. — Кажете ми, че не сте прибързали, без да разполагате с достатъчно доказателства.

Тя дълго ме гледа, преди да отговори.

— Ние не вземаме това решение. А прокуратурата. Сигурно зависи какво ще изкопчат от него на разпита. Досега обаче той имаше адски печен адвокат. Предполагам, знае, че не бива да обели и една дума пред нас.

— Тогава защо не изчакахте?

— Не зависеше от мен.

Поклатих глава. Искаше ми се да й кажа, че са прибързали. Не го бях предвидил в плана си. Моите намерения бяха само да посея семето, нищо повече. Те от своя страна трябваше да действат бавно и последователно.

Пеперудата пак се разпърха. Забих поглед в пода. Не можех да се отърся от мисълта, че всичките ми машинации са се провалили, че аз и

семейството ми сме останали незащитени пред ледената решителност на един убиец. „Не можеш да защитиш всеки.“

Соубъл сякаш прочете страховете ми.

— Обаче ще се опитаме да го задържим в ареста — успокой ме тя. — Разполагаме с показанията на доносника в съда и талона. Търсим още свидетели и работим по криминалистичните експертизи.

Очите ми се стрелнаха нагоре към нейните.

— Какъв талон?

На лицето ѝ се изписа подозрително изражение.

— Мислех, че сте се сетили. Ние разбрахме веднага, щом доносникът спомена за екзотичната танцорка.

— Да. Марта Рентерия. Това ми е ясно. Обаче какъв талон? За какво става дума?

Прекалено се бях приближил до нея и полицайката отстъпи крачка назад. Не бягаше от дъха ми. А от отчаянието ми.

— Не знам дали трябва да ви го казвам, Холър. Вие сте адвокат. *Неговият* адвокат.

— Вече не. Преди малко напуснах.

— Няма значение. Той...

— Вижте, вие току-що арестувахте този тип с моя помощ. Може да ме изключат от адвокатската колегия заради това. Може даже да ме пратят в затвора за убийство, което не съм извършил. За какъв талон говорите?

Тя се поколеба и аз продължих да чакам. Накрая Соубъл ми отговори:

— Последните думи на Левин. Той казва, че е открил талона на Хесус за излизане от пандиза.

— Какво значи това?

— Наистина ли не знаете?

— Вижте, просто ми кажете. Моля ви.

Детективката се смили над мен.

— Проследихме последните движения на Левин. Преди да го убият, е разследвал талоните за неправилно паркиране на Рулей. Даже си е взел разпечатки. Проучихме всичко, което открихме в кабинета му, и накрая го сравнихме с данните от компютъра. Липсваше му един талон. Една разпечатка. Не знаехме дали я е взел убиецът му, или я е пропуснал самият Левин. Затова отидохме и направихме копие.

Издаден е преди две години, вечерта на осми април. Талон за паркиране пред пожарен кран на Блайт Стрийт хиляда шестстотин и седем в Панорама Сити.

Изведнъж всичко си дойде на мястото — като последната песъчинка, която пада през отвора на пясъчен часовник. Рол Левин наистина беше открил спасението на Хесус Менендес.

— Марта Рентерия е била убита на осми април преди две години — промълвих. — Живяла е на Блайт в Панорама Сити.

— Да, обаче ние не го знаехме. Не бяхме видели връзката. Вие ни казахте, че Левин е работил по различни ваши дела. Хесус Менендес и Луис Рулей бяха различни следствия. Левин ги е документирал точно така.

— Заради следствените материали. Водеше следствията отделно, за да не се налага да предавам на прокурора нещо, което той е открил по делото Менендес.

— Вие адвокатите сте същински ангели. Е, това не ни позволи да свържем нещата, докато оня доносник не спомена за екзотичната танцърка. Това ни разкри всичко.

Кимнах.

— Значи убиецът на Рол Левин е взел разпечатката.

— Така смятаме.

— Проверихте ли дали телефоните на Рол са били подслушвани? Някой по някакъв начин е разбрал, че той е открил талона.

— Проверихме ги. Нямахме нищо. След убийството бръмбарите може да са махнати. А може да е бил подслушван друг телефон.

Имаше предвид моя. Имаше предвид, че това обяснява откъде Рулей е знаел толкова много за моите действия и даже преспокойно ме е чакал в дома ми вечерта, когато ходих на свиждане с Хесус Менендес.

— Ще уредя да ги проверят — отговорих аз. — Всичко това означава ли, че съм въвн от подозрение за убийството на Рол?

— Не непременно — попари надеждите ми Соубъл. — Остава да видим какво ще получим от балистичната експертиза. Надявахме се да ни я пратят днес.

Кимнах. Не знаех как да отговоря. Стори ми се, че полицайката иска да ме пита още нещо.

— Какво има? — попитах.

— Не знам. Искате ли да ми кажете нещо?

Не отговорих веднага. Опитах се да прочета смисъла между редовете.

— Какво ви интересува, детектив Соубъл?

— Знаете какво. Убиецът на Рол Левин.

— Мен също. Но не бих могъл да ви предам Рулей, даже да исках. Не знам как го е извършил. И разговорът ни е неофициален.

— Значи продължаваме да ви държим на мушка.

Тя се озърна към асансьорите. Намекът ѝ беше ясен.

Ако балистичното сравнение дадеше положителен резултат, все още щях да имам проблем с убийството на Левин. Щяха да го използват като лост. Издай как го е направил Рулей, иначе сам ще влезеш зад решетките. Промених темата.

— Кога смятате, че ще излезе Хесус Менендес?

Соубъл сви рамене.

— Трудно е да се каже. Зависи какви аргументи ще изтъкнат срещу Рулей — дали изобщо ще заведат дело. В едно обаче съм сигурна. Не могат да съдят Рулей, докато друг лежи в затвора за същото.

Обърнах се и се запътих към стъклената стена. Облегнах се със свободната си ръка на парапета покрай стъклото. Обзе ме смесица от въодушевление и страх и оная пеперуда пак запърха в гърдите ми.

— Нищо друго не ме интересува — тихо казах аз. — Само да го измъкнем. Това и Рол.

Тя се приближи и застана до мен.

— Не знам какво правите. Но оставете останалото на нас.

— Ако постъпя така, партньорът ви сигурно ще ме прати в затвора за убийство, което не съм извършил.

— Играете опасно — предупреди ме детективката. — Откажете се.

Погледнах я, после пак отправих очи към площада.

— Разбира се. Още сега.

След като чу каквото ѝ трябваше, Соубъл се приготви да си върви.

— Успех — пожела ми тя.

Отново се обърнах към нея.

— И на вас.

След това полицайката си отиде. Аз останах. Погледнах надолу към площада. Видях Добс и Уиндзор да прекосяват бетонните квадрати и да се насочват към паркинга. Мери Уиндзор се облягаше на своя адвокат. Съмнявах се, че все още имат намерение да обядват в „Орсо“.

До вечерта слухът беше започнал да се разпространява. Не секретните подробности, а официалната версия. Версията, че съм спечелил делото, като съм уредил прокуратурата да поиска окончателно прекратяване на процеса само за да арестуват клиента ми за убийство в коридора пред залата, точно след като съм се разделил с него. Обадиха ми се всички адвокати, които познавах. Звъняха ми дотогава, докато батерията на мобилния ми не падна. Всичките ми колеги ме поздравяваха. В техните очи нямаше никакви проблеми. Рулей беше идеалният клиент. Бях получил хонорар от тарифа А за един процес и щях да получа същия хонорар за следващия. Двоен дар, за който повечето адвокати можеха само да мечтаят. И естествено, когато им казвах, че няма да поема защитата по второто дело, всички ме молеха да ги препоръчам на Рулей.

Най-много обаче очаквах обаждането по домашния ми телефон. Беше Маги Макфърсън.

— Цяла вечер чакам да ми звънеш — осведомих я.

Нервно се разхождах назад-напред в кухнята, ограничен от телефонния кабел. Когато се прибрах вкъщи, проверих всички апарати, ала не открих подслушвателни устройства.

— Извинявай, имах съвещание — отвърна бившата ми жена.

— Чух, че са ви събрали заради Рулей.

— Да, точно затова ти се обаждам. Ще го пуснат.

— Какви ги говориш? Как така ще го пуснат?!

— Да. Държали са го девет часа в една килия и не се е пречупил. Може би прекалено добре си го научил да не говори, защото е твърд като камък и нищо не са изкопчили. И това означава, че не разполагат с достатъчно основания за задържане.

— Грещиш. Имат достатъчно. Намерили са талона за глоба и трябва да има свидетели, които да потвърдят, че е бил в „Кобра Рум“. Даже Менендес може да го разпознае.

— Не по-зле от мен знаеш, че Менендес не означава нищо. Той ще разпознае всеки, за да излезе на свобода. А ако има други

свидетели от „Кобра Рум“, ще е нужно време, за да ги открият. Талонът за глоба показва, че е бил в близост, но не и в апартамента ѝ.

— Ами ножът?

— Работят по въпроса, но и за това ще им трябва време. Виж, искаме да го направим както трябва. Смитсън решаваше и повярвай ми, той също искаше да го задържим. Така по-лесно щяхме да преглътнем фиаското, което днес претърпяхме благодарение на теб. Само че просто нямаме нищо. Засега. Ще го пуснат и ще запретнат ръкави с криминалистичните експертизи и свидетелите. Ако Рулей е виновен, ще го пипнем и другият ти клиент ще излезе от затвора. Не се безпокой. Обаче трябва да го направим както трябва.

Безпомощно замагнах с юмрук във въздуха.

— Изгърмяха си патроните. По дяволите, не биваше да го арестуват днес.

— Сигурно са си мислили, че деветчасовият разпит ще свърши работата.

— Сглупили са.

— Никой не е свършен.

Отношението ѝ ме ядоса, но си сдържах езика зад зъбите. Имах нужда от нея, за да съм в течение на събитията.

— Точно кога ще го пуснат?

— Не знам. Преди малко се реши. Кърлин и Букър дойдоха да присъстват на съвещанието и Смитсън току-що ги прати обратно в полицията. Когато се върнат, сигурно ще го пуснат.

— Виж, Маги. Рулей знае за Хейли.

Изтече ужасяващо дълъг момент, преди Маги да отговори:

— Какво искаш да кажеш, Холър? Допуснал си дъщеря ни да...

— Нищо не съм допускарал. Той се вмъкна вкъщи и видя снимката ѝ. Това не значи, че знае къде живее Хейли, нито даже как се казва. Но знае за съществуването ѝ и иска да ми отмъсти. Затова трябва веднага да се прибереш. Искам да си при Хейли. Изведи я от апартамента. Само взимай мерки за сигурност.

Нещо ме накара да не ѝ разкрия всичко — по-точно това, че в съда Рулей е заплашил конкретно семейството ми. „Не можеш да защитиш всеки.“ Щях да го използвам само ако откажеше да изпълни каквото исках.

— Тръгвам още сега — отвърна бившата ми съпруга. — И ще дойдем при теб.

Знаех, че ще го каже.

— Не, не идвайте.

— Защо?

— Защото и *той* може да дойде при мен.

— Това е безумие. Какво ще правиш?

— Още не съм сигурен. Просто иди да вземеш Хейли и идете на някое сигурно място. После ми се обади по мобилния си, обаче не ми казвай къде сте. По-добре да не знам.

— Просто се обади в полицията, Холър. Те могат...

— И какво да им кажа?

— Не знам. Кажим им, че те е заплашил.

— Адвокат да каже на полицията, че се чувства застрашен... да, направо ще се изпотрепят да ми се притекат на помощ. Сигурно ще пратят спецотряд.

— Ами все нещо трябва да направиш.

— Мислех, че съм направил. Мислех, че той ще остане в затвора до края на дните си. Обаче вие привързахте и сега трябва да го пуснете.

— Казах ти, не беше достатъчно. Даже сега, след като знам за евентуалната опасност за Хейли, пак не стига.

— Тогава върви при дъщеря ни и се погрижи за нея. Останалото остави на мен.

— Отивам.

Само че не затвори. Като че ли ми даваше възможност да кажа още нещо.

— Обичам те, Магс — прошепнах. — Обичам ви и двете. Внимавай.

Затворих, преди тя да успее да отговори. Почти незабавно пак вдигнах слушалката и набрах мобилния на Фернандо Валенцуела. Той се обади на петото иззвъняване.

— Вал, тук е Мик.

— Пфу, ако знаех, че си ти, нямаше да отговоря.

— Виж, имам нужда от помощта ти.

— От *моята* помощ ли? Молиш ме за помощ, след като оня ден ме обвини?!

— Виж, Вал, спешно е. Оня ден ти надумах нещо тъпо и се извинявам. Ще ти платя телевизора, ще направя каквото искаш, само ми помогни сега.

Зачаках. След малко той ме попита:

— Какво ти трябва?

— Рулей още носи гривната на глезена си, нали?

— Да. Знам какво се е случило на процеса, но той не ми се е обаждал. Един от моите хора в съда ми съобщи, че ченгетата пак го прибрали, така че не знам какво става.

— Прибрали са го, само че ще го пуснат. Сигурно ще ти се обади, за да му свалиш гривната.

— Вече съм си вкъщи, мой човек. Може да ме намери утре заран.

— Точно това ми трябва. Накарай го да почака.

— Това не е услуга, мой човек.

— Услуга е. Искам да си отвориш лаптопа и да го наблюдаваш. Когато напусне участъка, искам да знам къде отива. Можеш ли да го проследиш?

— В момента ли?

— Да, веднага. Някакъв проблем ли има?

— Нещо такова.

Приготвих се за нов спор. Той обаче ме изненада.

— Нали ти обясних за алармата на батерията?

— Да, спомням си.

— Е, преди час получих съобщение за двайсет процента.

— Още колко време ще можеш да го следиш, докато батерията падне съвсем?

— Сигурно от шест до осем часа активно следене, преди да премине на икономичен режим. После ще се появява на екрана ми през петнайсет минути в продължение на още пет часа.

Замислих се. Трябваше само да преживея нощта и да съм сигурен, че Маги и Хейли са в безопасност.

— Въпросът е, че когато премине на икономичен режим, гривната почва да пици — продължи Валенцуела. — Ще го чуеш да идва. Или ще му писне да слуша алармата и ще зареди батерията.

Или може би пак щеше да изпълни фокуса на Худини, помислих си.

— Добре — отвърнах аз. — Ти ми каза, че има още аларми, които можеш да вградиш в проследяващата програма.

— Точно така.

— Можеш ли да програмираш гривната така, че алармата да се задейства, когато той наближи конкретно място?

— Да, например, ако беше педофил, алармата може да се задейства, когато наближи някое училище. Такива неща. Мястото трябва да е точно определено.

— Добре.

Дадох му адреса на апартамента на „Дикенс“ в Шърман Оукс, където живееха Маги и дъщеря ми.

— Ако се приближи на десет преки от там, обади ми се. Няма значение колко е часът, непременно ми се обади. Това е услугата.

— Какво има там?

— Там живее дъщеря ми.

Оттатък последва дълго мълчание, преди Валенцуела да отговори:

— С Маги ли? Смяташ ли, че оня тип ще отиде там?

— Не знам. Надявам се, че докато носи гривната на глезена си, няма да направи тая глупост.

— Добре, Мик, дадено.

— Мерси, Вал. И се обади на домашния ми телефон. Батерията на мобилния ми падна.

Дадох му номера и замълчах за момент. Чудех се още какво да прибавя, за да изкупя предателството си отпреди два дни. Накрая се отказах. Трябваше да се съсредоточа върху настоящата опасност.

Излязох от кухнята и се запътих по коридора към кабинета си. Прехвърлих картотеката на бюрото си, намерих един номер и вдигнах настолния телефон.

Набрах и зачаках. Погледнах от прозореца наляво и за пръв път забелязах, че вали. Явно щеше да се изсипе проливен дъжд и се зачудих дали времето ще повлияе върху сателитното проследяване на Рулей. Оставих тая мисъл, когато оттатък ми отговори Теди Воугъл, тарторът на Светците.

— Ало?

— Тед, тук е Мики Холър.

— Как си, адвокате?

— Тая вечер не съм много добре.

— Тогава се радвам, че се обаждаш. С какво мога да ти помогна? Преди да отговоря, погледах дъжда през прозореца. Знаех, че ако продължа, ще бъда задължен на хора, с които никога не исках да се обвързвам.

Обаче нямаше мърдане.

— Случайно някой от вашите в момента да е насам? — попитах го.

Той се поколеба. Сигурно любопитстваше защо адвокатът му се обажда за помощ. Очевидно го молех за нещо, което се въртеше около мускули и оръжие.

— Оставил съм няколко момчета да наглеждат клуба. Какво има?

Говореше за стриптийз бара на „Сепулвида“, не много далеч от Шърман Оукс. Разчитах на това.

— Семейството ми е в опасност, Тед. Имам нужда от няколко души, които да пазят отпред и може би да гепят един тип, ако се наложи.

— Въоръжен и опасен?

Не се колебах много.

— Да, въоръжен и опасен.

— Звучи като филм от нашия тип. Къде ги искаш?

Веднага беше готов за действие. Знаеше, че ще бъда много поценен за него, ако съм под негова власт, а не на хонорар. Продиктувах му адреса на апартамента на „Дикенс“. Описах му Рулей, казах му и как е бил облечен в съда.

— Ако се появи пред апартамента, искам да бъде спрян — заключих. — И нека хората ти се задействат веднага.

— Дадено — обеща Воугъл.

— Благодаря, Тед.

— Не, благодарско на теб. С удоволствие ще ти помогнем, ти толкоз пъти си ни измъквал.

Да бе, как ли пък не, помислих си. Затворих с мисълта, че токущо съм прекрачил една от ония граници, които човек се надява никога да не вижда, камо ли да престъпва. Пак погледнах през прозореца. Дъждът навън се стичаше на талази от стрехите. Отзад няха водосточни тръби и прозрачната водна стена приглушаваше дневната светлина. Тая година имаше само дъжд. Само дъжд.

Излязох от кабинета и се върнах в предната част на къщата. На масата в малката трапезария лежеше пистолета, който бях взел от Ърл Бригс. Вторачих се в оръжието и се замислих за всичките си досегашни ходове. С две думи, бях летял слепешком и така бях изложил на опасност не само себе си.

Започнах да се паникьосвам. Припряно вдигнах телефона от стената в кухнята и набрах мобилния на Маги. Отговори веднага. Разбрах, че е в колата си.

— Къде си?

— Тъкмо стигам пред къщи. Ще събера малко багаж и тръгваме.

— Хубаво.

— Какво да кажа на Хейли, че баща ѝ е изложил живота ѝ на опасност ли?

— Не е така, Маги. Той е виновен. Рулей. Не успях да го овладея. Една вечер се прибрах вкъщи и той седеше в кабинета ми. Нали работи в агенция за недвижими имоти. Бива го да открива адреси. Видя снимката ѝ на бюрото ми. Исках да...

— Може ли по-късно да го обсъдим? Трябва да се кача и да взема дъщеря си.

Не дъщеря *ни*. Дъщеря *си*.

— Естествено. Обади ми се, когато отидете някъде.

Тя изключи, без да каже нищо повече. Бавно оставих слушалката. Не вдигнах длан от телефона. Наведох се напред, докато опрях чело в стената. Идеите ми се бяха изчерпали. Можех само да чакам Рулей да направи следващия си ход.

Телефонният звън ме сепна и аз отскочих назад. Слушалката падна на пода. Изтеглих я за кабела. Обаждаше се Валенцуела.

— Получи ли съобщението ми? Току-що се обадох.

— Не, говорех по телефона. Какво има?

— Тогаво добре, че се обадох пак. Той се движи.

— *Накъде?*

Извиках прекалено високо. Изпусках си нервите.

— Насочва се на юг по „Ван Найс“. Обади ми се и каза, че искал да му сваля гривната. Отговорих, че вече съм си вкъщи и може да ми позвъни утре заран. Предупредих го, че е най-добре да зареди батерията, за да не му се разпищи посред нощ.

— Добро хрумване. Къде е сега?

— Още е на „Ван Найс“.

Опитах се да си представя маршрута му. Ако се движеше на юг по „Ван Найс“, той се насочваше право към Шърман Оукс и квартала, в който живееха Маги и Хейли. Също така обаче можеше просто да го прекоси на път за дома си оттатък хълма. Трябваше да почакам, за да се уверя.

— С какво закъснение го следи джипиес системата? — поинтересувах се аз.

— Няма закъснение, мой човек. Показва го, където е в момента. Току-що мина под надлеза на сто и първа. Може би просто се прибира вкъщи, Мик.

— Знам, знам. Само да прекоси Вентура. Следващата улица е „Дикенс“. Ако завие по нея, значи не си отива вкъщи.

Стоях и не знаех какво да правя. Заразхождах се напред-назад, плътно притиснал слушалката към ухото си. Знаех, че даже Теди Воугъл веднага да е задействал хората си, те щяха да стигнат там чак след още няколко минути. Точно сега не ми вършеха никаква работа.

— Ами дъжда? Отразява ли се на джипиеса?

— Не би трябвало.

— Поне това е успокоително.

— Спря.

— Къде?

— Трябва да е на светофар. Струва ми се, че това тук е Мурпарк Авеню.

На една пряка преди „Вентура“ и две преди „Дикенс“. Оттатък чух някакво писукане.

— Какво е това?

— Алармата, дето ме накара да я програмирам. Току-що прекоси границата от десет преки.

Писукането утихна.

— Изключих я.

— Ще ти се обадя веднага.

Не дочаках отговор. Затворих и се обадох на Маги. Тя веднага вдигна.

— Къде си?

— Нали ме инструктира да не ти казвам.

— Извън апартамента ли си?

— Не, още не. Хейли си събира пастелите и книжките за оцветяване.

— По дяволите, изчезвайте оттам! Бързо!

— Бързаме колкото...

— Веднага изчезвайте! Пак ще ти се обадя. Непременно.

Затворих и пак позвъних на Валенцуела.

— Къде е?

— Сега е на Вентура. Трябва да е на следващия светофар, защото не се движи.

— Сигурен ли си, че е на пътя, а не е паркирал?

— Не, не съм сигурен. Мога да... няма значение, тръгна. Мама му стара, зави по „Вентура“.

— Накъде?

Заразхождах се, притиснал слушалката толкова силно към ухото си, че чак ме болеше.

— Надясно... хмм, на запад. Движи се на запад.

Караше успоредно на „Дикенс“, на една пряка оттам, по посока на апартамента на дъщеря ми.

— Пак спря — информира ме Валенцуела. — Не е на кръстовище. Като че ли е по средата между две преки. Струва ми се, че паркира.

Прокарах пръстите на свободната си ръка през косата си като човек, изпаднал в пълно отчаяние.

— Трябва да вървя, ебати. Батерията на мобилния ми е паднала. Обади се на Маги и й кажи, че той идва към тях. Кажи й просто да се качи на колата и да изчезва!

Изкрещях му номера на бившата си жена и хвърлих слушалката. Знаех, че ще ми трябват минимум двайсет минути, за да стигна до Дикенс, при това, ако се движех със сто километра в час на завоите на Мълхоланд, обаче не можех да стоя със скръстени ръце и да рева команди по телефона, докато семейството ми се намираще в опасност. Грабнах пистолета от масата и се втурнах към изхода. Докато отворях вратата, припряно пъхах оръжието в страничния джоб на самото си.

На прага стоеше Мери Уиндзор. Косата ѝ беше мокра от дъжда.

— Мери, какво...

Тя вдигна ръка. Погледнах надолу и видях металния блясък на пистолет. В същия момент се разнесе изстрел.

Гърмежът отекна високо и блясъкът ме заслепи като фотографска светкавица. Куршумът ме отхвърли назад така, все едно ме риташе кон. Тежко се строполих на дюшемето и се блъснах в стената до камината в дневната. Понечих да се хвана с две ръце за дупката в корема си, обаче не успях да измъкна дясната си длан от джоба на сакото. Притиснах раната с лявата и се опитах да се надигна.

Мери Уиндзор прекрачи прага и влезе вкъщи. Трябваше да вдигна поглед към нея. През отворената врата зад гърба ѝ виждах сипещия се дъжд. Тя насочи пистолета към челото ми. В тоя миг пред очите ми се появи лицето на дъщеря ми и разбрах, че няма да ѝ позволя да си отиде.

— Ти се опита да ми отнемеш сина! — изкрещя Уиндзор. — Нима си мислеше, че ще ти позволя да го сториш и да си идеш просто ей така?

И тогава ме осени. Всичко ми стана кристално ясно. Знаех, че е казала нещо подобно на Рол Левин, преди да го убие. Знаех и че не е имало никакво изнасилване в пустееща къща в Бел Ер. Тя беше майка, вършеща това, което трябва.

Знаех също, че последният жест на Рол Левин не е бил знакът на дявола, а буквата М.

Уиндзор направи още една крачка към мен.

— Дано гориш в ада — изсъска тя.

И се приготви да стреля. Вдигнах дясната си ръка, без да я вадя от джоба си. Жената сигурно си помисли, че се опитвам да се предпазя, защото не се смути. Наслаждаваше се на мига. Докато не стрелях.

Тялото на Мери Уиндзор отскочи назад и тя се просна по гръб на прага. Пистолетът ѝ издрънча на пода и я чух да издава писклив хленч. После се чуха забързани стъпки по стъпалата на предната веранда.

— Полиция! — извика женски глас. — Оставете оръжието!

Погледнах навън и не видях никого.

— Оставете оръжието и излезте с вдигнати ръце!

Тоя път викаше мъж. Познах гласа му.

Извадих пистолета от джоба на сакото си и го оставих на пода. Плъзнах го надалеч от себе си.

— Оставих оръжието — осведомих ги аз, доколкото ми позволяваше дупката в корема ми. — Но съм ранен. Не мога да стана. И двамата сме простреляни.

Първо видях цевта на револвер, която се появи иззад касата на вратата. Последваха я дланта и мокрият черен шлифер на детектив Ланкфорд. Той влезе вкъщи. Подире му дотича партньорката му Соубъл. Полицаят изрита оръжието на Уиндзор. Целеше се в мен.

— Има ли още някой в къщата? — високо попита Ланкфорд.

— Не — отговорих. — Изслушайте ме.

Опитах се да се надигна, ала усетих пронизваща болка.

— Не мърдай! — изкрещя детективът. — Остани на мястото си!

— Изслушайте ме. Семей...

Соубъл извика нещо по радиостанцията си — нареждаше да пратят санитарии и линейки за двама души с огнестрелни рани.

— Една линейка — поправи я Ланкфорд. — Жената е мъртва.

И посочи Уиндзор с револвера си.

Партньорката му прибра радиостанцията в джоба на шлифера си и се приближи до мен. Приклепна и вдигна дланта ми от дупката в корема ми. Измъкна ризата от панталона ми, за да я вдигне и разгледа раната. После пак притисна ръката ми отгоре.

— Натискайте колкото може по-силно. Тече много кръв. Чувате ли ме, дръжте дланта си отгоре.

— Изслушайте ме — потретих аз. — Семейството ми е в опасност. Трябва да...

— Дръжте се.

Соубъл бръкна под шлифера си и откачи мобилния от колана си. Отвори го и натисна бутона за бързо набиране. Оттатък ѝ отговориха веднага:

— Тук Соубъл. Най-добре веднага го приберете. Майка му току-що се опита да очисти адвоката. Той я е изпреварил.

След като послуша известно време, тя попита:

— Тогава къде е?

Оттатък ѝ обясниха нещо и тя се сбогува. Не я изпусках от поглед, докато не затвори.

— Ще го приберат. Дъщеря ви е в безопасност.

— Наблюдавате ли го?

Полицайката кимна с глава.

— Използвахме вашия план, Холър. Имаме много улики срещу него, но се надявахме на още. Казах ви, искахме да го пипнем за убийството на Левин. Надявахме се, че ако го пуснем на свобода, той ще ни покаже фокуса си, ще ни покаже как е убил вашия детектив. Обаче всъщност майка му ни показа отговора на загадката.

Разбрах. Въпреки че кръвта и животът ми изтичаха през раната в корема ми, успях да свържа всичко в едно. Освобождаването на Рулей беше театър. Бяха се надявали, че той ще дойде да ме убие, че ще разкрие как се е справил с гривната на глезена си, когато е убил Рол Левин. Само че той не беше убиецът на Рол. А майка му.

— Маги? — безсилно попитах аз.

Соубъл поклати глава.

— Тя е добре. Трябваше да изиграе ролята си, защото не знаехме дали Рулей подслушва телефона ви. Не можеше да ви предупреди, че двете с Хейли са в безопасност.

Затворих очи. Не знаех дали просто да съм благодарен, че те са добре, или да се ядосам, че Маги е използвала бащата на дъщеря си като примамка за убиец.

Опитах се да седна.

— Искам дай се обадя. Тя...

— Не мърдайте. Стойте неподвижно.

Отпуснах глава на пода. Беше ми студено и усещах, че се разтрепервам, и все пак ми се струваше, че се потя. Все повече ми примаяваше и дишах все по-плитко.

Соубъл извади радиостанцията от джоба си и попита диспечера къде е линейката. Оттатък ѝ отговориха, че ще пристигнат чак след около шест минути.

— Дръжте се — каза ми детективката. — Всичко ще бъде наред. В зависимост от това какви поражения ви е нанесъл куршумът.

— Супер...

Опитах се да вложа в тая дума целия сарказъм, на който бях способен. Ала силите ми се топяха.

Ланкфорд застана до Соубъл и ме погледна. В облечената си в ръкавица ръка държеше пистолета, с който ме беше простреляла Мери

Уиндзор. Познах седефената ръкохватка. Патлакът на Мики Коен. Оръжието, с което беше убит Рол.

Той кимна и аз го приех като знак. Може би в неговите очи се бях издигнал, бях изпълнил дълга си да им дам убиеца. Може би дори ми предлагаше примирие и отсега нататък нямаше толкова силно да мрази адвокатите.

Сигурно не. Но също му кимнах и от това движение се закашлях. Усетих странен вкус в устата си. Кръв.

— Гледай да не ни издъхнеш в ръцете — заповяда ми Ланкфорд. — Ако се наложи да правим дишане уста в уста на адвокат, няма да го преживеем.

Той се усмихна и аз му се усмихнах в отговор. После пред очите ми причерня. Скоро потънах в небитието.

ТРЕТА ЧАСТ
КАРТИЧКА ОТ КУБА

ВТОРНИК, 4 ОКТОМВРИ

47

От пет месеца не съм влизал в съд. През това време ми направиха три операции, подадоха два граждански иска срещу мен и ме разследваха от лосанджелиската полиция и Калифорнийската адвокатска колегия. Авоарите ми са пресушени от медицински сметки, битови разходи, детски издръжки, да, и от такива като мен — адвокати.

Само че оцелях и днес за пръв път след като Мери Алис Уиндзор ме простреля, излизам без бастун или вцепеняващи болкоуспокоителни. Това е първата ми стъпка към завръщането. Бастунът е признак за слабост. Никой не иска адвокат с немощен вид. Трябва да остана прав, да раздвижа мускулите, които хирургът преряза, за да извади куршума, и да ходя сам, преди да реша, че пак мога да вляза в съда.

Не съм влизал в съд, обаче това не означава, че не съм обект на правни процедури. И Хесус Менендес, и Луис Рулей ме съдят, и делата най-вероятно ще се проточат с години. Те са отделни, обаче и двамата ми бивши клиенти ме обвиняват в нарушение на професионалните задължения и правната етика. Въпреки всички конкретни обвинения, Рулей не успя да установи как съм се добрал до Дуейн Джефри Корлис в медицинския център и съм му подхвърлил поверителна информация. И едва ли някога ще успее. Глория Дейтън отдавна не е там. Тя довърши програмата си, взе двацет и петте хилядарки, които ѝ дадох, и замина на Хаваите, за да започне нов живот. А Корлис, който сигурно по-добре от всеки друг знае колко е важно да си държиш езика зад зъбите, не каза нищо повече от онова, за което свидетелства в съда — че докато е бил в ареста, Рулей му е признал за убийството на екзотичната танцьорка. Не го обвиниха в лъжесвидетелстване, защото това щеше да провали делото срещу Рулей и щеше да представлява проява на самобичуване от страна на прокуратурата. Моят адвокат ми каза, че искът на бившия ми клиент срещу мен е само за замазване на

очите и че в крайна сметка ще бъде оттеглен. Сигурно когато нямам повече пари да плащам хонорарите на адвокатата си.

Обаче Менендес никога няма да се откаже. За него мисля вечер, докато седя на верандата си и наблюдавам гледката за един милион долара от своята къща с един милион долара ипотека. Губернаторът го помилва и го пуснаха от Сан Куентин два дни след като предявиха обвинение на Рулей в убийството на Марта Рентерия. Само че той просто замени една доживотна присъда с друга. Оказа се, че в затвора се е заразил с HIV, а губернаторът не може да го спаси от това. Никой не може. Каквото и да се случи с Хесус Менендес, на мой гръб е. Знам го. Преживявам го всеки ден. Баща ми е бил прав. Няма по-страшен клиент от невинния.

Менендес иска да ми се изхрачи отгоре и да ми вземе парите, за да ме накаже за всичко, което съм и не съм направил. И смятам, че има право. Но каквито и грешки в професионалната си преценка и етика да съм допуснал, знам, че накрая аз наклоних везните, за да възтържествува справедливостта. Аз размених злото срещу невинността. Рулей е зад решетките благодарение на мен. Менендес е на свобода благодарение на мен. Въпреки опитите на новия му адвокат — на мое място той нае съдружниците Дан Дейли и Роджър Милс — Рулей никога повече няма да види свободата. Доколкото знам от Маги Макфърсън, прокуратурата е събрала неопровержими доказателства срещу него за убийството на Рентерия. Освен това следователите минаха по стъпките на Рол Левин и свързаха Рулей с още едно убийство: той проследил до дома ѝ жена, която работела на бара в един холивудски клуб, изнасилил я и я намушкал с нож. Криминалистичната характеристика на ножа му съответствала на смъртоносните рани, които ѝ били нанесени. За Рулей криминалистиката ще бъде забелязаният със закъснение айсберг. Неговият кораб ще потъне. Сега единствената му цел е просто да остане жив. Адвокатите му се пазарят за признаване на вината, за да го спасят от отровната инжекция. Намекват за други убийства и изнасилвания, които бил готов да признае в замяна на живота си. Каквото и да е резултатът, жив или мъртъв, той завинаги ще напусне тоя свят. В това намирам своето спасение.

Освен това ние с Маги Макфърсън се опитваме да лекуваме раните си. Тя всеки уикенд води дъщеря ми на гости и често остава

през целия ден. Седим на верандата и си говорим. И двамата знаем, че дъщеря ни ще ни спаси. Вече не мога да се сърдя, защото бях използван като примамка за убиец. Мисля, че Маги вече не се сърди за решенията, които съм взел.

Калифорнийската адвокатска колегия обсъди поведението ми и ме прати на почивка в Куба. Стар лаф за Колега, чиито права Условно са замразени за Безотговорно Адвокатско поведение. КУБА. С други думи, отстраниха ме за деветдесет дни. Не успяха да докажат конкретни нарушения на адвокатската етика в случая с Корлис, затова ме гепиха, защото съм взел пистолет от клиента си Ърл Бригс. Тук извадих късмет. Не беше краден, даже беше регистриран. Принадлежеше на бащата на Ърл, така че етичното ми нарушение можеше да се смята за незначително.

Не си направих труда да оспорвам решението на колегията, нито да обжалвам замразяването на правата ми. След като ме бяха продупчили в корема, деветдесет дни почивка не ми се струваха чак толкова зле. През това време оздравявах и прекарвах повечето си дни по халат в зяпане на съдебния канал.

Нито адвокатската колегия, нито полицията намери етично нарушение или престъпление от моя страна в убийството на Мери Алис Уиндзор. Тя беше влязла в дома ми с крадено оръжие. Беше стреляла първа, а аз — втори. Ланкфорд и Соубъл я бяха наблюдавали от съседната пряка и бяха видели, че стреля първа от прага ми. Самозащита, чисто и просто. Обаче не бяха толкова чисти и прости чувствата, които изпитвах за стореното. Бях искал да отмъстя за приятеля си Рол Левин, ала не и да го направя с кръв. Сега съм убиец. Фактът, че държавата е одобрила действията ми, не ме успокоява особено много.

Като оставя настрана всички следствия и официални решения, сега смятам, че в историята на Менендес и Рулей съм виновен, защото изневерих на себе си. И наказанието за това е по-строго от присъдата, която би могъл да ми даде който и да е съд. Няма значение. Аз си знам мястото в тоя свят и в първия ден след съдебната ваканция догодина ще изкарам линкълна от гаража, ще се върна на пътя и ще потегля да диря онеправданите. Не знам къде ще ида, нито какви дела ще поема. Знам само, че ще се излекувам и ще бъда готов отново да се изправя в тоя свят без истина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.